

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. VII. c. 172. - IX.

ET AD VITAM HOMERL

ADNOTATIONES

A D

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θεσσαλοί δὲ ὑπὸ ἀναγκῆς etc.)
*Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propagulam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quae tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initiis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Graeciae concilium legatos de communi salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τῶν πρώτων μηδισαντες διέδειξαν, ὅτι οὐ σφιν ἤνδανε etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adiutis, placuisse memini, ὧς δὲ ἔδειξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. ὧς δὲ hoc fere modo lib. IX. 34. Sed coniecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διέδειξαν: amat enim Scriptor pro simplici δεικνύναι compositum illud ponere, I. 31, 16. 73, 18. II. 134, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδεικνύσθω recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet ὧς particula, quae in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero ὧς διέδειξε debebat cum Kalla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstravere, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti
 Herodot. T. VI. P. II. A 2*

quidem ea re, quae continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Graecorum concilium missis, cum eis mandatis quae mox commemorantur) *satis et perspicue ostenderunt: satis, inquam et perspicue*; nam composito verbo διαδέξαι paullo maior quaedam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere sibi Aleuadarum artificia, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[5. ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ etc.) Conf. c. 145. S.]

11. ἐν σκίπῃ τοῦ πολέμου) Male absentiam praepositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἔσαν ἐν σκίπῃ τοῦ πολέμου. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS.

17. οὐδεμὴν οἷοί τε ἔσσε προφέρειν) Nec debetis, neque aequum erit; qualem dictionis usum explicuimus et ex-
eussimus antea. Nimium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰτίνῃ ἡμῖν οὐδεμὴν δίκαιοι ἔσσε προφέρειν, nullam nobis culpam obiectare iure poteritis. Ἀναγκάιν sequentia defendunt: estque saepe verissimum, Κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας, Euripid. Alcest. vs. 965. WESS. — Similiter Reiskius: nullum vobis est ius et fas nos armis cogendi. Satis, puto, fuerat, non potestis nobis necessitatem imponere, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 5. τῆς Ἀχαΐης ἐς Ἄλον) Nomen arbis litera liberavit superflua Gronov. Urbis incolae Ἀλέας dixit Demosthenes, more istius aevi scriptoribus usitato; sic legit Harpocr. ubi nostris in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλάττειν τοὺς Ἀλεῖς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, p. 205, 64. infra οἱ Ἀλεῖς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλέας dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 258. et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλου πολιορκουμένου: et p. 88, 1. Φαρσαλίους Ἄλον παρέδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλος in ὅλως fuit depravatum. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo redintegrari, si legatur: Ἀλέας -- [Ἄλος] πόλις Θεσσαλική: οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς. VALCK.

10. ὁπλῖται συλλεγίντες) Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγῆναι. Alibi συλλεχθεῖς, συλλεχθῆναι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scripserit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem

normam. Contra apud *Demosthenem* uno loco praebent Editiones συλλεχθέντες, Codices vero συλλεγόντες: hoc iure *Pierzonus* alteri praetulit ad *Moer. Att.* p. 208. Aetate *Demosthenis* suaviores istas formas probabant Attici; asperiores aetate *Herodoti*. VALCK.

12. Εὐαίματος ὁ Καρύνου) *Diodori* Συγγράμματος est lib. XI. 2. perperam scriptus. *Polemarchi*, e quibus *Euaenetus*, [lin. 13.] Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud *Thucyd.* V. 66.; in civitate aliis, de quibus *Nic. Cragius* Reip. Spartani lib. II. 14. inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: *Aldum* enim, particulam negantem omittentem, bene *H. Stephan.* ex Codicum consensione correxit. WESS.

16. ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου) *Venientes ab Alexandro* nuntii. Istius *Alexandri*, tanquam Φιλίππου, sed huius inprimis beneficii, saepius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit *Herodoti* narrationem, ex *Damaste* diversa quaedam admiscens, inter *Socraticas* Epistolae 28. scriptor, adversus *Isocratem* ad *Philippum* datae: *Speusippum* auctorem dat *L. Allatii* haud absurda coniectura; cui quidpiam obmovisse *Pearsonum* in *Vind. Ignat.* aut *Bentleium* in *Diss. de Epist. Phalar.* non opinor. De *Isocrate*: *Debuerat*, inquit malevolus ille, τοὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα γενομένους εὐεργετοὺς ἐξαγγέλλειν. Quod primum ille ponit beneficium; legatos *Alexander* *Darii* (hunc dicere, non *Xerxen* debebat) contrucidari iussit, haud sanequam ut *Graecis* gratificaretur, sed ut ulcisceretur iniuriam sibi suisque factam: ὅστις δὲ, addit, στασιαζόντων (scribendum ne πλησιαζόντων;) τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ἡμέτερον (leg. ὑμέτερον) Ἡράκλειον ἀπήντησαν Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν - - Θερραλῶν προδοσίαν τοὺς Ἕλλησι μνηστῆρας, ἀναστρέφοντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλεξάνδρον ἐσθλῶσαν: tandem subdit: καὶ τοὶ τούτων χρῆν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμάστην μνησθῆναι τῶν εὐεργεσιῶν, sed et, secundum suam legem, *Artis* oratoriae Scriptorem; postrema, in istum olim sensum scripta, nigrae sunt loliginis plena, neque *Speusippo* disconveniunt. De *Heracléo* Macedoniae, deque *Heracléa*, in radicibus *Oetae* montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

17. συμβούλευρόν σφι ἀπαλλάσσεισθαι) Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolae xxviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: ὅσπερ ἂν δὲ στρατιάζοντων (πελαζόντων) τῶν βαρβάρων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὰ ὑμέτερον Ἡράκλειον ἀπήντησαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλεούου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνηύσαντες, ἀναξεύξαντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλεξάνδρον ἐσώθησαν. In quis, postulante re, ἡμέτερον Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλέου, prava ab Allatio relicta. Val. Cteparii non dispar coniectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 5. οὕτω δὲ ἐμῆδισαν προθύμως) Tum vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incertū verba Suidas habet in Ἐμῆδισαν: μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Θεσσαλοὶ ἐμῆδισαν, δαίσαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τιμπῶν. [conf. Zonarae Lex. p. 707. ubi perperam ἐμῆδισαν.] sed quae praebet in Ἀγχιτέρη, Küstern non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. [175, 5.] petita: στενωτέρη ἐφαίνετο καὶ ἀγχιτέρη ἢ ἰσβολή. In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἰσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. Ms. initio cap. 174. Αὕτη ἐγένετο ἢ ἐς Θεσσαλίην ἰσβολή: ubi vulgatur στρατιή, scribi debet στρατιήν. VALCK. — Vocab. ἰσβολή, quum nullo in cod. msto vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex coniectura ab H. Stephano in ora suae editionis positum pro mendoso στρατιή, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γρ. quam ille lectionibus marginalibus praemittere solet, non semper γράφεται, sed subinde nihil aliud nisi γράφει, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λεχθέντα ὑπ' Ἀλεξάνδρου) Quod hic margo dat Stephani, ἐξ Ἀλεξάνδρου, illud, a correctoribus non expectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodoteum. τρέπω τῷ εἰρημίνῳ ἐξ Ὀτάνεος est lib. III. c. 71. ἐδ' ἐπειρήν ἐξ Ἰαμμιτίχου, II. 151. τὸ προσταχθῆν ἐκ τοῦ Κρέου, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. [1, 41.] p. 511, puer ex paedagogo se vellicari respondit. Passivis ex frequenter sic adiungunt Tragici: in Tragediis, quae supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Βί' δ' ἡμεληθὴν ἐκ θεῶν. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearcio revocatum non feret, ut puto, Io. Tourpius,

Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix, 30. in Κίρκης συνομορβούμενους. Tan. Faber bene correxit in Κίρκης: prout Pataarch. etiam dederat T. II. p. 52. D. sed non illa socios Ulyssis fecit συνομορβούς, verum συὼν μὲν ἔχειν κεφαλὰς, Φωνήν τε, ὅμας τε: scribamus itaque totidem literis, συνομορβούμενους. VALCK. — Revertit Herodoto adsueta dictio ἐξ Ἀλεξανδρου. Talis lib. III. 71. τῷ εἰρημένῳ ἐξ Ὀδάνεος, et sine numero aliae. WESS. — Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Toup. S.

14. γῆς τῆς Ἰστιαϊώτιδος ἐπὶ Ἀρτεμίσιον) Non obliviscor Φοινῶν --- ἐπ' ὕδαρ ἐπὶ τὴν Ἐννεακρυονον libri VI. c. 137., nec huius libri c. 173. καὶ ἀπίνετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς etc.) haud gemina. Iure Msti praepositionem auferunt, noxam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰστιαϊώτιδος τὰς παραθαλάσσιος κώμας lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. WESS. — Quae Histiaeotis hic ionica nominis formā Herodoto, communi vero Graecorum sermone Hestiaeotis vocatur, septemtrionalis est Euboeae regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio; quod a Dianae templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰστιαϊώτις, Thessaliae, supra memorata est lib. I. c. 56, 15. S.

15. τὰ κατ' ἐξέρους) Literas aliquot, quae repeti debent, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὥστε πυνθάνεσθαι τὰ κατ' ἑκατέρους ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex Msto repertam etiam Vallae Latina monstrant. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CLXXVI. 12 seqq. Τῶν δὲ Θερμοπυλῶν etc.) Accuratissima haec loci pictura, nulli, nec Livianae lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. [p. 428. ed. Cas.] concedens. Ὡ ναύλοχα καὶ πετραῖαι θέρμα λουτρα, καὶ πάγους ὄντας περιναυτάοντες culte ad accolae chorus Trachin. Sophocl. vs. 642. WESS.

13. ὅρος ἀβατόν τε καὶ ἀπόκηρμον) ὕψηλόν, quod additur, in marginem libenter reiicerem. Recte iunguntur οὐρεὶς ὕψηλαι καὶ ἄβαται, c. 198. sed ὅρος ἀβατόν τε καὶ ἀπόκηρμον, esse ὕψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκηρήμοισι οὐρεσι, ἵνα πρόσβαινι ἀνδράπων

οὐδεμίην εἶναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσαν ὑπιδέσθαι καὶ τεύχεα. Secundum Appian. Syr. [c. 17.] p. 157. τῇ μὲν θάλασσᾳ τραχεῖα καὶ ἀλμυροί, τῇ δὲ ἔδος ἄβατον τε καὶ βαρυσπυλῶδες. Loca usque ad mare invia palustri limo et voraginibus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, calidae aquae in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus appellatur. conf. Strabo IX. p. 655. B. et Casaub. [ad p. 428. suae ed.] Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

15 seq. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμαὶ λουτροί, τὰ χύτρουσ καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι) Excitans ista, χύτρουσ praebet Eustath. in Dionys. vs. 437. alterum Pausan. IV. [c. 35.] pag. 369 seq. memorans τὴν κολυμβήθραν, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι χύτρουσ, γυναικίους. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Meliensium, cellas aegrotantibus accommodas hic construi curavit, ut suspicor ex Philostr. in eius vita p. 551. τὰς ἐν Θερμοπύλαις κολυμβήθρας memorante τοῖς νοσοῦσι παιωνίους. Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana κολυμβήθρα, πέντε στοῦς ἔχουσα. VALCK. — Imprudentis audaciae Editor Geney. ob χύτρουσ, contra Porti sui admonitionem inculcatas, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est; quae citra dubium si foret, manebit temerarius contra tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina, in quam calidae hae influunt aquae, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι χύτρουσ γυναικίους. WEISS.

18 seq. καὶ τὸ γε τοπαλαῖον) Stare nequit ista Medicei lectio, [quam recipere non dubitaverat Gron.] ni sic paululum adiuvetur, καὶ τῷδε τὸ παλαιὸν πύλαι ἐπῆσαν: quae Kaenii est suspicio. VALCK. — τὸ γε τοπαλαῖον doctissimi viri D'Orvillius ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censuerunt. WEISS. — Vide Var. Lect. S.

21. οἰκίσαντες γὰρ τὴν Αἰολίδα) Interrogationes Gronovianas non intelligo, nedum falsissimam et absurdissimam esse in Geographia veterem participii formam. Cur quae οἰκίσαντες γὰρ τὴν Αἰολίδα Thessali, antea Aeolidis terrae habitatores, (ita enim Latina [Gronovii, vitiosum οἰκίσαντες, imperite arripientis] habebant) in Thesprotos abierunt, indeque reduces Phocensibus vastitatem atque everisionem

machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, Thessalos ex Thesprotis, unde erant, habitatam terram Aeolidem ivisse, quam deinde possederunt? Nobil. Palmerius, veteris Graeciae adprime peritus, hanc verborum sententiam lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum Aeolis sit illa regio, quam Thessali deinceps possessione tenuerunt. Clare Diodorus lib. IV. 67. de Boeoto, καταντήσας εἰς τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θεσσαλίαν καλουμένην. Sine cuiusquam proinde invidia redire vulgata cum Vallae Latinis potuit. WESS. — Recte enim Valla intepretatus erat, ex quo illi ex Thesprotis terram Aeolidem iere habitatum, quam nunc possident. S.

CAP. CLXXVII. 3. ὅτι οὔτε πλεῖθι --- ταύτῃ) Acutissimus Gish. Koenius in literis ad me datis ad h. l. „Alii forte, scribit, dudum viderunt legi debere τῇ --- ταύτῃ. Hoc ipsum Vallae codex habuit, qui vertit, ubi --- ibi. ἢ --- ταύτῃ, Polyaeus p. 333. §. 12. et p. 232. §. 2.“ Reiskio ὅπῃ venit in mentem. Mihi iam olim etiam placuit nostratis illud: τῇ οὔτε πλεῖθι ἔξουσι χρεῖσθαι οἱ βάρβαροι, οὔτε ἵπποι, ταύτῃ. Angustias quaerebant ne multitudine circumirentur: [Corn. Nep. II. 3.] et hoc Themistoclis fuisse videtur consilium. Apud Thucyd. p. 180, 41. [lib. III. c. 23.] pro ἢ, π. scriberem ὅπῃ: sed Herodoteum est τῇ: pro ἢ χώρα. Schol. in Sophocl. Ai. vs. 826. τὸ ἢ ἐπὶ ῥήμα (ἀποδίδεται) πρὸς τὸ ταύτῃ. VALCK. — Nec apud Thucyd. I. c. nec hic apud Nostrum ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. ἀνέμοισι εὐχεσθαι) Vatis tale responsum, Ὡ Δεῖφοι, λίσσεσθ' ἀνέμους, καὶ λαΐων ἔσται, in Clement. Alex. Stromat. VI. pag. 753. [pag. 454. ed. Sylburg. Lugd. Bat. 1616.] adiungentis hanc in rem, βαμὸν καὶ θυεῖαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρωγὰς αὐτοῖς ἔσχον. In ambiguo autem haeret, utrum μεγίστους an μεγάλους reliquerit Herodotus. WESS. — Eruditione sua multiplici saepe sapienter usus ad Gentiles confutandos, Clemens Alex. verba nobis oraculi Delphici servavit Strom. VI. p. 753. Δεῖφοι, Εἰρξὺ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσαντος, ἀνιπούσης τῆς Πυθίας, Ὡ Δεῖφοι, λίσσεσθ' ἀνέμους, καὶ λαΐων ἔσται, βαμὸν καὶ θυεῖαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρωγὰς αὐτοῖς ἔσχον. Oraculum eiusdem sententiae acceperunt Athenienses: vid. c. 189. Quos facere voluit, et aevera reddidit, indignante Platone, κατ-

τικούς Themistoclēs, his effata talia facile Delphis comparavit: Δεινός γάρ ἔρπειν πλοῦτος ἐς τε τὰ βῆατα. VALCK.

10 seq. βαμόν τι ἀπιδέξαν ἐν Θυίης) Aram Delphi venisse statuisse dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, ἐν Θυίης: forte, prope Thyiae fanum? ἐν in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templa: sunt autem usitatissīma, ἐν Διονύσου ἐν Ἀσκληπιδίου ἐν Θεισμοφόρον ἐν Ἀρτίμιδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II. [cap. 32 extr.] p. 189. Σαρωνία κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμιδι ἱερῆς ἀγούσι. Graece non dicitur κατὰ ἔτος ἐν, quotannis. Pausaniae sicut aliis est κατ' ἔτος et κατ' ἔτος ἑκάστον: aut hoc latet in ἐν, aut scribi poterit κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμιδος ἱερῆς ἀγούσι, circa aedem Dianae quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK. — Ἀπιδέξαν Scriptorem male, [non ἀπιδέξαντο.] supra commonstratum lib. V. 89. Ἐν Θυίης, videlicet τέμενι aut χώρῳ, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen, Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. WESS. — Τὸ τῆς Θυίης τέμενος continuo deinde memoratur, unde hic locus (ὁ χώρος οὗτος) nomen invenerit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἡ Θυίη, adeoque ἐν Θυίῃ veram esse scripturam. S.

CAP. CLXXX. 4 seq. διαδέξιόν ποιούμενοι τὸν ἔλλον) Ex formae praestantia illius, quem primum Graecorum ceperant, laetum omen captantes. In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur Aem. Portus interpretatus in Διαδέξιός, vicina pertractans in Ἐπαύροιο. Διαδέξιόν τι ποιεῖσθαι (non mirabór si cui venerit in mentem Διὰ δέξιόν) idem videtur, quod saepius dicitur οἰωνόν τι θεῖσθαι vel ποιῆσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὅρνιθα μὲν τόνδ' (imo τόδ') αἴσιον ποιούμεθα, Τὸ δὲ γὰρ χρηστόν, καὶ λόγον εὐφημίαν. VALCK.

7. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἑπαύροιο) Forsan autem et ex nomine (Λέοντος, Leonis) fructum quendam perceperit; ut nempe peius cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐπαύροιο, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem attriberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Graec. Nomen in usu significans Ἀπολάβειν pertractavit Th. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. cap. 2.] p. 101. Egregium Democriti dictum

dat Stobaeus in Eclogis Canteri p. 205., 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα. Qui saepe Clementis. Alex. libellum ingeniosissimum, Quis dives salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostrae formulae virorum clarorum censor Combesisius, pag. 937, 5., posuit perperam, ὅπως ἂν - - ἐπαύροιντο τὰ τῆς ἐλπίδος: eiiciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπαύριμα; scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK. — Vallae mala olim Latina, ex Porti indicio iam bona. Fructum nominis sui Leo caedem abstulit. Verissime Democritus: 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα, malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. vs. 476. Τίν' αἰρίαν σχόν ἧς ἐπαυρόμην ἑγώ; cuius ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. ἐς δ' κατεκρεουργήθη) Si Ioum sermonis ὑποργός, Αὐτοεργός, vice aliorum ὑπουργός, Αὐτοεργός, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo iure κατεκρεουργήθη Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis haud aversatus Cambletem descriperat τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατεκρεουργήσαντα καταφασγῆν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. D. Philo Iud., Iosephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidae Αἰθεροβατεῖν, in huiusmodi lancinata membrorum scissura κρεουργήσθαι maluerunt. WESS. — Rabiem Pythes aemulatus Cynaegiri; quem Pythen sive Pytheam κατακοπίντα dixit VIII. 92. Usum hic verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Ὑψ. Sect. xxxi., ὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νεῶς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη. Cambletem Lydorum Regem πελοπάγον uxorem suam noctu κατεκρεουργήσαντα καταφασγῆν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. D. τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὲν διασπείσαντες est in Herodot. III. c. 13. Ἀγραμῖν similiter adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychii: Ἀγραμῖν, κατακόπτειν Εὐριπίδης Πελειάσιν. Δικταμικην est Anaxandridae apud Athen. X. p. 455. F. ὁ κρεουργός, sive Ianus, olim dicebatur ἀγραμός: quod pro μάγειρος restituendum ex Matro Xenophonti Κυρ. Παιδ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol. pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βίβλη καὶ ἄλλα ἀγρῶν φωνῶν; fragmentum videtur perditae tragoediae. VALCK.

12. ἐκπαυλεόμενοι) Adhaeserunt librarii tanquam ad scopulum, ἐκπλαγεόμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47.. pauci tamen: an *Hesychii* exemplo, Ἐκπλαγούμεναι, ἐκπληττόμεναι? sed habeant sibi. Non sperno, quod *Aeschylus*, *Euripides*, *Dionysius Halic.* atque alii adprobaverunt. Par discordia in *Hippocratis* ἐκπαυλώς, *Erotiano* teste p. 50. Ed. *Eustachii*. ἐκπλαγώς ex arbitratu fictum. *WESS.* — ἐκπαύλας, puto, et dein ἐκπλαγώς scribere *Vir* doctiss. voluerat. *Erotiani* testimonium in *Franzii* editione *Glossariorum* (Lipsiae 1780.) reperire mihi non contigit. *S.*

CAP. CLXXXII. 2. Φέρμος) Atheniensis ille suum nomen Φέρμος recuperabit; cui Graecis auribus barbarum dederant quibus suae aetatis *Firmi* notiores erant. *VALCK.* — Mendosum Φέρμος tenuerat *Gronov.* *S.* — Attico civi patrium [imo, proprium] nomen Φέρμος rediit, quale Φορμίων et Φόρμις *Pausaniae* lib. V. 27. Namque Φέρμος, nec doctis latuit, latinae civitatis est. *WESS.*

8. πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν) Aldinum Περσῶν optime *H. Steph.* in exilium egit; si qui insuper διὰ πυρσῶν maluerint, uti *Arch.*, poterunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam Φρυγίας attinet rationem, de ea post *Bonav. Vulcanii* ad Auctor. Περὶ Κότμου p. 207. et *Stanleii* in *Aeschyli* *Agam.* vs. 1. diligentem curam nihil adiungo, nihil etiam de speculatoribus, ἡμεροδόμοις, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a *Turnebo* *Advers.* XXVII. 7. et *Dukero* ad *Livii* lib. XXXI. 24. illustratis. *WESS.* — Genuinum est παρὰ πυρσῶν, et *Vallae* lectum: περὶ Περσῶν, et διὰ πυρσῶν, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur παρὰ ἐπὶ τῶν ἐμφύχων: *Homerus* tamen etiam scribit Πάρ νηῶν ἀνιόντες, Ἰλ. ξ'. vs. 28. Vulgo verbis μαθεῖν, πυνθίσθαι, ἀκούειν, similibusque succedit παρὰ, iuncta tamen ἐμφύχοις. Ἐπὶ ἀψύχου posuit *Antiphon* pag. 112, 12., αὐτῷ ἐξουσία ἦν σαφῶς εἶδέναι παρὰ τῆς βασιάνου. Sicut *Soph.* habet πομποῖσι, pro διὰ πομπῶν, *Antig.* vs. 170. sic *Herod.* IX. cap. 3. πυρσοῖσι - - ἰδοῦναι βασιλεῖ δηλώσειν. In bello Graeci quoque πυρσοῖς utebantur sive φίλοις seu πολέμοις: saepe meminerunt *Tactici*. Περὶ πυρσῶν qui egerint ubi indicantur a *Leopardo* *Emend.* V. c. xi., eadem emendatur operâ *Suidas*, in quo tum legebatur περὶ Περσῶν, quae hic apud *Herodot.* est *Aldina* lectio. *VALCK.* — Παρὰ πυρσῶν

ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήτατο etc.) Scribi Cl. de Pauw voluit, ἐς τὸ δὲ ἔρμα: quod si schedae iherent, ferri posset. [Si ἐς adiectum voluisset Herodotus, non ἐς τὸ δὲ scripturus fuerat, sed ἐς δὲ τὸ ἔρμα.] Sed κατηγήσασθαι his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut praeundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήτατο ἰὸν ἐν πόρῳ μάλιστα πάντων κύριον: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in traiectu praecipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari; saxum, quod intenditur, negligi: taceo, πάντων κύριον saxum incommode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. WESS. — Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5 seq.) ὡς σφί τὸ ἱμποδὼν ἐγγεγόνες καθάρει. S.

11. μιστὰξὺ Κασθαναίης) Arch. Κασταναινῆς urbis nomen vulgatius edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto faciunt. Videndus Steph. Byz. et Hoistennius ibi. WESS.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἐκάστων etc.) Sermonis hanc stribiliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐκάστων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quae Pavii opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex praecedente εὐρίσκω pendere, quae nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἱθύνων ὄμιλον multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitanti secum trahebat. WESS. — Nulla hic sermonis stribligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbarunt viros, utique a verbo εὐρίσκω pendent, quod e superiori formula, ὡς ἐγὼ συμβαλλεόμενος εὐρίσκω, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 7. et passim alibi monui. Quo vero

clarius patent orationis gressus, commodius fortasse tolleretur levis illa distinctio, quam inter ὄμιλον et ἰόντα interserui. Immo vero, quod pro ἰόντα ὄμιλον, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. ὄμιλον ἰόντα edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recorder, amare Nostrum eiusmodi traiectionem verborum qualem hic alii praeferunt codices; adeoque ἰόντα ὄμιλον restitutum velim auctori. S.

[8. ἐπιβάτεων) De propugnatoribus sive militibus classariis sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a *Wess.* monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (*lin. 9 seq.*) nominantur ducenti ἐπιχώριοι ἐπιβάται, non debebunt, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautae et remiges. In quaque triremium Atticarum ad Salaminem, teste *Plutarcho*, (in *Themist.* p. 119. B.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus quatuor sagittarii, reliqui graviter armati. (Conf. *Potter Archaeol. Graec. lib. III. c. 18.*) In Persicis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 15. et 186, 5. in universo τῶν μαχημάτων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

13. προσθήσω δ' ἔτι τούτῳ) Sic recte scribitur in marg. *Steph.* ut infra hoc cap. προσθήσω δ' ἔτι τούτοις - - - πλεῖστας ποιήσας δισμύριους ἀνδρας. Nostro loco ποιήσας (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) ἀν' ὀγδώκοντα ἀνδρας ἐνείναι, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. Ποιῆσαι, pro τιθέναι, ponere, fingere, [sumere,] similiter adhibetur *Demostheni* c. *Leptin.* p. 279, 36., εἰς τῶν ἔξω ἀτελεῖς, δέκα θήσω - - - καὶ μὴν τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰς πέντε ἢ ἑξ' οὐκ οὖν ἀμφοτέρων ἐκκαίδεκα ποιήσωμεν αὐτοὺς εἴκοσι: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, *Cicero*, ubi vulgatur facinus, de *Nat. Deor.* I. c. 30. Age et his vocabulis esse Deos faciamus; quibus a nobis nominantur; id est fingamus. *Cicero* ad *Fam.* I. Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. *Tuscul.* III. 18. fac sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὴ Graecis adhibentur in eundem usum: *Eurip.* *Med.* 386., καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις; sed sint sane mortui. *Helenae* vs. 465. καὶ δὴ παρῆεν: Fac sane eum con-

essisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione Ἀναβ. V. p. 214, 21. Ποιῶ δ' ὑμᾶς (scrib. ποιῶ δὴ ὑμᾶς) ἱσταται-
δοντας -- ὅπ' ἐμοῦ ἦκειν εἰς Φᾶσιν· καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνοντες εἰς τὴν
χωρὴν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὴ σφίτας ποιῶ ἴσους ἐκείνοις
ἔσσι, VALCK.

26. πλῆθος συντιθέμενον) Nihil hoc verius esse, praemis-
sa declarant, Certissimum praeterea [lin. 28.] καὶ δεκάς
ex computatione, quam καὶ δεκάδες δύο manifesto violant,
praecedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit,
WESS. — Colligitur sane universa ista summa 2317610
ex summis particularibus ante positis. Conficiunt enim

1207 × 200 (lin. 3 seqq. huius cap.)	241400
1207 × 30 (lin. 8 seqq.)	36210
3000 × 80 (lin. 13 seqq.)	240000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 18 seqq.)	517610
His accedunt pedites (lin. 21. coll. c. 60.)	1700000
equites (lin. 22. coll. c. 87.)	80000
camelis et curribus vecti (ibid.)	20000

Unde prodit copiarum ex Asia transducta- rum summa, quae hic subducitur	2317610
Iam his porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 120 × 200 (cap. 185, 1 seqq.)	24000
et terrestres copiae ex eisdem regionibus (c. 185, 7. seqq.)	300000

Unde hominum armatorum (in quorum qui- dem numero etiam remiges comprehenduntur) prodit summa (cap. 185, 55.)	2641610
Qui numerus duplicatus dat hominum summam 5283220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 19 seq. ibi- que notata. S.	

CAP. CLXXXV. 3. δόκητιν δὲ δεῖ λέγειν) Ingratis-
sima vocum est δὲ δὴ δεῖ copulatio atque adhaesio, soli ac-
cepta Med. ferenda: nam Pass. δὴ, scribentis lapsu, ex δεῖ,
(uti saepius haec permutantur) venit. Prudenter Lichas
Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεται δόκησιν εἰπεῖν, καὶ χαλεπῶς αἰ-
σχύν, Trachin. vs. 432. WESS.

7. δισμύριοι) Hactenus in numeris constans difformi consensio. Nunc τρισμύριοι Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nautae, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabantur viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratione bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi aequabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denum millium, summatisque 5303220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Choenicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctione non adiuvatur. WESS.

9. Φρύγες) Ibidem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius. Φρύγες Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni Φρύγες fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. [cap. 39.] p. 743. eosdem Φρύγας ἐκ Φρυγῶν ἐπαπελθόντας dicit. Vid. supra cap. 73. WESS. — Apud Appian. Βεργας nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 8. προδοῦναι τὰ μέτρα τῶν ποταμῶν ἐν ἑνὶ) Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budaci de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quid Th. habet Magister ποταμῶν ἔστιν ὧν, Pass. stabilit, et manus Herodoteae videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucyd. III. 92. aliisque ea formulat WESS. — Varia lectio duplex est in marg. Ed. Steph. ἔστι τῶν, et ἔστι ὧν. Ubi Thomas Magist. in Περσίδαν, citans Herodotea, habet ἔστιν ὧν, hoc quin ab Herodoti manu sit vix dubitat Oudendorpius: doctissimo viro placuit, quod saepe legerat apud scriptores Atticos, restituendam Aelianum de Nat. An. XVII. c. 19. pro (ὀφείδων) ἔστιν ὧν. Hac illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum

poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil huius generis ex Herodoto; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallar. Verum illud contendo, neque ἐνίων, neque ἔστιν ὧν, hic congruere. Graece dicitur, ἔνιοι τῶν ποταμῶν, non item οἱ ποταμοὶ ἔνιοι. Herodotum ego scripsisse puto, προδοῦναι τὰ μέτρα τῶν ποταμῶν: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adiecta voce ἐνίων vel ἔστιν ὧν. Recte Thomas προδοῦναι hic interpretatur ὑποδοῦναι καταπορεύεσθαι τῷ στρατοπέδῳ. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia τοσαύτας μνημάδας: hac potestate activa verbum usurparunt Aristophanes, Xenophon, Demosthenes, aliique. VALCK. — Vide Var. Lect. nec fere dubitabis puto de veritate scripturae ἔστι τῶν: cuius formulae in locum, Ionibus propriae, alii ἔστιν ὧν, alii magis etiam communem ἐνίων substituerunt, S.

10-14. αἱ χοίνικα πύγων ἔκχρηται etc.) Detegendus calculi error est, a Budaeco et Io. Laurenbergio Otii Sorani p. 5. perspectus. Si choenices quadraginta octo medimnum, quod Pollux, Harpocraton, atque hoc de grege alii asseverant, absolverint, patet medimnum tritici in milites XLVIII. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu Xerxis merentium, 5296320. fuisse capita; atqui recenseantur duntaxat 5283220; superant ergo choenices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedae Arch. nos trahunt, omnem militantium ad 5303220 turbam, deerit diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quae minime fallax Cl. Askew adnotatio, tot choenices ad eam summam desiderantur. Liquet calculi error; ubi commissus, non item. WESS. — Videtur ipse Herodotus in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies choeniz requirebatur, qui est quadragesima-octava pars medimni; requirebantur pro 5283220 hominibus quotidie medimni 110067 cum 4 choenicibus; ut subiectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5283220 \overline{) 48} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110067} \\ (4 \end{array}$$

Iam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. πρόσροσσαι ἔμελλοντο ἐπὶ πόντον) Loci sententiam Portus bene vestigavit. Πρόρροσαι naves, quarum prorae ponto obversae erant, cum reliquae stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. E'. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Eleganter Agathocles Babylonius, καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν (Pytharchum tyrannum) ἐβονδρόμουν, πρόσροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen. lib. I. p. 30. A. WESS. — De isto vocabulo, cuius propria vis minime in liquido est, iam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspicuum videtur, non satis esse quod naves πρόσροσσαι Wess. cum Porto intelligit quarum prorae ponto obversae erant: nam et, quae proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec Suidae interpretatio (Πρόρροσαι ἄλλη ἐπ' ἄλλη) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, ἄλλαι ἐπ' ἐκείνῃσι. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua πρόσροσσαι νῆας apud Homerum veteres Critici κλιμακίδειν locatas interpretantur; quod gallice par échelons diceres, latine equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens. ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli aequilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videndumque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur πρόσροσσοι impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facto cuneo irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. πρόσροσσαι a Reiskio esse expositum. „Πρόρροσσοι, ait, dicuntur res omnes seriatim et per gradus porrectae et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gradus scalarum ad plani inclināti modum positarum.“ S.

8. τῆς θαλάσσης ζεστός) Longini κακόστομον elegantissimae dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad aestuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis *fervere mare*, *fervor maris*, ita κύματα Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. B. ἐπὶ πολὺ μεταωριθύνετα καὶ ἀναζέσαντα: et Liban. T. II. p. 516. c. ἐν ζέοντι τῷ κλύδωνι, parilli translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaque *Hellespontias* dictus [lin. 10.] Atticae regioni marisque Aegaei insulis gravis et damnosus accidebat, *Aristotele* Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Iucunda sunt *Aristidis* in tempestatis ἐκφράσει ad Arginusas, ἄγει μὲν --- ὠδινεν ἡ θάλασσα, καὶ κατέβαινον Ἑλλησποντίας λαμπρές, apud *Hermogenem* Form. Orat. I. 5. p. 280. WESS.

[15. ὅσας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίαις ἔλαβε) In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. μεταρσίαις pro ἐπι-καρσίαις accipiens, obliquas in latinis nostris posui, pro eo quod recte Cronov. dederat, *quas naves ventus in alto natus est*: pariterque iam olim H. Stephanus, quum *Valla* minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse altum tenentes. S.]

16. πρὸς Ἰπνῶν καλεομένους) Adumbravit hinc sua *Strabo* lib. IX. p. 675. D. [p. 443. B. ed. Cas.] sed praeter alia, ὁ δ' ἐς Ἰπνῶντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεῖς: ubi eam varietatem librariis inputandam monuit Vir magnus. Favet Geographo aliquantulum πρὸς Ἰπνῶν *Vindob.*, neque omnino tamen. WESS. — Ἰπνῶντα habet nupera *Strabonis* editio Lipsiensis, praecuntibus nonnullis codicibus. S.

17. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα) Ex Codd. decernendum, αὐτὴν scripserit, an ἀκτὴν, an ἄκρην τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis saepius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδος ἀκτῆς meminit Noster c. 183. et 191. Aliis ἄκρα ἐν Μαγνησία dicitur Σηπιάς: vid. Clar. *Wess.* ad *Diod.* T. I. p. 413. [lib. XI. c. 12.] et *Cellar. Geogr. Ant.* T. I. p. 870. Hic narrata spectans *Clemens Alex.* Strom. VI. p. 753, 36. (οἱ ἄγριοι) πνεύσαντες, inquit, ἐβρώμενος περὶ τὴν Σηπιάδα ἄκραν ἐνίτερψαν πᾶσαν τὴν παρασκευὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem observabantur *Straboni* IX. p. 675. c. D. ubi *Xerxis* στόλος partim dicitur ventis eis Ἰπνῶντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεῖς: sic vocasse locum videtur *Strabo*: *Hero-*

datus, quod *Casaub.* monuit, naves partim scribit delatas πρὸς Ἰπνοὺς καλεομένους τοὺς ἐν Πηλίῳ. Pellii montis Ἰπνὸς apte dici potuerunt, instar similium, Ἰπνέεις vel Ἰπνοῦς. VALCK.

19. ἢν τε τοῦ etc.) Dederat Scriptor accuratissimus: ἢν τε τὸ τοῦ χιμῶνος χρεῖμα ἀφόρητον: duae hic quoque literae sunt a vicinis absorptae, quas postulat sermonis genius. Contra χρεῖμα πολλὸν νεῶν et similia recte scripta leguntur in huius Ed. p. 319. n. 22. [VIII. 43, 18.] Sed p. 252, 87. [III. 109, 14.] πολλὸν τι χρεῖμα τῶν τέκνων: ut Xenoph. p. 23, 25. σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρεῖμα. ἀπειρόν τι χρεῖμα νοσημάτων, Dionys. Halic. II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χιμῶνος χρεῖμα, comparandum cum Aristophanibus: τὸ χρεῖμα τῶν νυκτῶν τὸ χρεῖμα τῶν κόπων τὸ χρεῖμα τοῦ πρᾶκτοῦτος. Ἀσκητικὸν τὸ χρεῖμα τοῦ νοσήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 4. τὸν Γαμβρόν ἐπίκουρον καλέσασθαι.) Oraculo iussi Boream intellexerunt Athenienses, qui κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάζας Ὠρεΐθυϊαν Ἐρεχθίδας, Schol. in Soph. Antig. 978. atque adeo generum Erechthei, Erechthidarumque affinem: Suidas videatur in Γαμβρός, qui in voc. Ἀφείται oraculo Deum iussisse scribit, ἀνέμῳ συγγενεῖ θυεῖν εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται (ὁ Βορέας) διὰ τὴν Ὠρεΐθυϊαν. Ubi dicitur Themistocles Aristidi T. III. p. 349. στησάμενος τὴν ναυμαχίαν κατιόντος τοῦ πνεύματος: Schol. Ms. οὕτω φησὶν ἔσθηναι τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχειν Βορέαν ὀπισθεν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσαις ὀξέως ἐπέλθῃ τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἐραστὴς ἐν (ὧν) Ὠρεΐθυϊας - - συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις τοῦτο δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ μίμνηται. Ob opem sibi latam Boreae sacellum ad Ilissum sacrarunt Athenienses iuxta Herodotum: [lin 16 seq.] neque tamen illud valde frequentatum aestimes e Phaedro Platonis p. 129. ubi ignoranti locum Phaedro, e quo paelam rapuerit Boreas, digito demonstrans Socrates, καὶ πού τις, αἶτ, ἐστὶ βωμός αὐτόθι Βορέου. vid. Meurs. Att. II. c. 5. Secundum Pausan. II. p. 138. in monte Sicyoniae βωμός ἐστιν ἀγέμων et in foro Coroneae, lib. IX. p. 778. Megalopolitae apud eundem VIII. p. 673. θεῶν οὐδενός Βορέαν ὑπέρτερον ἀγνοοῦσιν ἐς τιμήν. VALCK.

6. κατὰ δὲ τὸ κῆδος τοῦτο) Pausanias hinc, Boream Atheniensibus διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀπολείπει τὰς πολλὰς, prodidit lib. I. 19. p. 45. Proximum

ὡς θάτις ᾄρηται [lin. 7.] relinquo. Quod si multitudinis numero θάτις haberetur, alienum ᾠρέματο haud foret, nunc secus, Vid. lib. V. 104. WESS.

14. οὐκ ἔχω εἶπαι) Cautè sapiis. Βορεασμῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Aelian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Praeterea Delphis ex responso Apollinis Persicae classis damnum arcessebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps [lin. 16. pro ἀπειθόντες] ἀπειθόντος, nempe Εἰξέω, pingatur, [aut ἀπειθόντων, scil. βαρβάρων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,] urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίων οὐκ ἐλάσσονας) De numero fractarum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

8. χρύσεια ἄφατα χρήματα) Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam mallem vocem χρύσεια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλὰ τι ἄφατα καὶ χρήματα περιβάλετο: tum aliarum rerum affatim tum nummorum sibi comparavit. καὶ χρήματα praebet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρήματα in Plutarchi codices (qui perpauca hodie supersunt) invecum sit nescio: illud video, Herodoteos omnes coniunctivam illam particulam ignorare. Χρήματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, iam saepius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρυσᾶ χρήματα legi, nullā interiectā coniunctivā particulā. S.

10 seq. ἦν γὰρ τις καὶ τοῦτω (τοῦτον placet ex marg. Steph.) ἄχαρις συμφορὴ λυπεῦσα παιδοκτόνος. Haec si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, namangebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδοκτόνος: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quaerentem locum, ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμεινολέου παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. b. Lapsus in minutis Palmerius se obiecit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυπεῦσα παιδοφόνος) Arbitror τοῦτον praestare. ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφίας ἐλύπει lib. IX. 49. Plutarchi Codices [apud quem quidem τοῦτω

legitur in plerisque editionibus,] eodem tendunt. [Qui τούτω huc invexerunt, ad verbum ἢν retulerant hunc dativum: rectius vero iuncta intelliguntur ἢν λυπεῖται.] Quam autem vellem, ab his ille vellicandis manum abstinuisset: malignitatis profecto dum Herodotum proterve arcessit, eiusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδοκτόνος eius συμφορὴ, ut Aminocles παιδοφόνος, sive, caedis liberorum, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἀχαρίς συμφορὴ παιδοφόνος, ingrati calamitatem, liberos occidentem, unice exprimit; quae quidem Aminoclem, alioqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbum, contristabat. Confer vindicias Herodoto a Nob. Palmerio paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. WESS. — Plutarchum Reiskius (loco a Valck. citato) contra Palmerium hactenus defendit, non ut malignitatis patrocinium suscipiat, qua Herodoti hac in re commemoranda consilium interpretatur Chaeroneus Polyhistor; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis Herodoti Ἀχαρίς συμφορὴ παιδοφόνος, sive (ut apud Plut. legitur) παιδοκτόνος. „Ego quidem, ait, nullus dubito ex Herodoti „verbis hoc effigere, liberorum Aminoclis aliquem patris manibus, quacunque demum caussa vel ratione, periisse.“ In quo quidem verissime iudicasse mihi videtur Lipsiensis ille olim praeceptor meus, Vir optimus doctissimusque. Quisquis citra praeiudicatam opinionem Natri verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 10 seq. item III. 50, 1 seq. coll. cum c. 52, 16. consideraverit, de veritate huius interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [7. ἐντομαί τε ποιῦντες] De ista formula vide ad II. 119, 10. notata. S.]

7 seq. κατακίδοντες γόνοι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι) Nulla in schedis variatio. Qui morbosa haec putant, aut γοντῆροι, praestigiis, aut γοῆροι, libationibus, quamquam haesitantes, uti Cl. Reiskius, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, Cl. de Pauw, κατακίδοντες γόνοι. — οἱ μάγοι, incantantes penum cum praestigiatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod magi ab incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se γόοντας, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non infitias ibo; opinatus, ne nihil dixisse videar,

καταειδόντες γόησι idem esse ac γόοις, h. e. sacro quodam ululatu, unde ipsi γόητες nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suis olim usus; sicuti in τόμοις lib. II. 119. Non nescio, γόην alibi haud inveniri; quam tamen ex γοῶ formari potuisse, quis neget? Restaret καταειδὲν tertio nexum casui, nisi *Portus* id cum καταγελαῖν similis apud *Herodotum* structurae composuisset. Atque hoc si inprobetur, τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀσφαῖ κελθῶ. WESS. — Dativus τῷ ἀνέμῳ est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. [Vide ad VII. 9, 5. notata.] Ingeniose *Reiskius* tentabat γοῆσι: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. *Euripidis* *Iphigenia in Tauris* vs. 1337. Ἀναλόλῃς, καὶ κατῆδε βάρβαρα Μῆλη, μαγεύουσ': ululatu barbarico magicos cantus (*Seneca Med.* 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum ματεύουσ', illinc alienum. Κατὰδεν, occinere, iuxta *Budaeum*, *Herodotus* posuit pro incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum *Aeschylus* *Clytaemnestra* in *Agam.* vs. 1427. ἐπὶ δὲ Θρηκίων ἀημάτων, ut optime restituit *Gul. Canterus*. Apud *Sicyonios* sacerdos sacra faciebat, ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐπὶ δὲ ἐπ' αὐτοῖς, *Pausan.* II. [c. 12.] p. 138. VALCK. — *Wesselingii* coniecturam γόοις probat *Schneider* in *Lexic. crit.* De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem *Ald.* et aliis γόησι cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum masti item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adiecerit. Nostra quidem membrana F. quae plerumque alioquin, ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόησι, quod et *Pavus* probavit, et nos cum *Schaefero* edidimus: nec vero hoc ego cum praestigiatoribus, sed per praestigiatōres latine reddendum censeam. Fuerint autem forsā γόντες classis quaedam Magorum. S.

10. ἐκόπασε) Nullum *Longini* ἐκόπασε in schedis patrocinium adipiscitur: Scholiastes praeterea *San-German.* ἀνέμους ἐκόπασε hinc excerpsit. *Abydenus*, τρίτῃ δὲ ἡμέρῃ ἐπεί τε ὦν ἐκόπασε tempestas eluvionis caussa, in *Euseb.* *Pr. Evang.* lib. V. 12. Et *Aelian.* apud *Suidam* voc. Ἐστρόφισιν: οἱ δὲ ἀνέμοι παραχρῆμα ἐκόπασαν καὶ τὸ κῆμα ἐστρόφισιν: quod de genere alia *I. Iac. Wetsten.* ad *Matth.* c. xiv, 32. WESS.

Ibidem ἡ αὐτὸς ἰδέλων ἐκόπασε) Aut sponte sua velut lassus conquiescit ventus. Tamquam ὄσπινον τὸ Κοπίσσαι (ἐκὼς (α σ ε) legisse videtur) καὶ ἰδιωτικὸν hic notavit Longinus π. γ. κ. XLII, 2. Legitur in Ev. Matth. XIV. vs. 32. ἐκόπασιν ὁ ἄνεμος, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in (voca et Watstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut ἰδιωτικῶς, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quaerenda praeque disciplinae magnificentia. VALCK.

CAP. CXCII. 9. ἐναυλόχων, Ποσειδῶνος σωτήρος etc.) Vallae Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium aede? Solum Σωτήρος Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quae et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Praest. Num. p. 416. abstulit, occasio. WESS.

CAP. CXCIII. 1 seq. ὡς ἐπαύτατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κύμα ἔστρωτο) Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., Ἡρόδοτος αὐτὸν φράζων φεῖν, ἐπαύτατό (sic Ἐκόπασεν reddidit Hesych.) ἄνεμος, καὶ τ. κ. ἔστρω. His usus est inimitabilis A. Schultze ad Iobi xxx, 27. vid. St. Bergler in Aleiphr. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. Fluctus. — simul ac ventus posuit, sternuntur et conflaccescunt, et mox fluctus esse desinunt. κύματα οὐκ εἰσι εἰς κύματα, aequore nempe pacato. Strabonem aequor attingit I. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. vs. 213. vulgata: Solve ratem; Venus, orta mari, mare praestat amanti: me iudice recte diceretur, mare praestet aequor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Aeolus egressu, praestatque nepotibus aequor; id est ἀκύμονα Πάντου τῆς θητι νῆα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Slighthenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. vs. 16. auso Venus ipsa favebit; sternet et aequoreas aequore nata vias. VALCK.

8. ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλεον ἐς Αἴαν) Dum ad auxeam vellus petendum Aeam navigabant: id enim semper notat in talibus ἐπὶ: ἐπὶ τὸ κῶας, ἐπὶ τὸ νῆκος πλεῖον. Poëtis μὲν: Theoprit.

XIII. 16. Ἄλλ', ὅτε τοι χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰόνων Αἰσωνίδας,
 τοὶ δ' αὐτῶ ἀρσστήες συνέποντο. *Leati iuvenes, Argivae roborā
 pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm.*
 LXIII. 5. Theocrito praeivit aliisque Homerus Od. α. 184.
 Πάλλιν - - Ἐς Τεμίσσην μετὰ χαλκόν: id est, ἐκτείνε ἀπαξὼν χαλκὸν.
 In Theocriti Παιδικαῖς: βαῖν - - - πίδα (id est μετὰ)
 Κέρβερον. Apud Xenoph. Ἀναβ. VI. p. 220, 31., ἔνθα λέγεται
 Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνει καταβῆναι. Aristoph. Βυττ. vs. 111.
 τῶνδ' ἡλθεσ' ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Meminit peninsulae Diodorus XIV.
 πρ. 666, 31., ὅπου Φασὶν Ἡρακλέα τὸν ἐξ ἄδου Κέρβερον ἀναγαγεῖν.
 Corrigatur Herodoto nostro tributis libellus de Vita Hom.
 p. 561, 36. [c. 17, 10.] ἐς δὲ τὴν Ἐρυθραίην τινὲς ἐπὶ ξύλον πα-
 ρακινεῖσθαι πλεῖν: male vulgatum, nuper etiam Londini,
 ἐπὶ ξύλου. In his ἐπὶ cum ἐς ponuntur ut nostro loco, et
 semper apud accuratiores, solos ferme dignos, quorum
 paraphrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 13.
 ἐπὶ ξύλου ἐς μηχανάς (ut ἐς τευχισμὸν, p. 406, 94.) περιέπεμψαν
 τῶν μὲν τῶν, ἐς Ἀσίην. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 337, 2. πέμψαν-
 σιν - - ἄνδρας ἐς Παγασαῖς ἐπὶ σῖτον: p. 260, 19. πέμψας τμήρης
 καὶ Λασιδαίμονα ἐπὶ χρήματα: paulo post legitur, ἐπέμψα χρή-
 ματα αἰχοντάς. Aristoph. Ἑκκ. 814. Ἔπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ'
 ἄλφειά. VALGK. — Notissimus et pervulgatus iste prae-
 positionis ἐπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem
 etiam lineā ad quam ista tam late disputantur, positam
 habemus, ἐπ' ὕδαρ περιφθέντα, aquatum missum. S.
 10. ἐπὶ τοῦτου δὲ τῷ χώρῳ οὖνομα γέγονε Ἀφείτα.) Sexcen-
 tesiam talem. Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir
 Celeb. lib. IV. 46. Quo magis miror Medic. silentium, ni-
 tamen excerptis oculi aberrarunt, ἐπὶ, huic debitum
 loco, sequentibus, ubi omnes alii ἐν τούτῳ, tribuentes. Fieri
 id potuit. Ego Codicibus non reluctor, Aphetaeque prae-
 tereo, notissimas Apollonii Rh. lib. I. 591. Strabonis, alio-
 rumque explanationibus. WESS. — De ἐπὶ τούτου vide
 Vari Lect. S.

CAP. CXCIV. 4. ἔπεισαν ἐς τοὺς πολεμίους.) Elegi-
 simplex verbum. Ἐπιπλάττειν vim plerumque, quae hic
 nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. [Sed peraptum
 hinc loco ἐπέπεισαν.] Visum quoque [lin. 6.] verius Θα-
 λασσιον nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore
 Graecia Θάσσιον titulus descendat. WESS.

8. βασιλικῶν διαστίων) Vide supra, lib. III. 14, 31. Ὅρι, [ante ὁ Σανδάκης,] Codicum de sententia inprobum, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit [lin. 10.] λογιζόμενος. Restitutum autem fuit εὐρέ οἱ, ad nexum sermonis opportunum, atque ob εὐρῶν δὲ pro Scriptoris adsuetudine necessarium, tum quoque ex Persicae huius clementiae declaratione lib. I. cap. 137. WESS.

10. λογιζόμενος ὁ Δαρεῖος πλέω ἀγαθὰ) Revocarem antiquam lectionem. Reputans, ἀναλογιζόμενος ὁ Δαρεῖος, [at in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,] εὐρέ οἱ πλέω ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πεποιημένα ἐς οἶκον τὸν βασιλικόν. Antiquae videlicet Persarum legi Darius libenter obsecundavit; de qua, landata I. 137., quaedam notata sunt in lib. VI. c. 30. sed praeter Brissonium citari debebat Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Ias. Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57., 12. Haec, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox [lin. 12 seq.] intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερα ἢ σοφώτερα εἰργασμένος εἶη: sic enim omnino legendum, reiecta lectione Flor. [Vide Var. Lect.] Paulo post [lin. 16.] commodè mihi Vir doctus emendasse videtur, ἐμὲλλε οὐ τὸ δεύτερον διαφυγῶν περιέσσεσθαι: et, ὡς γὰρ σφικας εἶδον προσπλέοντας οἱ Ἕλληνες. VALCK. — Ad διαφυγῶν ἔσσεσθαι caute Reiskius adnotaverat: „Forte περιέσσεσθαι.“ Speciosa utique coniectura, quam miror ne ullius quidem msti codicis auctoritate firmatam reperiri. Praeterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de more ad I. 37, 7. post Wesselingium nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hic habemus, [lin. 16.] διαφυγῶν ἔσσεσθαι pro διαφεύξειν non memini alibi mihi observatam. S.

17. προσπλέοντας) Nescio cur προσπλέοντας, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtruserint? Quod boni commatis schedae liberaliter donant, Pavius, Reiskius, alique iure laudarunt. WESS.

CAP. CXCVI. [4 seq. ἐσβεβληκῶς ἢν τριταῖος) δευτεραῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectione, significat: cui significatui hic non esse locus videtur. Potest vero τριταῖος perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adiectum verbum in

plusquamperfecto tempore (ισβεβληκώς ἦν) priorem notionem hic indicare visum erat. S.]

9. Ὀνέχανος) Tzetzae in Lycophr. vs. 1424. Ὀνέχαν, commentanti de Ilisso et Macandro, a Xerxis exercitu potando exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quae alios in amnes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπείχρησι τῇ στρατιῇ [lin. 10.] non turbo, quantumvis ἀντίχρησι tali in re cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδ' ἀπείχρησι τῇ στρατιῇ - - - πινόμενος. Quod enim hic accessit τὸ βίβρον, ex tacito κατὰ pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium Dil. Thucyd. p. 127. WESS. — Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXCVII. 4. Ἀφυστίου Διός) Suum Iupiter recuperabit Αφυστίου nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Αφυστίου Διός) Habet suum sibi cognomentum Iupiter, ab Holstenio dudum laudatur. Αφύστιον Iovem in Phrixi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655, et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Bacchum Αφύστιον Etymologus. Mox [lin. 5.] μετίπειτα δέ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. VII. 8, 8. S.

7 seqq. ὅς ἂν ᾖ τοῦ γένους τ. πρεσβύτ. etc.) Primum, quod sequitur τοῦτον, in τοῦτον leniter flectendum censeo: τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔργισθαι. Verbo ἐπιτάξαι, sicut verbo καλεῖσθαι, quartus etiam casus adiungitur infinitivo sequente. [τοῦτω meliores libri dedere.] Deinde, ut locus detur istis, Λήϊτον δὲ καλεῖουσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei non immemor moris, puto tamen praecedere debere mentionem λήϊτον: hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox πρυτανήϊον, Herodotum hac ratione scripsisse iam olim suspicatus: ὅς ἂν ᾖ τοῦ γένους τοῦτον πρεσβύτατος, τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔργισθαι τοῦ λήϊτου αὐτοὶ φυλακὰς ἔχουσι. Λήϊτον δὲ καλεῖουσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί. Quod esset populi, populicium, sive publicum, τὸ δημόσιον, pro diversa pronuntiatione vocis λαός, λῑός, λῑός, dixerunt veteres, λῑῑτον λῑῑτον λῑῑτον λῑῑτον et λῑῑτον. Horum primum suis in libris saepius invenisse Grammaticos, Hesychiana monstrant, quae Küsterus et Eruditiss. noster Dan. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: Δῑῑ-

τον, τὸ ἀρχαῖον Λαίρον, πρυτανεῖον Λαίρων, τῶν δημοσίων τόπων. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Graeciae civitatum prytaneis luculenta est Is. Casauboni Dissertatio Animadv. in *Athen.* XV. c. 19. [Vide Animadv. in *Athenaeum* T. VIII. nuperae editionis p. 356 seq.] Invenitis Casauboni quaedam addiderunt alii. VALCK.

8. τοῦ τῷ ἐπιτάξαντι) Pravum tούτου erat. Interpres Apollonii Rh. II. 655. in suam usque aetatem valuisse scribit, ἵνα τῶν Φοιβῶν ἀπογόνων εἶναι εἰς τὸ πρυτανεῖον καὶ θύειν αὐτοῖς εἰρημνῶ Διὶ, h. e. Λαφυστίῳ, discrepans ab Herodoto, et de victima tacens, quam humanam fuisse viæ duces Xerxem condocerant, adfirmatque Plato in *Minoë* p. 315. c. καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἔκγονοι, οἷας θυσίας θύουσιν Ἕλληνες ὄντες: namque victimas eum eiusmodi indicare, quæ de crudelibus Carthaginensium aris et inmolatis ibi Saturno libæis fuerunt praescripta, patefaciunt. WESS.

11. ὥς τε τι πρὸς τούτοις) Abbas Melolus, Reiskius, Albrechtius ὥς τ' ἔτι πρὸς τούτοις voces recte ordinant. Frequens πρὸς δ' ἔτι τούτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. c. c. continuat narrationem τῶν κατηγεμένων, cuius initium, ὡς Ἀθάμας, tum ὡς ἐκ θεοπροπίου, porro ὥς τ' ἔτι πρὸς τούτοις, et in sequentibus similiter. Iam ἐσελθόντες Arch., [lin. 14.] loco ἐστέλλοντο, cum Cl. Pausio repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, tractabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur in visum ad simile supplicium. Hoc docebant αἱ κατηγεμέναι regem. WESS.

12 et seqq. ὥς τε τι πρὸς τούτοις) Intelligere haec, se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτοις, p. 207. 46. [I. 41, 9.] Hoc nusquam apud Herodotum: frequentissime legerat πρὸς τούτοις, praeterea, πρὸς τούτοις λέγοντι I. 65. πρὸς τε τούτοις [ibid. et cap.] 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἔτι τούτοις III. 65. πρὸς τε τούτοις ἔτι I. 99. καὶ πρὸς τούτοις etiam apud alios. Scripserat et hic Herod. ὥς τε, [immo divisivis vocibus ὥς τε] ἔτι πρὸς τούτοις, (nempe λέγοντι,) πολλοὶ ἤδη τῶν μελλόντων θύεσθαι δεισαντες οἶχοντο etc. In proximis [lin. 14.] nimis diu haesit ἐστέλλοντες: siaceram, ut puto, lectionem nobis servavit Arch. lectam Vallae, ἣν ἀλίσκωνται ἐσελθόντες ἐς τὸ πρυτανεῖον: haec enim sic ex usu verbi ἀλίσκωνται coniungi debent; ut et sequen-

tia, [lin. 15.] ὡς δύναι τε ἐκπύοντο στήμασι πᾶς πυκασθεῖς: totus infulis coopertus. Στεφάνους πυκασθεῖς Euripidis est in Alc. 796. et vs. 832. καὶ σταφάνους πυκασθεῖς. Κάρη στεφάνους ἡνδραστὰς praebebat oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theotr. II. 153. καὶ φάτο οἱ στεφάνους τὰ δώματα τῶνα πυκασθῆν. Εἰκόνισμα κισσῶ καὶ στεφάνουσαν ἀμπυκασθῆν est in epigramm. Anthologiae ineditae Phalaeci. Phrizi filio quale datur hic nomen, Κυρίσσωρος, [lin. 17.] dederat et Apollon. Rhod. II. 1159. Genuino Κυρίσσωρος modulus reluctatur in versu. VALCK.

[15. Quod ista, στήμασι πᾶς πυκασθεῖς, vulgo cum Valla vertunt toto corpore coronis (aut infulis, ut Gronov.) coopertus; aut (ut Valck.) totus infulis coopertus; id per se quidem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur totus aut toto corpore coronis aut infulis ornatus miser homo dicatur. Ad haec, quamvis frequenter a plurali numero ad singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλλήλωνται ἐσελθόντες, δύναται τε στήμασι πυκασθεῖς. Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἕκαστος, quilibet, quisquis caeteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine, recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

[17. Κυρίσσωρος) Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsique Apollonio vs. 1159. Κυρίσσωρος, Straboni lib. XII. pag. 820. [pag. 544 extr. ed. Cas.] Κύρσωρος, sine ulla mendii suspitione, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premittitur. Κύρσωρος quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. [at inest quidem Apollodori Κυρίσσωρος praeferunt.] Ceterum Athamas, ut καθαρμός regionis, arae fuit admotus, iam iam immolendus, at commodum liberatus a Cytissoro superveniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Athamante, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis Nub. vs. 2560. WESS.

CAP. CXCVIII. 6 seq. ἄβαρα περιλήει) Mallem cum Reiskio ἄβαρα, τὰ περιλήει. Scripsi ex schedis Μηλίδας γῆν, quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII. 611. In Stephan. Byz. Μηλίδας, ἡ χώρα. Sophocles Μηλίδας ἀμύνειν dicit, Trachin. vs. 642. Iustae insuper Τρηχίνας περὶ ex titulo Sophocleae fabulae, atque ob γῆν Τρηχινίαν cap. 199. et 201., aliaque. WESS.

9. Σπερχειδός) Speciem Ionicam Σπερχήτος praeferit, uti ἀνθρωπήιος, βασιλκήιος, πρυτανήιον, et similia, quae spreta non sunt, nec nunc sperni oportet. Σπερχειδός passim, et Spercheos Latinis, significante ad Lucanum lib. VI. 367. Fr. Oudendorpio. WESS.

12 seq. Δύρας; τὸν μυθεύοντα βοηθόντα Ἡρακλέϊ καιομένῳ ἀναΦανῆναι) Ad λόγος ἐστὶ commodum μυθεύονται adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant. Codices lectionem, quam dat margo Steph. τὸν βοηθόντα τῷ Ἡρακλέϊ καιομένῳ λόγος ἐστὶ ἀναΦανῆναι. Valla: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῇ λόγος τὸν Τυφῶ κεκρύφθαι: c. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον Φοῖτᾶν λόγος ἐστὶ: VII. 129. τὴν Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quae per pauca duntaxat attigit, λέγεται ponere solet Thucydides; quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quae prostant in fine p. 221. [lib. III. c. 88.] νομίζουσι δὲ etc. quo libenter referrem Scholion ex MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὠβελισμένα εὐδενὶ τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε Θεουκιδίδος εἶναι. Nostro loco Dyrras fertur auxilio venisse Herculi καιομένῳ, in summo scilicet Oetae montis cacumine, cuius illinc ducta nomina suo more tractavit Hemsterh. in Lucian. p. 112. [Tim. c. 7.] Straboni IX. p. 655. c. [p. 428. ed. Cas.] memoratur Δύρας, ὃν Φασὶν ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἡρακλέους σβέσαι πυράν. VALCK. — Ista, τὸν μυθεύοντα etc. integra reliquissem, ni Codices Herodoteam obtulissent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον Φοῖτᾶν λόγος ἐστὶ. Tales in Porti penu plures. Strabonem haec ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse; Casaubonus docuit. WESS.

CAP. CXCIX. 5 seq. τοῦ δὲ οὖρεος - - ἐστὶ δισφαῖξ) Hinc Strabo IX. p. 656. A. [p. 428. c.] πρὸς μεσημβρίαν τῆς Τραχίνος Φησὶν Ἡρόδοτος εἶναι βαθεῖαν δισφαῖγα: hinc illum sequentia quoque sumsisse monuit Casaub. Fluminis Μέλαινος ex c. 198. meminit Eustath. in Dionys. vs. 414. Φοίνικες etiam Strabo ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 5. ἀμαξιτός γὰρ μὴ μούνη δίδμηται) Non sane necessaria μὴ. Supra enim μούνη ἀμαξιτός c. 176. Sed in huiusmodi positionibus variatur. Illud autem δίδμηται, prima fronte in τέμνηται eruditi viri coniectura abibat,

quod in muniendis id viis usurpetur, et τετμημένοι sint ἄλλοι lib. IV. 136. Recte vero abiecit. Ὅδὸν τὴν ἔδειμαν legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, *construens vias*, lib. 673., et instructio viae publicae et pontium stratarumque Legis VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. WESS.

8. κώμη τέ ἐστι τῇ ὀνόμα Ἀνθήλῃ κεῖται) In his verbis aut τὸ ἐστὶ aut τὸ κεῖται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀνθήλῃ: et τὸ κεῖται omisit haec excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κεῖται: lib IV. 184. ἀλίσσι γὰρ σφί ἐστι Ἀγλαντις ὄνομα, ἐν δὲ ἐκάστῳ αὐτῶν ὄνομα αὐδὲν κεῖται. VALCK.

10 seq. χώρος περὶ αὐτὴν εὐρύς etc.) Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti aetate urbem hic Pylaeam, cuius Plutarch. T. II. p. 409. A. meminerit, fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor Cererem *Amphictyonidem* non diversam a Pylaea esse. Δημητρί τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδαίματο, Callimachus Epigr. XLI., templi eius conditorem ostendens Acrisium. Eadem Ceres ab Erotiano in Πύλαι memoratur. WESS. — Circa vicum Anthelen spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυονίδος. Δημήτριος etiam ἱερὸν commemorat Strabo p. 656. c. [pag. 429. ed. Cas.] ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτίλουν οἱ Ἀμφικτυόνες. Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν σύνοδον Πυλαίαν ἐκαλούν -- ἔθρον δὲ Δημήτρι οἱ Πυλαγόροι. Suspicio istius Cereris Πυλαίας templum intelligendum in Callim. Epigr. XLI. Δημήτρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδαίματο: nam sic dictam Cererem liquet ex Erotiano: Πύλας· Τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δημήτριος ἱερὸν ἴδρυται: quibus usus est in eam rem solis Io. Meursius Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 9. φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου) Specimen nimii laboris φερόντων τόπων ταύτης in coniectura docti viri est. Intelligi χωρίων aut τόπων adparet. Φέρειν ἐπὶ θαλάσσης aut θάλασσαν, Φέρειν εἰς τὴν μεσόγειον, de locis, quae ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, saepe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli in eonmodum τὸ, unde turbabae. WESS. — Viros Herodotus

adsuetos stylo turbare non debuerat τὸ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adiectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim iuncta intelligi debent φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου; (quemadmodum ne loco quidem a *Wess.* citato IV. 99, 9 seq. φέρουσαν ἐπὶ θαλάσσης legitur, sed ἐπὶ θαλάσσαν in accusativo casu:) sed iunguntur αἱ νότον φερόντων, sicut paulo ante πρὸς βορρην ἐχόντων. Caeterum ista τὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Graecos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quae inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1 seqq. "Ἐσαν δὲ οἷδε Ἕλληνων etc.) Eosdem ubi Graeciae populos ex *Herodoto* recenset *Pausan.* X. [cap. 20.] pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas venisse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sededas, ex *Herodoto* summam tantum colligas hominum 5200.; ex *Pausania* vero 11200. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Δακρύς, ait, τοὺς ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Κνημίδι Ἡρόδοτος μὲν οὐχ ἐπύκνυν γεν εἰς ἀριθμὸν, ἀλλ' ἀφικέσθαι σφᾶς ἀπὸ πασῶν Ἰφθ τῶν πόλει. *Herodoteum* est πανστρατιῇ. [cap. CCIII, 2.] Sed in hac recensione nonnihil est adiuvandus *Pausanias*: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, παρεγίνοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν ἑπτακόσιοι ἐκ δὲ Θεσπείας καὶ Θηβῶν τετρακόσιοι: populares, sed hostes acerrimi, non bene iunguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Boeoti. In plerasque civitates Boeotiae Thebani exercabant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce ex transposita, cum Nostro *Pausanias*, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: παρεγίνοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν, ἑπτακόσιοι ἐκ Θεσπείας, καὶ ἐκ Θηβῶν τετρακόσιοι. *Herodotus*: ἀπὸ δὲ Βοιωτῶν (παρῆσαν) Θεσπείων ἑπτακόσιοι, καὶ Θηβαίων τετρακόσιοι. Reliquis stationem deserentibus, cum Lacedaemoniis (iuxta *Herod.* cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, Θεσπίες δὲ ἐκόντες μάλιστα. Secundum *Diodor.* XI. cap. 9. *Leonidas* Θεσπιῆς μόνους παρακατέσχε. Eiusdem *Diodori* XI. cap. 4., si rite exigatur, numerus Graecorum in univertsum, qui cum *Leonida* ad tutandum introitum Graeciae narrantur profecti, non multum discrepat ab *Herodoteo*:

kleinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; Μηλείων enim nomen τῷ Μιλησίων substituendum cum *Wess.* Ceterum quae laus ab aliis constanter tribuitur Thespiensibus, illam dat libertatis amantiſſimis Plataeënsibus *Auctor* orat. c. Neaer. inter *Demosthenicas* pag. 740. Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν --- μετὰ Λακωνικοῖσι καὶ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παραταξάμενοι τῷ βαρβαρῷ ἐπιδότι συναπώλοντο. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Plataeënses, quam Leonidam et Lacedaemonios. VALCK.

3 seqq. καὶ Μαντινέων χίλιοι etc.) Laudem auferunt veteres schedae. Accedit *Pausanias* manifesto lib. X. 20., eundem Graecorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e Thespiensibus et Thebanis cccc. arcessens, cum illi Boeotis roce. accesserint. *Herodotum* praeterea ait, Locros Epichemidios in catalogum nominatim non addidisse, sed ἀπὸ πατρῶν πόλεων Locros venisse, Nostri πάνστρατιν [CAP. CCII. 2:] explicans: venisse vero, si quid suspicioni datur, ad sex capitum millia; cuius coniectionis causam subdit, me iudice, vagam et incertam; sequeretur sane, Locros ista ad Thermopylas excursionem conglobatam Graecorum multitudinem longe exsuperasse. *Diodorus* non plus mille annumerat lib. XI. 4., *Strabo* μετ' ὀλίγων ait τῶν ὁμοίων τῆς τόποις Leonidam has fauces defendisse, lib. IX. pag. 656. B. WESS.

CAP. CCIII. 9. εἶναι δὲ θνητὸν οὐδένα) Frequenter a numero singulari transeunt ad pluralem; hic tamen cum *Koenio* legendum puto, θνητῶν οὐδένα, ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοισι αὐτίων μέγιστα. *Euripides* in *Antiope*: τῶν πολλῶν βροτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat *Herodot.* [lib. 10.] τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινομένην οὐ συνμίχθη. *Euripidis* ex Aeolo sententia nobilis perplacuit Philosophis et *Platoni*: Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλά καὶ κακά, ἅλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ἧστ' ἔχειν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti *Plato* ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque, *A. Gellius* ex *Chrysippo*; Noct. Att. VI. c. 1. quod ex *Epitome Lactantii* p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 8. In Leonidae stemmate nihil adeo *Herodot. T. VI. P. II.* C

desiderem, nisi ut Δορυάχον convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου) Pausanias, Plutarchus, et quos Io. Meursius Regn. Lacedaem. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; praeterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartae ruinas a Cl. Fourmontio eruti, haec inscriptio:

ΤΑΔΕΚΛΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ

ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΔΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ

ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ

ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ.

Provulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera iusto auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς, ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἡγίου, sicuti praeclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4 seq. Δωριέος - - τελευτήσαντος ἐν Σικανίᾳ) Vide lib. V. c. 42-46. S.]

9. τοὺς κατεστῶτας τριηκοσίους) Omnes militari aetate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μέση τε καὶ παθεστέρα κνίᾳ, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει κατεστῶτας dixit apud Stob. Sermon. XVII. p. 159. WESS. — Eandem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suae edit.) pro eo quod in Vallae Latinis erat delegerat trecentos e primoribus viros, τοὺς κατεστῶτας constantis aetatis viros interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum delectis trecentis compositis viris in latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, praeter alia testimonia, ad Ceбетis Tab. (cap. iv. nostrae edit.) provocari, ubi est γυνὴ καθεστῆκυῖα τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive composito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14. 10. ubi ὁμαλοῦς καθεστῆκυῖα, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in latina nostra versione secutus, adiectum τοῦς articulum (quem obstare huic interpretationi Larcherus

censuit) non tam ad κατεστῶτας, quam ad τριηκότους referendum putavi, quo nempe designarentur *idem illi trecenti*, quos cap. 202, 2. iam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατεστῶτας, pro ἐν ἰδίᾳ κατεστῶτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiicit quaerere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines *militari aetate*? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos *militari aetate* putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo κατεστῶτες proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam Valla prudens intellexerat) notabile aliquod genus civium Spartanorum, certum quoddam (ut Schulzius ait) et quasi omnibus notum agmen, significari. Atque hic praeclara eminet Larcheri opera, qui eruditā disputatione, in Nolis, tum ad hunc locum, tum ad VIII. 124, 12 seq. instituta, perquam probabile fecit, intelligendos esse *trecentos ex honestioribus civibus Spartanos*, qui (licet equis non uterentur teste Strab. X. 421 seq.) Equites nominabantur, regemque ad bellum proficiscentem comitabantur, et in acie ei praesto erant, coll. Thucyd. V. 72. Iam, quod ipsum verbum τοὺς κατεστῶτας idem Larcherus interpretatur *le corps fixe et permanent*, quasi latine diceret *stabile et perpetuum agmen*; id quidem minus convenire videtur cum eo quod hic legimus, *selegisse regem hos trecentos*; nam si stabile et perpetuum agmen, constansque illa cohors fuisset, *delectui* non fuerat locus, et ἀναλαβὼν, non ἐπιλαβόμενος, dicturus Scriptor erat. Quare superest, ut intelligamus, Equitum, qui nominabantur Spartae, multo maiorem fuisse numerum quam trecentorum; ex lege vera et instituto civitatis, Regem ad bellum profecturum de illo numero *trecentos* sibi comites *selegisse*, et quidem (quod ex hoc loco discimus) *patrifamilias*, quibus domi liberi essent. Itaque τοὺς κατεστῶτας τριηκότους recte cum Schulzio simpliciter latine reddemus *constitutos illos* (nempe lege constitutos) *trecentos viros*, sive legitimum numerum *trecentorum virorum*. S.

17. ἀλλοφρονέους) Auctore Diodoro XI. 4. scissi in fa-

ctiones Thebani ἀπὸ τῆς ἐτέρας μερίδος quadringentos misere; quod an ex hac male sumta voce, an aliunde acceptum prodiderit, non novi. Acriter hic *Plutarchus* insurgit, Malign. Herod. p. 867. A., *Leontiadem* Thebanorum ad *Thermopylas* ducem fuisse, testibus *Aristophane* et *Nicandro* negitans. Eos equidem Scriptores revereri soleo, sed tanto aetate seniores an valide Herodotea dissipare potuerint, apud me dubium manet, atque hoc magis, quod *Leontiadæ* filiique eius *Eurymachi* *Herodotus* aevum proxime attigerit, et utrumque probe, ut cap. 233. innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 5. Κάρνεια γὰρ σφι ἦν ἐμποδὼν) Maligne Nostrum, ut solet, criminatur *Plutarch.* T. II. pag. 873. e. nam remorabantur illa saepius expeditiones suscipiendas, et natura bellicosos *Lacedaemonios* ab incepto tamen retardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*; quos dies festos libentius ante agebant domi, quam alibi tractarent bellica: vid. *Thucyd.* V. 75. 76. et cap. 54. ubi Schol. τοῦ Καρνείου, (ait, μὴνός) πολλὰς ἔχοντας ἱεράς ἡμέρας, οὐκ ἐστρατεύοντο: his ineptulus quis interiecerat ista: ἢ καὶ πάσας ἱεράς μᾶλλον. Attigit in Κάρνεια P. Castellanus: plura de festo τῶν Καρνείων, (quod nomen pro Καρίων ponendum in Schol. ad *Aristoph.* "Ορν. vs. 11.) *Lacedaemoniis* horumque colonis cum aliis *Doriensibus* communi, dederunt *Meursius*, *Spanhemius*, et *Duker*. Athenis iterum occupatis a *Mardonio*, ab auxilio laborantibus ferendo *Lacedaemonios* *Hyacinthia* remorabantur, *Herod.* IX. 6., quod turpiter domi manentibus acerbè obiciunt *Athenienses* ibid. c. 11. ὑμεῖς μὲν, ὧ Λακεδαιμόνιοι, αὐτοῦ τῇδε μένοντες, Τακίνθια τί ἄγετε καὶ παίζετε, καταπροδόντες τοὺς συμμαχοῦ. In *Messenicis* *Pausanias* [c. 19. lib. IV.] p. 326., quadraginta dierum pactas narrat cum *Messeniiis* inducias, hac addita ratione: ἐπεί γὰρ τὰ Τακίνθια. Eadem formā loquendi *Lacon Theocriti* V. vs. 83. ait, τὰ δὲ Κάρνεια καὶ δὴ ἐφέρπει: est enim ἔρπει Dorice idem ac ἐλθεῖν. VALCK.

9. ἦν γὰρ κατὰ τωῦτό 'Ολυμπιάς -- συμπεσοῦσα) Anni aestas erat media; τῆς ὥρης μέσον θέρους lib. VIII. 12., in quam et *Spartanorum Carnia* et *Olympias* LXXV. incurrebant. *Carnia* illos, ludi *Olympici* ceteros ex *Peloponneso* ac *Graecia*, hosti ne obviam cuncti irent, impediebant. Res ad

Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfugae ex ea clade Arcades, *Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Graecis spectari certamina*, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidae nece, ubi *Carnia et Olympia praeterierant*, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque haec de tempore. Ceterum *ἐνέωντο et διενέωντο* [lin. 8. et 12.] pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique *ἐνέωντο et διενέωντο*, Sylburgio accurate docente ad *Clenardi Grammat.* p. 473. Supra lib. I. 77. *ἐνέωντο*. WESS.

CAP. CCVII. 6. *Λοκρῶν περισπερχέοντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ*) Ut centies alibi, hic quoque literae ΘΕ in EO fuerunt, ut puto, depravatae. Corrigo, *περισπερχθέντων*: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi succensuissent Phocenses et Locri; neque mirum; vid. Diodor. Sic. XI. c. 4. *Περσὺ μὲν ἔχοντα* dixit Herod. II. 162. *καὶ τὰ θυμῶναι* VII. 39. *Σπερχθῆναι τῇ γνώμῃ* accipi potest, ut *ἀθυμῆν τοῖς γεγενημένοις, ἀχθεσθῆναι τινὶ πράγματι*, etc. Iam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, *σπερχέειν*, sed *σπέρχεσθαι et σπερχθῆναι*. Quaedam leguntur adscripta ad Herod. V. 33. *ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ*, Aristagorae succensuit. In Callim. Hymn. in Delum vs. 60. Latonae Iuno dicitur *Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ Φατόν*: id est *περισπερχομένη*. Hesychius: *Σπέρξομαι, ὀχισθήσομαι. Ἐσπερξάμην, ἀγρίσθην*. Phavorin. *Σπερχθεῖς ἀντὶ τοῦ θυμῶναι καὶ ταραχθεῖς λέγουσιν Ἴωνες*: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, *Σπερχθεῖς παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ταραχθεῖς, θυμῶναι*. Horum prius, obvium et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi *conturbatus Croesus dicitur σπερχθεῖς*: posterius, *θυμῶναι*, mea sententia hunc spectat locum. Excerptentes ex Herodoto aliisque verba, saepe praefixas omisere praepositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librariorum ut Ionicae formae nobis non debent adnumerari. VALCK. — *Σπερχέειν* nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum *περισπερχής* est, a verbo *περισπέρχομαι* derivatum, quidni ab eodem vocab. *περισπερχής* legitime formari potuerit verbum *περισπερχέω* idem valens ac *πε-*

ρισπερχής εἰμι? ut λυσιτελέω, λυσιτελής εἰμι: ἀσπερώ, ἀσπελής εἰμι: ἀσπεργέω, ἀσπεργής εἰμι. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, *de cōmuni horum consilio* - - decrevūt, illam notionem verbo ἐκρίθητο subiectam putavi, quum praesertim mox adificiatur ταῦτα βουλευομένων σφέν. S.

CAP. CCVIII. 2. Ἰδέσθαι ὅκ' ὅσοι τί εἰσι) Gronoviana censura his infestior fuit, ut ὅσοι τί εἰσι valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcumque cognito, (καὶ τὸ πλῆθος ἐμαύθωνε dicitur brevi,) ad regem revertit. WESS.

Ἰδὲσθαι ὅσοι τί εἰσι) Redibit, opinor, melior lectio, Ἰδέσθαι ὅκ' ὅσοι τε εἶεν καὶ ὅ, τί ποίειεν. [In εἶδι haud male consentiunt libri: satis iam notus esse debet motus Scriptoris variandi verborum modos.] Sequentia Suidae hinc habet in Ἀλυσμῖνοι. Paulo post [lin. 6.] ut genuina placet lectio Flor. ὡς δὲ προέκλινε ὁ ἱππεὺς πρὸς τὸ στρατόπεδον, prae vulgata εἰς τὸ στρατ. Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. [V. 65.] loco τῆς πρὸς recipere ex Msstis τὸ ὄψωρ ἐκτρέπεν εἰς τὴν Μαντινικὴν, ut apud Herod. ἐκτρέψαι τοῦ πόντικος τὸ πτερόν εἰς etc. p. 75, 6. 92, 24. [I. 186. II. 11.] Quid ista duo distent vel haec monstrant Thucyd. eadem p. πρὸς τὸ Ἡρακλείου πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες. Xenoph. Ἑκλ. lib. V. p. 328, 6., εἰς τὸ προδοτειον καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πύλας ἤλαυνον: vs. 8. ἕως πρὸς αὐτὸ κατεδίωξε τὸ τεῖχος. VALCK. 7. πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον) Duo postrema si videntur ex proximo versu male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὐ more Nostrum elegantioribus usitato hac ratione collocasse: ἰδιωτὸν τε καὶ κατὰ τὸ πᾶν μὲν οὐ τοῦδε γὰρ ἔστω - - οὐκ εἶα τε ἢ κατιδέσθαι· ὁ δὲ τοῦδε ἔξω ἔστιν ὅστις. Prae reliquis adamante hanc scribendi formam Xenophon in Symp. pag. 512, 12; ἀρχούσῃ μὲν ὅδ' (οὐ γὰρ πᾶσι τε τοῦτ' ἐμὲν) ἰχθυόσῃ μὲν ὅδ'. Scripserat in Κυρ. Ἀνθ. IV. p. 208, 36, δαδὲ δένδρεϊ, παχέσι μὲν οὐ πυκνῶς δὲ de flavio p. 149, 5, 4. αὐτὸς δ' ἢ μίγχε μὲν οὐ καλὸς δὲ prode recte suis in exemplaribus legisse Demetrium, qui dicitur Pholereus; iudicabat Muretas; quem sequitur Hatchins. p. 292. Ad istam normam legi poterit in Epheso Xenoph. III. p. 46, 1. Φέρμακον, δανείσκειν μὲν ὅδ' ἔστιν ἡ ἀντιπρὸς

phon p. 139, 9. ἀπολομένους μὲν οὐκ κινδυνύσαντας δέ. Videant harum rerum studiosi, recte ne correxerim Philostratum, sic legendo quae prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165. ἡδὴ δ' αὐταί, (αἱ Ἐμπουσαι) καὶ ἀφροδισίων μὲν οὐκ σαρκῶν δέ, καὶ μέγιστα ἀνθρώπων, ἐρώσι· καὶ κινδυνεύουσι (vid. pag. 353. F.) τοῖς ἀφροδισίοις, οὐδ' ἂν ἐθέλωσι δαίσεσθαι. VALCK.

13. τὰς κόμας κτενιζομένους) Ex vetere lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Crægius Reip. Lacedaemon. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. [p. 467. ed. Cas.] καὶ τὰς περὶ Ἀσωνίδαν κτενιζομένους. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. B. ἐκάλητο ἀσκούντες τὰς κόμας: olim quodam Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. c., nam, quod nunc legitur, Λακεδαιμονίους ὄρας ἐν Θερμοπύλαις ἠτηνιζομένους, verum utique acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, nili aliud monui, refingendum. WESS. — Huc respicit, quod Casaubonum non latuit, Strabo X. p. 716. K. Synesius Calv. Encom. p. 65. B. Lacedaemonii, ὅτε μόντοι τῶν Ἑλλήνων ἐμελλὲν δεχέσθαι βασιλεία, τριακῶσιν τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἐκάλητο ἀσκούντες τὰς κόμας. Libanius T. II. p. 489. c. Λακεδαιμονίους ὄρας ἐν Θερμοπύλαις κτενιζομένους, καὶ μετὰ τὴν φρενίδα τῶν τρητῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐξειργασμένους etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedaemonios, ἐπειὶ μάλιστα κινδυνύοντι τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κόμας etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contemptores, ad finem usque vitae custodirent integrum? vid. N. Crægius de Rep. Lacon. pag. 256. et Jo. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

16. ἀλογίης τε ἐνενύρησι πολλῇς) Plerique Lexicorum conditores, ne Thesauri quidem excepto, citant ἀλογίης ἐνενύρησι, memores, credo, cap. 218. ἐνενύρησαν στρατῷ, similiter in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 82.; tum sattem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίης ἐνενύρησαν. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis ἐνενύρησαν, sicuti ἐνενύρησαν lib. IV. 19. Verterat autem dictionem Πέρσης in Saïda suo, magnamque sui contemtionem offundit, invito Kusterō substituenteque, apud eos soluta omnia comprehendit: quod equidem valde miror. Nem videtur veritatem rerum vir doctus dextre considerasse, neque retortatus Herodoteorum, ἐν ἀλογίᾳ ἔχον, ἐν ἀλογίᾳ ἀποιῦντας, quorum in contenta perpetuus usus. WESS.

Ibid. ἀλογίης τε ἐνεκύρησε) In his apud Suidam in Ἀλογία similiter scriptis graviter lapsus est L. Küsterus; sententia quid postulare vidit Portus *ibid.* et in Lex. Ion. voc. Ἀλογία. Phrasin Herodoti per καταφρονηθῆναι interpretatur Strabo p. 716. A. Si sincerum est ἐνεκύρησε, cum amico meo scribendum ἀλογία τε ἐνεκύρησε πολλῇ: qua passim verbum illud adhibetur structura Herodoto ceterisque. Vid. huius Ed. pag. 141. n. 98. [Adnot. ad II. 82.] et corrigatur in Epimenidis epistola apud Diog. Laërt. I. 113., αἱ δὲ πη, ἐπ' ἀδατεία (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἐγκύρσαντι τοι τοὶ τήνω φίλοι. Sed nec Graece dicitur καταφρονῆσαι ἐντυχῆν, pro contemni, neque Ionice ἀλογία ἐγκυρῆσαι. Emendandum censeo ἀλογίης τε ἐκύρῃσε πολλῆς: id est ἄγαν κατεφρονῆθαι. Contemptus Nostro dicitur ἀλογία: contemnere, certe ὀλγωρεῖν, et ἐν ὀλγωρία τι ποιῆσθαι, apud Herod. est ἐν ἀλογία τι ἔχειν vel ποιῆσθαι. Iam vero, sicut τυχεῖν ἐπαίνου, laudem consequi, idem est ac laudari; τυχεῖν κατηγορίας, accusari; ita τυχεῖν vel κυρεῖν ἀλογίης, contemni, vel negligi, ὀλγωρεῖσθαι. Sepeliri Herodoto dicitur ταφῆς κυρῆσαι II. 136. contumeliose tractari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμῆς κυρῆσαι VII. 158., ubi ad Graecos Gelon, ἀτιμῆς, αἶτ, πρὸς ὑμέων κυρῆσας οὐκ ὁμοιώσομαι ὑμῖν. Hinc paulum diversa sunt Sophoclea Elect. 855. Antig. 882. Philoct. 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9. γέλωτά με ἔθου) Tale irati Cambysis, αἰτάρ τοι ὑμεῖς γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε, lib. III. 29., et quiritantis Iobi c. xvii, 6. ἔθου δὲ με θρύλλημα ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἀπίβην αὐτοῖς γέλως. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλευήν με ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, Aeschryonis Philaenis. [apud Athen. VIII. p. 335. c.] WESS.

16. τὰς κεφαλὰς κοσμεῖονται) Mirum ni suum singuli hi Spartiatae habuerint εἴλωτα, qui herilem tum comam ornaret; sed ne mulieres quidem Spartanæ, libenter ἀνδριζόμενοι, suas habebant, ut aliae mulierculæ Graecæ, ornatrix et κομμωτρίας. Censeo equidem non sane muliebriter ornatam, sed bene pexam et viriliter nitidam Spartanos praelio paratos habuisse comam, tanquam palaestritas, λιπαρῶς ἔκτοςθε παλαιστράς, Theocr. Eid. II. 51. Χρισταμένους ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταις κοίτροις, Eid. XVIII. 22. quo forte respiciens

Ovid. Heroic. XVI. 148. *More tuae gentis nitida dum nuda palaestra Ludis. Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio iam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. n. de Lacedaemoniis: μόλιστα·περὶ τοὺς κινδύνους ἐθεράπευον τὴν κόμην, λιπαρὰν τε φαίνεσθαι καὶ διακεκριμένην: bene interpretes, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non κοσμίονται, sed ab auctore σμύονται scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμύονται. Habet ad hanc meam coniecturam apta quaedam ill. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. Lav. vs. 32. λιπαρὸν σμασασμένα πλόκαμον: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται. Vallae ornatur indicat ibi pravam lectionem κοσμύεται: genuinam esse σμύεται, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. σμψάμενοι τὰς κεφαλὰς est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attingi supra p. 272. n. 58. [Adnot. ad III. 148.] VALCK. — Conferri possunt quae ad Gregor. Dial. ion. §. 15. Koenius adnotavit. S.*

19. χεῖρας ἀνταειρόμενον) Non repudio Arch. ἀνταειράμενον, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgeo. Magis multo mihi ridet eiusdem et Vallae, πρὸς βασιλικὴν τε καλλίστην τῶν Ἑλλήσι (sive ἐν Ἑλλ.) προσφ., καὶ ἄνδρας ἀρίστους. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim καλλίστην πόλιν [lin. 20.] ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἄνδρες ἀριστοὶ accedunt? Qui aliter sentient, nihil his praescribitur. WESS.

24. ἰμοὶ χρᾶσθαι) Id est χρῶ. H. Steph. de me ut mendace, atque adeo pessimo, statue; nam et Persis αἰσχιστον τὸ ψεύδειναι νενόμισται, lib. I. c. 138. VALCK.

25. ἢν μὴ ταῦτά τοι ἐκβῇ etc.) Vocem Herodoti ex marg. Steph. reciperem in contextum: ἢν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ τῇ ἐγὼ λέγω, ista nisi isthoc tibi modo eveniant quo dico. οὐ ταῦτα ταύτῃ sic iunguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragici apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. adnotare debueram, scripturam istam ταῦτά τοι ταύτῃ cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ) Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensus: ταύτῃ ad eum fere

modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ὡς ἐγὼ Arch. et Vind. Scholiastae debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. WESS.

CAP. CCX. 1 seq. Τίσινας μὲν δὴ παρεξῆκε ἡμέρας) Hoc significat, *quatrimum praeterlabi passus est*; ut παρηκς est *intromisit*, vel *sivit ingredi*. Videatur Portus in Παριναί. Lib. III. 146. *auxiliares, portis patefactis*, ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας, *emisit in Persas*: verti non debebat *egreditur*. VALCK. 8 seq. καὶ οὐκ ἀπέλαυνον καὶ περ μεγάλας προσπάτειντες) Iustius ἀπέλαυνον: [quam ἀπελαύναντο.] Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ παντοίας περισβάλλοντες ἀπέλαυνον ὁπίσω: et cap. 212. Medi alii, inque recentes, inpressionem faciebant, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim προσπάτειν *ingruendi*, quod Vallae visum, notione gaudet. WESS. — Quum ἀπελαύναντο ante ed. Wess. legeretur, si simpliciter *abierunt* aut *se receperunt* intelligatur, iustius utique ἀπέλαυνον iudicari debebat; quamquam lib. V. c. 94. 1. Ἰππῖν δὲ ἐνθεῦτεν ἀπελαυνόμενῳ, Vallae versionem, Hippias inde *profectus*, nullā adiectā censurā Wesselingius etiam tenuit. Sed, verum si quaerimus, passivo ἀπελαυνόμενες paulo diversior subiecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, Hippiae - - *profecto*, rectius ponetur Hippiae - - *reieto*, aut cum *repulsa dimisso*; hic vero, loco eius quod equidem posui *se recepere*, rectius fuerit *repellebantur*, *repelli se passi sunt*; aut, quod cum Gronovio ipse etiam Wess. dederat, *depellebantur*. Quod ἀπέλαυνον hic Arch. et Vind. praeferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectum est, qui simpliciter *abierunt*, *se receperunt*, intellexerat. S.

11. ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες) Quia proxima praecesserunt, δῆλον δ' ἐποίησαν - - οὐκ ἥνιστα αὐτῷ βασιλεῖ, scripsisse Nostrum suspicabatur doctiss. G. Koen, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι οἱ εἶν. Eleganti coniecturae favet, praeter Xerxis dictum lib. VIII. c. 88., et Frontinus IV. 2. 9. Xerxes hocse. *deceptum* aiebat, quod multos quidem homines haberet; (ὅτι - - οἱ εἶν) viros autem nullos: nam, ut Wesselingio, mihi quoque scripsisse videtur Frontinus. Similibus quibusdam ista subiiciuntur apud Eustath. in Il. s. p. 537, 49. [p. 668. ed. Rom.] τὸ μῆναι, (ὅτι excidit)

πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες, σπουδότερον τῶν προβή-
δων. Qui Graecis ἄνδρες, in talibus viri dicuntur Latinis.
Quintilian. Declam. p. 758. Illi vero fortes et viri fuerunt.
Apud Livium XXVII. 13. concilio dimissa fatentium, iure ac
merito sese increpitos; neque illo die virum quemquam in acie
Romana fuisse praeter unum duce[m]. Arcades Lycomedem
μόνον ἄνδρα ἠγοῦντο; Xenophi 'Ελλ. VII. p. 361, 25. Apud
Philosophos quidem ἄνθρωπος et homo saepe ponuntur in
laude, velut in senario Comici, 'Ὡς χάριν ἔστ' ἄνθρωπος,
ἰὼν ἄνθρωπος ἦ, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam,
si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic
aliquid aeris tanquam homines, non tanquam homini, Herodis
Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto,
ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos usus. De C.
Mario Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo,
maiores ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dice-
bat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων ταυτῷ δεῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν.
Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι
μόνον νομιζόμενοι. Apud eundem 'Ελλ. VII. p. 363, 21. qui
fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit πρὸς τοὺς
μυσίους, (ad commune gentis concilium,) ὅτι βασιλεὺς ἀργυρόπους
καὶ ὀψοποιούς καὶ εἰσχεύους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχει (atque
adeo πολλοὺς ἀνθρώπους) ἄνδρας δὲ, οἱ μάχονται' ἂν Ἕλλησι, πάντων
ἐπ' αὐτῷ οὐκ ἂν ἔφη δύνασθαι ἰδεῖν. VALCK.

11 seq. ἐγένετο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμέρας) δι' ἡμέρας, toto die
dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι' ἔτος, toto
anno lib. II. 22. Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ in
Harpocratiōne. WESS.

CAP. CCXI. 8. δόρασι βραχυτέροιςι χρεώμενοι) Ni-
hil referet, siye vulgatum maneat, seu μικροτέροιςι
probetur. Unice pravum est Vallae et Eton. μακροτέροιςι,
longioribus, contrariumque c. 61. Diodorus, praelium
lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negli-
git, non item eorundem clypeos breves et peltas. Iam
πλάττει χρεώμεται: cur [a Gron. πλάττει praeferente] tanto-
pere taxetur, non equidem exputo. WESS.

15. Βοῆ τε καὶ πατάγῃ) Persiei hoc moris erat. Βοῆ τε καὶ
πατάγῃ χρεώμεται. ex aula erumpunt magorum interfecto-
res lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur
Homericum Τρώες μὲν κλαγγῇ τ' ἰνναῖ τ' ἰσαν Iliad. I. prima.
WESS.

CAP. CCXII. 8 seq. καὶ ἐν μέρει ἕκαστοι ἰμάχοντο) Latina, in suo quisque loco, ferri non possunt. Ἐν μέρει et ἐν τῷ μέρει, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop. vs. 179. ἅπαντες αὐτὴν διεκροτήσας ἐν μέρει, cuncti per vices etc. Eleganter post Budaeum dictionem Iac. Gronovius illustravit ad Arrian. Ἀναβ. III. 26. p. 142. WESS.

CAP. CCXIII. 1. ὅ, τι χρήσαιο τῷ etc.) Ex Codicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequeretur Arch. scriptionem, Nostro non insuetam, neque aliis in Perizonii Adnot. ad Aeliani Var. I. 32. Vulgatum plures ostentabant schedae lib. V. 12. estque, ut alios praeteream, Aeschinis Or. in Ctesiph. p. 66. ἀπορῶν δ' ὅ, τι χρήσαιο αὐτῷ WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. ἔφρασε τε τὴν ἀτραπὸν) Xerxi semitam indicavit Persique monstravit Ephialtes Meliensis sive Trachinius, de quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. In excerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliadæ et Timapherni. Iudice Pausania III. p. 214. ne Graeciam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν διὰ τῆς Οἰτῆς τίνουσσαν περιαγαγὼν τὴν μετὰ Ὑδάρνου στρατιάν ὁ Τραχίνιος κυκλώσασθαι σφισι τοὺς Ἕλληνας παρέσχε. Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstrata semita profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatisque viam in Graeciam Heracleotae patefecerunt et Aenianes apud Pausan. X. p. 852.; ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἰτῆς· μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνος, — — — ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνιόων, ὁδεῦσαι στρατῷ ῥάων, δι' ἧς καὶ Ὑδάρνης ποτὶ Μῆδος κατὰ νότου τοῖς περὶ Λεωνίδην ἐπέβητο Ἕλλησι: eandem memorat Arrian. Syr. [cap. 18.] p. 158. VALCK.

7 seq. ὑπὸ τῶν πυλαγῶρων τῶν Ἀμφ. etc.) Voces τῶν Ἀμφικτύωνων εἰς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων ex scholio Cl. Reiskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretamento non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc ab eo. Pylagoræ legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylaeam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Aeschines propterea in Ctesiph. p. 71. οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτύονες συνέλκυσαν εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μιᾶς πόλεως. Nec dissimilia Libanius Orat.

in Aeschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in coetum, quem Ἐκκλησίαν vocabant, praeter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἐκκλησίαν debemus Aeschini dicto loco. Ego in priore ob conspirationem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖσι ὀπίσθι λόγοισι de Epialtae nece, eiusque auctore Athenada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ.) Infra [c. 214, 7.] memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγόροι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγόροι: erant quidem οἱ Πυλαγόροι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγόροι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγόροι dicerentur prae ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγόροι, οἱ προϊστάτες Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἢ οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὥστε ἐκεῖ ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόροις, καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερῶς Κλειναγόρου, ἱερυνῆς Πυλαίας. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόροις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quae mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Graecae antiquitatis, praesertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebrosa. VALCK. — Conf. mox ad c. 214, 7. S.

CAP. CCXIV. 6. τῷ δὲ χρὴ σταθμῶσασθαι) Hoc potius esse, [quam τῷδε,] non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cuius non est, in Stob. Serm. XXVIII. p. 197. ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι δεξιὸν γνώμη σταθμῶσα μιν ἀθεῖσαι. WESS.

7. Qui hic Πυλαγόροι ex Codicibus, extra dubii stant aleam: modo enim πυλαγόροι, modo πυλαγόροι hi legati. Aeschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγόρους τοὺς ἰθακεῖ πυλαγοῦντας, iungitque τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ἱερομήμονας. Libanius utramque vocis flexionem Or. in Aeschin. p. 695. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πυληγόροι ex Hesychio [haec voce, et voc. Ἀμφικτυόνες] noti. WESS. —

Quod si altera terminatio placuisset *Herodoto*, paulo ante non Πυλαγόρων fuerat scripturus, sed Πυλαγορίων. S.

11. εἶδεν μὲν γὰρ ἂν καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς) Post *Aldi Camerarii*que aetatem operarum negligentia μὴ ob simile insectae vocis principium excidit. *Herodoto* qui deinde eam inpendunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate coecos potius duces, quam *Aldum*, *Vallam*, et *Mstos* sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, *Pavius* et *Reiskius*, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. *Herodotus* suum sibi rediisse laetabitur. WESS. — Quod poscit sententia, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset *Meliensis*, ex *Mstis* et aliunde revocabitur: vid. Diss. *Herod. P. Wessel.* p. 15.

Alii potius usitato more scripissent, καίπερ οὐκ ἂν Μηλιεύς: sed et rarius illud *Herodoteum* est, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. *Philostat.* p. 186, 5. πῶς, εἶπεν, ὅγε μὴ μάντις ὦν: p. 494. οὐκ παύδουσι τοὺς μὴ Πέρσας. Πέρσαι μάγοι, ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς ἴσῃ: scribendum φῆ, nisi Rex iusserit. *Tatian.* ad Graec. p. 14. ὅτι μὴ θεός ὦν τοῦτ' ὅπερ ἔλεγεν εἶναι κατεφύδατο. Non inventum est quod [lin. 12.] sequitur: εἰ τῇ χώρῃ πολλὰ ὤμιλλαν ἢ ὡς εἴη. Lib. VII. c. 26. διαβάντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὤμιλλαν τῇ Φρυγίῃ: neque illud protritum *Ecphantae* apud *Stobaeum* p. 333, 29. βασιλεῖα --- ὤμιλλαντα: sic Regem vocat: in *Editis* legitur βασιλεῖα --- ὄμ. *Spondanus* interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὤμιλλαν similiter dictum ut apud *Thucyd.* ὤμιλλανταί τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 4. περὶ λύχων ἀφ᾽ αἵς) Ἀφ᾽ αἵς λύχων hinc *Suidas* excerpit. Noctis designatur initium. *Philostat.* de Vit. *Apoll.* VII. 15. χρὴ περὶ λύχων ἀφ᾽ αἵς εἰς τὸν Ῥωμαίων λατρεῖν ἀφ᾽ αἵς. *Diodor.* XIX. 31. τῆς ὥρας οὕσης περὶ λύχων ἀφ᾽ αἵς: ubi notat *P. Wess.* Pro prima face legitur et λύχων ἡμῶν: vid. *Io. Brodae* Miscell. IV. c. 33. *Intempesta nocte Sophoclis Ajax* egressus tentorio, dicitur exiisse vs. 285. ἀπὸς νυκτὸς ἡνίχ' ἔσπεροι δαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον: id est, ut legitur e *Schol.* apud *Suidam*, ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. *Ez. Spanhem.* stellas intelligit ad *Callim. Hymn.* in Del. vs. 303. Quales illuc intelligi debeant δαμπτῆρες, aestimare licet ex observatis *Is. Casaub.* in *Athen.* p. 995, VALCK.

— Vide Animadverss. in *Athen.* T. VIII. nuperae edit. p. 362 seq. Uno vocabulo *λεχνησίαν* Cephisodorus dixit, teste *Athenaeo* lib. XV. p. 702. b. S.

8. κατεδίδετο) Propter Aldinum κατεδίδαιτο H. Stephanus, videnda esse quae alibi scripserat, lectores monuerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus mussitaverit de hoc non intelligendo loco, ut iubeat videre, quae alibi dixerit? Dixerat ad Plutarchi *Thesaurum* p. 5. Ed. Bryani, δαίμονας descendere ex δαίω apud Herodotum; qui composito κατεδίδαιτο, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque haec Nostri. Profecto, modo schedarum stabiliretur κατεδίδαιτο imperio, haud inficete: namque in verbo nihil praeter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen iniuria, cum talia se passim dent. Quae quidem non eo scripsi, ut κατεδίδετο improbare velim, sed ut ingentibus Stephani meritis gratia perseveret. WESS. — Fortasse κατεδίδετο neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis Arch. scriptura, quae ex duabus scripturis, κατεδίδετο et κατεδίδετο, imperite iunctis nata videtur. Miror vero, ad haec quae continuo subiciuntur, ἐνθα εὖδεν χερσὶ Μελιεύσι, nihil a Viris doctis adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quae hic agitur, sententia est, quam Wess. cum Gron. his verbis (quae Graecis quidem accurate videri poterant respondere) expressit: et ex tanto tempore monstratis est (ille trames) nihil utilis Meliensibus: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiat, quali nos interpretati sumus, iam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse Melichses. Prorsus extra oleas hic vagator Valla, ἐνθὲς οὐ pro ἐκ τε τούτου legens, et κατεδίδετο (puto) pro κατεδίδετο, mirā quadam hallucinatione sic convertit hunc locum: Extrinsecus nihil admodum praeseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Meliensibus. S.

CAP. CCXVI. 5. κατὰ τὴν Ἀλφειὸν ποταμὸν) Osecrante Steph. Byz., conversā Alpeio hinc in Locrorum metropolim, Herodotum legisse, L. Holstenii iusta animadversione est. πρώτη τῶν Λοκρίων πρὸς τῶν Μηλίων prima, non dignitate, sed situ erat. WESS. — Eodem iudice Holstenio, cui alii adstantur docti viri, non differt haec Ἀλφειὸς ποταμός ab ea quae κώμη, Ἀλφειοὶ οὐνομα, supra cap. 198 extr. nominabatur, et nude Ἀλφειοὶ infra cap. 229. S.

7. κατὰ Μελάμπυγον --- λίθον) Mallem cum P. Leopardi Emend. VIII. 1. κατὰ Μελαμπύγου --- λίθον. *Herculis* enim Μελάμπυγος titulus, ex caussa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidae et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidis. De Cercopibus [lin. 8.] iidem conplura, quae missa facio. *Angustum* tramitem ad Diodor. XI. 8. explicare mementi. WESS. — De Cercopibus fraudulentis consuli posse Suidam in Ἀγορὰ Κερκώπων et in voc. Ὀμηρος monuit Schulzius. S.

CAP. CCXVIII. 2. ἀναβαίνοντες γὰρ ἐλάνθανον) Idem accidit aevo recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brennus ἐποιεῖτο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἀτρακτοῦ, apud Pausan. lib. X. [c. 22.] p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν Φωκίων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀτρακτὶ τὴν Φρουράν, οὐ πρότερον ἐπιόντες οἱ βάρβαροι παρέσχοντο αἰσθησιν, πρὶν ἢ πλησίον ἐγγυόεσαν: ut apud Herod. c. 212. Phocenses εἰς τὸ οὖρος ἐτάχθησαν, φυλάξοντες τὴν ἀτρακτὸν. VALCK.

[5. ἀνά τε ἔδραμον οἱ Φωκῆες) Perperam Valla, Phocenses *recurrerunt*; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accoururent: nec tamen vim propriam verbi expressit. Ἀναδραμεῖν h. l. sicuti III. 78, 4. est ἀναστῆναι καὶ δραμεῖν, (vel προσδραμεῖν,) surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in sententiam ἀνά τε ἔδραμον III. 78. prosiluerunt interpretatus sum; quod et hic tenere potueram, ubi nunc, strepitus excitavit eos ut ad arma concurrerent. S.]

8. οὐδὲν σφι φανήσεσθαι ἀντίξουν) Pro vetere οὐδὲν α σφι consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. Aldinum ἐνεκέρυσαν στρατῷ bene vir doctus ad eius editionis, quae inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. WESS.

14. Φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρεος τὸν κόρυμβον) Haec hinc attingit Eustath. in Dionys. vs. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἑξοχῇ ὀρεινῇ Κόρυμβον adhiberi. Aesch. Pers. 660. ἔκ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Schol. ἐπὶ τὴν ἀκρὰν ἑξοχὴν καὶ περίωπὴν τοῦ τὰ Φαῦ. Vid. Perizon. in Aelian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quae nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Graeci πάντα τὰ μετώρα καὶ εἰς ὕψος ἀνελτίνοντα κόρυμβους λέγουσι, Hesychius. Hic montis cacumen;

in Aeschyli Pers. vs. 661. *summa tumuli pars*, ἐλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Ceterum ἐπιστάμενοι in Vallae Latinis gnari: melius credentes: nam gnaros fuisse, non monstrant sequentia. WESS.

17. Φωκίων Persae μὲν οὐδὲνα λόγον ἐποιεῦντο: et postea, spre-
tis Phocensibus, Brennus cum suis recta Delphos petiit.
VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μεγιστής) Est, cui πρῶτος, sine urgente tamen caussa, placet. Illud Arch. [lin. 3.] ἅμα οἱ, sibi pariter et illis, [ubi rectius alii ἅμα ἡοῖ] verum quidem praefert, sed non aequat ampli-
tudinem vulgati, ipsum tempus signantis. Quae deinceps [lin. 6.] de transfugis, ad unum Tyrastiadem, domo Cum-
num, Diodorus lib. XI. 8. adstringit. WESS.

3. ἐπὶ δὲ καὶ αὐτόμολοι) Scribendum ἐπὶ δὲ, deinde vero. Vallae deinde, non in postquam deformari, sed attendenti monstrare debebat veram scriptionem, ἐπὶ δὲ, quod com-
mode succedit post πρῶτον μὲν. Exempli quaerenti dabunt Portus in 'Επὶ δὲ, et L. Bos. Obs. Crit. p. 15. Eustath. in 'Ιλ.
α. p. 123, 6. τὸ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ,
καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸς τούτοις. VALCK.
— Imprudenti mihi accidit, ut ἔπειτεν καὶ, quod sua
de coniectura Schaeferus ediderat, propagari paterer in no-
strum exemplum. Ad ἐπὶ δὲ, quod ante Schaefer. exhibe-
bant editiones omnes, nihil varietatis e Msstis adnotatum
est, in nostra vero membr. F. ἐπὶ δὲ sic cum duobus ac-
centibus pictum video. Adsentior vero doctissimo Valcke-
nario, et ἐπὶ δὲ καὶ rescriptum velim. S.

10. οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο) Caeteros Graecos, ut Herodotus,
ἀπαλλάξιντας nobis sistit Diodor. Siculus lib. XI. c. 9. et
duraturam sibi suisque Spartiatis laudem cupientis Leonī-
dae consilium, Nostro memoratum cap. seq. Apud Iustin,
II. c. 11., hortatur socios, recedant, et se ad meliora patriae
tempora reservent; sibi cum Spartanis fortunam experiendam,
Forsan scripserat Orosius p. 111, 3. [lib. II. c. 9.] sibi vero
quam Spartanis suis aleam [ubi vulgo aliam sortem] esse sub-
eundam. VALCK.

CAP. CCXX. 5. μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλεῖστος εἰμι),
Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ πλεῖστος γνώμην εἰμί: ubi Gro-
nov. Hoc eodem ducit, casu ex defectu praepositionis dis-
Herodot. T. VI. P. II. D

dicatur. Εὐρύχοτος Κέρως. in Epigr. 441. collection. Cephalae, ad eundem modum. Pharaon. Cl. Taylor in Demosthen. Midian, p. 105. [am Rieckii] Apparat. ad Demosth. Vol. I. p. 591.] Sequentis principium verum [lin. 17. ubi vulgo plene, ἀὐτὸν ἐπικυδῖς] considerandum ac si Ἡ μέγα ἀγρυπνῶν ἔστω ὁ δὲ εἰς foret, aut Ἡ μέγα ἀγρυπνῶν, quae illud forma *Camerarius*, inter Epigrammata, dicitur a Theocrito olim, exprimi curavit. Porro ὁ πρῶτος Περσὺς patronimico ex Περσὺς, gentis nomine, c. 150. h. VI. 54. cultus Pavius habet. WESS. Lurhus equitibus deinde diacritica puncta, vocabulo Περσῶν imponenda adnotant. Caeterum de Homérico epitheto ἀγρυπνῶν, doctissimi possunt Poetae interpretes. S. 19. (πρῶτος ἀγρυπνῶν) Tale Poetae ἀγρυπνῶν δὲ (Τὸν πρῶτον ἀγρυπνῶν) Ἄχαιοι. Hic. Δ. 384., loco Τὸν, de quo Etymolog. in Ἄχαιοι. Servare tamen βασιλῆα, modo postrema contrahenda, in promptu fuerat. WESS. Ut hic ante Grondit. Βασιλῆα. ἀγρυπνῶν, sic vulgata in Eusebii'st. ex Geronio excerptis, Praep. Ev. V. p. 121. ἀγρυπνῶν βασιλῆα. ubi, pro dactylo paeon est primus, ut, in oraculi veritate secundo, Ἡ μέγα ἀγρυπνῶν. Vitium, ut illic occideri potest test elisione vocalis ε, hic tegit lectio Μετὰ βασιλῆα. In S. 20. Chii praefat. Perieg. vs. 59. τὸν Ἀράλωνα τὸν διδοῦν ἔγω, corrigit Is. Voss., ad Melae, I. cap. 17, 3. Talia nonnulla dedit Homerus. Il. 8. 384. ἀγρυπνῶν ἐπὶ Τῷ δὲ πρῶτῳ Ἀχαιοί: etc. In Euripidis vulgatur Alcesti vs. 24. Ἡ δὲ πρῶτος ἐπὶ τῷ πρῶτῳ πάλαι ἱερῷ θανόντων. VALCK. S. 20. Οὐ γὰρ τὸν ταύρων optime Paris B., nempe Xerxes, quippe Iovis robore valide instructum, uti subditur. WBO. S. 21. βουλόμενος κλέος καταβῆναι μούνον) Ut Thebanos suos tuetur, haec excitans Plutarchus de Herod. Malign. p. 866. e. rectius legisse videtur μούνων Σπαρτιῶν: et mox ἡ τῷ πρῶτῳ ἀγρυπνῶν διενεχθῆναι. Adfirmat τὸ μούνων Herodotea pro modo interpretatus Diodorus XI. c. 9. Ἀπὸ τῶν Σπαρτιῶν ἀγρυπνῶν αὐτῷ τε δόξαν περιβῆναι μεγάλην καὶ τῷ Σπαρτιάτῳ πάλαι, προσέταξε τοὺς μὲν ἄλλους Ἕλληνας ὅπαντας ἀπῆλται, καὶ οὐκ εὐχὴν ἰαυτοὺς, - - αὐτοὺς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἵσχευε δὲν μένειν. VALCK. CAP. CCXXI. 1 - 3. Μαρτύριον - πρὸς οὐκ ἀνελκυσσόμενον τοῦ (πρὸς τὴν πύλιν) Nexa his οὐ γὰρ μόνον τοῖς Ἰσθμίοις ἀλλὰ, Schompius

hastae nimis officioso transcribo. Abunde erat, *ἐν τῷ κειμένῳ* etc., monstrantque schedarum plures. WESS. — Sufficere haec utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii Mæsti cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti stylo debuit videri. S.

4. Μεγιστήν τὴν τὸν Ἀκαρνήνα) Megistiam Acarnanensem Graeci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23.; ubi docte Olearius. Θεμιστίας Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 421. c. Mitto Tzetzen Chil. X. vs. 685., multa perpèram et stolide miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quò lib. VIII. 27., confundentem. WESS. — Egregii vatis, quòl fati praescius, tamen Οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προαπεῖν, ut est in Simonidis epigr. cap. 228. [Anal. Brunckii T. I. p. 131. n.° xxxi.] nomen latebat apud Suidam in Ἀκαρναίαι et in Ἀκαρναῖνα: verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὸν δὲ Ἀκαρναῖνα Μεγιστίαν Suidae restituendam vidit G. Olearius; et Aeliano, [Nat. Anim. VIII. 6.] quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius adfirmavit. De Acarnanæ Megistia, praeter cetera, falsa quoque nobis narrat Io. Tzetzes Chil. X. vs. 685. etc. in hunc transferens et in Laconas, quae de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt haec ex ineditis Schol. in Aristidis Panathen.: Αἰγύουσι ὅτι πάντες τῆς τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν ὅτι, εἰν μείνωμεν τέλευτα μὲν καὶ ὁμῶς ἤρῃσαντο μὴ Φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν. Si legitur, ut puto, in Cod. Ms. Petri Burm. ἤρῃσαντο, mihi ἤρῃσαντο atque videtur inusitatum ac ἤρῃσα: corrigerem, καὶ ὁμῶς ἤρῃσαντο μὴ Φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν: nempe εἰλοντο, vel προεἰλοντο, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praecipuerunt. Utrumque est ex optimorum scriptorum usu pervulgatum quidem ἤρῃσαντο μὴ, alterum, φησάντων, sed, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 620. 84., similesque. vfd. in lib. VII. c. 104. notata: Schol. in Eurip. Phoen. p. 791, 4., ἀπέτρεκεν αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Ἀσθλαῖα ὁδοῦ, τῇ δὲ Ἡρα μᾶλλον τῇ γαμοτέλει θεῖν: videlicet ἐπέτρεκεν. VALCK.

5 seq. τοῦτον ἄπαντα ἐκ τῶν ἱερῶν τοῦ μέλλοντος σφικταίνον (πρόσόντα) Koenius suo Herodotum more scripsisse suspicabatur τοῦτον, εἰπαντα -- ἐκβαίνειν ἄπαντα: cui favet elegantior coniecturae Mellicaeus codex. VALCK. Secutus

cupide sum. Mestos libros, singulari constantia viam ad veritatem manientes. Sermonis quoque nexus nihil considerat uberius. WESS. — Nempe εἰπαντα ab imperitiis nonnullis librariis in ἀπαντα fuerat mutatum: post, ἐβάντων vero nullus codex instus aut εἰπόντα aut ἀπαντα agnoscat. Karsten Editor, in principio ἀπαντα legens, in fine εἰπόντα sua de coniectura adiecit. S.

οἱ δὲ οὐκ ἀπαλείπεται) Videtur οὐκ ἀπέλειπε ex Arch. prohibens. Deinceps c. 222. ἀπολιπόντες Λεωνίδην: et lib. VIII. 63. Plutarchus tamen Virt. Mulier. p. 261. c. τῆς δὲ Εὐρυκῆς καὶ ἀπολιπνύμενης, ἀλλ' ἔπειθαι -- βουλομένης, οὐδὲ ἡ μήτηρ, -- καί τις οὐσα πρεσβύτες, ἀπελείπεται. At in huiusmodi verborum formis, etsi saepe inconsulta, ingens est librario-rum inconstantia. WESS. — Est vero etiam apud Xenoph. ἀπαλείπεται τις, discedere ab aliquo, Cyrop. I. 6, 21. III. 1, 42, et saepius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2 seq. Θεσπίες δὲ καὶ Θηβαῖοι) Hic de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p. 865., ut haec quoque criminatio suā quadam specie non destituatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespienses narrat Diodor. Siculus T. I. p. 410, 46, [lib. XI. c. 9.] ubi notat vir eximius. Herodoti Thebanis Mycenaeos octuaginta substituit Pausanias X. [c. 20.] p. 846., et II. [c. 16.] pag. 146., ubi, Μυκηναῖοι, inquit, πέμπουσιν ἐς Θερμαπύλας ἑξαδύκοντα ἄνδρας, οἱ Λακεδαιμονίοις μετίσχον τοῦ ἔργου. VALCK. 5. κατέχε γὰρ σφίς Λεωνίδης) Cavillatorem audi Plutarchum: adeo insaniisse negat Leoniden, ὥστε κατέχευεν ἐν ἀμύμων λόγῳ τοῖς τριακοσίοις τοὺς τετρακοσίους ὅπλα ἔχοντας, ut trecentis suis quadringentos Thebanos armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisse, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quae inanem futilemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum Leonida fuere, verissime in Prolegom. respondente Ioach. Camerario. Nam praeter septingentos Thespienses, Spartano regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cincti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum Hilotas traherent, teste Scriptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna Hilotarum haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII.

25. patescit. Quid ad haec malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 8. ὡς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔχοντα πολεμῶν) Leonidae quod fertur decantatum dictum, aut minus congruum iudicavit Herodotus huius diei gloriae personae-vet, aut excogitatum demum fuit post eius aetatem, sicut alia non pauca: nam alibi legerat Seneca, quod Sullor. II. pag. 18. putabat etiam apud Herodotum esse, οὗτος ἀνέστη, ὡς ἐν ἄδῳ διαπνέοντες. [Conf. Diodor. Sic. XI. 9. et ibi Wess.] Romana maiestate condignum dictum tribum militum, qui se quadringentis secum morituri ducem offerebat consuli, nobis custodivit A. Gellius Noct. Att. III. 7. Ego hanc tibi et reipublicae animam do, etc. praeterca M. Catonis verba memoratu dignissima, virum illum excellentem iure comparantis cum Leonida. Perit nobis et illa pars Livii, qua praeclarum illud facinus Herodotea suavitate narraverat. VALCK.

9. ἐς τὸ εὐρύτατον) Sive hoc, seu εὐρύτερον legatur, par trecentorum audacia: malim posterius, tanta Coditum conspiratione nixum. Quod adhaerescit, [lin. 10.] τὸ μὲν γὰρ ἔρμα etc., pertinet ad superiores dies. Scriptum si fuisset, τὸ μὲν γὰρ ἔρμα τοῦ τείχεος ἐφύλασσετο ἀνὰ τὰς περὶ τὸν ἡμέραν, οἱ δὲ ὑπεξιώντες etc., sententia fuisset clarior, Pavo observante: WESS.

12. τότε δὲ συμπλογόντες ἔξω τῶν στεινῶν) Falsum itaque quod Plutarcho Noster scripsisse perhibetur T. II. p. 866. κα. πρὸς πάντας εἰπὼν ἐν τοῖς στεινῶν περὶ τὸν κολωνόν. Huc enim postea demum superstites se receperunt Spartiatae, quum iam Leonidas alique multi cecidissent, postquam Persas quater in fugam verterant: tum demum cap. 32. ἔπειτα ἐπὶ τὸν κολωνόν πάντες ἄλλες οἱ ἄλλοι, πλὴν Θωβείων. Fattendum tamen foret Leonidae ceterorumque laudem hac imminentem, si verum esset, quod alios sequutus auctor tradidit Plutarchus, captis armis noctu Spartiatas cum dace suo castra irrupisse hostilia, ipsumque Regis perire praetorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, ipsius potissimum sede morituros, ut loquitur Iustinus; quem sequitur Orosius II. c. 9. Νύκτωρ, inquit Plutarchus, ἀπὸ τῶν βασιλέων ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν σκηνὴν ἐλάσαν, οὐ βασιλέως, ὡς ἐκείνους αὐτὸν ἀποκτενοῦντες, καὶ περὶ ἐκείνου τῶν περὶ μένοι: conf. Diodor. XI. c. 10., et ibi Clar. Wess. Cur haec

29-11-1964

31. παρὰ πρῶτον τε καὶ ἀρίους) Laurentii ingruentes
 & sese impetrentes perstrinxit) tanquam aliena, Cl. L. Bat
 Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant
 et pro nihilo habebant, suffecit. Dubito de posteris helle
 memini lib. IV. 159. Vallae παρὰ πρῶτον fuisse contentor-
 res, sed aptavit isthic, quae erant disiuncta: namque ad
 παρὰ πρῶτον διαβάσας his consimiliter ponuntur de pu-
 gnatilibus, qui sibi corporibusque suis nihilo ardore huius
 parant, ad πρῶτον παρὰ πρῶτον in hostes ingruunt, quae
 et deinde doctrina. Posterius ingruentes ex ἀρίους Arch.
 famili, quod quidem, si tamen iidem locibus ac ἀρίους,
 nihil accommodatius. Ἀρίους, ἰσχυρὸς, ἀνδρὸς, Hes-
 chyl. Simulac. rec. Ἀρίους et huc de familia aliis. Non dif-
 ficile mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc
 videri coepi, ut exempla Dios. Herod. p. 88. quaestioni fa-
 ciant satis. Et tota profecto rectius ἀρίους et ἀρῖι scri-
 bantur, sunt enim ex ἀρίους et ἀρῖι contracta. Nec se-
 quatur arch. H. Stephanum, ἀρίους sive ἀρίους scriben-
 tem, in Epitaphio Camerariarum ille strinxit, ex Eustathio
 derivate, non ferunt admodum. Homerum enim ἀρίους
 Hesychius 332. explicat interpretes ἀρίους, Hesychius
 cum adnot. Clar. Alberti, aut ἀρίους, ἀρίους, ἀρίους
 ὁρῶν, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperan-
 tes ei saltem sua salutis rationem docentes sistet; tuncque
 παρὰ πρῶτον τε καὶ ἀρίους aptissime nexi procedent. Dio-
 dorus 332. in 16. ἀρίους, ἰσχυρὸς τοῖς ἰσχυροῖς σωμασιν εἰς πολεμὴν
 ἐμπλοήν, XIII. 66. et ἀρίους τῆς ψυχῆς ἐνκα νῆας, XII. 62.
 WEBB. Notavit ad hunc locum Reiskius: „Cognavi
 „ἀρίους, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς pro ἰσχυρὸς: sed nunc pla-
 „cet valde adquirere, atque interpretari furentes, ra-
 „nos. Haud dubie a Poëta mutuatus id verbum Herodo-
 tus est. Vide ad Iliad. v. 332. interpretes, et instar om-
 nium immortalium Heynium; qui hunc ipsum etiam No-
 stri locum expendens, istud καὶ ἀρίους verissime inter-
 pretatur et tanquam attoriti, mente capti. Quem ibi Valeko-
 narium nominavit Vir doctissimus, eius loco Wesselingius
 erat nominandus; cuius quidem sententia haud multum
 discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIV. 4. seq. ἑτεροὶ μετ' αὐτοῦ ὀνόμαστοι Σπαρτιητίων) οὐνομαστοὶ ex dialecti ritu. [sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.] Accessio vocabulorum ex *Med.* laudatore (quod minime mirandum) utitur *Gronovio*, fluxae tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐνομαστοὶ, distincti a trecentis, quorum omnium sese accepisse nomina ait? An Helotae? quibus nusquam in *Spartanorum* catalogo locus. Non nescio, saepe inter simillimas posita voces supina librariorum socordia praetervideri et negligi. At coniurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, paene supra fidem est. Fueri ergo possessionem inserta e *Medic.* non posse videntur, *WESS.* — Ob vocem οὐνομαστοὶ repetitam, media quaedam facile, fateor, potuerunt excidere; si tamen aliis etiam absunt Codicibus, *Vallae* non lecta, neque ego desiderarem ex *Med.* vulgata: ex hac lectione *Med.* *Koenius* forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἑτεροὶ μετ' αὐτοῦ πολλοὶ τε καὶ οὐνομαστοὶ Σπαρτιητίων. *Spartiatarum*, qui cum *Leonida* ceciderunt, ἐγὼ, inquit *Noster*, ὡς ἀνδρῶν ἀξίων γενομένων ἐπυθόμην τὰ οὐνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἀξίων, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpatam: ad ἀνδρῶν γενομένων, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἀξίων. Nomina trecentorum *Spartanorum* sibi forsitan enotaverat ex columna in illorum memoriam *Spartae* erecta. *Pausan.* III. [c. 14.] pag. 240. Καῖται καὶ στήλη πατρόθεν τὰ ὀνόματα ἔχουσα οἱ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπέμειναν: cui etiam pag. 237. [c. 12.] μνήμα memoratur (τοῖς) λόγου μάκιστα ἀξίως μαχεσασθαι μετὰ δὴ αὐτὸν δοκοῦσι Λεωνίδην. *VALCK.* — Vocab. ἀξίων lin. 6. communi consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime praecedentibus intelligi ὀνομασθῆναι ἀξίοι, memoratu digni. Insulsum autem adsummentum, πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ ὀνομαστοὶ, quod, a *Gron.* receptum, in suam etiam exemplum propagari *Wess.* passus est, praeter codicem *Med.* nullus alius vetus liber agnoscit; nam et noster *F.* illud ignorat, quem in *Var. Lect.* nominare neglexeram: in codd. quidem *Pb.* et *Pd.* eadem verba paullo inferius legi, sed aequè inutiliter inserta, ibidem adnotavi. *S.*

9. Nomina filiorum *Darii*, Ἀβροκόμης et Ὑπεράντης, ex gen-

illi sermone ad Graecorum morem esse deflexa Nob. Palmerius Exercitat. p. 38. monuit. WESS.

β. 113. τὸν οἶκον πάντα τὸν ἑαυτοῦ ἐπίδωκε) *Insuper dedit omnia bona sua.* Isthac aetate *Vallam* in scopulum incidisse non sane mirum est. Veteris usus, ab Homero ducti, in Atticae fora vulgati, saepius interpretes immemores οἶκον *domum* interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel *universae* significantur *facultates*. *Ammonius*: Οἶκος λέγεται ἢ πᾶσα οὐσία. *Xenoph.* in *Oeconom.* p. 486, 3. ἡ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐφαίνεται, ἢ οἶκους δύνανται αὐξάνειν ἄνθρωποι. Οἶκος δὲ ἡμῖν ἐφαίνεται, ὅτι κτήσις ἢ σύμπερα. Praeivit *Homerus*, καὶ saepe proci *Penelopes* dicuntur ἔδοντες et κατέδοντες οἶκον Ὀδυσσεὺς, bona comedentes *Ulyssis*; qualia commodum admovit *Kketaten.* *Ev. Matth.* xxiii, 14. Nusquam, quantum recorder, in hunc sensum οἶκον veteres, saepissime ponunt οἶκον, prae ceteris *Xenophon*, et *Isaeus*; sed et *Thucydides*, *Antiphon*, *Lysias*, *Isocrates*, *Demosthenes*, quique ad horum se student normam componere *Sophistae*. Dedit nonnulla *Des. Heraldus* in *Salm. Obs.* ad *Ius A. et R.* pag. 227. De multis ad *Herodotea* haec accedunt proxima *Gadatae Xenophontis*, *Kyp. Paid.* V. p. 82, 5. nemo est ὅτῳ ἐγὼ ἐκ τῆς ἐμῆς φύτις καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον. *Isocratis* de *Pericle* p. 184. D. τὸν μὲν οἶκον ἐλάττω τὸν ἑαυτοῦ κατέλιπε, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat. *Isaei* pag. 82, 2., ἡ μήτηρ ἢ ἐμὴ ἐν (lege ἐπὶ) παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπικληρὸς ἐγένετο. *Demosthen.* c. *Phaen.* pag. 598, 34., δὴ οἶκον λειτουργούντων κεκληρονόμακε: ante dixerat §. 31., δὴ οὐσίας καρπούμενον. VALCK. — Notabilis utique vocabuli οἶκος usus: at nihil impedire videtur, quo minus latinum *domus*, graeco οἶκος respondens, in huiusmodi orationis connexionem eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ) *Partem veri vidit vir optimus L. Bos*, *Obs. Crit.* p. 59., post μαχόμενοι nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte *Gronov.* etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto *Noster* orationem redordiri: vocula requiritur quae haec et illa connectat; adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: Πέρσῃ τε δὴ δύο ἀδελφοὶ ἐνθαῦτα πίπτουσι μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου Περσίων καὶ Λακεδαιμονίων ὀδισμός ἐγένετο πολλός, ἐς, ὃ τοῦτόν τε ἀρετὴ καὶ Ἕλληνες ὑπεξείρυσαν. Ad postre-

ma Reiskius: Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio. Sed, qualia scribit Reiskius in Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502., suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus! istiusmodi convitia hac aetate ferimus, non reprehendimus. Hic quatenam tandem est ἐν ξυρίοις? Persarum manibus ereptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatae; sed hi, vincendo fatigati, vim hostium, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἐπ' ἐχθρῶν, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persisque adeo victoribus Leonidae regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite transectum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. [In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius praeteriit.] Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306. v. [in libello qui Parallela inscribitur] ex Leonidae cadavere Persa τήν τε τὴν κατόδον, καὶ εὖτε δασείαν: verbis mutatis illinc rem narrat eandem Stobaeus p. 92, 5.; utriusque citantur Aristidae Persica, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam Aristides Milesias: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. [Reiskius] fatebitur, cunctante stylo elaborata veterum scripta paulo esse consideratius contrectanda. VALCK. — Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit Valckenarius, adnotare equidem in Var. Lect. debueram, in Editis ante Wess et in Mssis sic constitutam distinctamque esse orationem: πῖνόντες, μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου. Περσῶν δὲ καὶ Λακεδαιμονίων ὁμήρους etc. Sic quidem et noster cod. R. (nisi quod in hoc μαχόμενοι scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi ὁμήρους, ex Pa. et quod ex uno Pd. Larcherus adnotavit, post μαχόμενοι in illo incisam esse orationem, post Λεωνίδου non esse interpretatam. Ut olim alii, sic et Valla legerat, interpretatusque erat: Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidae pugnautes occubuerunt, adeo vehementer Persarum Laedaeoniorumque conflictu, ut Graeci etc. Atque in eadem ratione adquirebimus fortasse debueramus. Primus Gronovius suspicatus est, post μαχόμενοι forsan interpungendam fuisse orationem, ut verba ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ etc. ad sequentia referrentur: eam-

dem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, Ἰνὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνιδῆος etc. Nihilo minus *Wesselingius* post μαχηόμενοι quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in Notis super hoc loco dubitationem significans, at in latina tamen versione consunctivam adiciens particulam: *Xerxis igitur duo fratres pugnales occubuere; a deo que vehemens de cadavere Leonidae fuit Persarum Lacedaemoniorumque conflictus* etc. Post hunc *Schaeferus*, tenens post μαχηόμενοι interpunctionem, ante Ἰνὶ τοῦ νεκροῦ, καὶ particulam ex coniect. adiecit; quae particula ex *Schaeferiana* editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditiorem mihi nunc videri *Walckenarii* rationem, in eandem cum *Schaefero* sententiam Ἰνὶ τῇ τοῦ νεκροῦ corrigentis. Potuerit vero nihilo minus deinde post Περίων eadem τὴν particula suam locum tueri. S.

4. ὑπερεξέτευσαν) Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem ὑπεξετευσαν, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantibus Persis *Spartanos* *Leonidae* corpus. Nam, quod illi *Xerxes* deinde turpiter insultavit, tum contigit; cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quaeritur. Porro [lin. 7.] ἐπεποιῶτο τὸ νεῖκος ex *Pass.* legitimum puto. Νεῖκος de bello et pugnae contentione c. 158. alibique. Geminum ferme lib. IX. 101. ἐνθεῦτεν ἥδη ἐπεποιῶτο τὸ πῆγμα. *WESS.* — ὑπεξετευσαν lin. 4. cum *Schaefer.* ex edd. ante *Gron.* revocavi. Codex *Med.* autem cum *Pass.* *Ask.* et uno ex *Paris.* non ὑπεξετευσαν dabat, ut in nostra *Var. Leob.* perperam scriptum, sed ὑπερεξέτευσαν: quod ego quidem librario-rum errori adscribendum puto, *Wesselingius* vero a *Gronov.* receptum in contextu tenuit: quibuscum noster etiam *pod. F.* sepe consentit, qui non, ut in *Var. Leob.* dicitur, ὑπεξετευσαν, sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverto) ὑπερεξέτευσαν praeferi. S.

καὶ αὐτὸς πολέμιος ἰστί etc.) Parendum fuit scriptis librariorum editiones *Kodanici* ostentant, sicuti et *Aldus*, quasi proprium nomen. Prope eum collem *Acropolis* cūm apud *Philostatum* *Vit. Apoll.* lib. IV. 23.; verius *Noster*. Adde

Simonidae Epigramma Anthol. III. 5. p. 296. WESS. —
Vide Anal. Brunotti T. I. p. 132. num. xxxv. S. —
 12 seqq. *μαχαίρησι, τοῖσι κούριον etc.*) *Tan. Fabri* coniecturas acerbius taxari animadverto, addique contextui haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optatam nem reliquit liberam, qua, praesertim cum *Longinus* praeiret, utendum censi. Namque ex eo advocatum, et princeps editio et *Mesti*, teste *Cl. Zach. Pearce*, (offensum, prorsus *Herodoteis*, uti vulgari iussi, concordans. Hoc amplius, καὶ χερσὶ καὶ στόμασι a sequente κατήχωνται παύσησιν separavi, eiusdem *Longini*, cui στόματι καὶ χερσὶ ὑπερβολὰ hyperbola, ductu. *Cicero* *Laconici* in eo genere quidpiam observavit, *adolescens* *vidimus* ipsi, *incredibili contentione certantes* *pugnis*, *calcibus*, *unguibus*, *morsum denique*. Quod itaque his aptum haerebat, κατήχωνται οἱ βαρβαροὶ βάλλοντες, barbaros manibus oribusque defendentes: ne *Spartiatas* iaculis obruisse et quasi contumulasse, cultissime pingit. Grande oppido κατακλιῶσθαι βίβλιν, eodem *Longino* monitore. Hinc *Aristides* T. II. pag. 190. κατήχωνται ἐπὶ τῶν βαρβάρων: *Philostratus* Vit. Apoll. IV. 25. ἐπὶ τῷ ἀδωνόν, ἐφ' οὗ λέγονται Λακεδαιμόνιοι περιχωσθῆναι τοῖς στήθεσσι: *Libanius* Or. XXXV. p. 690. Αἱ δὲ πολλὰς ἐλέγους κατακλιῶσας τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Πύλαις, ubi *Monellus* nihil vidit. WESS.

12-15. ἀλεξιμένους μαχαίρησι etc.) Quod, postea temere reiectum, olim placuerat *T. Fabri*, mihiq. venerat in mentem, hoc a Codicibus subministratum (*Diss. Herod. pag. 123.*) revocabitur in contextum, sic, ut puto, collocandum: ἀλεξιμένους μαχαίρησι (τοῖσι αὐτῶν ἐπὶ τῶν βαρβάρων ἐπὶ περιεῶσαι,) καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, κατήχωνται οἱ βαρβαροὶ βάλλοντες. In his ista, καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, ab interpretibus *Longini*, *Fabri*, *Dacierio*, *Tollio*, variis tentata contentioris, unus recte ceperat *Boileavius*, ut accipienda docuit. *Clar. Wesseling*. Τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur lib. VIII. c. 89., ὅτε γὰρ νέον ἐπιστάμενον, τοῖσι αἱ νῆες διαφύροντο, -- ἐς τὴν Σαλαμῖνα διένειον. Sed haec, τοῖσι αὐτῶν ἐπὶ τῶν βαρβάρων περιεῶσαι, nempe αἱ μάχαιραι, apte respondent ad ista c. 223., δόξαται μὲν νυν τοῖσι πλοίοις αὐτῶν τινικαὶ ἐπὶ τῶν βαρβάρων κατακλιῶσθαι ἤδη, οἱ δὲ τοῖσι ξίφεσι διεργάζοντο τοὺς Πέρσας: pro

more videlicet istius aevi, quo, hastâ fractâ, gladiis ut-
bantur. VALCK. — Olim, quum imperite iuncta legeren-
tur verba καὶ χεῖρὶ καὶ στόματι κατέχων οἱ βάρβαροι, Val-
le intollererat barbaros, et manibus et vocibus incessan-
tes; Gronovius vero, et manibus et mucroni-
bus. S.

CAP. CCXXVI. 5 seq. ὡς --- τὸν ἥλιον --- ἀπο-
κρύπτει) Sagittis Persarum solem obscurari solere: sic opti-
mè Valerius Maxim. Herodoteum interpretatur ἀποκρύπτειν
lib. III. c. 7. fin. Aliter Cicero Tusculan. I. 42. ubi de hoc
egit Spartani dicto Davis. Pauca dederant viri Docti ad
Frontin. IV. c. 5, 13. Proxima [lin. 7.] τοσοῦτό τι πλῆθος
(εἰ πλῆθος saltem scribendum,) αὐτίων εἶναι: illa, nec mi-
nor, maluisset omissa Iac. Tollius ad Longin. p. 223. [Equi-
dem nec invitatus tueri illa suum locum passum sum: nec
ad agnoscendum pro τι requisivi.] Unicum hoc tantum Die-
scias Spartani dictum Noster retulit, nullum Leonidae
validiorum de trecentis istis: feruntur tamen plura, et
sunt digna seculorum memoriâ; quorum omissionem non
adeo negligentiae Plutarchus imputat, quam malevolen-
tiae T. H. p. 866. c. d. et, ne quis minima diceret histori-
cum intacta praetermisisse, ὁ δὲ, inquit, τὴν Ἀμασιδὸς ἀπο-
κρύπτειν etc. qualia dum nequeunt negari, vellem equi-
dem necdici potuisse. VALCK.

7. τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτίων εἶναι) Eustathium arbitris
hinc aut superius νέφος invenisse: καὶ σημειῶσαι, scribit, ὅτι
τὸ παρὰ Ἡροdotῶν νέφος βελῶν, ὑφ' ᾧ ὡς ὑπὸ σκῆψι ἐχρὴν μάχε-
σθαι, Ἡσυχίῳ εἶναι τῇ Ὀμηρικῇ ταύτῃ λέξει Iliad. Θ'. 159. Id
si videretur reperit, adcommodum utique fuisset. Ego vero ex
scriptorum exemplarium taciturnitate addubito, vacil-
lantique eius memoriae adscribo. Cicero, non Trachiniorum
quendam, sed Persen hostem in colloquio haec dixisse glo-
riantem. Tunc. Disp. I. 42. adfirmans, notatur a Pet. Vi-
ctorio Var. Lect. lib. XXVII. 9c. quem et Davisium ad-
J. W. H. S. s. 72 Ad vocab. πλῆθος quod adinet, nisi con-
senserint (quoad quidem novimus) codices, facile crederes
variandi causa nunc h. l. νέφος scripsisse Herodotum, et
eadem auctoritate, cui peropportuna hic locus erat, inter-
pretamentum occupasse. Sic quidem νέφος Hesychius eum
scholiasticis Homeri et Euripidis πλῆθος interpretatur: conf.
Wetsten. ad Epist. ad Ebraeos c. XII, 1. S.

CAP. CCXXVIII. 3 seqq. ἐπιγράμματα γὰρ ἄλλα etc.) Ubi duo leguntur de his tribus epigrammata priora, Anthol. III. c. 5. [Anthol. H. Steph. p. 200. Anal. Brunck. T. I. pag. 131 seq.] plura sequuntur αἱ τοῦ ἐν Θερμοπύλαις θανόντος scripta: quod illic est 24. Εἰ τὸ καλὸς θνήσκας etc. Simonidi tribuitur in Scholiis ineditis in Aristidis Παῖσιν. Sed magnificum Simonidis ad lyram cantatὰν ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων [Anal. Br. T. I. p. 123 seq. num. xv.] nobis custodivit Diodorus Siculus XI. c. 64, ipsemet exquisitis laudibus fortissimos viros dignatus. Variabant forte Codices [lin. 9.] in Epigr. secundo: legitur apud Strabon. IX. p. 656. [pag. 429. ed. Cas.] Ὁ ξὺν ἀπαύγαιον: apud alios ut vulgatur apud Herodot. Mihi non displicet quod est in marg. Ed. Steph. Ὁ ξὺν ἀγγέλοις Ἀσκησιμονίοις: convertit Latine Cicero Tusculan. I. 42. ubi notat Davis. In secundo versu [lin. 10.] alteri longe praestat Herodotea lectio: τοῖς κείνων ῥήμασι πισθόμενοι: alibi Poëta Lycurgi τὰς καλουμένας ῥήτρας. VALCK.

9. ἀγγέλλειν) Frequens ἀπαρεμφάτων usus, et echo-dae id securum et verum praestant. Adsimile c. 110. μὴ χρᾶσθαι ὡς ἀνδρὶ ψεύτῃ, in me ut mendacem cor.sule. Latine Tullii, Dum sanctis patriae legibus obsequimur, bona sunt, sed ex Simonidae, ut ille censuit, πεθόμενοι νομίμοις. In vulgato, alludente ad Spartanorum Πήτρης, omnes acquiescunt Codd. cum Suida. WESS.

CAP. CCXXIX. 5 seqq. ἐς τὸ ἔσχατον) Adstipulor Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 12., hoc laudanti. Alia in re superius c. 107. ἀλλὰ διακατέρεε ἐς τὸ ἔσχατον. Diodorus, Polybius, Agatharchides etc., invitis tamen Grammaticis, de morboris ἰσχάτως ἔχειν et διακείσθαι. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἐσχάτως. WESS. Ibid. ὁφθαλμιῶντες ἐς τὸ μέγιστον) Ἐς τὸ ἔσχατον legendum decernit Ios. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: praebet illud margo Steph. lectum quoque Vallae, neque tamen non reperimus ἐς τὸ μέγιστον, et ἐς τὰ μέγιστα: permutanturque phrasae, τὰ ἔσχατα ἀσεβεῖν, et τὰ μέγιστα ἀσεβεῖν. In malis tamen viis ponere malunt εἰς τοῦ ἔσχατον πρὸς τοῦ ἔσχατον ἐπ' ἔσχατον: ἥνισσι μὲν εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχίδαμον, est in Xenoph. Ed. V. p. 334, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Pl-

to Gorgia p. 496. A. νοσῖ που ἀνθρώπος ὀφθαλμούς, ἢ ὄνομα ὀφθαλμία: de coecitate posuit Aristoph. in prima ed. Plauti p. 115. Ταύτης ἀπαλλάξεν τε τῆς ὀφθαλμίας: οὐκ ἔστιν ἡμεῖς postea substituit, illic in Scholiis memoratum αὐτῆς σωματικῆς ταύτης σε παύσαιν, ἧς ἔχεις: sive, ἢ σ' ἔχει. Timotheus Atticēsi VI. p. 223. c. Ὀφθαλμοῖς τις; εἰσι Φινίδου πεφλοῖα VALCK.

4. λειποψυχεῖν) Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucyd. λειποψυχεῖν συμπεριλαμβανόμενον esse; illuc potuissent referri quae Kassaeus alienigena loco posuit p. 245. n. 45. [ad lib. IV. c. 15.] Τῷ αὖτε ψυχῇ opposita ignavia dicitur etiam ἀψυχία: animi deliquium; alias λειποψυχία, Ionice vocabatur ἀψυχία; forsitan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto, est λειποψυχεῖν. Coniecit se scribit aliquando Reiskius διελειψυχεῖν. Poni autem debuerat φιλοψυχεῖν: hoc si praeberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam aetate usitatum. Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 63. 4. Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἀλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν. Μὴδὲ διελειψυχεῖν, ἀνδράσιν ἐμπαράμενοι. Ex Homericis expressum insigne Theopompi dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εἰ γὰρ ἢ τὸν κίνδυνον τὸν παρόντα διαφύγοντας ἀδείως διάγειν τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, οὐκ ἂν ἦν θαυμαστὸν φιλοψυχεῖν: attigit eximius loc. Markland. in Lysiae p. 44, 4. et Ioannis Ev. xii, 25. ubi plurima collegit Wetsten. VALCK. — Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

4 seq. Εἰ μὲν γὰρ ἦν κούνην etc.) Versavit hunc locum Reiskius, visum, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam invenire se negat, in promptu erit, modo [προὕστα γινώσκοντα, quod Gronovio placuerat.] ἀλλήτ' ἀνταρτίῳ οὐκ ὀφθαλμίωντα, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλογήσας, praeceptorum contemtor Leonidae, Spartam redux, sine poena abiisset? Non sicut Lycurgus nec militaris disciplina, apud Aelianum in Suf. c. 4. Oculorum morbus obtentui, cur praelio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογίᾳ. Quod Portus ἀλογίᾳ semel excitavit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret ἀλογίᾳ, sine comite postulatū, de morbo doloreque oculorum, ni ὀφθαλμίωντα. Euripylus et Aristodemus in hac quaestione praecessissent. WESS.

CAP. CCXXXI. Ζεοῦτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἔναυε). Frequens inter Graecos olim abominandi, flagitiosos et infames genus. Id Lycurgo in Aristogit. p. 106. μήτε πῦρ ἐναυεῖν, μήτε εἰσπεῖν μὲναι, μήτε θυσιῶν τῶν γενομένων κοινωνεῖν. Et epichoriatius atque amplius Demostheni Or. I. in Aristogit. p. 499. μὴ πυρός, μὴ λύχνου, μὴ πατοῦ, μὴ βρωτοῦ, μὲναι, μὲναι τῶν κοινωνεῖν, μὲν λαμβάνειν, μὲν αὐτὸν τούτῳ δίδοναι. Atque hac aversatione Athenienses ultī Socratis fuerunt accusatores, εἰς μήτε πῦρ ἐναυεῖν, μήτε, uti Spartani Aristodemum ἀποκρίνεσθαι πυθανομένους in Plut. T. II. p. 538. A. Sed talia privo Attici iudicio et odio; Spartaē lex eā infamiae non τοὺς τρέσαντας, sive fugaces, atque ἐν μάχῃ καταδολιέμενους, adaspergebat apud eundem, Apophthegm. p. 191. B. Estque hinc Aristodemus ὁ Τρέσας Aeliano de Anim. lib. IV. 1. et Suid. in Λυκοῦργος. Confer lib. IX. 70. WESS. Cui publicitus inusta fuerat nota turpitudinis, (Ἀρμόδιος μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμία: Ammon.) hūic πῦρ οὐδεὶς ἔναυε Σπαρτιατίων, οὔτε διελέγετο. Veteres verbum adhibuerunt Ἐναυεῖν veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud Suidam, in Ἐναυεῖν, Polybii locus, et Scriptoris incerti de Callixene loquentis, ex historia Graeca notissimo; sed in huius loco scribendum: μήτε ὕδατος ἐκωνώνου αὐτῷ, μήτε πῦρ ἐναυεῖν ἐβούλετο. Atque id ipsum verbum in Attici Buzygia fuisse videtur execrationibus. Diphili parasitus apud Athen. VI. p. 239. A. Ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς ὅτι ἐστίν, εἰ τις μὴ φράσει ὅτι δῶς ὅδον, *H πῦρ ἐναυεῖ, [fors. ἢ πῦρ μὴ ναυεῖ] ἢ διασθῆναι ὕδαρ. Cicero de Off. III. c. 13. Quid est aliud erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Saepius ἀραι memorantur: ἀραι Βουζυγιοί, huius legis additae, non video cur prae aliis publicae dicerentur: in voce publicis nomen forte latet Buzygis antiquissimi legislatoris: velut in transcurso S. Petitus illius facit mentionem ultimo commentario in Leges Atticas. Buzygis leges, velut a natura praescriptas humanitati, omnium paene primas collocassem. Vetuit etiam alteri facere, quod sibi quis fieri nollit; vetuit et περιορᾶν ἄταφον σῶμα. Schol. in Soph. Antig. 262. Βουζύγης Ἀθήνησι κατηράσαστο τοῖς περιορᾶν ἄταφον σῶμα. Aliam Βουζύγιον ἀρὰν, Buzygis execrationem, ubi laudaverat Clemens Alexand. Strom. II. p. 503, 17.

[p. 308. ed. Lagd. Bat. 1616.] latet nomen in Βουζύγην: quod nos intellexit interpres: VALCK. — Quem meae reconditae eruditionis suae penit Bazyges nobis prodit: sibi Vir longe doctissimus, de eo praeter auctores ab ipso citatos consulti Hesychius in Βουζύγης potest et qui ibi alii et doctis interpretibus laudantur. Quod autem Cicero in h. v. pro publicis restituendum Buzygis nomen suspicatus est idem admirabilis in indagandis sanandisque corruptis vetustum scriptorum locis artifex, illi coniecturae speciem praesertim conciliare videri poterant ex quae in Proverbiis Morum e Vatic. Biblioth. Appendice Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: Βουζύγης ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀρετῶν ἰσχυρῶς καὶ ῥηδὲς ἰσχυρῶς recte latine redditum, Buzyges (scil. dicitur) de multis improbecantibus. Tum vero, quae consequuntur in interpreti non intellecta: ὁ γὰρ Βουζύγης Ἀθηναῖον ὃ τὸ πρὸς ἀρετῇ, ἀλλὰ τε πολλὰ ἀρετῶν, καὶ ταῖς μὴ κοινωμένοις κατὰ τὸν νόμον ὅσους ἢ πύρος, ἢ μὴ υποφαινόμεναι εἶδον πλανωμένους: haec atheniis partim defecta partim corrupta esse apparet. Supplendum ὃ τὸ ἱερὸν ἀρετῶν ἄγων, aut ex Hesychio legendum ὃ τὸν ἱερὸν ἀρετῶν ἐπιτελῶν, et, pro ἀρετῶν, ἀρετῶν scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed haec quidem nihil ad Herodotum. S.

4. ὁ τρις ἄκας Ἀριστοδῆμος) Hinc memoratur Aelianō de Nat. An. IV. c. 1. fin. Τῶν τρισάντων qui dicebantur Spartae, Tyrtaeus iam meminit in Stobaei Flor. Græc. p. 1491. Τρισάντων δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπόλων ἀρετῇ, vid. Id. Meurs. Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam virtus in praecordia virtus; ut huic etiam evenit Aristodemō, cum apud Plataeas strenue pugnasset, ὃ ἀτιμὸς factus est iterum, ut ante fuerat, ἐπὶ τῷ. Spartae quoque ἀτιμῶν liberabantur infamia: vid. Clar. Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 372. [ad lib. XIX. c. 76.] Spartanorum ingenio congrua narrat Xenophon de Republ. Lac. lacem. p. 398, 19. Qui nobis Aristodemum memorat, et Panitē, [cap. cccxxii, 3.] si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat Plutarch. T. II. p. 866. c. Horum una, epistolam Spartam deferre iussus, dixisse fertur Leonidae: μαχαταῖς τοῖς οὐκ ἀγγελαφόροις, ἐπιστομαῖς: sive potius οὐ κερκεῖ, ἀλλὰ μαχαταῖς, ἀπολούθηκα: ut ferme legitur p. 225. s. VALCK.

CAP. CCXXXIII. seqq. Oí δὲ Θεβαῖον etc.) Quae de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda libi sumit Plutarch. T. II. p. 866. D. E. et p. 867. A. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum fuisse; sequutus Aristophanem Boeotum et Nicandrum Colophonium. Huius Leontiadae filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. [lin. 18 seqq.] a Plataeensibus interfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam haec evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci (Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

8. λέγοντες τὸν ἀληθέστατον τῶν λόγων) Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quae Scriptor dolo malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quae silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Graecis sese seiunxerint; neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Possunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eaeque expeditu operosae, quibus veritas non exstinguitur. Nam, impudentissime mentiri Herodotum de stigmatibus et Leontiada, cuius filio aequalis fuit, ceterisque Thebanis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

20. ἀνδρῶν Θεβαίων τετρακοσίων) Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, ὀλίγω πλείους τριακοσίων, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Necem Eurymachi, ἀνδρὸς Θεβαίων δυνατωτάτου, quae principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 10. ἐν τῇ Λακεδαίμονι) Sic optime ex membranis Cl. Gronovius. Nec male c. 235. ἐν τῇ Λακεδαίμονα χώραν exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedaemonem esse et dici, notum nimis est. Aeliani Var. XII. 43. ἐν Λακεδαιμονίᾳ Μάκεδονες ἐκαλοῦντο, bene scripti Codices ἐν Λακεδαίμονι. WESS.

Ibid. ἔστι ἐν τῇ Λακεδαίμονι Σπάρτη) Parum puto referre, utrum Λακεδαίμονι probetur, an Λακεδαιμονίᾳ: dummodo regio Laconica intelligatur per Λακεδαίμονα. Λακεδαίμονα χώραν dixit cap. sequenti. Multo mihi maioris videtur

momenti ex his Herodotei Demarati manifesta *Spartiatas* inter et *Lacedaemonios* differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus saepenumero neglecta. *Lacedaemoniorum* in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem *Spartam* ceteras ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem *Lacedaemonios* egregios esse bellatores, sed qui non possint ad *Spartanos* aequiparari. Penes *Spartanos* erat imperium, quod exercebant in *Laconicae* civitates ceteras, sive τοὺς ἐκ τῶν περιουσιῶν πόλεων. Erant illi quidem dicebanturque *Λακεδαιμόνιοι*: sed non, contra, aliarum *Laconicae* civitatum incolae dicebantur olim *Spartani* vel *Spartiatas*; his ubicunque opponuntur οἱ περίοικοι, sive οἱ *Λακεδαιμόνιοι*, quinam sint intelligendi, clarum est ex his *Herodoti*. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quae hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

16. ἔχεις αὐτέων τὰς διεξόδους) *Zopyrus*, ἐπίσταμαι δ' αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, lib. III. 156. Quod *Galeus* autem [lin. 17.] ex *Arch. βασιλεὺς τοῦτωι γινόμενος*, dolendum est in illo non inveniri. *Valla* expressit, ex codice an coniectura incertum, satis alioquin adconmodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 6. Χίλων) *Parum* refert, *Χίλων* legatur, an *Χίλων*, ex caussa ad lib. I. 59. exposita: posterius, de quo *Sosip. Charisius* *Grammat.* lib. I. p. 78., malui. *Prudens Chilonis*, πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος λογισμῶν καταληπτὴν hac tenus arbitrati, de *Cytheris* effatum, hinc *Diogenes Laërtius* I. 72. in hortos suos derivavit: nam quae de *Nicia*, insulam bello *Peloponnesiaco* occupante atque oras *Laconicae* ex ea infestante, *Thucydidi* debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 5. ἐνδεκόμενον λόγους) *Aldi* istud qui mutatum iverunt, nullam ad *Herodotum* iniierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνο γε ἐνδέξομαι. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμαχῶν τὸ πλῆθος οὐκ ἐνεδέκαστο τοὺς λόγους. Postmodum [lin. 9.] in ἐπὶ τῇσι παρεούσῃσι τύχῃσι nisi ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

9. τῶν πρὸς νεοαθηναίῃσι) Tollendum puto litteram male

repetitam, scribendumque, τὸν ἄνδρα: Tu, τὸν, εὐχρηστικὰς quod dringentae naufragio perierunt; et - - ἀλλὰ τὸν ποταμὸν ἀποπνέουσιν. [τὸν recepit Borh. At τὸν tenent libri omnes: Idque ea ratione, quae est a Wess. exposita, locum suum facere commode potest.] Quod praecessit, [lin. 7.] τὸν ποταμὸν ἀποπνέουσιν οἱ Ἕλληνες χαίροντες: istiusmodi moribus, vel isthac ingenio solent esse Graeci: me iudice, non potuit illud in verbum scribique, χαίροντες χαίροντες: neque adeo ab Antiphane apud Athen. IV. p. 169. F. χαίροντες ὀνομαζόμενοι: sed scribi debuit χαίροντες ὀνομαζόμενοι, ut recte vulgarent viri docti in Poll. X. 106. [et sic nunc legitur in nupera Athenaei editione.] Hoc constantissimis sibi postulat Atticorum uoluntatem, alterum non admittit; atque hic Graecae doctissimae H. Casauboni memoria sefelitit. VALCK. — His addenda de isto usu verbi χαίρει Hermannus ad Viger. Adnot. 209. enucleatius disputavit. S.

18. γνώμη ἔχει) Suspicionem docti viri [Aristot.] hinc Arch. stabilit. ἔχει ex Ask., cum Achaemenis ad regem oratio instituitur, suadentis desiderio haud responderet: pristinum vero ἔχει, multo minus, nexum sermonis manifeste turbans. Ἀντιπόλεμοι supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. WESS.

19. τῷμα ἀνιῶνται) Singularis in miranda hac verbi forma exemplarium scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνιῶνται, illo scilicet, quod ex ἀνὰ atque ἰσθαι coaruit, reponuntque ἀνιῶνται. Contra ea Portus, ἀνὰ nullam vim addere verbo adseverat, atque ἀνιῶνται tantum valere, ac ἰσθαι: cuius opinio nullum, nisi fallax ancipiti in suspicionem fundamentum. Optime τῷμα ἰσθαι, βλάβην ἰσθαι, et similia usurpari, iam confesso est. Quid si ergo vocabulo disparatō et secto τῷμα ἀνιῶνται scribatur? Sic Ionicum erit, ἰσθαι futuri, ἰσθαι, cuiusmodi lib. III. 53. δειλὸν μὲν ἔστιν ταῦτα ἀνιῶνται, pro πεισθαι, ac plura in Porti Promtuariorio et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 86. Mihi, multam et varie versanti, lenissima haec vocis visa medicina fuit, ne scio an aliis. WESS. — Equidem cum Schaeff. et Schenk. (Lexic. crit. voc. Ἀνιῶμαι) in vulgato acquiescendum putavi. Ut latine non modo sarcire, sed et resarcire videtur; atque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et reme-

ἄνθρωποι dixerunt: sic graece non modo ἰσόμεαι, sed et ἀνιόμεαι (ionice ἀνιόμεαι) nec ita male dici potuisse videtur. S.

CAP. CCXXXVII. [9. διαμένης τῇ σιγῇ]. Vix usquam alibi sic τῇ σιγῇ adiecto articulo positum reperiri puto. Itaque διαμένης καὶ (vel καὶ) σιγῇ scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud Stobaeum quoque non modo in Gesnerianis editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. ἐνδὲ δ' ὁ συμβουλευόμενος) Quod Poëta, nimium ne crede colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro Celso, [Γρονόσιω] αὐδὲ δ' ὁ repugnant genius sermonis et Consilium caetera. Illud autem [lin. 12.] ξείνος - - ἐστὶ ἐν μὲν ἀπὸ τοῦ περὶ ἡμῶν, Herodoto certe familiarem, morari debebat. Euripides Orest. 232. Διατρέστον οἱ νεοφύτας, ἀπορίας τῆς. Verum operae in talibus coacervandis taedet. WESS. *ibid.* ἐχέσθαι τῆς. Immigravit in pleraque Lexica Περὶ ἀσκήσεως, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis Herodoti nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 373. addita negatione, οὐ περιέχεσθαι, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: κελύω ἐχέσθαι, nihil abstinere. οἱ Αἰγυπτῆται ἐσχοντο τῆς ἀγωγῆς, ab illo abducendo abstinuerunt, lib. VI. 85. Homerus saepe, cuius versus, a Cl. Gesnero ad Luciani Syr. D. cap. 22. memoratos, praetermitto. WESS.

CAP. CCXXXVIII. 1. seq. διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Λεονιδέω) Ex Mastis iuncta haec procedunt: praepositio πρὶν post regis olim posita nomen, aliunde (ut Gronov. bene) accesserat. Διὰ τῶν νεκρῶν, praeter [vel, inter] mortuos Leonidenque. Ita lib. I. 199. δὲ ὧν οἱ ξεῖνοι διεξιόντας ἐκλέγονται, praeter quas mulierculas transeuntes eligunt. Graeci Interpretes *Ezech.* xvi, 8. καὶ διήδδον διὰ σοῦ. *Aristaenet.* lib. I. Epist. 13. τῆς πόδουμένης ἐκ τ' αὐτομάτου παριούσης διὰ τοῦ μερῶν. Talium in Graecis uberrima messis. WESS.

[16. οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἐποίησαν etc.] Haec si cum VII. 36. conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν τοῖσι προσκεκίετο αὐτῶν ἀχρεὺς τῆς. S.]

CAP. CCXXXIX. [1. "Ανεμι δὲ ἐκείσσι τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπε.) Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, reddit paulisper ad ea quae superius (cap. 220.) dixerat, et isti dictis nonnihil adiicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum πρότερον valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro praepositum frequenter iam observavimus. S.]

[5. ἐπύθοντο δὲ τρὸς θωμασίῳ) Haec verba in latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda haec sunt: *Reservant autem mirabili quadam ratione.* Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriae nuncium illum acceperunt Lacedaemonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuncium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

[11. ἢ Σούστισι) Unice verum, et iure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ παρὶθω ἢ Σούταν, verum contra schedas. H. Stephanus consimilem tibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis eius scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. WESS.

[14 seqq. δελτίον διπτύχον λαβὼν etc.) Ex hac narratione voces aliquot excerpit Suidas; primum in Ἐξέκνησιν, quod interpretatur ἐξέκνησεν, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησεν: adpositis Herodoteis: ubi recte iam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriore esse scripturam ἐξέκνησεν, neque significari, abscidit ceram, sed abrasit. Deinde Suidas in Ἐπέτηξε ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐπέτηξεν: sed hoc etiam male reddidit per ἰσθαίνεν, λαῖον ἐποίησεν. Herodoti Demaratus, sumptis tabellis biplicibus, earum ceram erasit, (ἐξέκνησεν) cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, sive ἐπέκνησεν, quod habet in eadem re Polyaen. II. c. 20. Herodoteum illud Aeneae restituendum arbitror in Poliorcet.; inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc novum enarrant, p. 1701. [ed. Gron. quae pag. 462. ed. Ernest.] ἥδη δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐνξύλῳ γράψας κηρὸν ἐπέτηξε (scribendum ἐπέκνησεν) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐπέκνησεν: huc rectius Herodotea magnus interpres retulisset, quam ad modum dicitur.

Ut *Aeneas*, simpliciter *Orosius* II. c. 9. *bellum*, quod *Xerxes* per quinquennium instruxit, *Demaratus* --- per tabellas pri-
mum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἐπίτηξε legisse
videtur apud *Aeneam*, e cuius libro *Poliorcetico* multa
transcripsit in suos *Cestos* *Iul. Africanus* c. 53., ἄλλοι πα-
λιν ἐν τῷ τῆς δέλτου ξύλῳ γράψαντες κηρὸν ἐπέτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς
τὸν κηρὸν ἔγραψαν· εἰτα ὅτε ἤλθε παρὸν δὴ τὸν κηρὸν ἐκκινήσας,
καὶ ἀναγνοὺς ὁμοιοτρόπως ἀντιπίστευεν. Corrigendum, ὅτε ἤλθε
παρὸν δὴ τὸν κηρὸν ἐκκινήσας. His *Africani* inemendatis usus
est *Is. Voss.* ad *Iustin.* II. c. 10, 13. in quibus, doctam ex-
hibens *Iustinum* emendantis *Eliae Boherelli* coniecturam,
Tan. Faber scribendum vidit ἐκκινήσας. Hoc quoque verbum
restituendum videtur in *Epigramm. Crinagorae Antholog.*
ined. Reiskia partim vulgatae, Ep. 478., Διτοῦ ἀγκυλόχειρος
αὐροπτερον ἄξυ, --- Ἦν τι λάθῃ μένον μεταδόρηιον ἔγγυς ὁδόν-
των, Κινήσαι πρὶν κέντρῳ ἐπιστάμενον: sed illud κινήσαι parum
iuvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκ-
κινήσαι, eradere. VALCK. — Emendationem *Viri doctis-*
simi adoptavit *Brunck.* *Analect.* T. II. p. 141. S.

15. τὸν κηρὸν αὐτῶν ἐξέκνησε) Sumserunt hinc *Iustinus*
lib. II. 10, et *Polyaen.* II. 10. Geminam occultae scripturae
fraudem *Aeneas Poliorcet.* c. 31. exponens, ἐκκινήσας τὸν κη-
ρὸν nunc praefert, loco ἐκκινήσας. *Iulius vero Africanus* *Cest.*
c. 53., ἐκκινήσας τὸν κηρὸν, utcunque adiutus a viro docto
ad *Iustinum.* WESS.

22. Λεωνίδῃ δὲ γυνή) *Iustinus*, haerentibus in coniectura, ut
14, ἀφ' ὅρ' ὁρ' *regis Leonidae* consilium scribentis invenit, non
sine gravi aberratione. Soror enim *Leonidae* *Gorgo* non
fuit, sed υἱὸς, filia *Cleomenis*, lib. V. 48. Τεῖθεο bene
rediit, operarum negligentia post *Aldi Camerarii*que curas
depravatum. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. ΟΙ ΔΕ ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΕ ΤΩΝ ΚΑΥΙΝΩΝ ΟΥΡΑΝΟΙΣ, ΚΑΙ
 ΘΑΛΑΣΣΗΣ) Referuntur haec ad ea quae lib. VII. cap. 20. ad-
 acta sunt: ΕΓΩ ΔΕ ΕΙΔΩ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΙ ΠΡΑΞΙΜΕΝΟΝΤΕΣ ΕΩΝ ΤΕΡΕΝΟΝ
 ΤΟΥΤΟ ΑΠ' ΧΑΡΗΣ: nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita
 procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175. 28m)
 ad Thermopylas copiae Graecorum pedestres oppositae sunt
 Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Iam, postquam
 quae ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc
 pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.] (1. 175. 28m)
 [2. ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΜΕΝ ΝΑΕΣ ΤΡΙΑΣΧ. ΕΠΙΔ. ΝΑΙ ΣΙΝΟΙ ΝΑΙ ΕΥΡΩΠΕΙΣ) ad
 Artemisium Atheniensibus fuere naues cxxxvii. Ad haec quum
 dein accessissent LIII, aliae, (cap. 14.) completus est nu-
 merus navium cxxxx., quibus eosdem ad Salaminem pu-
 gnasse ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adicias
 xv. Haec, quae mox lib. 6. seq. memorantur, prodit omnia
 recentiarum navium, quae ad Salaminem habuisse Athenien-
 tes Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos in Themist.
 cap. 31. S.]

[3. ΠΛΑΤΑΕΙΣ -- -- ΣΥΝΠΛΗΡΟΥΝ) Antiquae versionis, apud
 Gronovium: quas (naves) Plataeenses propugnatores
 instruxerant. Debuerant haec paulo tractari cogitatus, ut
 quae ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites
 navalesque; sive propugnatores et socii navales efficiebant
 οὐκ ὀνόματα, quae dicuntur. Plataeenses, ὀνόματα, inter
 Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed pro-
 pugnatōres. De Plataeēnsibus Demosthenes, sive auctor Or.
 in Neaer. p. 740. [pag. 1377. ed. Reisk.] ἐκείνους ἐκ τῶν ἁλ-
 τῆρας τριήρης, ἐπειδὴ αὐτοὺς οἰκίᾳ καὶ ὄντι, οὐκ ὀνόματα,

χοῦν ἥσαν ἐπὶ τῇ Ἀρεμιτίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. [c. 1.] p. 712., ἐς τὰς ναὺς ἐτόλμηται μετὰ Ἀθηναίων ἐσθῆναι. VALCK. — Τὸ πλῆρωμα, socii navales, saepius quidem remiges et nautae intelliguntur, diversi a τοῖς ἐπιβάταις, propugnatoribus: non numquam vero utrique simul πλῆρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipsae naves cum hominibus, quibus instructae sunt, πλῆρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συνεπλήρου non modo de propugnatoribus, sed et de remigibus, quos Plataeenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debebat: licet enim mari non adsueti fuerint Plataeenses, haud asper tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam praestare poterunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gronovio de propugnatoribus, rectius forsitan dicturus fueram hominibus (vel viris) compleverant. Sic max lin. 7. ἐπλήρου, id est remigibus simul et de propugnatoribus. S.

μετὰ Λακεδαιμόνιοι δὲ δέκα) Atheniensium moderationem, quae fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus Antilissima, laudantes Sophistae decem istas naves saepe Laecadaemoniis obiecerunt. Vere Isocrat. in Panathen. p. 243 seq. Σπαρτιάται -- εἰς τὴν ναυμαχίαν πρὸ δέκα μύθων ὁμοβαλόντο τρήρεις: οἱ δὲ πατέρες ἡμῶν -- κρηττεροὶ καὶ παρρησιώτεροι καὶ καὶ δυνάμει ἔχουσαι, ἢ σύμπαντες οἱ κινδυνεύοντες. Dicens naves dedisse feruntur Athenienses. Exemplum dabo Diodori XV. cap. 78. Ἀθηναίοις, αἰτ., ἐν τῇ πρὸς Περσέως ἐπιδόμῃ διακοσίας καὶ ἰδίᾳ πληροῦντας Λακεδαιμονίους δέκα καὶ ἡμιχίλιους ὑπάρταρχαι: sic recte Reiskius emendat vulgata, διακοσίας ναυσι διαπληρ. Si navium classis fuit trecentarum, ut Aeschylo dicitur in Pers. vs. 559., καὶ γὰρ ἔλαττον πρὸς τὴν ὅσον ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα. Νεῦν, ex verbo propemodum Aristidae dicuntur Athenienses τῶν συμπαταῶν πλῆρη, καὶ δὲ αὐτοὶ μόναι πληροῦντας. Fuerunt enim horum navium iuxta Herod. CLXXX.; hoc quidem loco memoratur Diodorus CLXXVII.; sed ὀρθώσαντες καὶ ἐκατόν, cap. 44.; acceptabant scilicet ad priores naves LIII.; vid. cap. 14. et Diodorus XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 4. notata. Eodem vero Laecadaemoniis ad Salaminem sedecim habuisse naves videt Noster c. 43, 2. S.

10. Στυρῆες) Arch. Στυρῆες patrono possunt uti Eustathio, cui ἰθὺκὸν Στυρῆες ad Homer. p. 281, 12. [p. 212, 49. ed. Bas.] At Στυρῆς Thucydidi lib. VII. 57., ubi *Wasse* et *Holsten.* ad Stephani Byz. Στύρα. Iustius erit καὶ Κεῖσις [lin. 11.] nam sic insulae *Ceae* cives Thucydidi d. l., *Ly-siae* in Harpocratonis Κεῖσις, (unde *Suidas* Κίους, quomodo Κίσι hic prius et cap. 46., mutata, quae frequens corruptela, diphthongo) *Diodoro* lib. IV. 82. etc. *WESS.*

12. ἐπιβαθῆεν) Ionicam praestant speciem βαθίοντες, vice βαθοῦντες, *Hesychii*; ἀνεμοὶ θεοῖσι βαθίοντες *Abydeni* in Praep. Evang. *Eusebii* lib. IX. 14. p. 416., *Nostri* βαθίοντες VIII. 72., et ἅπας ἰσθαῖς IX. 23., aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, redituum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem *Eustath.* ad *Poët.* p. 288, 16. [p. 218, 11. ed. Bas.] attigit, τὸ ἐπιβαθῆν ex *Herodoto* in medium collocans; volens, quod censeo, ἐπιβαθῆεν. Nusquam ἐπιβαθῆν in *Musis.* *WESS.*

CAP. II. [2. ὡς τὸ πλῆθος ἑκαστοὶ etc.) *Lubens* Schaefero accessissem, ὅσον τι πλῆθος scribenti, si vel unus vetus codex hoc praevisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.]

4. seq. διμύσιαι καὶ ἑβδ. καὶ μίαι) Ratio constat. *Diodorus*, diversiozem nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 22. adscriptum) disper. Deinceps *Eurythidaea* [lin. 6.] sermonis indoli ex *Vind. nelsonavi.* Atque ita *Edd.* representant c. 58. et 61. *WESS.*

CAP. III. 6-8. Ἐπείτις γὰρ ἑμυλός etc.) Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc *Choricius* *Orat.* in Summum Ducem. cap. 11. *Biblioth. Gr. Fabricii* lib. V. 31. [T. VIII.] pag. 869. Ὁρῶ γὰρ εἰρήνην, ὅσοις, *Herodotus*, πρῶτόν πολεμῶν, νεώτερον πολέμου ἰδὼν εὐχόμενος εἰρηνοφύλαξ. Quanto, inquit ille, par bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne mera sententiae παραδιόφθωσις est? *WESS.*

10. seq. ἡρώμενοι τὸν ἑλπίστα) Sic scribendum. (Nempe, quia rariorem istam nominis formam plures libri praeferebant, qui quidam alibi, nec ita apud, quam alii omnibus

in usitatiorē formam Πέρσῃ consentiunt.] In proximis, πρὶ γῆς ἑκίνου frustra legi malebat Galeus, qui saepe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰνδῶν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiae pars maxima unius imperio Xerxis subiecta recte dicitur ἡ ἑκίνου. Satis erat dixisse, [lin. 12.] τὴν Πανστανίῳ ὕβριν προϊσχύμενοι, ut hoc illudve praeterere dicitur προϊσχεσθαι τι: sed scribere Noster utaluit πρὸ φασιν προσχέσθαι, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

11. πρὶ τῆς ἑκίνου etc.) Alleverat docta manus Aldinae mae γῆς δηλονότι; satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (κατίσχον) ἐς τὴν ἰωῦτῶν: et cap. 106. φεύγων ἐς τὴν ἰωῦτοῦ. Egregia magni Casauboni disputatio πρὶ τῆς ἡγεμονίης Spartanorum et Atheniensium ad Polyb. lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

12 seq. ἀπειλοντο τὴν ἡγεμονίην τοὺς Λακεδαιμονίους) Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς διατάκοντας αὐτὸν ἀπαίρεινται. Est ista verbi ἀφαιρεῖσθαι structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαίρειν et ἀποστρεφῖν similiter usurpantibus. Ista Thomae Mag., nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota Clar. Oudendorp. pag. 130.; Ἀφαιροῦμαι οἱ δούρειοι μετὰ αἰτιατικῆς (sic leg.) ἀμφοῖν κατὰ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, Ol. LXXV, 4. Athenienses tum temporis dicuntur Thucydidi I. 96., παραλαβάντες τὴν ἡγεμονίαν ἐόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Πανστανίου μίσος. Spartani quidem Pausaniae, Περσίζοντες, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Graecos aequitas potissimum movit Aristidis: Corn. Nepos in Arist. c. 2. vid. et Diodor. XI. c. 44., qui cap. 46.; utrumque memorat; et Pausaniae vitia, Aristidis autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁμῆς ἀποκλίνειν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χωρὶς καλῶς παραλαβὴν τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν: rectius dixisset Diodorus τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam πρὶ ἀρχῆς, de imperio, necdum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. Is. Casaubon in Polyb. p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίαν Athenienses apud Herod. ἀπειλοντο τοὺς Λακεδαιμονίους: et quoniam virtute virorumque Principum artibus non illegitima. VALCK.

Cap. XV. { α. οὗτοι οἱ καὶ ἐν Ἀργείοις etc.) Quae-

renti mihi quid esset quod *Schaeferum* induxerit ut prae-
ter librorum auctoritatem $\omega\varsigma$ loco $\kappa\alpha\iota$ poneret, occurreret
bat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam
 $\kappa\alpha\iota$ in vetustis libris eo subinde scripturae compendii
pingi, quod pro $\omega\varsigma$ facile accipi posset; unde, nonnum-
quam temere inter se permutatae repériuntur duae istae
particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequen-
tem librariorum aut Editorum lapsum; Sic Persasum
habeo, hic recte suo loco $\kappa\alpha\iota$ particulam stare. De con-
nexionione narrationis, a qua hic liber incipit, cum super-
rioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Refertur autem
tem haec, quae hoc loco leguntur, ad ea quae lib. VII
c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θηβαῖς
 $\text{πύλῃσι Ἕλληνες,} - - - \text{καταβώδηντες, ἐβουλεύοντο περὶ τῆς πό-$
 λεως: sic nunc, $\text{Τότε δὲ αὐτοὶ οἱ καὶ ἐπὶ Ἀργαίᾳ ἐβλήθη}$
 $\text{ἐπικόμενοι,} - - - \text{καταβώδηντες, δημοὶν ἐβούλευον.}$ [c.
4 seq. $\text{παρὰ δόξαν} - - - \text{ἢ ὡς αὐτοὶ καταδόντων.}$] Necesse non
videtur ut duae voces παρὰ δόξαν ob sequentia avellantur.
Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. Locap. 10
WESS.

5. $\text{δημοὶν ἐβουλεύοντο}$) Schedarum ἐβούλευον sed ibi
cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit *Plutarchus*, ipsique
Euboeenses in proximis. WESS. — Vide *Var. Lect.* 10
9. $\text{τοὺς οἰκίας ὑπεκδίδωται}$) Verissima *Thomas Mag-*
stri observatio est, οἰκίας non tantum *manipulos* uti *Gri-*
nov. maluit, sed omnes *domesticos*, (sic *Valla*,) sine
 $\text{ταῖς πόλιν ἐν τῷ οἴκῳ}$, ipsamque adeo uxorem, et *liberos* de-
signare. Plataeenses $\text{πρὸς ἐκκομιδὴν ἐργάσαντα τῶν εἰστέων}$ 100
servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, Cap. 44.
Hinc c. 106. τοὺς οἰκίας Scriptor $\text{τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα}$
explicat ipse. Iunge c. 142. et 144. WESS. 10
5 seqq. $\text{καταβώδηντες, δημοὶν ἐβούλευον}$) Haec et quae
sequuntur [lin. 11. et seqq.] de xxx talentis, in ista tur-
batione rerum forsam excusanda, viris tamen Graecorum
principibus non valde honorifica, minime miror dispi-
cuisse. *Plutarcho* T. II. p. 867. B. Si vera sunt, ut esse vi-
dentur, veracis historici laudem meretur *Herodotus*, vari-
simillima reddit aliunde nota viri maximi *Themistoclis*
avaritia, quae summa saepius ingenia dedecorat. Eadem
emittens in *Themistocle* *Plutarch.* T. I. p. 115. *Παύρος*

nobis commemorat, qui pecuniam ex Euboea detulerit ad Themistoclem. Aristides in Themist. T. III. pag. 313., τὸν Εὐβοιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων, ἐπρίσσο: in Scholia, quod Jobinus edidit T. II. p. 190. absurde vox ῥαϊκόντα his ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in Cod. Olar. Barmanac in quo plura prestant huc pertinentia.

VALGK.

Cap. V. 3. seq. ὡς παρ' ἐωυτοῦ δίδου) Firmant Boetii ad Charit. lib. VI. 1. suspicionem schedae. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἐωυτοῦ διδόντα ἄλλα, desuoluntaria donantem, et lib. VII. 29. τὰς τετρακστίας κυρία- δὲ ἀποσπῆσαι παρ' ἐμευτοῦ, de meo aere. Culte Aristides T. III. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων, The- mistocles, ἐπρίσσο: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. WESS.

5. (ἡσπαιε μῶνος) Distrahit hoc verbum interpretes. Eustathius ita: Ἡρόδοτος δὲ πον καὶ τὸ δειμότερον σπεύδει καὶ αὐτὸν ἀνασπῆσαι καὶ πᾶν προθυμῆσθαι, ἀσπαιεῖν ἔσθ. Vallae pla- quit relucantem significatus, fortasse ob Homereum Ἡσπαιε, ὡς ὅτε βοῦς. [Iliad. v. 571.] Portus vertit palpitabat prae me- tus, quem quidem ob memoratum antea Graecorum me- tus, et Adimanti delectum ingenium c. 94., recte sensisse oporere. Si Eustathium sequare, promptus ad fugam Adi- manti animus intelligendus erit. Vide Porphyrii ad Iliad. IV. 445. scholia a Cl. Valckenario edita. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. (ἡσπαιε μῶνος) Solus reluctabatur, optime vertit Vallae, aliis usitato more posuerat Noster ἡσπαιε IX. cap. 119. De αὐτο, quo hic ponitur, rarissima Grammatici plerique silent. Suidae satis erat in Ἡσπαιε excitasse. He- rodotea: quum olim in excerpando vocem φάμιος omi- sisset, absurdam nobis dedit Eustathius interpretationem in Iliad. I. pag. 316, 4., Ἡρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ δειμότερον σπεύδει καὶ αὐτὸν ἀνασπῆσαι, καὶ πᾶν προθυμῆσθαι. Ἀσπαιεῖν ἔσθ. Ἡρόδ., Ἀδύμαντος ἡσπαιε μῶνος ἀσπαιεῖσθαι. Cupiebat ille quidem Isthmum versus abire; sed et, dum cetera- rum gentium duces parati erant morem gerere Themistocli et Eurybiadi, unus omnium Adimantus, iuxta Hero- dotum, adhuc oblietabatur, ἡσπαιε μῶνος. Nihil est in Hes- ychi interpretamentis, quod huc pertineat; in quo ideirō

miror legi Ἡσκαίρειν, ἐσκάρισα, quod non videtur usu fuisse receptum Ἀσκαίρειν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σκαίρειν, ait, et ἀσκαίρειν itidem dicuntur, ut ἀσπαίρειν et σπαίρειν: sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad Ἰλ. v. 443. de verbis agens Σπαίρειν et Σκαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν τὸ δὲ Σκαίρειν οὐκ ἔστι μετὰ τοῦ α. [Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villoisono editis p. 321.] Ut σπαρίζειν et ἀσπαρίζειν, sic usu viguerunt σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 527. c. ἐπὶ τοῖς Φιδωπικαῖς πολέμοις ἐπίσπαιριν ἢ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἢ ἑσπαιριν ἢ Ἑλλάς: moribunda velut Graeciae libertas pedes adhuc iactabat et obluctabatur morti. Ἀσπαίρειν veteres, et Atticistae scribebant recentiores; Σκαίρειν Plutarchus alique istiusmodi Scriptores. Egrege Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. [lib. III. c. 22.] sed non ἀσπαιρόντων, at ἀσπαιρόντων efformare debuerat ex ἐσπαιρόντων, ut recte ἐφάλλονται in σφάλλονται mutavit pag. 192, 99. In Stobaeo Gesneri p. 593, 28., Iunco senex titubans non ἐφάλλόμενος, verum dici debuit σφάλλόμενος: apud eundem p. 147, 33. pro ὡς τὸ μ. δ. si leniter emendetur ἦστο μὲν δὲν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἐπὶ τοῖς καὶ παιδείας, attentus mecum corrigit in σπουδαῖς καὶ παιδείας, seria et iocos. In Stobaeo huius quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formae qua in vetustis libris literae Σ et Ε pinguntur. VALCK.

12. Οὗτοί τε δὴ πληγύντες δώροισι) Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam rarae labefactas munera vestis, Herodoteis perconmode locum dedit. Addebam, quod propius est, ex Themistii Or. II. p. 26. Α. ὁ μὲν γε ἐπὶ δὴ τοῖς πεντήκοντα ἄμια ταλάντοις οὐκ ἔτρωσε οὐδ' ἔκαψε τὸν Καλχηδόνιον Ξενοκράτην: hic enim postquam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem: Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis; nec factum muto. WESS. — Ut noster ms. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πληγύντες, nec πάντες) agnoscit:

neutram certe expressit; nam, quod scribit, *Istis pecunia corruptis*; postremo verbo graecum ἀναπεπεισμένοι reddidit. S.

CAP. VI. [3. περί δειλὴν πρώτην) Circa diluculum scripserat *Valla*, idque cum *Gron.* tenuit *Wess.* et absque notatione dimisit: itaque ne *Larcherus* quidem dubitavit sua in versione *au point du jour* ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quae continuo hinc subiecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Δειλὴν πρώτην esse horam pomeridianam, uno ore *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, Grammatici omnes, profitentur. S.]

10. μηδὲ πύρφορον - - περιγενέσθαι) Prima, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversae, mentio. [Vide *Suid.* in Οὐδὲ πύρφορος, *Zenob.* Cent. V. 34. *Diogenian.* VII. 15.] Talem πύρφορον in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quae ab eo agenda, accurate *Xenophon* de Rep. Lacedaem. p. 688. descripsit. Qui quidem πύρφορος, etsi Graeciae more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuncium (μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι *Diodor.* XI. 231) superfuisset, fatebantur. Non male de eo Critici ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1386. ubi a *Valckenario* advocatis paroemiae explanatoribus adiungi Scholiastes poterit ad *Gregor. Naz. Stel.* II. p. 92. Iam quod vir *Celeb.* de *Medic.* monet, πλίσιν eum hac parte et περιπλίσιν scribere, eadem aliis consuetudo. Contra *Arch.* et *Vind.*, Ionismi hac et sequente *Musa* tenaciores, πλώειν, etiam in compositis, probant: eorum vestigia prēmam. *WESS.*

CAP. VIII. 3. Σκυλλῆς Σκιωναῖος) *Laurentius Seyllias* quidam *Sicyonius*, deceptus praviore libri sui scriptura, quae in *Codd.* obvia saepe. Vide ad *Diodor.* XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille *Pausaniae* et *Plinio* Σκύλλης, *Scyllis*, Poetae *Apollonio* [*Apollonidae*] Σκύλλος *Anthol.* lib. I. 96. [*Anal. Brunck.* T. II. p. 136. num. xvi.] sed de *Brodae* coniectura Σκύλλης! In *Athenaeo* tamen lib. VII. p. 296. f. *Hydne*, quae *Pausaniae* *Cyana*, Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου filia. Plura de eo post *Brodae* diligentem curam *Kühnius* ad *Polluc.* VII. 137. *WESS.* — Conf. omnino *Iacobs Animadv.* in *Anthol.* T. II. P. 1. p. 363. S.

Ibid. Σκυλλῆς Σκιωναῖος, δεύτερος) Qui urinantur, Corpora

Ibid. ἐν γὰρ οἱ πᾶσι λέγεται) Herodoteum hoc Porti satis adfirmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quos praebet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post [lin. 17.] rectum est εἶναι. In fine Cap. [lin. 18-20.] Scyllias ἐλθόντων τοῖς στρατηγοῖς τὴν τε ναυμήνην, ὥς γένοιτο, καὶ τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν περὶ Ἐδβοίαν. In his pro ναυμήναι Risikios ναυμήνην putabat legendum, ut Scyllias praedium navale imminere indicaverit. Hoc illi iam noverant, siquidem atque indicasset τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν. Ego ναυμήνην omnino retinendum arbitror. Persicae clāssis ναυφράγιον ἑστῶς cis quidem significaverant speculatores, secundum VIL

1492.; sed, quantum hac Persae tempestate perdidissent; naus omnium optime noverat Scyllias, quo tum urinatore fuerant usi ad pretiosa quaedam recuperanda: Scyllias itaque, praeter id quod instabat, Graecis, etiam *τοῦ μὲν τῆν ναυμυίαν ἔσθ' ἐγένετο*, quantum fuisset illud naufragium. Sic libenter vulgata corrigerem: Sophocleum est: *Ὀρέϊ Ὀδυσσεύ τῆν θεῶν ἰσχύν ἔσθ'.* VALCK. — At eandem fere in sententiam bene habet vulgatum, *ὥς γένοιτο*, quale fuerit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum habuerit; nempe haec ille Graecis omnia particulatim renuntiavit. S.

CAP. IX. 8. *ἀποπειραν αὐτίαν ποιήσασθαι*) Nihil aliud ac *ἀποπειρᾶσθαι αὐτίαν*, quod, cum tentamenti gratia quid agitur, Nostri more frequens Procopio Menandroque. Neque discrepat multum *ἀνάπειραν* et *διάπειραν ποιῆσθαι*, quoties periculum fit peritiae nautarum militumque ante pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII. 8. exemplorum est affatim. WESS.

CAP. X. 7. *πλωύσας*) Vetus *πλωύσας* de sententia Porci Isonum habet formam ex *πλωίω*, cuius nullum novit simile. Contra *ἄριστα πλωύσας* Scriptor probavit c. 22. et 42. Proximum *καταφρονήσαντες ταῦτα* [lin. 8.] innuere non adeo contemptum, sed considerationem, videtur: etsi enim aspernatio haud afuerit, consilium Persarum spectandum est. *Καταφρονεῖν* gemina potestate animadvertimus lib. I. 66., gavisum vero laxiore apud Iones usu, etiam *εἰς* contemptum, Hippocratis haec Morb. Sacr. p. 309. de somniantem declarabunt: *ἐνὸς ταν δὲ ἐπύμπεται καὶ καταφρονεῖται, καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἀποσκιδασθῇ εἰς τὰς φλέβας τὰς προσημνίας, πάντα*: ubi vero evigilaverit et mentis usum receperit a qua quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus est transitus. Plura ex Medicorum patre Foësius. WESS. — Conf. Adnot. ad I. 59, 18. S.

8. *ἐνυκλεύοντο αὐτοὺς*) αὐτοὺς ob codicum consentium elegi. WESS. — Αὐτοὺς, quod in marg. posuit Steph. merito probavit in Thes. Ling. Gr. T. II. pag. 564. b. Sed quia legitur infra c. 16., *ἐνυκλεύοντο αἰς περιλῶσθαι αὐτοὺς*, quod me iudice defendi nequit, et hic et illic scribi malim *ἐνυκλεύοντο*, quia hanc Noster adamavit scribendi formam in talibus etiam, quae Iones aliter vulgo pronunti-

bant. φείδου, parce, scribitur et φείδεν: sed *parcum*, τοι φειδόμενον, Eusebius Stobaei mihi dixisse videtur φειδόμενον: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., οἱ πλευνες τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον φειδόμενοι: corrige φειδόμενοι: his enim φειδαῖς opponuntur περὶ τὰ θεῖα ἀγαλίσκοντες. vid. Diogen. Laërt. V. 20. His terve legitur in Eusebianis istis Stobaei ἀξίως, ut apud. Nostrum praeter cetera δικαίως. VALCK.

CAP. XI. [4-6. ἔργον εἶχοντο, ἐν ὀλίγῳ περ ἀπολαμφθέντες, καὶ κατὰ στόμα. Ἐνταῦθα τριήκοντα νέας αἰρέουσι.] Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e Msstis adfertur. Vallae latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: *max triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovia tenuit eamdemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum καὶ κατὰ στόμα ad ἀπολαμφθέντες retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc sejunxerint. Ego, in graeco exemplo eamdem cum his rationem secutus, suspicatus eram post κατὰ στόμα verbum aliquod aut nonnulla verba intercidissee in eam sententiam, quam in latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam commodè Larcherus his verbis expresserat: *Au second signal ils les attaquèrent de front, et prirent trente vaisseaux.* Iam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post στόμα non distingui orationem, sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στόμα ἔνταῦθα τριήκοντα νέας αἰρέουσι, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eamdem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte, Polyb. II. 27, 8. οὓς μὲν γὰρ ᾗδεσαν ἐπομένους αὐταῖς, οὓς δὲ κατὰ τὸ στόμα προσδόκων ἀπαντήσιν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cxv.) αὐτὸς ἐβιάζετο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβατιν: cui opponitur κατὰ νῶτον τὰς πολεμίας ἐπιφάνεσθαι: sic enim ibidem, κατὰ νῶτον, pro vitioso κατὰ νῶτον τοῦ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgrediebantur naves hostiles, διέκπλουν facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum na-*

victis in hostiles iuxta primam impactis, illas ceperunt. Si quiscentius quidpiam obtulerit, iubens ego accipiam. S.]
 - - - - - πέρης δὲ Ἑλλάνων . . . - - Λυκαμῆδος Αἰσχρεῖον) *Lycomedes* hunc etiam honorem contribuit *Plutarch.* in *Themist.* p. 119. F. [at ibi de pugna ad Salaminem agit *Plutarch.*] qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus *Aminia* et *Sosicle*, *Xerxis* fratrem *Arriamenem*, in suam navem insilientem, in mare praecipitantibus: eorum alterum *Scholiasta* quoque memorat *Aristidis* ined. ubi in *Panathen.* T. I. p. 244. navale praelium auspicali ἄστρον dicitur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πέρης, Ἀθηναῖος; ἐνθάδε Περσὲν ἦν, καὶ ἐνθάδε ὁ ἑμβολός: hic *Socles*; apud *Plutarch.* scribitur Σωκλῆς, *Corinthus*, contra *Sosicles* *Herodot.* V. 92. *Socles* dicitur, ut *Plutarch.* T. II. pag. 860, & sic in duobus *Herodoti* Codicibus; vid. huius Ed. p. 418 [lib. V. c. 92.] Ceterum patri *Lycomedis* nomen datur in *Edd.* *Herodoti* Αἰσχρεῖον: in *Med.* Cod. Αἰσχρεῖον. Sic in omnibus si fonte *Codd.* scriberetur, omnibus Codicibus usus esset *Atticus* anteponendus; *Attica* fuerunt nomina *Χαρίας*, *Διούδας*, *Ταυρίας*, *Αἰσχρεῖος*, *VALCK.* giseq. (*Λυκαμῆδος* Αἰσχρ.) *Plutarchum* *Themist.* p. 119. F. si audimus, *Lycomedes* navali ad Salaminem praelio primus hostilem navem interceptit, et captas ἀσπίδας *Apollini* consecravit. Sed non audio. Patris, ne eius nomen Αἰσχρεῖος fuerit, an Αἰσχρεῖος, ex dialecto bene *Valckenarius* docerit. *WESS.*
 - - - - - ἡνὶ Ἑλλάδας ἀγωνίζουσαν) *Libro* IX, c. 102. ἐνθάδε μάχην dixit, ut *Homerus* μάχη ἐνθάδε ἦν. Quando victis virtus redibat in praenordia, tum, qui se putabant victores, non repugnare dicuntur ἡνὶ Ἑλλάδα. Veteres sequuntur iam hac voce *Sophistae*, praeter alios *Aelianus* apud *Suidam* in *Agriopis*, *Aeliani* verba, quae illic leguntur, ni fallor, in libro ἡνὶ Ἑλλάδας illa, praecesserant proxima, quae sine ductoris nomine prostant apud *Suid.* in voc. Ἀγριόπιδος. Ex eodem opere *Aeliani* perduto, praeter nota iam omnibus, fugientia leguntur apud *Suid.* plurima; ex. gr. in Ἀλώμενος, ὁ δὲ Θιοσύλης etc. Porro turpis error corrigi debuit. *Kuster*o, scribique *Θιοσύλης*, non *Theosylas*, sed *nudilagus*, quia sic dicitur *Aeliano* bis in *Var. Hist.* et apud *Suidam* in ἡνὶ Ἑλλάδα: ὁ δὲ Θιοσύλης ἀνὰ πύργον. *VALCK.*

CAP. XII. 3 seq. οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια) Πάντας τοὺς νεκρῶν καὶ σώματα φωτῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homeroq. recentiores fractae navis tabulas, τὰς σανίδας vocant et ναυήγια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur Vallae naufragia; in summis undis natantes tabulas et eiectas εἰς τὰς Ἀφείας, sic vocantis more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt Aeschylea in Pers. vs. 421., ubi θάλασσα dicitur Ναυαγίων πληθούσα καὶ φόνου βροτῶν: in eiusdem Agamemn. vs. 668. pingitur ἀνδρῶν πύλας Αἰγαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐριπίων, et narium fragmentis, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdi sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. B. (χερσὶν ὄλβοις ἔχων) κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἱαγός, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυαγίων, (τὰ τῆς μέλης ναυήγια dixit Clem. Alex. Paed. II. pag. 179, 29.) οἷα τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσσου πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν αἰκτὰς. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. Idem illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attigit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, Χερσὶν ἔχων κολοβοῦ κύλικος τρύφος: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. F. πίνειν ἐκ κεραμῶν κολοβῶν: alibi, κύπελλον ὅτα συντέλασμένον. Venustissimus est Virgilii versus: Et gravis attrita pendebat cantharus ansa. VALCK.

4. ἐξεφορέοντο) Dialectus id ratum habet. Διαφορέεσθαι, προσφορέειν, ἐσφορέεσθαι, et eius modi alia, saepe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφείας, ad Stephani Byz., cui ὀξύτονεῖται, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et saepe arbitrarium. Ἐς οἷα κακὰ [lin. 8.] luce ex Valckenarii ad Phoeniss. vs. 1633. observatis adspergi possunt. WESS.

CAP. XIII. 4 seq. τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι) Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τηλικούτου πάθους ἀνείκειον, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἀχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. [triste et funestum.] Talis ἄχαρις συμφορῇ λυπεύσα, VII. 290. et καὶ πιστότητα ἐνέδωκεν, ἄχαρις δὲ οὐδέ, ibid. c. 52., aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta. WESS. — Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρις siq. saepius adhibetur Herodoto,

lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc *Arriano*, aliisque: vid. *Dlogen. Laert.* I. 54. *Phalar. Epist.* 89. Filiae cum patre concubitus ἄχαρι καὶ ἄθεσμον ἔργον dicitur *Antonin. Liber.* cap. 34. ἄχαρις συμφορὴ παιδοκτόνος est in *Herod.* VII. 790. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τέλος ἄχαρι, ut *τηλικούτου πάθους ἀνωκτόνον* notaverit *Longinus π. Τψ. XLIII. pag. 222.* Non nescio, *Longinum* veterum vocabulis, quae potissimum spectat, sua saepe quaedam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δράστο, vel ἀρασσιμένους ἐξεδέχετο τέλος ἄχαρι: cui satis erat potuisse τὸ τέλος ἄχαρι. *Longini* observatis saepe sunt interiecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videbimus quid sentiat *Eruditiss. Toupius*, cuius elegantissimi *Critici Longinum* et reliquas in *Suidam* *Emendationes* cupide inspectamus. *VALCK.* — Ἐκβρασσιμένους edidit *Toup.* nulla ad h. l. adiecta adnotatione. *S.*

8 seq. ἐποίητό τε πᾶν ὑπὸ θεοῦ, ὅπως etc.) Hinc *Diodori* XI. 13. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἵνα τοῦ etc. Ex *Arch.* enotatum τὸ περιὸν stare non potest, quippe legitimi corruptela. [conf. *Valck. Adnot. ad VIII.* 5, 5.] Κούλα τῆς Εὐβοίας [hinc 6 et 10.] Coela potius, quam cava, *Livii* exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXV. 41. sinus *Euboeicus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis, ubi *Dukerus* praeclare, et *Valckenarius* lib. VI. 100. *WESS.*

8. ἐποίητό τε πᾶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ) Oblatum a *Codd.* recipere ἐποίητό τε τὸ πᾶν ὑπὸ θεοῦ: nam, qua sede posuit *Gron.* articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη Κροῖστον, similibusque. *Herodoti* hoc in loco sententiam expressit imitando *Diodor. Siculus.* tempestatem, quae *Persarum* naves fregit, providae quoque *Dei*, *Graecis* faventis, curas contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἵνα τοῦ πλείους τῶν βαρβαρικῶν πᾶν τοπειωθέντος, ἀντίπαλος ἢ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γένηται, καὶ πρὸς τοὺς ναυμαχίας ἐπὶ χερσὶ. Fecit id omne *Deus* iuxta *Heraclum* εἰρηστὴν ἐπὶ τῇ ἐποικίᾳ τῶν Ἑλλήνων τὸ Περσικόν. Eleganter, ut solet, *Isocr.* ad *Philipp.* p. 90. v. πάλαι διδὼν ἀνελισμένης ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων et collidendo ἰσχυροῦν τοῦ Ἑλλήνας πρὸς ἀλλήλους, *Thucyd.* [VIII. 57.] pag. 559, 98. Quam hic dat *Herod.* rationem, novit Atticis potius ingeniis placituram, quam sensu-

perbiam dixisset Persicam ab arrogantiae humanae
sic castigatam depressamque; alias saepe memorans alto-
rem superbiorum Deum. Frequenter Noster ἀνδραγαθὸν
δοκεῖ ἀμαρτεῖν. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀτρεμέας τε εἶχον) Sive hoc
aliorum ἀτρεμέας adseiscatur, sententia eadem: matur-
pristinum, quod plerumque semper in his libris, uti
cap. 16., et V. 19., etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Ar-
stoph. vs. 260. Restituito autem ἐπεσθαι [lin. 4.] ob
c. 1. nemo non favebit. WESS.

Ibid. ἀτρεμέας τε εἶχον) Ex uno Codice non mutasse
ante vulgatum: semel versu coactus ἐχ' ἀτρεμέας
Homē. quod tamen Aristophani aequē ac alterum ἐχ' ἀτρε-
μέας usurpatur, aliisque. VALCK.

9. τὴν αὐτὴν ὥρην) Laurentii observata eadem hora
L. Allatio, ὥρην pro diei xii. parte usui priscis vindicantem
succurreret, si Latīna sine impedimento procederent. At
quae eadem illa hora? Utique illud tempus, quo Atticae
naves auxiliatum accesserunt, nūcliusque perditarum
Persicarum. Non negabo, Græcis Herodoti ævo diei
xii. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidam illud
ex lib. II. 109. τὴν τὰμὲν ὥρην ἐτ' τὴν αὐτὴν ὥρην de
eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vide et in Can-
bonum in Athen. I. 1. p. 3. WESS. — Vide Animadv.
Athen. T. I. p. 18. nuperæ editionis. Equidem cum
ἐθετο φυλάξαντες τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diei tempore,
quod pridie, accipiendum putavi; respici nempe cap. 99 6.
δελαν ἐψὶν γινόμενῃ τῆς ἡμέρας φυλάξαντες. S.

CAP. XV. 1. δεινὸν τε ποιησάμενος) Lenissima
vera videtur doctissimi G. Koenii correctio legentis δεινὸν
ποιησάμενος. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum
tem respicere ratio locutionis, e qua aibi etiam
facile natum ē ἡτέρα vicinia. VALCK. —
obsecutus Borheck δεινὸν τε edidit. Et sic
missi V. 42, 7. δεινὸν τε ποιησάμενος καὶ etc. At nec
οὐλα utique h. l. desiderabatur, et
sunt, sicut V. 33, 9. et 87, 10. 8.

2. οὐτῷ σφί' ολίγας λιμάνεσθαι) Nihil
rit, hoc, an οὐτῷ σφί' ας, probetur?
strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apen.

VIII, 5. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato [lin. 6.] τὰς αὐτὰς ταύτας ἡμέρας τὰς τε ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. Ἀγγελίους δὲ, τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον πέμψαντας καὶ τοῦτους etc. consimilem in modum. WESS. — Peropportunum imprimis illud est τὰς τε ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in V. ar. Lect. monere neglexeram. Nunc ipsam illam particulam in contextum receptam velim, ut sit τὰς τε ναυμαχίας — καὶ τὰς πεζομαχίας. S.

seqq. ἢν δὲ πᾶς ὁ ἀγὼν etc.) Studium Graecorum in Europ. et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diódorus XI. 13. mutatus est. WESS.

CAP. XVI. 8 seq. αὐτὸς ὅτ' ἐωυτοῦ ἐπικριτε etc.) Argustias enim Themistocles (inter Euboeam continentemque terram) quaesiverat, ne multitudine navium circumiretur, quae neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK. περιπλοτούσαν περὶ ἀλλήλας) Qui praepositionem insuper habuit Arch. scriba, ἀλλήλας fortasse, non in memor similium (quorum data quaedam lib. I. 103.) in mensis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus fides. Exempla, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. WESS. — ἀλλήλας Reiskius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1 seqq. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίῃ etc.) Ad haec comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13., iuxta quem ἀριστεῖναι ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ναυμαχίαις Φοῖσι παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν Ἀθηναίους, παρὰ δὲ τοῖς βαρβάρους Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperdito celebraverat τὸ καλὸν Ἀρtemισίων, ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβόλοντο Φαιεννὴν κρηπὶδ' ἐλευθερίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. B. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 510. ad Artemisium δύοιν ναυμαχίαν δύο ἰσῆσαι πρόπαια, — — ὡς Φοῖσι Πίνδαρος, κρηπίδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλλόμενος. VALCK.

5. Κλινίης ὁ Ἀλκιβιάδων) Cliniam Plutarchus princ. Vitae Alcibiad. ἰσοστόλῳ τριήρει ad Artemisium magna laude depugnasse iidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xlv, 1. apud Diódorum XIV. 10., annos circiter quadraginta na-

tus, teste *Corn. Nepote* in *Alcib.* c. 10. Vidit ergo primam lucem sub auspiciis Olymp. LXXXIII., patre sexagenario maiore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paullo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbis est Alcibiades, κατελείφθη ὁρφανός, in *Isocrat.* Or. de Bigis p. 352. Quod ibidem autem paternus eius proavus, προπαππος, Alcibiades perhibetur. Cliniae pater, id veritati pugnat. Παππος erat πρὸς πατρός, sicuti docte *Henr. Valesius* Emend. lib. IV. c. 1. cui iunge notata *Io. Taylorio* ad *Demosth.* Midian. p. 191. [in *Reiskii* Appar. T. I. pag. 625 seq.] WESS.

Ibid. Κλεινίης ὁ Ἀλκιβιάδων) Alcibiadis, qui cum ceteris Pisistratidas eiecerat ex Attica. filius Clinias; pater Alcibiadis vitilis et virtutibus suis maxime nobilitati; huius, Inquam, pater, illius iuxta *Herodotum* filius, Κλεινίης, ἰδιοστόλῳ τῇνῃ περὶ Ἀρτεμισίων ἐνδόξως ἐναυμάχῃσιν: ut scribit *Plutarch.* initio *Alcib.* T. I. pag. 191. Concinnant ista *Herodoteis*. Alcibiades antiquior, eiectus ostracismo, (vid. *Andoc.* p. 33. et *Markland.* ad *Lys.* pag. 291, 3. Ἀλκιβιάδων τοῦ πατρὸς scripserat, opinor, *Plato* in *Euthyd.* p. 275. A.) dum *Io. Meursio* videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam haesit *Herodoti* loco, *Att. Lect.* lib. VI. c. 12. Verum nimis saepe vir literatissimus festinans, quae ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. *Meursii* correxit errores ea de re agens accuratius *H. Valesius* Em. IV. c. 1. ubi quaedam aliter scripta leguntur, quam ex eius collectaneis erant publicata in *Notas Mauss.* ad *Harp.* p. 214, 215. *Valesii* sententiam *Bakerus* adprobat ad *Thucyd.* VIII. c. 6. Supersunt etiam in hac parte veteris historiae difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio remove. Quae supra posui de Clinia *Herodoteo*, haec sequuntur apud *Plutarchum* proxima: ὁρρερον δὲ Βοιωτοῖς μαχόμενος περὶ Κερωνίαν ἀπέθανε. *Platonis* Socrates, (T. III. p. 412. c.) ad Alcibiadem, ἐν Κερωνίᾳ - - καὶ ὁ σὸς πατήρ Κλεινίας ἐπέλυτόντι. Hinc *Isocratem* feliciter emendavit *T. Hemsterhusius*; amiceo *Wesselingius* adimplatur ad *Hieroclis* *Syneed.* pag. 644.

etad *Diodor.* T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem dig-
gerenti venit idem in mentem *Valesius*; qui, ad *Harp.* pag.
215. *Isocratem* citans, eundem illum tantum respicere
potuit *Isocratis* locum. Hoc itaque certum est, in praelio
ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mor-
tuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum
illuc Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem qua-
tuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud
praelium multis annis ante bellum Peloponnesiacum, ut vere
scribit *Dukerus* ad *Thucyd.* I. 113. Belli autem Pelopon-
nesiaci anno demum XII. aequalem suum Alcibiadem in
scenam historicam prima vice producit *Thucyd.* lib. V. c.
43., cui tum fuisse dicitur vir iuvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου,
αὐτὸς ἡλικία ἔτι τότε ὦν νέος. *Eduardo Simsono*, ad A. M. 3562.,
hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur *Alcibiades*. Iam
ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad
Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, *Sim-
sonus*; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad
Periclem dictum, id iuveni potius congruit annos quinde-
cim, quam puero novem annos nato. Sic triginta circiter
annos natus prodiret in publicum apud *Thucyd.* V. 43.,
neque ante id aetatis licebat Athenis δημηγορεῖν. Sic potuit
a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis;
sed a patre mediam aetatem dudum praetergresso: nam
sic *Herodoto* narrata evenerunt duobus et triginta annis
ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui *Periclis*
domo educatus; paedagogum Thracem quemdam habuit
Zopyrum, antequam a *Gorgia* iuvenis aliisque erudiretur.
Praeceptorem puer habuisse fertur Σώφρων, patrem ora-
toris *Antiphontis*; quem inimicissimam Alcibiadi fuisse
sonat ex orationis fragm. apud *Athen.* XII. p. 526. De
Sophilo praeceptore vid. illius vitae Scriptor in *Plutarchi*
T. II. p. 832. n. *Philostratus* in *Antiph.* p. 498. Σώφρων καὶ
τοὺ τοῦ Κλεινίου ἑταίρους: sic saepius ad *Artemisium* prae-
cipue nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non
minus genere (de quo *Palmer.* egit in *Exercit.* p. 632, 33.)
superbum saepenumero ludit *Socrates*, et in *Platonis* T. II.
p. 105. n. ἰσὺ, αἶτ, διὰ τοῦ γὰρ ἰσὺς ὃ φέρεται Κλεινίου καὶ
Ἀρtemisίου. De hoc clarissimo aethae aetate iuvene centena
Aetis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud qui-

dem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse *Lacænam*. Ad huius mentionem *Thucydidem* scripsisse recorder VIII. c. 6., Endii. Alcibiadae Laconis filii. Atheniensem istius temporis Alcibiaden, πατρικὸν ἐς τὴν μητέρα fuisse ξένον ὄθεν, addit, καὶ τοῦνομα Λακωνικόν ἢ οἰκίαν αὐτοῦ κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχεν. Hoc quidem, more satis usitato, quo liberis hospitum vel amicorum indebant nomina: hinc Timonis, adulater Luciani p. 168., τὸν υἱὸν ἐπὶ τῷ σφῷ ὀνόματι Τιμονιανόμωκα. Scholiasten *Thucyd.* ad l. c. erroris insimulat Io. Meurs. Att. Lect. p. 335. et *Dyker*. Haec auferantur ex hoc Scholio, ὅτι ἡν πατὴρ τοῦ Ἑλλήος: pertinent enim ad vicina, nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpretes minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικόν ὀνόματι Κλεινίας δὲ Ἀθηναῖος, Λακεδαιμονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ξένος, γυναικὶ τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδί ἔθετο; sic in medio relinqueretur, quis Clinias primus amici Laconicum nomen filio indidisset; qui, forsitan isto tempore iam ignotus, nunc esse designari nequit. In isthac Attica familia, potuerunt ante Cliniam hic *Herodoto* laudatum plures fuisse Clinias, plures etiam Alcibiadae, fortasse ne in istius quidam aevi monumentis commemorati. *Herodoti* Cliniam primum filio Laconicum imposuisse nomen plerique crediderunt, sed quo tandem argumento moti? Privatum amicum fuerunt et ξένοι, Clinias Atheniensis et Spartani, quidam Alcibiadas; sed Alcibiadae Attici maiores publicitatis Lacedaemoniorum iam fuisse videntur πρόξενοι: ista non insceri non debuerant, quae sunt utique diversissima. Atheniensi Alcibiadi a maioribus tradita cum Alcibiadae Spartani posteris colebatur amicitia, *Thucyd.* VIII. 61 sed Lacedaemoniorum non erat is πρόξενος: hunc honorem addidit ille recuperare, cuius onere illius se iam ante indicaverat: vid. *Thucyd.* V. 43., et cap. 89. ubi Alcibiades in oratione ad Lacedaemonios, τῶν ἡμῶν, inquit, πατρὶν τὴν προξενίαν ὑμῶν -- ἀπαικτοῦτων, αὐτὸς ἐγὼ καὶ οἱ ἀνελκόμενοι ἐθεράπευον ὑμᾶς. VALCK.

CAP. XXIII. 6. δρημόν (ἢ ἐβούλευον) Vide *superius* c. 4. Accusat asperitatem vocabuli δρημός *Plutarchus*, quod de fuga consuluisse Græcos Noster dicat. At noster *superius* est *Aristarchus*. Atque etiam illud non tulerit, αὐτὸς ἐβούλευον

regem censet aufugiendam de Troia: non enim, et opinor,
mollis est, *Φρύγην* Iliad. B. 140., quam *δρυσὸς βοδινόσδε*
Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. τὸν ἐν ταῖς
ταῖς κατὰ κράτος ἡδὲ Φρύγῃν αὐτὴς τὸ ἄνωγας Ἑλλάδας, de
his; neque Polyaeus mollis. WESS.

CAP. XIX. 3. ἀπὸ τοῦ βασιλευσίν) Hoc reduxī.
Vide clar. Valckenarium ad lib. III. 115. WESS. — At
1158 *πρὸς* scribitur *ἑλὸν βασιλευσίν* consentientibus libris, et
mox ibid. iterum *ἑλὸν βασιλευσίν* iterumque *βασιλευσίν*
1160, 1161 ubi *βασιλευσίν* haud dubie ex scholio praefertur
libri nonnulli. Vide ibi Var. Lect. Similiterque III. 116,
9. videndum, ne verum sit *βασιλευσίν*, quod habet Arch.
Hind et Eustath. pro eo quod est in aliis *βασιλευσίν*. S.
1164 *ἐν τῇ πόλει* (sic). Mutata punctatione haec, postulante
ἀπὸ et *Valla*, aptavi: id *Pavus* fieri oportere perspex-
ratione, credo, reprobaverit quisquam. [conf. Var. Lect.]
Deinceps [116. 116.] *ἀπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει*, an *ἐν τῇ πόλει*,
emetur, arbitrium erit: in membranis eadem dissen-
sio lib. III. 89. et VII. 192. WESS.

[136. *ἐν τῇ πόλει* (sic).] Ut ignem accenderent: an, quo
signum (nescio quod) darent? an, quo occidant para-
rent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc qui-
dem ex 11. 15. intelligi videtur, ubi *ἀπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει*
ἀπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει (sic). Scilicet credibile est, elase-
am Graecorum eihariis non nimis largiter fuisse instru-
ctam, et Eubocenses praesertim pecora in cibum eis sup-
peditasse, adeoque etiam nunc, nescientes discessum pa-
rare Graecia, pecora ad mare abegisse quibus illi uteron-
tur. S.]

CAP. XX. [1. seqq. *Οἱ γὰρ Εὐβοῖας ἀπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει* (sic).]
Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur
proxime post caput quartum. S.]
[2. *ἐν τῇ πόλει* (sic).] Vatinus iste de Persica expedi-
tione gerinebat, Pausani X. 14. ex illo carmine haec das-
rat portio. Idem c. 12. *ἐν τῇ πόλει* *ἐν τῇ πόλει* adpellat, sicuti et
Cicero Divinat. lib. I. c. 18. Duos Baetides Clemens Alex.
Strom. I. p. 398. Arcadem et Bocotium, memoravit; tes-
tium Atheniensium alii addunt: super qua re sollicita ex-
stat opera Nic. Luciani Epiphylid. IX. 11. interpretumque
Heleni Var. XII. 56. WESS.

3i οὐτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδέν) οὐτε τι, a Gronovio iure laudatum, sed infelicitè defensum, in sua iterum sedè statui. Sic lib. IV. 19. οὐτε τι σπείρουσι οὐδέν, οὐτε ἀρῶντες. WESS. — Gronovius, postquam, neglectà codicis Med. scripturà, cum Aldo et aliis οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδέν edidisset, in Notis dein istud οὐτε τι commendans monuerat, ut πῶν τι et πολλόν τι, sic etiam οὐδέν τι suaviter dici. Debuerat potius monere, οὐδέν τι paullo esse significantius quam αὐδὸν οὐδέν, respondereque Latinorum nihil quidquam. S. Ibid. οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδέν) Dum Clar. Iac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Calliopē, aestus amoris iam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas paene iuvenili. Nemo mirabitur, nobis saepe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiae, viros etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Ez. Spanhemium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut ἀντιπεσταῖς repellentis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cuius occasione haec scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Mediceam: οὐτ' τι ἐξεκομίσαντο οὐδέν, et lectori commendat ut *perquam suavem*: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, haec equidem censерem esse a manu Herodoti: οὐτ' τι ἐξεκομίσαντο, οὐδέν τι προσέειχοντο: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, οὐτ' - - - οὐδέν τι, obvium apud quosvis, simillima firmerent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. [VII. 8, 6. 37, 8 seq. VIII. 26, 13. IX. 1, 5 seq. 50, 6. seq.] Minuta talia Livium tractans enotare non dedignatus est Clar. Iacobi Pater. [Io. Frid. Gronovius] Ponam hic magni viri verba quaedam, quae leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. [ad lib. XXX. c. 10.] Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quaecunque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse, nihil librarii putavit. Ingenuam tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Mediceas membranas abduetus diei quædam. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum ἀμνηστῶν se iure præbent, et immerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putent. VALCK. — Ista in Gronovium animadversio, quam ille

quidem longe etiam severiorem multis modis commeritum est, non huius tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. *Valck.* proposita indigebat scriptura illa a *Gron.* commendata, meritoque a *Wesselingio* recepta. *S.*

Ibid. οὐτε προσιδάξαντο) Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. *WESS.* — Nempe προσιδάξαντο ex eodem cod. *Med.* imperite commendaverat *Gron.* Commode ad h. l. *Reiskius* adnotavit: „Ἐξικομίσαντο, deportarunt in locum tutum extra insulam; [quod aliàs est ὑπικρίσθαι, ut cap. 4, 9.] προσιδάξαντο, rure in urbes compulerant.“ *S.*

7. βαρβαρόφωνον) Ex *Vallae* Latinis βαρβαρόφωνος erit, quae non iniusta *Pavii* *Reiskii*que divinatio. [Vide vero *Var. Lect.* et memineris eandem structuram cum verbis ὀδῶ, ἑρῶ, et similibus, locum habere.] Putes porro cum *Stanleio*, *Bacidis* versum in *Pers.* vs. 72. *Aeschylum* aemulari, quando πολὺγομφον ἔδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου tragice de ponte in Hellespontii angustiiis, intenso funibus ex byblos lib. VII. 36. Itaque βύβλιον cur vir *Celeb.* exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex *Medic.*, etsi de eo silentium, huc ob *Ask.* consensum migrasse. Pristinum longe praestantius. *WESS.*

[11. συμφορῇ χεῖσθαι πρὸς τὰ μέγιστα) Insolentior dictio πρὸς τὰ μέγιστα: quae idem, puto, valet ac εἰς τὰ μέγιστα VIII. 144, 14. *S.*]

CAP. XXI. 5. εἰ παλήσειε ὁ ναυτικός στρατός) Scripti edique libri nihil novant; nam Editoris *Genev.* εἰ παλήσειε coniecturae *Porti* debetur, male tamen representata: coniecerat ille, quamquam haesitans, εἰ παλίσσει, pro integro ἐπαλίσσει, ex ἐφαλίζω, contra aliquem copias congregare obtrudi noluit, idque prudenter; neque enim moris id *Herodotei*. Tolerabilius de opinione *D'Orvillii* et *Reiskii* ἡ πελάσειε, si adpropinquaret, videretur; cuius modi lib. IX. 75. ὅκως πελάσειε ἀπικνεύμενος τοῖσι πολεμίοις: neque abiret longius παλάσειε *Pavii*, et fortasse *Gronovii*, ob eius Latinam; eoque minus, quod diphthongus αἰ et η in scriptis saepe commutantur. [*Gronov.* si conflirissent. *Valla*, an classis accessisset. Caeterum αἰ et η vix unquam a librariis inter se permutata observare memini.] Sed omnibus schedae obstant. Aliud ergo circumspeciamus. Παλήσειε *Hesychius* ex-

ponit διαβολήν, quod de clade in belli certamine non idcirco
 ilabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Prisco sane παλάω
 at παλίειν novisse, Ionesque in primis, vero mihi promi-
 num. Hippocratis sunt ἀνοπαλίειν atque ἐκπαλίειν in evibra-
 tione et concussu vehementiore. Ἀνοπαλίειν Erotianus, πα-
 λήωσι καὶ ἐκπαλίσαι κινῆσαι. Foësius Oeconom. p. 78. plura. Sive
 ergo et παλίειν de conflictu, seu clade secuta, agitatione
 classis maiore accipiat, vocabulo scriptura locoque sen-
 tentia constabit. WESS.

Ibid. et παλίειν ὁ πόντος. ὅρατο.) Varias attulit coniectu-
 ras Portus verisimilioribus facile locum daturus. Quod
 hic vulgatur, Lexicographis, credo, praetermissum, παλί-
 ειν legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento
 διαφθίρειν. διαφθαρῆν ab huius loci sententia non satis valde
 alienum: παλίειν quid sit, expectabimus qui nos doceat.
 Dabit interea coniecturam proferre: εἰ τι πάλιστος ὁ πόντος
 ὅρατο: literas prope accedit, id est, εἰν τι παλίστος πάλιστος
 γένται παλίεμα; ut scribit Diodor. l. p. 415. fin. εἰν τι πάλισ-
 τος ὁ πόντος; Demosth. p. 59, 71. et εἰ τι πάλιστος, idem
 p. 16, 28. Thucyd. p. 827, 79. Forma quidem paulo est
 insolentior: minime tamen absurdum quod nonnisi mihi ve-
 nit in mentem: εἰ τι παλίεστι; si quid eveniret classi: cer-
 te talibus uti solebant ἐμφημίους, ne belli tristitia even-
 tum memorarent. Eurip. Phoen. 251. εἰ τι πάλιστος ἐκπαλί-
 γος γὰρ. Xenoph. Κυρ. Παιδ. II. p. 24, 9., εἰ τι πάλιστος Μήδων
 Si naufragio navis perierit; Euripidi dicitur, ἦν τι ναὺς παλὴ,
 Vph. in Taur. 755. Plenius legitur in syngrapha nautica
 apud Demosth. p. 547, 16.; εἰν δὲ τι ἡ ναὺς παλὴ ἀνέστηται.
 VALCK. — Apud Hesychium, ubi Παλίειν, διαφθίρειν
 legitur, videtur utique διαφθαρῆν scriptum oportuisse. Si-
 militer quidem apud eundem: Ἐπαλλῆεν (rectius puto
 Ἐπάλλεν) διαφθάρειν tum Ππαλλῆεναι ἐκπαλίειν: et Ππαλλῆ-
 ναι, βεβλαμμέναι. Quae nescio an cuncta ad verbum Παλάω
 (παλάω, ion. παλίω, coll. Foë. Oecon. voce Ἐκπαλάω, et
 Schneider Lexic. crit. voc. Παλάω) sint referenda. Ut autem
 id verbum generatim quidem colluctari, conflictari, signi-
 ficat, sic frequentius de graviore lucta et periculoso certami-
 ne usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἦν τι
 πατάλαμβαναι γένετον (Vir. gl.) in utrumlibet quidem partem
 accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usur-

patur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum παλη-
σιε certiore etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. νίας τὰς ἀριστα πλωούσας ἐπιλεξά-
μενος) Corrigitur ἀπολεξάμενος, forte ob c. 101. τριή-
κοντα μαράδας ἀπολεξάμενος τοῦ στρατοῦ, et ἀπολέξαντες τὸ
ἀριστα lib. V. 110. Quae quidem boni commatis; neque
vero pravioris vulgatum. Ἐπιλεξάμενος ἀνδρας δέκα Αἰγυπτίων,
lib. VI. 73. ἐπιλεξάμενος τε ἀνδρας τοὺς ἐθελείς, lib. VII. 10.
Adde Thom. M. in Ἀναλέγομαι. Quae deinceps ex duobus
Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa
optime praebarent profecto, si pluribus abessent, glossa-
toris specimen. WESS. — Verba τὰ Ἰωνες etc. quae co-
diabus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster cod. F. cum
aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἐπελέ-
ξαι, longe diversa notione, malles utique paulo ante
ἀπολεξάμενος: sed non est hic unus locus apud Nostrum,
ubi idem verbum, paucis interiectis repetitum, diverso
significatu ponitur. Quid autem praetermittendis verbis
nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab.
ἀπολεξάμενος nonnullis interiectis repetitum; quo factum,
ut vocalis librarii a priori γραμματα ad posterius aberrav-
erit. S.

2. seqq. Θεμιστοκλὲς ἐπορεύετο etc.) Callidum prudentis
Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 116.
A. Polyæn. l. 30. 6. aliique: eleganter Aristid. I. p. 314.
ubi meliora sunt in Scholiis scriptis quam in Edd. Sophi-
stica mihi videntur atque absurda, quae Themistocli tri-
buit ex Trogo Iustinus II. c. 12.; neque enim, ut credidit
Orosius II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc re-
rum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Pa-
rallelorum in Plut. T. II. p. 305, v. fratrem nobis fingit
Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Graeci mi-
serint speculatorem: eadem paene praebet illinc descri-
pta Stobaeus Gesneri p. 91. Nollem viros eruditissimos his
mendacis locum in historia dedisse veteri. Ut in illi fra-
trem, Agesilaum quoque patrem dat Pausaniae, Arius
narrans prodicionem p. 308. v. Stobaei p. 228. adeo puer
in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui
nusquam extitit, Chrysermum ἐν δευτέρῳ ἰστορικῶν vel Περσι-
κῶν. VALEK.

5. ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοις γράμματα) Linguae non inusta
 lis concinnari posset index verborum. quibus Scriptor ca-
 stigatissimus novam quamdam indidit vim significandis
 locum illic inveniret etiam 'Εντάμνειν. Lapideis columnis
 Darius dicitur ἐντάμνων γράμματα, IV. c. 87. Proximum
 convenit Latinum *insecans*. *Columellae* bis terve; sed alia
 usurpatum structura, verbum *insecandi* bis adhibuerat,
 ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. prodiit
 ornatior, *Auctor ad Herennium*, III. c. 14., ipsa pronuntia-
 tione - - res *inserere* atque *insecare* (inscribere saepe erat Ci-
 ceroni de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Codd.
 reciperem pro *intersecare*: idem IV. c. 49.; *tanquam iubatus*
draco - - - *circumspectans* huc et illuc, si quem reperi-
 at, cui aliquid mali faucibus adflare, - - - *dentibus insecare*, *lingua*
adspargere possit: hoc Graecis est ἰὸν ἐρχέσθαι et ἐρχόμενον
 quorum prius *Oleario* aliisque non debuerat esse suspi-
 citum. Omisit, ut alia multa, *Stanlei Aeschyli fragm. ex*
Philoct. apud *Plutarch.* T. II. p. 1087. F. Οὐ γὰρ δρακὼν ἐπ-
 αν, ἀλλ' ἐφώσεν etc. aptius alterum illud, *venenum dente-*
bus insecat. Scribi potuit a Tragico apud *Ciceron.* *Tusc.*
 II. c. 9. *Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans* *Perrupit ar-*
tus: vulgatum *inserens* nec ad vicina neque respondet
Aeschyli grandiloquentiae. Literas lapidibus incidere, vel
insecare, hic ἐντάμνειν λίθοις γράμματα, alibi dicitur et *He-*
siodo ἐγκολάπτειν, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usur-
 patum, et restitui debet III. *Maccab.* II, 27., στήλην ἀνιστή-
 ναν ἐν ἐγκολάψει γραφὴν: idem esset ἐς στήλην ἐγκολάψει γραφὴν: qua
 ratione legitur in veteri tabella apud *Gruter.* *Inscr.* p. cccc.
 no. 28. τὸ δὲ δόγμα τὸδε κολλάψαντας ἐς χαλκώματα δύο, τὸ μὲν δι-
 ἀναβῆμεν ἐς τὸ βουλευτήριον: *tabulae aereae*, quibus inciden-
 dum erat *plebiscitum*, *χαλκώματα* vocantur. VALOK.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Redi ad lib. VII. 51. Callidam *The-*
mistoclis inscriptionem iisdem verbis *Polyaenus* I. 30, 6. re-
 citat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; *Plutarch.*
Themist. p. 116. B.; *Aristides* T. II. p. 191. etc. Notabile
 τοῦ μέγου ἔρεος ex Cod. Ask. [lin. 9. Conf. Var. Lect.] re-
 titutum volui. Scio ἐπὶ μέσου ὄντας *Dioni Cass.* lib. L. p. 581.
neutrarum esse partium; sed ἔρεος per hic (nec latuit
H. Stephano) inconnodum. Contra πατῆρας sive ἔρεος ex
 τοῦ μέσου de illis, qui rei se non miscent, et ex eius medio

quasi otiosi sedent, Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λαοὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ μέσου ἐκείνου, et iterum ἐκ τοῦ μέσου πατήρων: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύμενοι) Hinc liquet quid sup-
plendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud
Diodor. Sicul. XIX. c. 41., ubi iussu Antigenis, cuius sub
imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in
Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius
accedens phalanga Macedonica Antigoni, proclamavit:
ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὁ καὶ κεφαλὰ, τοὺς μετὰ Φιλίππου καὶ Ἀλε-
ξάνδρου τὰ ὅλα κατεργασμένους: nempe στρατεύσθαι. In Eume-
nis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo tra-
gerant Graeciae libertatem, quique cum Alexandro Asiam
pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et labori-
bus graves. Sed apud Herod. πατέρες sunt conditores. Ju-
stinus II. 12. Quod facinus agitis? bellum inferre olim con-
ditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitatis? Eadem
mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur
per legatum dixisse Persa: οὕτω ἂν εἴημεν ὑμῖν ἀπόγονοι·
οὕτῃ ἂν ἡμεῖς οἶκος ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους στρατεύσθαι, οὕτῃ
ὑμῖν, etc. In proximis [lin. 9.] sensum optime H. Steph.
expressit: et vos e medio nobis subducite, ἐκ μέσου ἡμῖν ἵστατε:
Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. ob-
tulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

12. ὅπ' ἀνάγκης μέζονος κατέξενυθε) Nihil differt, rem
ubi spectes, Aeschylī Prometh. vs. 108. ἀνάγκης ταῖσδ' ὑπὲρ
ζυγμοῦ τάλας: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγεῖς ἔπλεος
ἅμ' αὐτοῖς: et Aiac. vs. 123. Aliter paullo Libanius in Basi-
lico p. 104. c. Mox ὥστε ἀπίστασθαι legitimum solum
est. WESS.

CAP. XXIII. 7. ἅμ' ἡλίῳ σκιδναμένῳ) Homersum
esse τ' ἐπιτινάζεται ἢ ὡς huic creditur originem, et Aeschylī
Pers. vs. 502. πρὶν σκιδνασθῆναι Διὸς ἀκτῖνας, dedisse. Non in-
frequens talis figura. Σπέρειν ἀκτῖνας Philo Vit. Contempl.
p. 899. F. Spargere lumine terras Latini Poetae, Lucretius,
Lucanus, aliique, in La Cerdae Comment. ad Virgilii Aen.
IX. 459. Πορρὸ ἔπλεος [lin. 8.] rectum satis, nisi ἐπέπλεος
malueris. WESS.

10 seq. τὴν πόλιν ἵσταν τῶν Ἰστιαίων) Scribendum est
Ἰστιαίων: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατῆγεν εἰς τὴν Εὐ-
Herodot. T. VI. P. II.

G 2

quam dat margo Steph., legi malim ὡς Ὀλύμπιον ἀγορεύ-
 Vulgatum si forsā, ut hic, legeretur alibi, uno tamen
 alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis
 paulo post, [lin. 9 seq.] quibus Arcades quale praemium es-
 set Olympiacum Persis interrogantibus αἶπον, τῆς ἱλαῆς τὸν
 δίδουσαν ὀρίσαν, leve forsā vitium latet, quod una
 ἱνέβλη τοῦτο mota facile tolli posset, si nempe scriberetur
 τῆς ἱλαῆς τὸν δίδουσαν ὀρίσαν, ex oleastro coronam ut sim-
 pliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, Olympia-
 cæ laudis admirator, interiecerit τὸν δίδουσαν, illam Poeta-
 rum, Pindari praesertim, carminibus decantatam. Quibus
 hic forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen
 His Pausanide III. p. 278., ἀρχεται μὲν ἀπὸ Τηλέφου τῶν Ἰωνῶν
 προσδίδουσι δὲ οὐδὲν ἐς τὸν Εὐρύπυλον, omnino corrigendum,
 ἀρχαῖον δὲ οὐδὲν. VALCK. — Mihi quidem (ut dicam
 quod sentio) frigide praeter morem dicturus fuisse Hero-
 dotas videretur, si δίδουσαν hic scripsisset. Ego vero in hunc
 modum edicurus, οἱ δ' αἶπον, ἢ τῆς ἱλαῆς τὸν δίδουσαν ὀρίσαν
 ἢ ὀδιδουσαν habueram superiorum editionum exempla,
 in quibus post αἶπον intereisa erat oratio, quo scilicet intel-
 ligeretur, οἱ δ' αἶπον, τὸ ἀέθλον εἶναι τὴν δίδουσαν ὀρίσαν ἱλαῆς.
 Nunc (quamvis ad sententiae summam h. l. nihil referat
 istud modo structuram orationis accipias) deletas illas mo-
 des, et velim, et parum commode post αἶπον comma aliud
 positum fuisse autumo: iuncta enim intelligi debent αἶπον
 τὸν ὀρίσαν, nempe τὸν τῆς ἱλαῆς ὀρίσαν δίδουσαν τοῖς νικῶσι,
 h. e. a narfarunt oleae coronam, victoribus dari solitam. Paulo
 superius, [lin. 7.] ubi ἀγοῦσι offerunt complures probati
 codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subiiciatur
 δαῖπνον debuerat; quoniam (ut iam frequentissime observa-
 vimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.
 CAP. XXVII. 3. ὅτε σφ' ἐνέχουσας αἰεὶ χρόνον) Læ-
 dia, quam publicato schedae moverunt, secundum cap.
 10. Non necio Euripideum Hecub. vs. 1118. ἢ μέγα χρόνον
 ἔσται ἐκγονοῖς αἰεὶ, Sophocleamque Trachin. vs. 272. Ali-
 ter Herodotus lib. VI. 119. Δαῖπνον δὲ ἐνέχ' σφ' αἰεὶ χρό-
 νον: et lib. I. 118. Ὀδοὶ Θεσσαλῶν καὶ Φιόνων ἐξορδία
 πρὸς τὴν ἑλπίδα signata sunt. Hinc τὴν πρὸς Φαρίας ἐλπίδα, ἢ
 ἀγῶνιστον ὀρεγνῶν ἐκ πολλῶν χρόνων, non tacuit Aeschin.
 lib. I. 118. p. 46. WESS.

CAP. XXVIII. 4. ἡ ἐστὶ κατὰ Τάμπολιν) Ob ocu-

linae Polytaemo fuerunt VI. 18, 12. τὰ πόλιν ἀνέστην κατὰ τὴν
 πόλιν; καὶ ἀνέστην ἀνέστην κατὰ τὴν πόλιν; dederat ergo κατὰ
 τὴν πόλιν; [aut nunc κατὰ τὴν πόλιν;] quae Kalchenarii
 iudicium. correctionis ad Phoenias. Euripid. p. 749. Scripti
 τὰ πόλιν; 5. ἡ ἐστὶ κατὰ τὴν πόλιν; de Herodoti aduersione lib. VII.
 131. [et alibi] a qua me ἡ πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; Democriti apud
 Stob. Serap. IV. p. 56. non reuocant. WESS. Quamvis
 vero constantem alias formā, κατὰ, pro communi κατὰ, uisit
 non uideatq. Herodotus, aduersione tamen animum Editoris
 debuerat Homerica forma κατὰ, quam h. l. plerique ep-
 oici, eum uet. Edd. praeferebant: qua fortasse et aliis qui
 huiusmodi in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum
 alii, fortasse, κατὰ, alii communem κατὰ, posuerunt. S.
 131. κατὰ τὴν πόλιν; (Herodot. VII. 131. κατὰ τὴν πόλιν;). Ad haec Polytaemum VI. c. 18. κα-
 τὰ τὴν πόλιν; latere non poterat, in ista, κατὰ τὴν πόλιν;
 κατὰ τὴν πόλιν; corrigendum; ex Herodoti κατὰ τὴν πόλιν;
 κατὰ τὴν πόλιν; intransparens eadem facta fuit comparatio ad Scholi-
 in Phoenias Euripid. p. 749. Fraudem, qua uicinos Thesalot
 κατὰ τὴν πόλιν; tenuerunt, explicite tradit Pausan. X. p. 799.
 κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν;
 κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; (Herodot. VII. 131. κατὰ τὴν πόλιν;) uide
 κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; In socras equites fuisse praeci-
 pitati, equi autem κατὰ τὴν πόλιν; quod Pausanias, sumit a
 Phrygia VII. 27. Herodoti, κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν;. Non
 bello Phoeniasibus, dux erat alter de duobus κατὰ τὴν πόλιν;
 κατὰ τὴν πόλιν; iuxta Pausan. p. 800. κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν;
 κατὰ τὴν πόλιν; Plutarcha T. II. p. 244. ubi congressu
 cum Phoenias, victoriam Phoenias, reportasse narratur
 κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν;. De Hyampoli multis agens Laci
 Palmerius Gr. Antiq. p. 666. istas Phoenias, Cleonae uicini-
 ty Hyampolitanae uicinia fuisse, suspicatur. Iason Thesalus
 κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; apud
 Hyampoli (Eckh. VI. p. 1359, 28. VALCK. κατὰ τὴν πόλιν;
 CAP. XXIX. 1. κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν;
 κατὰ τὴν πόλιν; Eruditi, H. Stephanus vocabulum κατὰ τὴν πόλιν;
 κατὰ τὴν πόλιν; substantiui sedem obtinebat, e Graeco
 lingua, finibus praecul amandis, dictionesque adu-
 κατὰ τὴν πόλιν; lib. VI. 133. et 73. scriptas fuisse, κα-
 κατὰ τὴν πόλιν; κατὰ τὴν πόλιν; Inspecte eius Prolegom-
 alic mactro givm rnp, ut mactro mactro mactro mactro mactro mactro

Inter Vellei. 43. et lib. I. 56. Perro quod in proximijs, [lib. I. 56.] ἐμμεδίων τε γὰρ, καὶ οὐκ ἰδόντες Ὀυνταλῶνα, περ-
peram arbitror a Valta exprimi. Causae, propter quas
Doriensium regio a vastitate manserit indimuta, indicant-
tur, ut in quod Medorum illi partibus studerent, tum quia
Thessalis consultum non videbatur. WESS.

ἡλιος αἶψα τὰ Μηλιάδος -- χάρις) Μηλιάδος, usitatam alibi
 Noster quoque formam, praetulit Cl. *Wess.* in Diss. *Hé-*
rod. p. 129. Ad *Callim.* Hymn. in Del. vs. 287., ἱερὸν αἶσιν
 καὶ εὐγενὲς Μηλιάδος αἶψ, nuperrimus Editor, vir magnis suis
 meritis clarissimus, *Io. Aug. Ernesti* aptissimum dedit
Thucydidis locum, quo Melienses etiam Ἰερῆς nominantur.
 Exemplia aliquot ostendi posset, non inutilem esse obser-
 vationem Scholiastae *Aristid.* in Cod. MS. καλῶς εἶπε (T. I.
 φ. 104.) Μηλίαν, καὶ οὐ Μηλιάς. Μηλίαι μὲν γὰρ οἱ τῆς ἡσόν
 εἰσόντες! Μηλιάς δὲ, οἱ ἐν τῷ Μηλιακῷ κόλπῳ. *Maliacum* sive
Livius XXVII. c. 30. et XXXV. c. 57. Μηλία κόλπον dixit
Heredot. IV. c. 33. Atticae contractione Μηλιά κόλπον *Aeschyl.*
Reus. 486. et *Antoph.* *Lysist.* 1171. ubi notat *Palmieri* in
Exercit. φ. 769. Μηλιά κόλπον Atticistam scripsisse puto
Philostrotum p. 551., non, quod ferri nequit, Μηλιάς κόλπον.
 In proximis merito *Doctiss. Koenio* Latina Graecis, καὶ οὐκ
 ἰδίως Θεσσαλίας, videntur disconvenire; proque ista,
 et Θεσσαλίας non videbatur, ponendum, neque *Thessalis* vi-
 debatur, nempe vastanda *Doris*; horum enim ductu Persae
 utebantur, et ex horum libidine plus minusve mali regio-
 nibus inferrebant. *VALCK.*

401 CAP. XXXII. 5. τὸ Πανηρόν ἢ ποροφὴν (etc.), Euro-
quoque nomine vocata dicitur Τιβροφία. Ista quidem de-
rent atque aliunde firmantur: sed his interiecta, sic pri-
mum vulgabantur: τὸ Πανηρόν ἢ ποροφὴν, κατὰ Νέωνα πόλιν,
καλεῖται ἢ ἑωυτῆς Τιβροφία οὐνομα αὐτῇ. Vallae Latinus: qui
scribit ista sista urbem Neonem illic sitam, nomine Τίμορες:
facta videtur de Graecis hoc modo scriptis, κατὰ Νέων
πόλιν, καλεῖται ἢ ἑωυτῆς. Sed Codicum lectionibus instru-
ctus, de Laurentianis certius iudicabit. Pro sua Linguae
Graecae peritia H. Steph. stripsit eorsim sitam, legens κα-
τὰ Νέων πόλιν: sed nec huius sibi lectionis consensum ad-
iuvare satebitur. Holsteni commentum ad Steph. Byz. in
Τίβορ φία via μνημονῆρι meretur: Latina Palamit in Graeca

Ant. p. 635. Graecis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Graece dici posset $\delta\epsilon\lambda\alpha\sigma\theta\alpha\iota\ \epsilon\upsilon\mu\lambda\omicron\nu\ \epsilon\phi'\ \epsilon\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon$: quod non puto. [Quo pacto Graeca ediderit Gronovius, in Var. Lect. dixi: latina eiusdem versio haec erat, *vertex* --- in se aptus turbae capiendae.] Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis consilium, in quod $\sigma\upsilon\nu\delta\epsilon\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ suos mittebant civitates, $\gamma\epsilon\ \epsilon\upsilon\mu\lambda\omicron\nu$ dictum: vid. Pausan. X. p. 865. 868. 882. 892. Iam suspicor, Neonem urbem dictam $\kappa\epsilon\iota\mu\epsilon\nu\eta\nu\ \epsilon\pi'\ \epsilon\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$, quae seorsim posita, suique iuris, cum reliquis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest $\epsilon\pi'\ \epsilon\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma\ \epsilon\iota\nu\alpha\iota$, vel $\kappa\epsilon\iota\theta\epsilon\alpha\iota$, vel $\sigma\upsilon\nu\delta\epsilon\lambda\omicron\upsilon\varsigma$. Nusquam istius urbis incolae memorantur Neonidi, ubi $\alpha\epsilon\gamma\alpha$ narrantur a Phocensibus in commune gestae cum Thessalibus, aut cum plerisque Graecis bello sacro. Hos itaque suspicor $\epsilon\pi\iota\ \sigma\phi\omega\nu\ \alpha\upsilon\tau\omega\nu\ \alpha\delta\rho\omicron\nu\mu\epsilon\nu\varsigma\ \sigma\iota\chi\eta\tau\alpha\iota$: quae phrasis est Thucyd. H. c. 63. Ut huius et aliorum, sic Herodotus $\alpha\lambda\epsilon\sigma\theta\alpha\iota\ \epsilon\pi'\ \epsilon\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon$: lib. II. c. 2. infantes voluit $\epsilon\pi'\ \epsilon\upsilon\mu\lambda\omicron\nu\ \sigma\phi\omega\nu$ $\epsilon\pi'\ \epsilon\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\nu\ \kappa\epsilon\iota\theta\epsilon\alpha\iota$, seorsim iacere: vid. VII. c. 14. IX. c. 57. ubi $\epsilon\iota\chi\omicron\nu\ \epsilon\pi'\ \epsilon\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\nu\ \rho\alpha\chi\rho\iota\nu$, suum sibi habebant haruspiciem, ab illo Mardonii diversum. Urbem Neonem hinc Steph. Byz. adnotavit. Occasione loci Demosthenis de falsa Legat. p. 255. Harpocration in Neonem urbem hanc Phocidis Herodoto dictam scribit Neonas, Neonas Androtionis. Ex Herodote Pausanias X. [c. 52.] p. 878. $\epsilon\nu\epsilon\mu\alpha\ \text{Neon}\alpha\ \mu\epsilon\nu\ \tau\eta\ \nu\epsilon\alpha\alpha$, $\tau\iota\lambda\epsilon\gamma\epsilon\iota\nu\ \delta\epsilon\ \epsilon\iota\nu\alpha\iota\ \tau\omicron\upsilon\ \text{Παριαν}\tau\omicron\upsilon\ \tau\eta\nu\ \alpha\epsilon\pi\epsilon\alpha$. In verticem Parnassum, sic vocatum aevo Herodoti, qui erat ex adverso urbis Neonis [$\kappa\alpha\tau\alpha\ \text{Neon}\alpha\ \pi\epsilon\lambda\omega$] seorsim sitae, [$\kappa\epsilon\iota\mu\epsilon\nu\eta\nu\ \epsilon\pi'\ \epsilon\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$] miserunt Phocenses $\alpha\nu\nu\epsilon\iota\lambda\alpha\nu\tau\omicron$, $\kappa\alpha\iota\ \alpha\upsilon\tau\omicron\iota\ \alpha\nu\epsilon\theta\eta\sigma\alpha\nu$: quae Clar. declaravit, Diss. Herod. p. 198. VALCK.

6. $\kappa\alpha\tau\alpha\ \text{Neon}\alpha\ \pi\epsilon\lambda\omega\ \kappa\epsilon\iota\mu\epsilon\nu\eta\nu\ \epsilon\pi'\ \epsilon\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$) Distinctio Clar. Gronovii est, cuius rescripta H. Stephano et L. Heusinger locique novam dilucidationem, Notae repraesentant. Aspera mihi tamen semper visa dictio fuit, $\kappa\alpha\tau\alpha\ \kappa\epsilon\iota\mu\epsilon\nu\eta\nu\ \kappa\epsilon\iota\mu\epsilon\nu\eta\nu$, siquidem oppidum adstruit montis solum verticem, non vertex urbi. Placuit propterea $\kappa\epsilon\iota\mu\epsilon\nu\eta\nu\ \epsilon\pi'\ \epsilon\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$. Nullum in eo, non $\epsilon\pi'\ \alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$, quae divinatio docti viri. Parnassum cumen Tithorea urbem habuit Neonem, praepartam illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero Neonem, sicut in iugo, testes Pausaniam ac Plutarchum. in Sulla, p. 464. a.

ferre Tithoream, quae Neon quondam, in eo locantes. Praeterea ἡ τῆς δὲ ἀνυσίναντο non est, in quam veci erant, sed in quam res suas comportarant, sive ἀνισινύσαντο, ut belle ibid. Plutarchus. Probe recordeor, Eustathium [loco in Var. Lecti citato] hinc accepisse ἡ Σπαρτὴν ἀνυσίναντο, et explicasse ἀνισίναν, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. ἡ τὸ Κεῦρον ἀνυσίναντο; simili quoque lib. III. 148. WESS. — Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νέον πόλιν κειμένην scribere, ita quidem, ut, si κειμένην scripsisse statuamus Herodotum, facillime id in κειμένην mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κειμένην scriptum reperiatur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam κειμένην, adeo religiose servatam a Librariis. Quod vero Wess. oppidum ait adstrui soteris montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugissent Phocenses, commodè dicturus fuisset Herodotus, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi in singularem et separatam aliquam Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, daturat Scriptor, non solum nomen eius edens, sed et adiectis, fuisse verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc scil. nomine ea aetate notum, humiliori forsasse tumulo adstructum, ex adverso Tithoreae. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 5. discimus: Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 3 - 5. καὶ κατὰ μὲν ἑκαστὴν etc.) Annúmeravit has Phocidis urbes ex Herodoto, in quibusdam discrepans, Pausanias X. 3. Δρυμόν adpellat Δρυμαίαν, dissentiente Eustathio ad Poëtam: Τεθρῶνιον cum Steph. Byz. Τεθρῶνιον, Eustath. Θέρωνιον, non bene: id oppidum enim Boeotidis, ad Thermopylarum angustias, teste Aeschine πρὸς Haploῦ, p. 45. et Diodoro XVI. 33. Ἀμφίκλειαν vocitat Ἀμφικλείαν: immo vero Nostrum ait urbem Ὀφειλίαν nuncupasse X. 33. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudenter Librarii, uti optime Sylburgius. Ἀμφίκλειαν scripsisse Herodotum, Stephanus Byz., et quae de tituli origine subdit ipse,

testimonio sunt. *Τετράς* affirmat præter *Thucydides* *Ethnicographus*: hinc *Hesychii Τετράς γεννῶν, ὁ καὶ Τετράων πόλεως κῆνες, ἢ ἱστορ. πλησίον Φωκίδος*. Reliquis non immerito, expositis a Nob. *Palmerio* *Gr. Antiq. lib. VI. 15* *WESS*:

Ibid. κατὰ μὲν Ἑκκλῆσαν Δρύμῳ ἐστῶν.) Secundum *Plutarchum* *T. II. p. 868. n.* narraverat *Herodotus*, *ἡλικαίδῃσι Φωκίων ὄνο τοῦ βασιλέως κατακταμένοι*: scribere saltem censor debuit *ἡλικαίδῃσι*: hoc enim capite *ἡλικαίδῃσι* et postea post tres memorantur urbes *Phocidis*, in quarum locis incolis vacua igne Persae saevierint. His quindecim urbibus eximias, quas incolentium nomine, in fallor, designatas, *ἡλικαίδῃσι* dixit et *Τετράς*, ceteras omnes, *ἡλικαίδῃσι* quæ nominibus memoratas *Pausaniæ*, solo postea temporis æquari iussit *Amphictyonum* præsidio ferox *Philippus Amyntæ fil.*, cum funesto Græcæ liberatæ bello sacrum finem imposuisset. Præter istas autem, hic et infra *Herodoto* memoratas, idem tum ceteræ *Phocidis* urbes, quæ præcipuæ erant duæ et viginti, triste futurum subierant, unis Abis exceptis. Ista *xxii.* urbes tum deletas recenset *Pausan. X. p. 803. et 804.* *Herodoto* enumeratas singulatim pro doctrina sua *Geographica* tractavit *Jac. Palmer. Græc. Ant. VI. c. 15.*, sic tamen, ut sæpius egregius errare debuerit, nec *Critica* solertia neque instructus accurata *Linguae Græcæ* peritæ. De multis, quæ hic dici possent, nunc satis erit semel *Pausaniæ* ad *Ischum* restituisse, quæ in alienum immigrarunt *lib. X. [c. 34.] p. 885.*, ἐν ταῖς Φωκίων πόλεσιν, ἃς ὁ Μῆδος ἀπὸ τῶν ἀπὸ μῆτραι καὶ τῇ Ἑλλάδι ἐστὶν ἐν ταῖς (κατὰ Ἡρόδοτον λόγον). Novissima huc retraho ex hinc *p. 884. [c. 35.] VALEK*.

ἡ. καὶ νῦν ἱστορ. χρηστήριον) Celebris erus in *Masis* memorat *lib. II. 46.*, supra *c. 27.* et dein *c. 154.*, itidem apud *Albi in Leopardi Emend. lib. VI. 22.* et *Casq. ad Strabon. IX. p. 847. [p. 423, ed. Cas.] WESS*.

CAP. XXXV. *ἡ seq. Παναθῆναι τῇ πόλει ἐστῶν*.) *Dionysius* et *Panopeus* Poëta in *Catalogo*, [*Ilia. 8. 528.*] ut situs requirebat, *ἡλικαίδῃσι*. Quas urbes cum Persæ inflammaverint, *ἡλικαίδῃσι* *Atulæ* oppidi complecti nomen debet. Ubi vero in *Phocide* illud? *Palmerius* cum *omnibus Græcis*

agnorat: *Gronovius* reperisse se in *Plutarchi* *Lucullo* pag.
 479. p. putavit, ubi τῶς Φαιδρος ἀπὸ Στραίων ἀποδίδωσιν. De-
 minor tamen vehementer, istos huc ἀποδίδωσιν advocari,
 qui in *Luculli* aetate ex *Boeotiae* *Chaeronea*, uti nitide
Plutarchus in eam *Phocidis* partem conmigratione. Fieut
 nemum ergo *Aegolida* illi praesidium, Quid itaque? Menda
 ex vocabulo insinnavit; scripserat ΑΙΑΙΕΩΝ, inperiti
 vero ΑΙΟΑΙΕΩΝ. Quam quidem scripturae fraudem
 ante hos quinque annos *Cl. Valckenarius* mihi monstra-
 vit et probavit; nunc eandem video in *Cl. de Pauw* con-
 fecturam incidisse. Profecto, si quae alia, ex tripod. ve-
 nit, ΑΙΟΑΙΕΩΝ *Lilaea*, proxime ab oppidis incensis aberat;
 doctore *Pausania* lib. X. 33., nec satum, quod illa mersa
 erant. VESS. — Ex *Mad. Αἰολιδίων* posuit *Grono-*
sius Αἰολιδίων *Aeolidensium*, *Valla*, *Palmer*. *Graec. Ant.*
 p. 615. innotuit nullum alium de hac *Aegolide* mentionem fer-
 re, quod isdem papae servatis literarum ductibus iam ante
 aliquot annos verum, ut opinor, lectionem detexi, corrip-
 tum Αἰολιδίων. Quo quisque colore suum errorem in-
 crustaverit, nihil attinet dixisse, veritate monstrata. *Pan-*
openses, τῶν Πανοπίων τὴν πόλιν ἐνέπρησαν, καὶ Δαυλίδαν καὶ Λυ-
 λαγίδα. *Panopensium* urbem incendio vastarunt, et *Dauidam*
et Lilacensium; atque adeo *Panopen*, *Dauida*, et
Lilaeam, *Δαυλίδαν*; hinc, auctore *Steph. Byz.* sit. *Δαυλίδαν*,
luta *Pausan.* X, [c. 8.], p. 817. οἱ Δαυλίδαν, ἡ δὲ τῶν Κηφισίων
 τῶν τεκνῶν πύματα, ἐκ τῶν ἀφίσσων, accolebant *Cepheis* *Son-*
tem ab interitu tutos praestitit *Homerus*, a quo praestitit
 ceteros *Phocenses* *Lilacenses* etiam intexuntur *Boeotiae*,
 lib. 9. p. 23. ἔργα. Οἱ Κηφισίων ἔχον, ἡ δὲ Δαυλίδαν καὶ Πα-
 νοπίαν. Οἱ τὴν πόλιν, τῶν ποταμῶν, Κηφισίων δὲ τῶν ποταμῶν. Οἱ τὴν
 πόλιν ἔχον πύματα ἐπὶ Κηφισίῳ. A *Philippo* solo aequitae haec
 primae memorantur urbes *Pausaniae* pag. 803., *Δαυλίδαν*,
Λυλαγίδα, *Αἰολιδίων*, *Παραποτάμους*, *Πανοπίαν*, *Δαυλίδαν*, *Λυλαγίδα*,
 et ceteras, partim *Homeri* carmine nobilitatae, partim
Herodoti furore: de *Lilaea* *Palmerius* egit *Graec. Ant.* VI,
 p. 684. et seqq. VALCK.

CAP. XXXVI. 5. ὁ δὲ θεὸς σφίσι οὐκ ἐλάττωσεν
Colorem ex his Pausaniae duxit commemoratio Delphi-
cium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum
lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kühnius. Illud τὸν φόβον
ἀποκατῆσθαι [lin. 6.] simile habet, sed explicatio libelli.
105. ἀδύνατον γὰρ -- εἶναι ἐκείνους ἰσχυροὺς ἀποκατῆσθαι
Φρουρίους τὸν πόρτα χρόνον. Inde ἀποκατῆσθαι προκατεσκευασμένοι
χρόνος, qui regionem tuentur, Artapani apud Euseb. Praep.
Evang. IX. 27. WESS.

10. ἐς τὸ Κορύκειον ἄντρον) Cultissimam antri descri-
ptionem Pausaniās X. 32. pag. 879. instituit, ex prioribus
Aeschylus, ut aliās monui, Eumenid. vs. 22. WESS. et
Aliud fuit in Cilicia nobile Corycium antrum, de quo ad
Cebetis Tabulam c. 26. p. 343. dixi; ubi huius in Parnaso
monte cognominis antri memoria animum meum sefelle-
rat. S.

13. Quod hic ait καὶ τοῦ προφήτου, unicum nobis, si-
cior aetas plures Prophetas (oraculorum interpretes) Del-
phis tribuit, Plutarch. T. II. p. 410. f. Aelianus Hist. An-
imal. X. 26. Vid. Ant. van Dale de Oracul. c. 5. pag. 105.
Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus
προφητίαις sive Pythiis et tertia vicaria, in crebra societ-
tantium turba, opus fuit, ita et pluribus Prophetis. Vi-
desis ad Diodori lib. XVI. 26. WESS.

CAP. XXXVII. 4. ἴσωθεν ἐκ τοῦ μεγάρου ἐκινήσαντα)
Hic sane miror cur ἴσωθεν scribi maluerit H. Steph. quod,
me iudice, protinus alterq. deberet mutari, si hic forte
legeretur. ἴσω infra recte scriptum in istis, δώμας -- καὶ
τοῦτο κάρτα ἐστὶ, ὅπλα ἀρχαῖα αὐτόματα φανήσκει ἴσω προκείμενα
τοῦ θεοῦ. Arma, credo, sponte sua templi exierant, pater-
trali, ut herodes Delphorum Phylacus et Autonous, totis
sacris velut amuletis muniti, pro aris et focis Delphi-
cum suorum propugnarent; vid. c. 38, et 39. Paulo ante
Leutricam pugnant, Thebis, ut ait Callisthenes, in tem-
plo Herculis valvae clusae repagulis subito se ipsas aper-
runt, (ὡς τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκωμωμένον, Xenoph.
Ecl. VI. pag. 348, 14.) armaque quae sua in periculis pug-
nant, ea sunt humi inventa. Cicero de Divin. I. 34. Plu-
ra, praeter ceteros, narrat illius prodigia Xenophon, ipse
neutiquam liber a superstitionis morbo: nonnullos tamen

duxisse saletur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν ποσειδηόντων. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec tempus. Delphorum propheta Aceratus, exsternatus praecipitis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus, arma etiam κούσματα ἔξω προκείμενα τοῦ νηοῦ? Neque est cur miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se probare potuisse tanquam vera. VALCK.

7. seq. τῆς Περσικῆς Ἀθροῦσης) Magna Vind. ex servata descriptione venire laus, cumulationior futura, modo in consequentibus auferri sese passus haud fuisset: scribi ad eam formam semper oportet; nam Περσικῆς in Demosthene, Aeschine, Diodoro, Pansania, improbum minime, in Herodotolibique. Confer lib. I. 92. WESS.

24. seq. ἐν μὲν τοῦ εὐρανοῦ κεραυνὸς) Haec prodigia, si prodigia dicenda sunt quae media aestate de coelo fulmina iaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quae Persas, eadem postea temporis Galatas a spoliando templo traduntur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. [cap. 4.] p. 11., κεραυνοὶ τε ἐπέσσαντες ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποσπαραγῆσαι πέτραι τοῦ Περσικοῦ ἱεροῦ, καὶ ἄλλαι, ἵδιαι τὸν ἐσθλὸν ἐκείνους τοῖς βαρβάρους. Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis pag. 854., Herodotum eleganter aemulatus, iudice Clar. Wessel. ad Diodorum. Pausaniae narratis simillima tradit Justin. XXIV. 8. iuxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia militum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; - quae manus tota imbris et fulminibus deleta est, ut intelligeret, quam nullae essent hominum adversus Deos vires. Tempestatis vehementia territos et superstitione, plerosque aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet colligere. VALCK.

26. ἀποσπαραγῆσαι δύο κορυφαί) Similia his Diodorus VI. 14. Quin eadem, si Pausaniae fides lib. I. 4., Gallos raptores poena involvit, κεραυνοὶ τε ἐπέσσαντες ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποσπαραγῆσαι πέτραι τοῦ Περσικοῦ ἱεροῦ. Ipsam tamen Apollinis aedem direptam a Persis atque incendio soedatam diffinitur non ita, Plutarchus Num. pag. 66. c., τὸν ἱερὸν ἄνδρα ἀεὶ ἀθάνατον ἵδμεν, cum templum a Medis insultum maretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore.

Herodotus tacet, immo infitiat lib. II. 180, et V. 62. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, ἐπιθεταί σφι) Sexcenties μέζων ἢ κατ' ἀνθρώπων, *Plato Apol. p. 20. E. Isocrates Evagor. pag. 192. A. etc.* Idem et hic olim fuisse, optime *D'Orvillius* ad *Charit. II. 4. p. 182.* coniecit, μέζοντας non tangens. Dederat Noster μέζονα ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo *Josephus Antiq. lib. I. 19, 1.* ὅφαις ex scalis κατιύσας, αἰμνότερον ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἐχούσας. WESS. — Una tantum littera ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἰὼν in *Herodoteis* *Godd.* aliquoties inter se permutantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corrigebat *G. Koenius*: ὅπλιτες μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔόντας, armatos hominum staturā altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam *Soph. Trach. vs. 312.*, ubi est 1079. Γυνὴ δὲ, θῆλυς οὔσα, κοῦκ ἀνδρὸς φόνος id est οὐκ ἀνὴρ. *Koenii* coniecturam *D'Orvillianae* (ad *Charit. p. 182.*) longe praeferendam, et veram arbitror; nam; admissa *Cl. D'Orvillii* lectione, si μέζονα quis scribat, μέζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobet. VALCK. — Equidem nihil hic novandum censui, solum orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide *Var. Lect. κατὰ ἀνθρώπων φύσιν* idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod *Wesselingio* placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adilci subinde solitum, non prorsus abundat, sed continuitatem quamdam videtur indicare: quod perspecte etiam *Hermannus* intellexit, *Adnot. 228. ad Viger.* monens, ληπτὶς significare *nugaris nunc*; ληπτὶς ἔχων autem, *nugator es*. Cur vero id participium non nisi cum verbis *nugandi, iocandi* et similibus iungi statuëremus, ut docti volunt viri, caussam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Αὐτόνοον) *Phylacum*, eiusque τέμενος ad *Minervae Προμήης* templum, habet *Pausanias X. 8. pag. 817.* praeter quem *Brenni* expeditione tres templo subvenisse heroas, *Laodocum, Hyperochum* et *Pyr rhum*, c. 23. p. 854. WESS. — Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Ὑπέρροχος καὶ ὁ Λαοδόκος τε καὶ Πύρρος· οἱ δὲ καὶ τέταρτον Φύλακον ἐπιχώριον Διελφοῖς ἀπαριθμοῦσιν ἦρωα, *Pausan. X. pag. 854.* Hinc *Λαοδόκον* nomen ponere[m] [apud eundem *Pausan.*] lib. I. [c. 4.] pag. 11., loci

τοῦ Ἀμαδόνου. Aetate Brenni miror quid cessaverit Autonomus, Xerxis aetate bellator, et cum Phylaco Persarum propulsator. Sed Iustinus XXIV. 8. iuveni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dat duas armatas virginibus ex propinquis duabus Dianae Minervaeque aedibus occurrentes. Apud Pausaniam Pyrrho comites duo dantur ἄγρες, Τίρσχος et Λαδόνος. Ex his facili transformatione puellae nobis enascentur Τίρσχη et Λαδόνη: sic servae vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex Hyperboreis detulerant; illas enim, teste Herod. IV. cap. 33., οὐνομάζουσι Δῆλιος εἶναι Τίρσχη τε καὶ Λαδόνην. VALCK.

5. ὑπὸ τῇ Τάμπιῃ κορυφῇ) Una litera minus Ignice scribendum Τάμπη. Innotuit ἡ Τάμπια πέτρα ex scelere curiae Delphorum populi, innoxium philosophum de isthac rupe praecipitantis: vid. Perizon. in Aeliani Var. Hist. XI. c. 5. et Wesseling. ad Diodori T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitans Herodotea Palmerius, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicinis [scilicet 7.] τοῦ ἱεροῦ τῆς Προνοίας, perperam; legitimam Delphis antiae Minervae titulum Προναίας praeter ceteros, quos citat, affirmavit Vir clariss. ad Diodori T. I. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam Minervae, Persis divinitus fugatis, erexisse Delphos tropaeum enarrat ibidem Diodor. Siculus, exhibens epigramma tropaeo inscriptum, quod pertinet ad hanc Herodoti narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni Iovem et Apollinem interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μνάμα τ' ἀλεξάνδρου πόλεμον καὶ μάχην νίκης Δελφοὶ μὲ στήσαν, Ζανὶ χαρίζμενοι Σὺν Φοίβῳ, προδύποντον ἀπώσαμένοις στίχα Μήδων, Καὶ χαλκοστήφανον ἱσάμενοις τίμενος. [nempe non, ut vulgo, ἀπώσαμένοι et ἱσάμενοι.] Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἑξήλπον τὴν πόλιν, ut ait Herodot. c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἀπώσαμένοι, templumque ἱσάμενοι: sed eleganter dicuntur Ζανὶ χαρίζμενοι σὺν Φοίβῳ, id est Iovi et Apollini, ἀπώσαμένοις στίχα Μήδων, et ἱσάμενοις τίμενος: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud Suidam in Δέρας - - - ὅπερ ὁ Ἰάσων - - - σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγέμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex Diod. Herodot. T. VI. P. II.

114
 671
 doro Epigramma Analectis suis inseruit *Branchius* Tom. III. pag. 178. num. LXVIII. vulgatam tenens scripturam, quam et *Jacobs* Animadv. T. III. Rom. p. 370. contra *Vald.* ex ipsius *Herodoti* verbis chap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, *δαρδανίων* et *βορβόροι*, suspicari liqueret ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. *Koen*) ad *Gregor. Dial. Doric* §. 136) terminationem eandem ac *ω* et *ο* valere, sententiamque esse gratum facturi Iovi, qui cum *Apolline* Medorum catervas abegit, etc. S.

ΚΑΙ CAP. XL. 9: ἐν τῇ Βοιωτῇ ὑποκαταμένους) *Ueberius* ista *Pitararch. Theinist.* p. 116. c. In Isthmi munitione varios edant ducti homines, ablataque [ἐ] praepositione, [ἐν] ibi deq. τὸν Ἰσθμὸν αὐτοὺς τεχλόντας, τὴν Πελοπόννησον περὶ πλείονα καὶ σφίγγουν. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septē, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex *Aesch. enotavi*, καὶ τὴν Πελοπ.; sic cessat difficultas. Conf. *Diodorum* XI. 16. *WESS.* — Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficultatem scripturam consensio ipsam illam facilitatem inspectam reddere videtur. S.

ΚΑΙ CAP. XLI. 6: τῷ χρηστηρίῳ τε βουλόμενοι ὑπερτίειν) Hic tenuissimum erit expectare quid Codices nobis sint daturi. *πειθόμενοι* in optimis si omittetur, non displicebit et *Gordii* proposita lectio. Participio servato, *Koenius* censendum inesse sensum putabat sic scripta: ὑποπύσαντες δὲ τοὺς ἐπιπύθουσι πειθόμενοι, τῷ χρηστηρίῳ τε βουλόμενοι ὑπερτίειν: *reserena* nempe ἐὸ πειθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per *Atticum* fuerat promulgatum, ut omnes suis consulere; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, πειθόμενοι, τῷ κήρυγματι videlicet: istud placitum opinari in exilium damnatae vocis patrocinium. *VALCK.* — At vide *Var. Lect.* nec dubitabis πειθόμενοι istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum βουλόμενοι ὑπερτίειν. S.

218. 3ον μέγαν φίλωνα τῆς ἀκροπόλεως) *Eustathio* in *Odyss.* pag. 1423, 76 [p. 64, 11. ed. Bas.] οἰκουρὸς δόξαν, φιλῆς τῆς πολέως: etiam *Hesychio* in *Οἰκουρὸν 3ον*. Altus ibi fuit usque in *Philostati* aevum, *Icon.* lib. II. p. 837., ubi non nulla *Θῆταις*, sed plenissime *Io. Meursius* *Cecrop.* c. 20.

Ceterum idem est et [lin. 9.] priscarum schedarum sentio
longum esse, qualia erant, ceterum, fortiter, et ex parte inf.
c. 118. quibus saepe vis inopite illata fuit. WESS-
ing. et seq. c. 60. μέγα, φύλαξ τῆς ἀγορᾶς, etc.) Io. Meura-
in Ciceronis suas c. xx. ad hunc arcis custodem illustran-
tum verba quidem attulit Plutarchi e T. J. p. 116. z. Philo-
strat. Icon. II. p. 48 57. Hesychii; sed quo nitebatur Hesi-
chi nota, locum omisit Aristophanis Lysist. vs. 769. αὐτῷ
ἀνδρα γὰρ ἄλλοι οὐδὲ χαρίζονται, ὃ πόλει. Εἰς αὐτὸν δὲ τὰς
ἐκείνου πύλας. Schol. τοὺς ἐκεῖν δρακόντας, τὸν φύλακα τοῦ καπνοῦ τῶς
Αθηνῶν (ἐκ τῶ ἀεροπόλοι). Huic draconi, iuxta Herod. [lin.
in seq.] ὡς εἴπετο, ἐπιμνήνα ὑποτίθενται προτιθέντες τὰ δι' ἐπιμνήνα
μελιτεύοντα. Postremum adfirmat legitimam scripturam
vociς Atticae μελιτούττα. [Athenaeo saepius memora-
tae, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.] cuius vice sae-
pius obtinet perversa, qualis ter reliqui non debuerat
apud Thom. M. in Μελιπικτος. Eusebius s. Hierocl. p. 466.
non dederat τὰ μελιτούττα, sed τὰς μελιτούττας καὶ τὰς λεβο-
ύρον. Talem e melle placentam singulis noviluniis reco-
tem, veluti menstruum pensionem arcis persolvebant custo-
di, ἐπιμνήνα, ἐπετιθέμενοι. Ex oratione Lycurgi Harpocra-
t. affigit Ἐπιμνήνα, quorum rarissimam occurrere mentio-
nem et ex Harpocr. licet aestimare, et e Valesii nota. Ter-
tium elementum Doricum, e tabula marmorea vulgatum Gro-
tero Inscr. p. CCXVII. col. 2. vs. 33. offert ἑκάστος τῆς ἐπιμ-
νήνας, id est ἐπιμνήνας, quibus sacra fieri voluit Testatrix
saepius verbum ἐπιμνηνεῖν, et alia plura, quas frustra
quaeras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam
e melle apud Herod. dicuntur Athenienses draconi singulis
mensibus πρὸς θέντες. Ut οἱ ἄριστοι τῆς πόλεως, quos licet
bat Φωκίαν ταῖς ἑστῇαι, sic panes nonnunquam memorantur
apud veteres in mensis sacris Dijs velut adpositi. Athen.
lib. III. pag. A10. n. Ἐρευνόβιος, ὃν καὶ Ἀλεξάνδρις τῆς Κερκυ-
ραίου κτλ. προσέειπε, (leg. προτιθείσιν) ἐθελοῖεν καὶ βοσκόμενοι ἐν τῷ καπνῷ
Κρονον ἑγέρει. conf. IV. p. 237. E. VIII. p. 346. E. Hesych. in
Θυμολόγος et Bausen. lib. IV. [c. 20.] p. 501. IX. [c. 29.]
p. 747 fin. VAL. CK.

dores in vulgus sparserunt, ὡς ἀποκρίνοιν τὴν πόλιν ἡ δὲ
 ἰσχυρομένη πρὸς τὴν θάλασσαν, *Plutarch. Themist. pag. 116. 2.*
Inde tanta civibus discedendi alacritas. WESS.

Ibid. μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον) Hinc deturba-
 tam prius Codicis imperio restituerem in suam sedem
μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἐξέλιπον. τὴν πόλιν
Valla: eo magis Athenienses eoque promptius. Naturalis
haec erat verborum structura, καὶ μᾶλλον τι προθυμότερον
oculam. μᾶλλον Noster, etiam addit comparativis; quem me-
rem attigi supra p. 171. [Adn. ad II. 137, 19] V.A.L.C.K.

CAP. XLII. [8. ὅσπερ ἐπ' Ἀγρεμ.] Non spernendum
ἔσπερ, quod est in F. pro ὅσπερ, ut saepe apud Poëtam S.]

CAP. XLIII. [2. Λακεδ. ἐκακίδεκα] Idem ad Arte-
misium nonnisi decem habuerant, c. 1, 9. S.]

6. Μανιδόν ἱθὺς) Praeclare ex scriptis exemplaribus Vir-
 celeb.; sic lib. I. 56. Multa *Cl. Salmasius, de Ling. Hella-*
hist. p. 279. et seqq.; cuius sollicita disquisitio, an *Dryo-*
pis, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quae
 ab urbe *Dryope* apud *Stephan. Byz.* dicta est circa *Hermio-*
nensem sinum, Argolico proximum, faciliorem nacta ex-
itum fuisset, modo in parato haec Nostri adfuissent: sup-
eruenim et describitur, ut de eius situ dubia auferantur
omnino, Hermionenses autem, cum Dryopes, ab Hercule
imperati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps
trauerant, inpetrasse, Pausanias lib. IV. 34. pag. 366. non
negat, alibi eosdem Δωριεὺς τοὺς ἐξ Ἀργεως adpellans, lib. II.
24. p. 192., quoniam Asinen Argoliceae regionis, ut ipsi
haerabant, ab Euristheo, Herculis inimico, concessam ha-
bitarant. Verum in talibus, ob civium diversa studia et
gloriationes, multae dissensiones. WESS.

CAP. XLIV. [1-3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πέντας τοὺς
ἄλλους, - ἦν δὲ ὁ γινώσκων αὐτὸ καὶ ἐκαστὸν] πρὸς πάντας, praef-
aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 10. et ibi not. De
numero clxxx. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo
pacto tot navibus ad Salaminem pugnare Athenienses po-
zuerint, quandoquidem in pugna ad Artemisium dimidium
partem Atticarum navium vulneratam esse ait Scriptor cap.
18, 5. neque eis reficiendis suppetisse videatur tempus, S.]

[3. μόνον. in Σαλαμῖνι γὰρ etc.] Vide Var. Leach et cap.
cap. 1, 3 seq. Punatum post. μόνον, praene evanidum esse in

nostro exemplo animadverto : quod eo moneo, ne quis illud aut consulto aut temere praetermissum a nobis existimet. Satis autem fuerat punctum minus; nec maiori opus erat. §1]

7. τῇ περὶ τῆς Βοιωτίας) Unde *Pieriam*, qualem in Boeotia non novi, acceperit *Valla*, satis nunc in aperto. περὶ τῆς Βοιωτίας, quae contra Chalcidem in Boeotiae finibus, cuiusmodi περὶ τῆς Ἀσίας *Diodoro* XX. 97. Asiae continentis regio, ex adversum insulam Rhodum, *Peracem* apud *Lib.* XXXII. 13. *WESS.*

10 seq. Πηλαγοὶ, οὐνομαζόμενοι Κραναιοί) *Clar. G. Koenius* in *Alteris* ad me datis, *Multa*, scribit, sunt in his quae me offendunt. Primo *Cranaos* dictos fuisse sub *Pelasgis*; deinde vero *Cecropidas*; quum *Cecrops* *Cranaum* aetate praecesserit. Quid scripserit *Herodotus*, *Codices* forte monstrabunt. Interim velim consideres, num tibi displiceat: ἐπὶ μὲν Πηλαγῶν 21. ἔσαν Πηλαγοὶ οὐνομαζόμενοι ἐπὶ δὲ Κεκροπος βασιλῆος Ἰλλυθίων Κεκροπιδαι· καὶ ἐπὶ Κραναιοῦ Κραναιοί. Dubium non est quin ista ratione vere scripsisset *Herodotus*; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo *Scymnus Chius* invenit, cuius ista sunt in *Perieg.* vs. 558. Ἐξῆς Ἀθήνας φεύει Πηλαγὰ λαβὼν Τὸ μὲν Πηλαγῶν πρῶτον, οὗς δὲ καὶ λόγῳ Κραναιὸς καλεῖσθαι· μετὰ δὲ ταῦτα Κεκροπιδας, etc. tum vs. 564, Κεκροπος ἱστορεῖ δὲ ταῦτα συγγράφειν. *Scymni* testimonio, quem tunc *Marmarum* vocabant, usus est *Meursius* in *Regn. Att.* p. 90. 68. 124; neque omisit huc spectantia *Eustathii* verba in *Dionys.* vs. 423. *VALCK.* — De *Atheniensium* origine *Pelasgica* conf. lib. I. c. 56. et alia. Nostri loca ibi citata in *Adnot.* ad c. 56, 10. Adde *De la Naze* in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XXIII. p. 125 seq. S.

11. οὐνομαζόμενοι Κραναιοί) Io. *Meursium*, haec loco non in deposito arbitratur, in ordinem *Gronovius* coegit inthesis; addi potuerat, quod *Bauherius Diss.* *Herodot.* c. 9. pag. 99. tacitum non habuit, valde dubium manere, utrum a rege *Cranao* *Athenienses*, *Cranaei* fuerint olim nuncupati; an potius, quod asperant et petrosam, πετρώδη, regionem haberent, quae *Salmasti* doctrina, *Ling. Hellenist.* p. 359. Ad veritatem propior *Bertelii* accedit suspicio, ad *Steph. Byz.* Ἰωρία, in vicinis excidisse vocem Ἐπιχθίδας: fuisse primitus, Ἀθηναῖα Ἐπιχθίδαι [Ἐπιχθίδαι]

παραμυθίζοντες. Verborum enim et rei nexus coniectanti adprime favet. WESS.

CAP. XLVI. 1. Αἰγινῆται τρεῖςκοντα) Suspitor plusquam quadraginta naves et in hanc classem Aeginetas dedisse; atque, ut Herodotei numeri convenient, duo et quadraginta; legendumque adeo δύο καὶ τεσσαράκοντα; quo nitatur argumento haec divinatio, dicitur ad cap. 48. VALCK. — Valckenarii iudicium secutus Borh. fidenter h. l. Αἰγινῆται δύο καὶ τεσσαράκοντα ponens, paulo post tamen in illis, [lin. 4.] τρεῖςκοντα δὲ τῆτι -- ἐναντιόχισαν, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit les Eginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux, pro illis deinde τρεῖςκοντα δὲ τῆσι etc. nil aliud posuit, nisi Ceux (les vaisseaux) qui combattirent à Salamis, étoient excellens voiliers. Quis vero, quaeso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII, quem hic ab Herodoto positum fingunt, bis librarios omnes in numerum xxx. coniurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. dixi) temere praetermissus numerus est; sed posteriori loco idem coddex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48, 6 seq. notata. S.

9. Κῆσι) Vide huius libri c. 1. Revocavi [lin. 10.] ἀπ' Ἀθηνῶν, usus Eustathii consensu. Sic ἀπὸ Κορίνθου, ἀπ' Ἐπίδαυρου, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naxiorum naves male annumeravit Plutarchus, in carpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. WESS.

9 seq. Κῆσι -- ἐθν. Ἰων. ἀπὸ Ἀθηναίων) Accurata scriptio requirit, ut dicantur Κῆσι -- ἐθνὸς Ἰόν Ἰωνῶν ἀπὸ Ἀθηνῶν; et paulo post, Νάξιοι -- Ἰωνες ἀπὸ Ἀθηνῶν γεγονότες: c. 48. Siphnii et Seriphii Ἰωνες εὐντες ἀπὸ Ἀθηνῶν. Ad lib. II. c. 7. loca quaedam indicata sunt Herodoti, in quibus Ἀθηνῶν scribendum pro Ἀθηναίων; ad ista haec poterunt adiungi. Nemo harum rerum sciens in Thucyd. pagatum sollicitaret, ubi Cei aliquae insulae dicuntur, Ἰωνες οὗτοι καὶ ἀπὸ Ἀθηναίων, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Λευκαδῖαι vocantur ἐθνὸς Δαρῶν ἀπὸ Κορίνθου: c. 46. Αἰγινetaὶ Δαρῶντες ἀπὸ Ἐπίδαυρου: c. 48. Νέλλι γεγονότες ἀπὸ Ἀκκοχίωνες. Ad eam rationem Cei ceterique

dicti sunt (Ἰώνες Ἰωνῶν) ἀπὸ Ἀθηνῶν, Athenis orti. In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malvolentiam decessisse, T. II. pag. 869. A. C. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quae olim evenerant sub Dario, Herodotus narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

17. Κύνιοι) Qui Κύνιοι Ἰλλί; quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nugas. Cretenses Graecis contra Persam supplicas non serunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, Χύνιοι, ex insula Cyntho; quos suis in schedis hic invenit Plutarchus Malign. p. 863. E., restituendosque monuerunt Georg. Artaudus Animadv. Crit. cap. 36. et Abt. Gronovius ad Meliani Hist. Anim. lib. XVI. 52. De Cynthiorum et Syreensium Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. 34. WESS.

OP. XLVII. 17. οὐκ ἔστι, τῆς περὶ - - (Ἰωνῶν) Usam navem ab opulentissima tum Italiae civitate Graeciae auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X. [c. 9.] p. 818. Phaylus Crotoniata ἐναυμάχησε καὶ ἐνάντια τοῦ Μήδου, καὶ τὴν παρασκευασάμενος οὐκ ἔστιν, καὶ Κροτωνιάτων ὀπλοὺς ἐπιδόμουσι τῇ Ἑλλάδι ἀνελθεῖν: ubi scribendum potius ἐναυμάχησε. Sic Atheniensis Clinias ἐπιδόμουσι - - οὐκ ἔστιν, Herod. VIII. 17. Pūm exacta scripsit in hunc de Phaylo Herodoti locum Palmerius: Consentit (ait) cum Herodoto Pausanias in Photicis: et videtur omnia, quae de illis narrat, ex hoc loco accepisse. Praeter alia monumenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieronicarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phaylo tradita discere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse Πυθιονικῶν: addit Pausan. Οὐκ ἔστιν, καὶ οὐκ ἔστιν ἰδιώτης. Ab hoc diversus Phaylus fuisse videtur Olympionica, de quo praeter Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 23. et Eustath. ad Od. p. 802. VALCK.

18. οὐκ ἔστιν, Ἐγείγῃ viri laus, qui, magnae Graeciae incolis auxilium negantibus, ἰδιώτης ἐξαι νῆαυ ἐπλεύσας

post fata abs magno Alexandro ea postea
 cultus. In *Plut. Alex.* p. 686. b. Nimirum quis instructi
 impensis navem, inque eam Crotoniatae, tum duo Crotoni
 peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud *Pausan.* X.
 9. *Crotoniatae* autem *Achaeorum* colonos describit *Strabo*
 VII. p. 402. b. [p. 262. ed. Cas.] *WESS.*
 CAP. XLVIII. 6 seq. *Apollod.* — *ὁ δὲ ναυπηγὴς ἦν*
Ἰσχυρίης (Ἰσχυρίης καὶ Ἰσχυρίης καὶ Ἰσχυρίης.) Nullam his munera,
 omnesi in illa omnia abeant cum *Valla* scripti quidam,
 in *Herodot.* Repetuntur ita cap. 82., ut de nautis demi-
 nitive suspensio cesset omnis. Error se tamen inapponit
 cap. 83., quem supra scriptor dedit, navium, non ac-
 quantie *Herodot.* summam. Ubi vero et in cuius populi navis
 irreperit, non diviso. *WESS.* — *Graecorum classis ad*
Salamina hic *navium* fuisse dicitur triremium *tracentorum*
septuaginta et octo, sed si sedes ad calculos, quidque si-
 gillatim dederint civitates iuxta c. 43. seqq. in unam sum-
 mam contrahas, confites in universum duntaxat naves
 cccxxvi. Iam vero ex *Herod.* Cod. nobis hic offeruntur, non
 cccxxvi, sed tantum cccxvii, *Herod.* *καὶ ἑξήκοντα*
ἑπτακόσια. Totidemque repertae sunt in Cod. *Vallae*. Si vel
 eadem praebent alii Codices, habent illa, ane audire, ap-
 piciam tantum, et sunt correctoris. Scripserat *Herodotus* qd
 hic vulgatur, cccxxvii. Venit enim ad ceteras, praeter
Beniniam, (*VIII. cap. 54.*) *navis* o *Teno* missa. Itaque
 numerum cccxxvi explese. Nostre dicuntur infra c. 82.,
ἑξήκοντα καὶ ἑπτακόσια. *Herod.* *ἑπτακόσια καὶ ἑξήκοντα*
ἑπτακόσια: ut adeo is numerus suspectus esse iniqua. *Beni-*
nam itaque vitii sedes erit quaerenda? nisi fallor, c. 46.
 In *Aeginetis*: hi non xxx, sed dedisse naves videntur xxi.
Athenienses dederunt naves cxxx. *Corinthii* qq. plus
 quam xl. dederunt *Aeginetas*, nam post *Athenienses* ma-
 ximum dedere navium numerum. En *Herodotus*, qui legat
Herodotum accurate, *Pausaniam*, in *Corinthii* p. 178. [lib. II.
 c. 26.] scribentem, *Aeginetas* ii qd *Μινδοῦ* *ἑξήκοντα*
ἑπτακόσια *ἑπτακόσια* *ἑπτακόσια*. Iam vero quidam postu-
 lant *Herodotum*, ut dederint *duas* et *quadraginta*. *Valla* CK.
 [Si *Herodotum* ipse edidisset *Calchennarius*, non puto equi-
 dem ausurum fulere *Virum*, ut *doctissimum*, sic *pruden-*
tissimum, suam etiam coniecturam, quamvis certam sibi

usam, contra Codicum omnium consensum obtrudere Scriptori, quod a Barh. et Larch. cap. 46, 2. factum vidimus: satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam. In Annotatione contextui subiecta declarasse. Iam vero, si vel maxime pro certa sumamus, summam hic ab Herodoto subduotam, CCCLXXVIII *navium* nullà alia ratione intelligi posse, nisi ita ut statuamus *Aeginetas* ad hoc bellum *naves mille contulisse*; ne sic quidem necesse esse equidem aptum, ut contendamus Herodotum cap. 46, 2. non *xxx*, sed *xxxi* scripsisse aut scribere debuisse. Diserte tamen ibidem monet Scriptor, *praeter xxx triremes, quae pugnae ad Salaminem interfuerunt, alias etiam eosdem habuisse instructas, quibus oram suae insulae tuerentur*. Atqui, quum haud procul a Salamine sita Aegina esset, in quam complures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposuerant, hunc meritoque naves eae, quae Aeginam custodiebant, perinde atque reliquae in censum hoc loco venire debuerant, ubi *summa Graecanicarum omnium navium ad pugnam Persarum instructarum subducitur*. Quod si igitur illas *naves Aeginam custodientes* ponamus fuisse *duodecim*, numero, cum persae summae, CCCLXXVIII constabit ratio, et nihil minus iustus fuerit numerus *xxx navium*, cap. 46, 3. positus. S.]

CAP. XLIX. 9. *ἡν ὑμῶν*) Pravum Med. et sequentium *ὑμῶν* inconsulte, ex Valcentarii monitu ad lib. II. 52, inculcatur. WESS.

Ibid. *ὑμῶν*) Ferri nequit; revocabitur sincerum *ὑμῶν* Cl. Perizon. in Aeliani Var. II. c. 36., ad *ἡν δὲ ἀπὸ*, quod Codices offerunt, *ἡν δὲ ἀπὸ* spernit ut *ἡν δὲ ἀπὸ*, et est sane levissimum: sed constans veterum *ὑμῶν* spernit, *ἡν δὲ ἀπὸ* ut solocum, alterum *ἡν δὲ ἀπὸ* tantum admisit: in his saepe fuit a viris doctis peccatum. XALCK. *ὑμῶν* Diversa ratio erat II. 52, 14. aliisque in locis ubi in Adnot. citatis, ubi si non si, sed *an*, utrum, significat. S.]

ὑμῶν *ὑμῶν* *ὑμῶν*) Speciem praefert Arch. *ὑμῶν* *ὑμῶν*, quoniam tali in negotio c. 57. *ὑμῶν* *ὑμῶν*, etiam *ὑμῶν* *ὑμῶν*. Sed fallacem et infirmam his nexa praefaciunt. WESS.

ὑμῶν *ὑμῶν* *ὑμῶν*) Suspiciatus eram *ὑμῶν*.

nonnullis olim adiectam iudicans: priori loco (lin. 11.) comrhode καὶ adiicietur: id vero si placuerit, non equidem post πρὸς δὲ comma posuerim, sed post πρὸς δὲ καὶ, praeterea vero etiam; ne fortasse iuncta aliquis intelligeret καὶ αὐτοῖς, etiam ipsi. S.

11 seq. Ubi dicuntur αὐτοὶ δοκίοντες ἐξευρημέναι τὸ μαντήιον τὸ ἢ Πυθίῃ σφί ἐχρησε, τὸ ἐξέλιπον τείχος ἀνάλωτον ἵσσειναι: in his τὸ ter legitur repetitum: corrigendum τὸ μαντήιον, τῷ ἢ Πυθ., oraculum, quo ipsis edixerat Pythia, putabant ἐξευρημέναι, mentem Dei adsequuti. VALCK. — In codicum consensu tenendum vulgatum: atque etiam valde dubito, an talem loquendi formam, τὸ μαντήιον τῷ ἢ Πυθ. etc. pro sua agnitus esset Herodotus. S.

CAP. LII. 2. τὸν παταντίον τῆς ἀμροπόλιος ὄχθον, quem vocabant Ἀρήϊον πάγον, Io. Meurs. hinc attingit in Areopag. c. 1., in ipsa rupe illustranda parce versatus. Illinc manerunt formae loquendi, ἀνέναι, vel ἀναβαίνειν εἰς Ἀρεῖον πάγον: εἰς Ἀρεῖον ἀναχθῆναι πάγον, Diogen. Laërt. II. 102. Cicero de Divin. I. 25. de Sophocle: Adscendit in Areopagum; detulit rem: imo detulit reum, somnianti divinitus indicatam; non rem Areopagitis notissimam, quam ex Hieronymo nobis narrat eruditus Scriptor vitae Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5 seq. τῇ δὲ οὐκοπὲ τις ἐφύλασσε) Quia mox suo loco legitur μήποτε, hic non displicet lectio marg. Steph. τῇ δὲ οὐτε τις ἐφύλασσε. His Io. Meurs. usus est in Geop. c. 4. et cap. 28. VALCK.

8. τὸ ἱεὸν τῆς Κέρκωπος θυγατρὸς Ἀγλαύρου) Instaurata arce, absolutisque a Pericle eius Propylaeis, prope ea in praerupta rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demosthen. περὶ Περικλέους β. p. 264. testificante. Qua de aede Io. Meursius Athen. Attic. lib. I. 7. uberrime, et vestigia illius premens. S. Petitus Leg. Attic. II. 4. p. 232. Insequens καὶ τοῖς περ non nemini inolestem accidit, καίπερ, sicuti in schedis quibusdam, formanti: quo minus adstipuler, fragmentum Eusebii in Stob. Serm. XLIV. p. 310. καίτοιπερ χρὴ πάντα ἰδεῖναι τὸν μέλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾶν, inpedit. At hoc momenti non magni. WESS.

14. τοὺς ἰκέτας ἐφόνευσεν) Si Corn. Nepos in Them. c. 4. haec ob oculos habuerit, protinus Xerxes accessit astu, idque nullis defendentibus, interfectis sacerdotibus quos in arce

invenerat, incendio deletis, suspicio, legise suo in libro
vobis placet, nasceretur, quae incerta vagaque, quoniam in
multis egregius Scriptor dissentit. Librariorum autem so-
litus in voelbus intra et extra lapsus saepe redit. WESS.

14 seq. Quos in templo reperiunt supplices, crudeliter Persae eduxerunt. Itaque de hoc narrat Herodotus, II. est c. 14. ut interpretatur Pollux IX. 133. haec advocans Herodoti, quia non in aede censi, sive strati, sed sedes inibi des hic contrucidati sunt; ceterum colligit eam verba Pollux in eo vocat Attici usurpata. Hoc cum non animadvertisset, huius forte loci Tangelmannus inmemor, alium attulit ex Nostro lib. IX. c. 75. ubi de hoc. Exim de Plataeae narrat Herodotus et Bagdadi: ubi verbum positum more quibusvis satis usitato, de cadaveribus quae per campos Plataeos strata iacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. ἀγγικον (ἀγγεῖον) Libera nocet superflua Herodoteo ἀγγεῖοντα. Infra recte scribitur c. 97. ἐμισε ἡ Πέρσις ἀγγεῖοντα τῇ κατεσθῆτι ἐκ τοῦ ποταμοῦ: hic misit Artabano nuntiaturam τῇ κατεσθῆτι ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Talia quaedam notata sunt ad Eurip. Phoen. p. 289, et p. 383. VALCK.

7. ὁψιν τινὲς ἰδὼν ἐν ὄρνιθι) Memini fuisse, cui de con-
 jecturâ vehementer ridebat ἰδὼν ἐν ὄρνιθι. In enim Scrip-
 tis præcipuo usu tēri: ὁψιν αὖτε ὁ Καλαβὸς ἐν τῷ ὄρνιθι,
 lib. III. 30. et cap. 65. ὁψιν αὖτε ἐν τῷ ὄρνιθι: atque ad eum
 modum frequenter. Verum illud, pariterque, ὁψιν αὖτε
 ab eo non sperni. Adi lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAP. LV. 2 seqq. ὅστις ἐν τῇ ἀγορᾷ etc.) Ut fieri solet, eundo vires acquisivit narratio; oleam enim Persarum igne crematam postea dicebant Athenienses (ut scribit Pausani I. p. 64.) αὐθιματόν ὅσον τι ἐπὶ ὄλῳ βλαστῶντι πύρχος. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam istam vitem, de qua suavissimum Sophoclis ē Thyeste fragmentum conservavit Schol. in Eurip. Phoen. vs. 133. De olea Minervae, quae semper eadem durare credebatur in arce, egerunt Turneb. ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Et Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lat. vs. 26. et Iul. Mithr. Cecrop. c. 19., qui Herodoti ὁλοδοσῶν non omisit haec aequae ac olea erat ἐν τῇ Ἐρεχθίδι τοῦ γυναικὸς Ἀργυροδόμου: de quo titulo vid. Clar. Wess. ad Diod. I. [c. 29.]

24. *Oleam et aquam in puteo marinam curiosis Attici monstrabant periegetae, velut testimonia litis, qua de solo Athenarum Neptunus et Minerva contenderant; cuius praeter alios meminere in Menexeno Plato p. 237. c. et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch. T. II. p. 489. B. VALCK.*

4. *ἰσχυρὰ τε καὶ θάλασσα ἐν*) Vulgatissimam annalibus et Atheniensium gloriatione narrationem ill. Scalliger ad *Euseb. Chron. Ann. cccclxi. p. 27.* obiter explicuit, operosius Io. Meursius Cecrop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua eius marina, namque haec illa *θάλασσα*, non prorsus fortasse, modo iactantia procul esset, aberratur: *stridorem fluctuum*, *ἤχον κυμάτων*, apud Pausan. I. 24. atque alibi, siubi auster spiraret, edere perhibebant. Illum Libanius lamentat. Nicomed. p. 203. c. quando de Neptuno, καὶ ἐν ἀκροπόλει τοσούτων ἀπερχομένη θάλασσης ῥέθρον διέξω, innuebat: nullam profecto procellam, a Morello temere excitatam. WESS.

19. *ὄσον τε πηχεῖον*) Auctius in Pausania I. 27. miraculum, neque Meursius reticuit, αὐθιμαρὸν ὄσον τε ἐπὶ δύο βλαστῶσαι πήχους, eodem die in duam cubitorum proceritatem repullulasse. Fidelior, ab illo praeteritus, Liban. Antioch. Ro 378. c. δευτέρᾳ δὲ ἡμέρᾳ βλαστὸς ἀνέβηκεν εἰς πῆχυν ἐκ τοῦ κρηναρίου, vocibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1 seqq. *Ἐνθαῦτα δὲ θεμιστοκλῆς ἐτα*) Hinc prorsus Plutarch. T. II. p. 869. A. quae succedunt hoc et seq. capite, paucis omissis, αὐταῖς λέξεσι transcripsit, ut hic narrata traduceret, velut in Themistoclem valde daupnia, cui consilii saluberrimi gloriam ablatam (παραινούμενος apud Plut., scribendum pro παραινούμενος) in alium transiit, auctorem Menesiphilum, cuius inventum Themistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum vendidisse dicatur Herodoto. Sed cetera Graeciae utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentia magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat, in hoc tanto periculo Menesiphilum, obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambitiose celebrare. Sed haec in eruditissimo philosopho, cui plurimum depemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: *Θεμιστοκλῆς αὐτὸν οὕτως φρονεῖν τοῦ συμφέροντος ἄλλο ποιῆσαι Ἀρτιμισίαν δὲ κ. τ. λ.* VALCK.

6. εἶτε, οὗτοι ἄρα ἢ ἀπαίρωσι) Quod *Valla* in Latinis secutus fuit et schedae ostentant, Mnesiphrili accommodatissimum menti videtur. Sed in talibus suum cuique iudicium. Illud autem, [lin. 7.] περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίῃς, Atticam (quod viro docto in opinionem venit) non excludit: erat illa Persarum ditioni subdita quidem, nec ita omissa, quin fortiter agendo recipiari posset. Cur, nisi ea spe, navale praelium Athenienses ad Salaminem postulassent? WESS.

Ibid. οὗτ' ἄρα - - - περὶ οὐδεμιῆς) Οὐδὲ περὶ μᾶς obtulit ex Plut. Diss. Herod. p. 127., et ex Codicibus οὗται ἄρα ἡς lectum *Vallae*. Huius inscius lectionis *Koenius* elegantem vulgatae correctionem mecum communicavit, Σὺ γ' ἄρα ἐκ. Dederat-ne forsitan utrumque Noster? Σὺ γ' ἄρα οὗται ἢ ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος, περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίῃς: aptum hac in sede esse negari nequit: quid si légerit utrumque *Valla*? eius sunt Latina: si isti etc. iam tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in *Plutarcho* hic vulgatis meliora; velut [lin. 12.] ἴδι τε καὶ πατρῷ διαχέαι τὰ βεβουλευμένα: hoc aliis dicitur συγχέαι. VALCK.

12. διαχέαι τὰ βεβουλευμένα) Nihil, si dictionem spectes, differt *Dionysii Halic.* Ant. Rom. III. p. 141. οὐν δὲ ἡ διατριβὴ τοῦ πολέμου - - - διέχει αὐτῶν τὰ βουλευματα. Unde, aut hinc, τὰς ὑποθήκας διαχέαι et πὴν εἰρήνην διαχέαι, quae *Theophylacti Simoc.* loca lib. II. 13. III. 9. *Abreschius* indicavit, fluxerunt. His proximum μεταβουλεύσασθαι non sollicito: fixum adhuc haeret, μετὰ δὲ βουλεύει, ἢ Πέρσας, lib. VII. 12. WESS.

CAP. LVIII. 5. ἐλέου ἰαβ. λέγειν εἴτι θίλει.) Est in his et vicinis familiaris quaedam et suavissima ἀφίεια, qualem natura dictabat. *Virgilii* pastor Ecl. IX. 52., Incipe si quid habes. Ecl. III. 52. Quin age si quid habes: quibuscum conferre debuerat *Ursinus* haec *Theocriti* Eid. V. vs. 78. Εἰα λέγ' εἴ τι λέγεις. *Luciani* *Mercurius* εἰπὲ δ', τι καὶ λέγεις, T. I. p. 747. *Eurip.* *Iph. in Aul.* 817. Δρᾷ γ' εἴ τι δράσεις. In proximis articulo voculam praefero, quam habet *Plutarch.* T. II. p. 869. E. ἐν ταῦτα δὲ Θμιστοκλῆς. VALCK.

9. ἐκθῆναι, συλλέξει τι τοὺς etc.) *Pristino*, ni codices vetuissent, ἐκθῆναι τὸν Εὐρυβιάδεα, συλλέξει τι, nihil deminuissim. Glossae librarii, inconsulte sollicitis, istae

voces, quarum absentia utilior, tribuendae sunt. WESS.

Cidp. AdX. (4. ὁ Κορινθίος στρατηγός) Κορινθίον
scripsisse Herodotum suspicatus erat Jacobs in Praef. Aeti-
can. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et
cap. 94. 2. eundem Adimantum iterum τὸν Κορινθίον
στρατηγὸν dicit. S.]

6. seq. Ω Θεμιστοκλῆς, etc.) Memoriae peccato Plutarchus
Themist. p. 117. E. Eurybiaden dicti auctorem prodidit.
Rectius Apophthegm. p. 185. B. Adimantum Corinthium. Ope-
ram eidem, ex Plut. Themist. derivato; insumsit doctissi-
mus P. Faber lib. I. Agonist. c. 19., Gruserii Latina, ob παύ-
σαν αλαπίσιν caedere, iure redarguens Vallae culpa similis. In
stadio citius, quam mos serebat, προηδόντες, in cursum
emissantes, sive προεξανιστάμενοι, sicuti hic et Strattis in Pol-
luc. II. 146., flagris admonebantur αμοιτυγῶσι. Plutar-
chus Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανιστά-
μενοι μαστῶν οὐ σιγαί: atque ea verbo virtus lib. VII. 223.
ὁ ἡγούμενος ἀγῶντος μαστιγῶς, ἵββ' αἰετὸν πῦρ ἐν ἄνδρα, flagris
percutiebant. Hoc amplius, οἱ ἐγκαταδιδόμενοι, [linus.] Pla-
tarchique ἀποκαρπόμενοι et ἀποκρίνται, non illi profecto, qui
dum relinquantur, sed longe in cursum post tergum relictī, si-
cutique adeo, ex verbi notissimo usu. Haec aente utrin-
quo dicti sententiam, quo magis miror tandem eruditissi-
mum micomī, clamatis prioribus, Themistoclis ἀποκαρπόμε-
νοι ad ἀγῶντας sive aurigas. (Agonist. lib. III. 19.) adpli-
cuisse. Strabonem dialectus adfirmat. WESS.

6. seqq. ἐν τοῖς ἀγῶσι οἱ προεξανιστ.) In Themistocle Plutar-
chus T. I. p. 117. D. haec dicentem facit Eurybiadem; sed
eundem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi,
ἀποκαρπόμενοι, inquit, περὶ μὴν καὶ τολμῶντας, εἰσέτις (τε) πρὸς
Θεμιστοκλῆς. 4. Ω Θεμιστοκλῆς, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξαν-
ιστάμενοι μαστιγῶσαι θέλει. Naï, εἶπεν, ὦ Ἀδύμαντε τοὺς δὲ λα-
οφύλοισιν ἐπιφανῶσαι. Quod [apud Plutarch.] additur, Ἀ-
ριστοκλῆς, Aristidi, ab hisque memoratum; Eurybiadi convenit;
cui haeculum attollenti Themistocles, πῶταρον μὲν οὖν; εἶπεν,
ἀκούσον δέ. Primum ex hoc loco tollendum δέ, natum ex
vicinis; deinde μαστιγῶσαι illic rectius deditur, flagris
caedere moris est, quam in Themist. παύσαντες, caedunt alapis.
Turpis error Vallae haerere tandiu non debebat in Edd.
Hérod. παύσαντες vertentis colaphis caeduntur: hoc erat ser-

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Graecorum, in quae servi non admittebantur. Πατίξιν est πατάξαι, vel παῖσαι: colaphum impingere vel alapam ducere, vulgo καταφίξιν, Atticis erat κονούλους ἐπρίψαι: vid. viz. summus ad Luciani Prometh. [c. 10.] p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades ἐπαυρόμενος τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξων: nisi scripserit ἐπαναράμενος, ut Thucyd. VIII. p. 555, 1. ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν: illic ἐπανερσίνατος legitur in Scholiis: apud Aelian. Var. XIII. c. 40. Eurybiades ἀπέτεινε αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Sed est insignis et forsan unicus in suo genere locus Thucyd. ad haec: Herodoti aptus illi, minanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcesilae Lacedaemonius Olympiae ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν βασιλευσῶν πάλῃ εἰσαβῆν, ὅτι - - - προσελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνίδησε τὸν ἡνίοχον: et haec praeter ceteras postea caussa fuit Lacedaemoniis belli Eleis inferendi, quod Licham μαστιγοῦντες ἄνδρα γέροντά ἐξήλασαν, ut scribit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 287, 28. Apud Pausan. lib. VI. [c. 2.] pag. 454., Licham μαστιγοῦσθαι οἱ Ἑλλανδῆναι: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores suos, ἀλυσθας dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum. Auctor Etymol. M. p. 72, 12. Ἀλυτάρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκδομίας ἀρχὸν. Ἡλείοι γὰρ τοὺς βασιλοφύρους ἢ μαστιγοφύρους - - Ἀλυστας καλοῦσιν. In modesto Themistoclis responso apud Herod. αἱ δὲ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στέφανονται, hoc ut rarius etiam apud Ionas ex uno Cōdite, ni fallor, recipietur, indicato in Diss. Herod. p. 127. Ἐγκαταλειπόμενοι, ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. iv. 9., ubi, Polybianis omissis, unum hoc aptius attulisset Herodoti G. Raphaelius: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora Paulus, O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem considerans, qui victor, factus agonotheta, de coelo coronam porrigeret ἀμάρτανεν τοῖς οὐκ ἐγκαταλειπόμενοις, et suā vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. οὐδὲνα κατηγορεῖσιν) Accusationi nullus erat hic locus; [Quid nī?] verum οὐκ ἔστιν οἱ κατὰ μὲν οὐδὲνα κατηγορεῖν: sic corrigendum arbitror: dedecet ipsum rapiam sociorum male dicere. Saepius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciam, ex Attica lege apud Demosth. p. 710, 42., ἐν

xov elvov tñ xatnyopñ etc. transcripfit ista S. Petit. in Legib.
 Att. p. 522. Legendum tñ xatnyopñ facile liquet sit atten-
 denti VALL. EK. — Apud Demosth. xatnyopñ recte iam
 Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et
 sit dein Heiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil no-
 vandum; ubi eũvra cum xevnov iungendum; xatnyopñ vero
 ad συμπαροχὴν refertur. Conf. Var. Lect. Emendationi ta-
 men a Viro doctiss. propositae videri potest speciem ali-
 quam conciliare id quod infra c. 61. 71. legitur. S.

ὅτι ἡ ἀναπαύσις ἐν τῷ πελάγῳ) Valla [in patenti pelago, ubi
etc.] bene Longus Pastoral. lib. p. 177. ἡλίκῃ δὲ οὐκ ἀνα
παύσασθαι τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἐπαρτοί, ἡδονίζοντο ἢ βόθ.
Consequens ἐστὶ δ' [ltn. 122] immerito in abundantiae sa
spicionem incidit: quid enim tritius, quam et vice et
potui. ἡδόμενος ἐκ τῶν θαλάσσιων ὀρέων, lib. III. 64. et mox
[h. 24.] ἐν τῇ αὐτῇ ὑπομνήσας τοῦ α. c. eiusdemque structuræ
cathulū coniecit Portus. WESS. — Ubi scribitur ἐκ
τῆς ἡμετέρας αὐτῆς ἀναπαύσεως, primum illud perspicuum est,
ut ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἑκείνου τοῦ ἑκείνου. Deinde
(de quo commodè ad h. l. Schultzius monuit) ubi et pro
poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur
τὸ εἶναι aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed
ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sit.
Itaque h. l. ἐκ τῆς ἀναπαύσεως vel ἀναπαύσεως idem valet ac
ἐκ τῆς ἀναπαύσεως, vel ἐκ τῆς ἀναπαύσεως ἀναπαύσεως,
quò abire ut ibi pugnemus. S.

12 seq. νῆαι, ἱκανοὶ βαρυτέραις) Naves Graecorum hte gra-
uiorēs; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀννίς καὶ ταπεινέρας
comparatae ad Persarum naves molis maioris et celerioris;
quarum tamen ἀννίς in ἀλννίς correctione docti viti-
abierunt, forte iniusta. Noti τόποι ἀλννίς, ἀπρ ἀλννίς,
Ἰθάκῃ ἀλννίς, quorum humilis situs, aut quod profun-
ditatem non habet mare, docente praeter alias P. Victorio
ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλννίς navis, et
qua significatione? Ἀννίς firmiter sunt compactae ac egre-
gie cohaerentes; sicuti κισὸς ἀννίς in Sophoclis Antig. vs.
842. WESS. — Navis κείθεν ἀλννίς καὶ πλατύνει memora-
tur apud Athen. lib. V. p. 204. c. inferne depressa et lata. S.

26. πρὸς τοὺς ἀρχαιογράφους) Praeclare scripta exem-
plaria atque ex illis Gronovius, quem ὁμοίως αὐτὸν - - - καὶ
Herodot. T. VI. P. II. I

πρὸς τῷ Ἰσθμῷ illustrantem lib. VI. 139. vise. WESS. — De formula ὁμολως καὶ vide Adn. ad VII. 50, 18. et loca ibi citata. S.

36. μὴ οἰκότες δὲ βουλευομένοι) Cato in Sallustii Catil. c. 52. *Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi socordiae tete atque ignaviae tradideris, nequius quam deos implores; irati infestique sunt: ubi Wassius et Cortius, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. WESS.*

CAP. LXI. 3. οὐκ ἰδὼν ἐπιψηφίζειν) Infelicitèr ista tentavit vir doctus, quorum haec est sententia: *nolens concilii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentis. Sit Herodotea capienda docebunt Küsteri et summi viri observata in Luciani Timon. [c. 44.] pag. 157 seq. Praeter cetera H. Valesius adscripserat Harpooationi locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes ἐπιψηφίζειν. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. I. c. 87., declarat, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) τὴ γνώμης προτείνειν praeivium ἐπιψηφίσαι: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. προθεῖναι λόγον, id c. 61. ἐπιψηφίζειν. Molestè non feret vir humanissimus, si dixero mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere coepit ante Themistocles, quam convocatis ducebus proponeret Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδα προθεῖναι τὸν λόγον, τῶν εἰνεκὰ συνήγαγε τοὺς στρατηγούς. Athenis Prytanes comitia solebant indicere fixâ tabulâ, quae, quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. [Necromant. c. 19.] In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proëdris ὁ Ἐπιστάτης iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce praeconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causâ cognitâ mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur ἐπιψηφίζειν. Ut postremum cadere nequit in dubitationem; sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdris quod dicebam, loco*

Demosth. p. 445., §. 31. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.] et his Ulpiani: οἱ μὲν Πρωτάνεις συνῆγον τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ Προέδροι ὑπάβαλλον περὶ τίνος συνῆλθον. Eximie tamen Prytanes dicuntur προτιθέναι: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante iratus Adimantes nunc noluit Eurybiadem ἐπιψηφίζειν ἀπολι ἀνδρὶ. Intacta quoque, ni fallor, viri docti praetermiserunt haec Xenophontis. Αναβ. V. p. 204, 7. ἐπιψηφίστε μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδοὺς: nihil sanxit, Leuclavus; mirifice vertit ista Hutchinson p. 359. Xenophontē de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπιψηφίσε' αὐτῶν· οὐκ ἴσας δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε. Xenophonteum illud μὲν οὐ supra iam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum 'Ἐπιψηφίζειν sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. [Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452, 86; 470. §. 235, etc. Λόγον autem προτιθέναι, et 'Ἐπιψηφίζειν liquido distinguit Aeschines de Falsa leg. p. 36, 26. γεγραπῶς, τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευεῖν τὸν βουλούμενον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι. Apud Suidam in 'Ἐπίτακτοι loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὐτε ἔψηφίζε, οὐτε κατεχειροτόνει: hic libenter corrigerem οὐτ' ἐπιψηφίζε: [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 234. [lib. III. c. 17.] corrigit ὁ πάνυ T. H. οὐτ' ἐπιψηφίστη Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀπομν. IV. p. 468, 5. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Σocrates ἐπιστάτης γενόμενος οὐκ ἐπέτρεψε παρὰ τοὺς νόμους ψηφισθῆναι: quia scilicet οὐκ ἐπιψηφίζε, de re adeo indigna populum mittere volebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius summum Imperatorem ἐπιψηφίζειν ἀπολι ἀνδρὶ: ut Socrates Aeliani noluit ἐπιψηφίζειν Ἀθηναίους. VALCK.

4. ἀπολι ἀνδρὶ) Haesitavi hoc probarem an ἀπὸ λῆδ: (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formae fuit, cuius Ἰσῖος, τῇ Ἰσι, Ὀσίριος, τῇ Ὀσι, [Ὀσίρι,]

καταβίω; etc. in superioribus. Iustissimo defaceps iure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Iustino fides II. 12., Patriam municipales esse, non moenia; civitatemque non in aedificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime. Conf. H. Grótium de Iur. B. et Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. E. Adimanti memoriae pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. WESS. — De tono vocab. ἀπόλι, in penultima ponendo; vide Var. Lect. ad h. l. et ad I. 41, 3. S.

7. Τότε δὲ) Scribendum, Τότε δὲ δὴ etc. Ad ista namque cap. 60., Τότε μὲν ἥπλωσεν πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀμειψάτο, haec respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θεμ. κείνόν τε καὶ τοὺς Κορίνθίους ἔλαττε καὶ κατὰ ἔλεγε. Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἀπολὴν ἄνδρα vocantis, qui urbem, ut canit Claudianus, carinis Verit, et arsurus Mela subduxit Athenas. Apud Suidam in Ἀδελμαντρος, Themistocles, τῆς, εἰπὼν, ἀπολὴς, ἔχων σ' τριήρεις. Ex historico deperditio descripta quaedam huc spectantia habet egregia Plut. in Themist. p. 117. E. VALCK. — Potuerat commodè adverbativa δὲ particula ante δὴ adici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum praesertim istud Τότε μὲν cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subiiciatur. S.

CAP. LXII. 2 seq. Σὺ εἰ μὲν εἰς αὐτοῦ) Errorum Vallae propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μὲν εἰς αὐτοῦ καὶ μένων ἔσται ἀνὴρ ἀγαθός . . . εἰ δὲ μὴ, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te praestiteris; supplendum relinquitur σώσεις τὴν Ἑλλάδα, vel δρῶνεις, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εὖ ἂν ἔχῃ: prout hanc ellipsin supplet Typpius in libello περὶ Τροπῶν nondum edito. Ellipsin istam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 335; librorum tamen veterum Editores, minus attenti, lectoribus illam suis saepe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 53. ubi velut Eireciones Homeraeae posuerunt hos enormis duo ventis Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia) — Εὐρυπύ

προβύρρηται· καὶ εἰ μὲν τοι δώσεις, εἰ δὲ μὴ, Οὐχ ἰσθήσομαι· οὐ γὰρ
 συναμνησκόντες ἐνθάδ' ἤλθομεν. Ad priora pertinent ista, "Εἴτε
 ἐν προβύρρηται· tum sequitur aliud fragmen, cuius indicium
 praebet καί, constans duobus senariis legitimis, si sic red-
 integrantur: Εἰ μὲν τι δώσεις, ... εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰσθήσομαι,
 Οὐ γὰρ συναμνησκόντες ἐνθάδ' ἤλθομεν. conf. Athen. VIII. p. 360.
 VALICK.

2) ἐν Σίρην (τὴν ἐν Ἰταλίᾳ) Ne confunderetur cum eiusdem
 nominis urbe Paconiae, Σίρην τῆς Πασιονίης c. 115., illa pru-
 denter adiunguntur. Italiae Sirin iuris olim, et ante bel-
 lum Troianum quidem, Ionici atque adeo Atheniensium
 fuisse, Lycophronis Alexand. vs. 986. seqq. canit; cuius
 Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea
 possessione plura. Dissidet tamen Strabo lib. VI. p. 405. A.
 [p. 264. ed. Cas.] Ionasque, Lydorum dominatum vitantes,
 Sirin occupasse asseverat. Noster a Lycophrone proxime
 abeat. Nuper vero, post Cluverii et Salmasii sollers studium,
 Allet. Symmach. Mazochius priscorum paene pugnantem sen-
 tentias, examinavit, Prodromi ad Heracleens. Psephism.
 p. 76. Oraculum, quod Themistocles ostentat, labentibus
 annis Athenienses, ut colonos eam in Italiae partem dedu-
 cerent, ac Thurios conderent, Siritidi vicinos, impulit
 apud Diodor. XII. 10. WESS.

Ibid. κομινύμεθα εἰς Σίρην) Urbe non nominata apud Plu-
 tarch. Themistocles T. I. p. 117. F. αὐτῇ πεύσεται τις Ἑλλή-
 των, Ἀθηναίους καὶ πόλιν ἐλευθέραν καὶ χώραν οὐ χείρονα κερτημέ-
 λους, ἢ ἀπέβαλον: Siritin videlicet, si fertilitatem spectes,
 Attica multa meliorem. Ἀρχιλόχος ὁ ποιητὴς ὑπερεθαύμασε τὴν
 χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, cui dicitur ἐφίμερος et
 ἰσχυρὸς χώρας ὁ ἀμφὶ Σίρηνος ἰσθμὸς, apud Athen. XII. p. 523. D.
 Illic Timaeo regionem istam tenuisse dicuntur etiam Co-
 lonophonii; aliis Iones in genere nominantur. Phil. Cluver.
 Ital. Ant. lib. IV. p. 1274., de Italiae Siri multis agens, non
 recordabatur Herodoti, cui Italiota quoque Σιρίτης Damasus
 inter Agaristae procos memoratur lib. VI. c. 127. Quae
 Ionas habuerat incolae, de Siri dici poterat Themistocli:
 ἡμεῖς γὰρ ἐσθὶ ἐκ παλαιῶν ἐστὶ. Vicina Sybaris, sive Thurium,
 Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex
 Hegesandri commentariis narrat Athen. XIV. p. 656. c. et
 ex Athenaeo Eustath. in Il. κ. p. 704. ἔτι Σαρμῖος πλεῖσταντες

εις Σύβαριν, καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, a perditionibus in
πλαγύντες --- ἀπέπλευσαν. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνεδιδάσκετο Εὐρυβιάδης) Metu
praesertim Atheniensium μὴ σφίας ἀποκίπτωσι. conf. Plutarch.
in Themist. p. 117. f. Saepius Eurybiadem rationibus suis
movit Themistocles, ut sententiam priorem mutaret, et
hic ἀνεδιδάσκετο, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedo-
cebatur, siye dedocendam ae. debet Themistoceli; deductus. ut,
Ciceroni restituit R. Bentley. Tusc. II. c. 24. ἀνεδιδέχθη. Signi-
ficat 'Αναδιδάσκεσθαι, sive priora dedocεσθαι, vel dedocendum se
praebeere, ut quis aliam discat istis contrariis: hoc sensu cepit
ἀναδιδάσκοντας H. Steph. in Thucyd. VIII. [c. 86.] p. 556; 4.
Ad hoc Herodoteum non Suidam in 'Αναδιδάξει, sed eum-
dem comparare potius debuerant in 'Αναρᾶσθαι, ἀπὸ τοῦ δα-
κύνει τὴν γενόμενῃ ἀρᾷ οὕτω κατασθέντες: ubi commodum Ki-
sterus memorat Cornelii Nepotis πεσεσθαι, ex Aloib. no. 6.
Eumolpidae et Ceryces ante coacti ἐπηρεάζαντο αὐτῶν, quod
legitur apud Suidam in 'Επηρεάζαντα. Pollux. V. no. 30. τὸ ἐπι-
ρῆσαι μὲν αὐτοὺς ἀναλύει τὴν ἀρᾷ 'Αναρᾶσθαι λέγουσαν. Βασίλειος γὰρ
τὸ 'Ανεῖξασθαι hoc hic minimum debet Plato in Alcib. p. 144.
B. παλινφθεῖ --- ἀπειχόμενος αὐτῶν (lege αὐτ' αὐτ' ut p. 142. B.)
τὸ πρῶτον ἐξήκει. VALCK.

4. ἀνάγει τὰς νῆας) Quid ni rediret quod Herodotus
habetur. Antea cap. 37. 4. δὲ ἐν δεδομένῳ αὐτῶν τὰς νῆας
πρὸς τὸν Ἰσθμόν: et ἀνήγαγε τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 70.
etc. WESSING. (p. 142. B.)

CAP. LXIV. 1. Suavissimum. Quia ἀφροδισιάσας
sibi geminum eiusdemque signis habet πόλεως αὐτῶν cap.
78. et IX. 26. WESSING. (p. 142. B.)

8. Αἰαντὶ τὸ καὶ Πύρρῳ (καὶ Πύρρῳ) Solodorum Αἰαντὰ τὸν Τη-
λέμαχον 5. fuletre videtur c. 12. 4. ubi soli 4. Αἰαντὶ nulla pa-
tris Τηλέμαχον habet ratione; victores Τηλέμαχον ex ma-
nublis mittunt Σαλαμῖνα et δαδῖον. Qui πολυοίους
earum sequi victores Τηλέμαχον poterant, nihil abn. nihil dubi-
superest. De Αἰαντὶ Αἰαντὶςque in πλοῦσι [p. 142. B.] inique
opitulatum arcassis quae sit in [p. 142. B.] et 80. WESSING.
De Αἰαντὶ et Αἰαντὶς consuli insuper possunt Pausanias II.
II. c. 29. et Apollodor. III. 1. 4. 6. Λατρεῖαν τῶν Αἰαντῶν

CAP. LXV. 1. seqq. Εφ' ἧ δὲ Δαναῶς etc.) Sub uno
hoc teste nobis narratae fabellae, praefer Plutarch. T. I. p.

119. κ. et Schol. Aristoph. Nub. vs. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀττικώτατος, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 56. Μόνος, αἰτ, τῶν ἱερῶν φασμάτων (Bacchus) ἐξῆφοίτησεν ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μηδικῷ εἶπω, τοῖς ὅλοις Φιλάνθρωπος ὢν, ἐπὶ τοῖς Ἑλλήνας μέπει: tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συνιούσης τῆς ναυμαχίας, ἐξῆφοίτα μὲν ὁ Ἰακχος συνναυμαχῆτων: in Themistoclis Encom. T. III. p. 350. et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μένη, αἰτ, φέρεται τὴν τοῦ παντός κρείσιν -- καὶ -- τῆς ἀπ' Ἐλευσίνος φασμασί. Ad ista prostat in Cod. MS. haec adnotatio Scholiastae, historiam non adhibito Herodoti voluntine memoriter narrantis: τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος φασμασί) Ἀλκίης καὶ Δημάρατος; (corrigere Δημάριος καὶ Δημάρατος: quae nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) Φθγάδες ὄντες καὶ μέντοις παρὰ Ἐλέρη, ἴθυσαν τῷ βασιλεῖ (Herodoti Demaratus; aulae mores edocuit in Perside, Dicaeo prudenter [infra, lin. 25.] dixit; σὺν) καὶ ὡς ἐν ἑλῆθ' ἐκκινησάμενοι οὗτοι, πάντως ἐκείνοι ἤντωνται ἡδὲ καὶ τῷ Περσικῷ τριήρων, καὶ διενεικάσθη ἐν αὐταῖς καὶ τελευτήσαντες (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα γέγονε τοῦτο ἔσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μετρημένοι ἄφαντες καὶ ἀπρόσθετος, ἐκ δαίμωνος τινος τὸ ἐπιφθίγμα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἐλευσινίαις. VALCKE.

7. μέλισσα κη.) Laudavi ἐκ τριῶν ἱερῶν καὶ μάλιστα lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alioquin μάλιστα καὶ Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 308. Quo vero ritu sacroque clamore Iacchum mysticum [lin. 10.] vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operose Io. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur. WEISS.

10. τὴν φωνὴν αἶται τὸν μυστικὸν Ἰακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν φωνὴν εἶναι (ἀδόντων, vel ἐκχρόντων) τὸν Μυστικόν Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa conjectura locis nitetur praesertim a Io. Meursio collectis in Eleusina. c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramico, deducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meur-

nis, dabit Aristoph. Ran. vs. 401. et seqq. Ἰαχὺς πλοῦτις μὴ
 - - Δεῦρο τυτακαλοῦσθαι. Πρὸς τὴν θέν, καὶ δὲξαι αὐτὴν ἄνθρωπον
 πολλὴν ὁδὸν περὶναις. Ἰαχὺς φιλοχρηστὰς συμπεριλαμβανόμενος. Tot
 mystarum vocibus excantatus laetus per viam sacram cum
 illis procedebat Iacchus, quas ut is ἱαχὸν in Aristoph. Ran.
 354, sic illum verius ἱαχὸν dicebantur: in Schol. ad Ran.
 vs. 326, Boëdromionis memoratur ἱαχὸς, ὃν οἱ κῶμικοι ἱαχὸν
 λέγουσι: ter quaterve, εὖ μυστικὰ ἱαχὸν λέγουσιν, flagititer
 apud Plutarch. Vid. Casaub. in Athen. V. p. 14. Nihil in-
 terest utrum dicatur dies, ἢ τὸν μυστικὸν ἱαχὸν λέγουσιν,
 an ἢ τὸν ἱαχὸν λέγουσι. Schol. ad Ran. vs. 324. αἱ καμυκάσαι
 λέγουσι τὸν ἱαχὸν: Hesych. ἱαχάειρος, in voc. Δι' αἰσθητικῶν in-
 terpretatur ἄνθρωπος τὸν ἱαχὸν. Sed Ockogora, quam pascen-
 bant, ipsa quoque dicebatur ἱαχάειρος. Hesychius in ἱα-
 χὸν: καὶ ἡ ὁδὸς, ἢ οἱ μυστικὸι λέγουσιν. Apud Suidam αἱ καμ-
 κὰς ἱαχάειρος ἡννοῦσθαι ἐκ τοῦ θρηνητικῶν πένθος, ὡς καὶ μυστικὸς γὰρ καὶ
 ἄδόμενος. Hoc sensu Herodoti dicebat Dicaeus αἱ φασίθαισθαι
 φωνὴν εἶναι τοῦ μυστικῶν ἱαχὸν, αἰσθητικῶν [illam] esse πένθος
 tum Iacchum, quo, ut ait paulo post, [lin. 24.] ἀνέστη
 τῇ βετῇ ἱαχάειρος, isthoc utuntur die festo, Iacchum, saepius
 imitantes. VALCK. 16. ἰδὲν ἐς τινασιν) Ravii et Bergleri coniectura, quod
 dicitur Passion. certam praestant, tum narrationis, coherens et
 Aristides, quem in re manifesta non describo, Or. Ebeu-
 sim. pag. 258. Ad finitas, quae id et v. lungit, cum fumo-
 som peperit lib. I. 157. et lib. V. 69. ubi videi WESS.
 22. ἀνὰ πένθος ἔτα τῇ Μουσῇ) Hic inhasco) Cerentem,
 Mops: titulo lib. IV. 53. nobilem, describi dubitabit
 aemo. Adprime autem opportuna sunt ad quatuor maio-
 rum mysteriorum tempus stabilicendum, cupidoque propter
 ea, neque inutiliter, oppugnando Scaligero, quinquennii
 spatium illis designanti, a D. Petavio ad Theophrasti Or. V.
 p. 411. et Ism. Bullialdo in Theonis Smyrn. Mathemat. pag.
 218. adnota. Ceterum ἱαχάειρος [lin. 25.] Scholiastes in-
 terpretatur, λέγουσι, φασίθαι, ob inconditum opiner cla-
 morem, Iacchum saepius resonantem, neque enim pagina
 superstitiose φασίθαι indicare solebat. In Suidae ἱαχάειρος,
 λέγουσι, φασίθαι, ἱαχάειρος, et in Lexie. Bekk. Constantinae
 pag. 234; pro quo olim φασίθαι, μάχαιον, ἱαχάειρος
 φασίθαι ex glossis Herod., quae ambo descripterant. ἱαχάειρος
 simile se insinuavit peccatum. WESS.

5. Ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖν) Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interiectam, Ὡς μὲν γὰρ ἐμοὶ δοκεῖν. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero *Herodotus* modo adhibere huiusmodi coniunctivas particulas, modo ἀσυνδέτω uti amat oratione. S.

7. τῆς τοῦ ἀπικόμενοι) Ultimam si praeter *Arch.* plures proscriberent, in exilium sine sententiae damno posset abire. Verius est ἢ ἐπὶ τὴ Σηπιάδα, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. Ἐπὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicae multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WESS. — Προϊκαὶ τὴ Σηπιάδα Κoenius, duabus literis repetitis, corrigebat ἐπὶ τὴ ἐς Σηπ. ἀπίκοντο. VALCK.

15. πλὴν τῶν πέντε πόλεων) *Insularum*, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46., quas πόλεις, civitates, eo more de quo *Harpocration* in Κεῖς, et *Adnotat. ad Itiner. Antonini* p. 523., adpellat. Supra lib. IV. 139. insula. Σαμας πολλῶν πασίων πρώτη: et lib. IV. 144. Parum autem referet, sive ἐπεμνήσθην [lin. 16.] singulari γὰρ ἐπεμνήσθην multitudinis numero; pingatur, etsi prius *Herodote* consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ὀλίγου πρότερον τούτων ἐπεμνήσθην. WESS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum τὰ ἐμνήσθην: illine distat Nostro frequentata formula πρότερον τῶν ἡμῶν ἰδμεν. VALCK.

16. Verbo προσέβαινε recte litteram deduxunt, προσβαίνει scribentes, Reiskius et Koenius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποδοσει) Gemino in negotio παραδοσέοντις τὸν πόλεμον, ἢ πώσεται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. σφάλλειν ὁδὸν καὶ ἀποδοσεῖται, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen; neque improbanda. Κἢ sumi poterit ex *Etymol.* p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποδοσει. [Vide Var. Lect.] Insequens ἰδίῳ τοῦ συμαίξαι. [lin. 5.] rediturum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Ἐπὶ αἱ μοὶ πρὸς Βασιλέα) Nolo oblectari membranarum consensione morisque *Herodoteo*, qualis Ὡς ξὺν ἀγγέλοις Ἀσπιδωποσίως, lib. VII. 228. [ubi vide *Adnot. ad lin. 9.*] et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota *Homereum* spirat *Iliad.* εἰ. 501.

Εἰπόμεναι μοι Τρῶες: ubi Eustath. ἐν δὲ τῷ εἰπόμεναι μοι Τρῶες, ἀντὶ τοῦ εἰπατε, περιττὸν δοκεῖ τὸ μοι κίεσθαι. Quo quidem pleonasmo nihil omni in lingua, recte Rittershusio ad Opi-
 piani Cyneget., I. 89. docente, receptius. WESS. — Pro
 Εἰπὶ μοι scripsisse Herodotum suspicor cum Koenio Εἶπαί
 μοι, [scil. aoristo primo infinitivi,] quia εἰπεῖν codex ha-
 bet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρίμματα [i. e. infi-
 nitivos,] Portus docebit. [Vide Porti Lexicon ionicum,
 titulo: Ἀπαρίμματα ἀντὶ τῶν Προτακτικῶν, ubi et alia multa
 collecta exempla, et hoc cum adiecto μοι pronomine, σὺ
 δὲ μοι ἐπὶ πρὶν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, ex lib. III. c. 154, 24.]
 Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατεῖπαι ex Med. posuerat
 Gron. pro Ionico κατεῖπαι. Ionica certe sunt quae toties
 apud Herod. recurrunt, εἶπαι· εἶπα· εἶπαν· εἶπας. Alexandri-
 nae sunt Dialécti, praeter εἶπα, et, εἶπαν, ἄλλαν· ἔφυγαν· ἔλα-
 βαν· ἔλπιον· ἔπισαν: quae frequentata leguntur in Alexan-
 drina versione V. T. et apud. perpaucos illos, quos habemus
 superstites eadem dialecto pura usos: in aliis vete-
 rum monumentis quod hic illio tale legitur, corrigi debet.
 ἔπισαν recte fuit, ex Herodoto quoque sublatum huius Ed.
 p. 447, γα. [VL 21, 11.] ut ex verba Philemonis a Bentleio
 pag. 131. οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπισα, vere scribit Schol. in
 Aristoph. Av. vs. 841. Sed in Orphei qui dicitur Argonaut.
 ab auctore positum puta vs. 519. ἐν δ' ἔπισαν, sicut vs. 126.
 ἰδα: hic coram suis ac saepe. prodit indicibus. VALCK.

5-8. οὐτε κακίστη γενομένη --- οὐτε ἐλάχιστη ἀποδεί-
 ξαμένη, ἰδίνωτα. τὴν δὲ εὐσαν γνώμην etc.) Ista mihi re-
 ctius scripta, quam vulgantur, codex praebere videtur
 Med. et qualia legit Walla: οὐτε κακίστην γενομένην, ---
 οὐτε ἐλάχιστη ἀποδείξαμένην, ἰδίνωτα, τὴν εὐσαν γνώμην με-
 δικαὸν ἐν τῷ ἀποδείκνυσθαι. Facile liquet cur voculam δι inter-
 seruerint, quae eiecta, τὴν εὐσαν γνώμην interpreter veram
 animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK.

— Quae Artemisia ad Xerxem referri postulat, fide Codic-
 um sic optime procedent: οὐτε κακίστην γενομένην ---
 οὐτε ἐλάχιστη ἀποδείξαμένην, ἰδίνωτα, τὴν δὲ εὐσαν, γνώμην με-
 etc. me neque ignavissimam, neque paucissimis defun-
 ctam facinoribus, domine, me talem, aequum est etc. Nam-
 que, τὴν δὲ εὐσαν ad γνώμην aptari, sequentia τὰ τυγχάνει
 φρονεῖσα, eadem utique futura, prohibent. Partem ho-

rum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera, damnata violentiore conjectura, nuper Clar. Reiskius. WESS. — Istud τήνδε εἰσοῦσαν, Reiskius in Animadvers. edita, proposuit, interpretatus *me quam hic vides; cogitayerat etiam talis cum sim*, (sive, ut Wess. ait, *me talem;*) sed in hanc sententiam pulcre ille viderat oportuisse τοιάνδε εἰσοῦσαν. At τὴν δὲ (de quo quidem in Var. Lect. monere oblitus eram) divisis vocibus praeferunt libri, quod sciam, omnes: ubi equidem cum Valck. et Schaeff. abiiciendam. et particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess. et Reiskio τήνδε legerim, sed τήνδε γνώσκων hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit id quod nimis abundanter adiectum Wesselingio videbatur, τὰ τυχεῖα θρονέουσα. S.

18. ἢν μὲν μὴ ἐπειχθῆς) Xerxen patruus ante susceptam expeditionem frustra iam monuerat VII. c. 10, 6. [lin. 59.] ἐπειχθῆναι πᾶν πρῆγμα τίκτειν σφάλματα. Ad proxima, [lin. 19.] ἀλλὰ τοῖς νῆας αὐτοῦ ἔχης, Koenius in literis, coniecit, ait, ἔχης, quia ἔχων eo significatu, qui hic requiritur, saepe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. [At ἔχης idem valet.] Artemisiae providentiam, probabilia dicentis, exagitat asperrime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. Α. ταῦτα μὲν οὖν μέτρων ἰνδὶ τῷ Ἡροδότῃ, Σίβωλ-λον ἀποφῆναι τὴν Ἀρτεμισίαν, τὰ μέλλοντα προβοπιζούσαν αὐτῇ ἀκριβῶς. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus invenientes, Ex adyto tanquam cordis response dedere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Delphobee. VALCK.

22. οὐ γὰρ οἷός τε) Quod sequitur εἰς τοι rectius me iudice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. ult. εἰσὶν αἱ τοι ἀντιχέειν: a minus attento mutari potuit ἐβ-α- quens διασκιδᾷς: sed hoc idem tempus est ac εἶσοῦσαι, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad Moer. pag. 124. Herodotea dedit rariora H. Steph. in App. Thes. pag. 140. Illud autem, οὐ γὰρ οἷός τε εἶσοῦσαι, usitatissima scribendi ratione, ponitur pro οὐ γὰρ δύνησοῦσαι. [At perinde etiam commodum pracsens tempus.] Distinguenda, οἷός τε, et οἷός τε εἶ, recte discrevit Harpocration, scribens τὸ ἐν τῇ τε significare δύνασαι. Pro ποῖός τε restituit H. Steph. τί οἷός τε εἶσεσθαι ἡμῖν συμπράξαι Xenophonti Ἀναβ. lib. V. pag. 207,

32. Indicent harum rerum periti recte-ne correxerim *οὐκ ὄντα*, pro *οὐκ ὄντων*, in his Philostrati p. 812. de Achille loquentis, quem Chiron educator *κολακίζει*, - - - *οὐκ ὄντα πρῶτας ἀπαγγέλλειν, καὶ νεβροῖς συμπέτεσθαι*, blandis verbis laudat, tanquam qui posset etc. nam et ille blandus - - - Mitibus allocutis teneros mulebat alumnos: *Auson. Eid. IV. 20. VALCK.*
 23. *ἀλλὰ τοῦτος διασκεδᾷ*) Dedit fortasse Herodotus, Attensiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriae civis suae. An eandem, ut *Plutarchus* invidiose, Sibyllae Vaticinanti aequiparavit? Graecorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllae ad coniectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persa ancipiti praelio supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id *Themistoclem Aristidemque*, in futuris coniiciendis sollertissimos, non fugebat, neque ignotum reginae *Halicarnassi*. Verum abstinere, monereque, in proximis [*lin. 27.*] *ἀτρέμιεῖν τοὺς ἐκείνῃ αὐτῶν ἡκοντας* ex *Ask.* oportunius, et *Plutarcho*, qui *ἀτρέμιεῖν*, lectum videri. *WESS.*

24. *οὔτε γὰρ βίητος παρὰ σόλοι*) *πάρὰ σόλιν*, id est *πύρρον*, Herodoteo more scribendum vidit Doctiss. *Koenius*: idem ille suspicatur in proximis, [*lin. 25.*] pro *οὔτε αὐτῶν τοῦς ἐκείνῃ*, legendum *οὔτε αὐτοῦ οἴκος*, neque ibi: vide mihi sequentia, *τοὺς ἐκείνῃ αὐτῶν ἡκοντας*: quae dum omittit *Plutarchus* non sane censi potest tueri vulgatum *αὐτοῦς*. *VALCK.* — Sane quam probabilis, paene dixerim certissima emendatio, *οὔτε αὐτοῦ* - - - *ἀτρέμιεῖν τοὺς ἐκείνῃ αὐτῶν ἡκοντας*. Sic frequenter in hac eadem narratione, *αὐτοῦ μένων*, cap. 57 extr. *αὐτοῦ μένων*, c. 60, 26. *εἰ μέντοι αὐτοῦ*, c. 62, 3. Mox (*lin. 28.*) pro *τῶν Ἀθηναίων*, praestaret fortasse *τῶν Ἀθηνῶν*, ut saepius alias: ac possint ad Ἀθῆνας h. l. tam urbs *Athenae*, quam universa *Attica* terra intelligi. S.

31. *ἐξ ὅμων βαλῆν*) Sic lib. VII. 51. *ἐξ ὅμων ὃν βαλεῖν*. Qui *βαλεῖν* malarint; Homereum *σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλας σῆσι* *Iliad. A. 297.* adhibebunt. Quod de heris ac servis [*lin. 52 seqq.*] regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis praeceptum *Naamachii* apud *Stob. Serm. LXXI. p. 438. fin.* *Μῆτε κοινὰ δυνάσσει τοῖς ἑσὶ μῆτε μάλ' ἐσθλὰ Φαινοῖ ἥτιςτοι γὰρ αἱ πού πῃμα φέρονται. Θάροσι δαδύτων μάλ'*

ἐπικρατίουσιν ἄνθρωποι. Sed in hac domesticae disciplinae procuratione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγύπτιοι τε, καὶ Κύπριοι, καὶ Κίλικες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 63. [scilicet repetitas particulas conjunctivas robur quoddam addere orationi: quae tamen observatio non admodum huius est loci.] Quod addit bellatrix, τῶν ὀφελός ἐστι οὐδὲν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὧν τι καὶ ὀφελός ἐστι, sunt praestantissimi poetarum apud Aelian. de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque Canter. intellexit in Aristid. T. III. pag. 686., διὰ πάντων ἐπιδέδεικται καὶ ποιητῶν καὶ ἡρώων καὶ στρατηγῶν καὶ ὧν τι ὀφελός ἐν Ἑλλήσιν: vocula scribendum transposita, ὧν τι καὶ ὀφελός: exemplis praestantissimorum apud Graecos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum. Exquisitas formulas, ὅ, τι περὶ ὀφελός ἦν, et ὅ, τι περὶ ἄλλος ἦν, illustravit Celeberr. T. Heisterhusius in Luciani Timon. [c. 55.] p. 171. Paululum diversa miscuit L. Küster. in Aristoph. Eccles. vs. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 4. ὅτι οὐκ ἔα) Cuncti ita multo rectius οὐκ ἔα. WESS. — Accentu scriberem retracto, ὅτι οὐκ ἔα: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud Herod. vetantis; nam ἡ Πυθίη οὐκ ἔα, IV. 164. et ὁ θεός οὐκ ἔα κτείνω, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK. — At, cur potissimum in praeterito tempore positum verbum mallems quam in praesente, nullam equidem vidi causam. S.

Ibid. οἱ δὲ ἀγασμένοι) Ἀγασμένους hos Eustathius ad Iliad. Ω. p. 1363, 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui τετιμημένης, obsecundans praestantissimis membranis. Causam Gronovius exponet. WESS. — Placet etiam mihi αἶτε ἐν πρώτοις τετιμημένης. VALCK. — Recte monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolutē loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu praecedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3 seq. διέβαλλον τοὺς Ἴωνας, --- ὡς προδόντων. Rursus c. 108, 19-22. πάντα τὰ κατὰ Εὐρώπην --- ἦτοι ἄλλοι

σκομένων γε, ἢ πρὸ τούτου ὁμολογούντων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. ἐτίποντο τῇ κρίσει) Ἀνάκρισις nil aliud, quod sciam, significat, nisi percunctationem, examen, explorationem; ut apud Nostrum III. 53, 8. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνὰ κρίσει maior codicum numerus consentiat. S.]

10. τοῖσι πλείοσι πειθεσθαι ἐκέλευε τὰδε, καταδόξας πρὸς μὲν etc.) [Commodius sic distingui orationem putavi, ut τὰδε (i. e. τὰδε τὰδε, καὶ in te) ad πειθεσθαι referretur. Quum πλείοσι olim pro πλείοις esset vulgatum, monuit WESS. turpem detersam esse maculam, post Aldi et Camerarii aetatem Editis adpersam. "S.] — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit; deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπεὶ δὲ scripsi ex codicibus Ἐπειδὴ δὲ, quod et aliàs factum (uti II. 2. VII. 36. etc.) recorder. WESS.

Ibid. παρήγγελλον ἀναπλάειν) Scribendum puto παρήγγελλεν, nētmpe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρήγγελλε absque v in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνες εἶχε διός τε καὶ ἀβρωδίη, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, ἐν τῷ ἔργῳ intrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale dios non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. τοὺς ἀμφὶ Λεωνίδα) Saepe superiore libro τὸν Λεωνίδαην formarunt exscriptores, communio-rem amplexi aduetudinem, cum τὸν Λεωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυβιάδην et alios designarunt. Τὴν Σκυρωνίδα ὁδὸν, [lin. 9.] quam obstruxerunt Graeci, Pausanias Σκυρώνην dici, atque ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391. ed. Cas.] monuerunt. WESS.

7. ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἵζοντο) Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἱζόμενοι ἐν τῷ Ἰσθμῷ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus: L.

c. 199., ἰζομένην ἐς ἱπὸν Ἀφροδίτης, non bene vertit Valla; nec III. c. 140., ἔτεο ἐς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλέως οἰκίων. Apud Thucyd. III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκουρέων ἱερὸν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱεῖραι, templum Castorum, et Iunonis ingressi, illic sedent supplices. Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ εἰς τὸ συνέδριον ἤθελε καθίζειν, in synedrium sessum ire nōlebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12. notata.] In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiata Cleombrotus, paulo post mortuus iuxta Herod. IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in extruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, ἤνετο [lin. 12.] τὸ ἔργον: hoc recipiet Herod. ut suum recuperavit I. 189. οἷα δὲ ὄχλου πολλοῦ ἐργαζομένου ἤνετο τὸ ἔργον. Insequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἐλίκουσιν οὐδένα χρόνον οἱ βοηθήσαντες ἐργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἐλίκουσιν, vel potius ἐλίνυσαν: οὐδένα χρόνον ἐλίνυσαν (id est ἐπαύοντο) ἐργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. ἐλινύσας οὐδένα χρόνον, ubi Suidas tamen [cum melioribus codd.] dat ἐλινύσας in voc. Ἐλινύοντες. Hanc scripturam, ut accuratiorē, nuper adprobavit Vir eximius Io. Aug. Ernesti ad Callim. p. 243. alia de hoc verbo dederunt P. Leopard. Em. I. p. 29. et Io. Pierson ad Moer. p. 161. VALCK. — Conf. Adnot. ad I. 67, 26. S.

12. ἤνετο τὸ ἔργον) Sic planissime lib. I. 189. οἷα δὲ ὄχλου πολλοῦ ἐργαζομένου, ἤνετο μὲν τὸ ἔργον. [Conf. Adnot. ad VII. 20, 3.] Peccat autem Med. voces καὶ πλήθος omit-tendo, neque dignus patrocínio erat accessito. Melius εἰσφορέοντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] οἱ δὲ βοηθήσαντες Eustathius. Idem in vicinis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.] olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. WESS. — Conf. Var. Lect. ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1 seqq. Οἰκίαι δὲ τῶν Πελοπόννησον ἔθνητα ἰστέα etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite Herod. nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperiuntur apud alios, et ne apud Strabonem quidem vel Pausaniam. Galeus in Nota ad Septem istas gentes Peloponnesi

videtur, ait, *Homerus sex tantum agnoscere*. Totidem occurrunt Boeotiam exigenti: sed τὰ Ὀμήρου στίφειας δέϊται κριτικῆς ποιητικῶς λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαῖα, ὡς ὁ χρόνος ἡμῶν ταῖς πολλὰ, iudice Strabone lib. VIII. pag. 513. A. [pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex praecipuae regiones enarrantur Pelopónnesi, Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia: septem alii constituunt et Scymnus Chius vs. 515 et seqq.; quinque Thucydides lib. I. cap. 10. Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοῖδας νέμονται, (Lacedaemonii, Laconicam nempe et Messeniacam) τῆς τε ξυμπάσης ἡγοῦνται: quae postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedaemonios, sed bello communi ceteris fuisse duces, ἡγεμόνας, ut erant bello Persico ipsis etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. Wasseus ad Thucyd. [VIII. 15.] pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat Herodotus Peloponnesi gentes. Nam una de septem illis, Dorienses, [lin. 8.] quorum hic tantum fuisse dicuntur πολλὰι τε καὶ δόκιμοι πόλεις, tres tenebant Pelopónnesi partes amplissimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolas eiecerunt victores: vid. Isocrat. pag. 119, 120. 270. A. 286. A. Pausan. pag. 140, 151. Io. Meurs. de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. Arcadas [lin. 3.] Dorienses et Heraclidæ suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religionē quadam obiecta non suñt ausi: callidum Cypseli Regis consilium, Polyæno traditum I. cap. 7., multis enarrat Scholiastes ined. in Aristid. nisi sola verā fuerit causa, quam attigit celeberr. Wess. ad Diodor. [Pragm. VI.] T. II. p. 635. Velut αὐτόχθονας Arcadas in avilis sedibus ab ultima hominum memoria permansisse, tres testantur historici principes Herod. II. c. 171. Thucyd. in Prooemio, et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit Lycomedes λέγων, ὡς μόνοις μὲν αὐτοῖς Πελοπόννητος πατρίς ἔη· μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν. Hanc tamen honoris prerogativam secundum Herodotum sibi quoque vindicare poterant Cynurii, [lin. 4.] et quodam modo gens Achaica, peninsulā certe patriā non eiecta; nam ἐκ μὲν Πελοποννήσου εὖν ἐξεχώρησε, ἐκ μίντοι τῆς ἐωυτῶν οἰκίει δὲ τὴν ἄλλοτρίην. Vid. Strabo VIII. p. 514. B. 588. B. Pausan. VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti Pausanias, Herodoti ve-

Herodot. T. VI. P. II.

stigia reputatus, Τίνα, inquit, οὐκ Πελοπόννησον, Ἀρκάδας καὶ αὐτοχθόνας καὶ Ἀχαιοί· καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐν τῇ σφετέρᾳ ἀνίστασαν, οὐ μέγα Πελοποννήσου γὰρ ἐξέχουσιν: tuum de quatuor reliquis, quae Ἰθναα dicuntur Herodoto ἐπ' ἄλδα, Πανσγίας p. 325. memorantur Dryopem, Dorienses, et Actoliam Δωριεῖς, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐν Περνασσῷ, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἰτρῆς ἐκ Πελοποννήσου εἰσὶν ἀφ' ὧν μένου· τοὺς δὲ Ἠλείους ἱσμεν ἐκ Καλαυδῶν διαβιβνέστας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradidit Herod. [lin. 9 seq.], quas iungit et Homerus Ἰλ. β'. 559. Ἐρμιῶν, Ἀσίων τε Ἐρμιῶν, an Ἐρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. Var. Lect. et mox Wesselingii Adnot.] decerni vix poterit: Δωδών saepe dicitur Nostro, quae Δωδών Sophocli aliisque: vid. Wesselingii ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnii Pausanias neque memorat Cynurios... Ἐπ' ἄλδα τῇ τῆς quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.]

VALCK.

2 seq. τὰ μὲν -- κατὰ χώραν Ἰδρυται νῦν τε καὶ παλαιὰ οἰκεῖν) Haeret in his menda, Codicibus forsan antiquiora facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, καὶ μὲν δὲ inquit, αὐτοχθόνα ἶντα, κατὰ χώραν Ἰδρυται νῦν, καὶ παλαιὰ οἰκεῖν, Ἀρκάδας καὶ Κυνοῦριαι. Vocula τε tantum in τὰ mutata, sic commode mihi correxisse Koenius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ νῦν τε καὶ τὸ παλαιὰ hic fuisse eamque vocem ab ultima praecedentis verbi [Ἰδρυται.] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut nō certe quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quae primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et antequidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Bouherius Diss. Herod. c. 9. iure conficit, Achaeos autem, et Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruiisse, atque eandem regionem ad sinum Corinthiacum insediisse, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusiuss. lib. VII. WESS. — De menda quae olim istum locum, (lin. 3.) omnibus (quod sciam) in libris insepderat, monere in Var. Lect. oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χώραν Ἰδρυται, ἢ (aut ionice τῇ) νῦν τε καὶ παλαιὰ etc. commode REISKIUS censuit, hanc adiciens observationem, in Brachylogia veteribus uisitata est, viz. Ἰδρυται, ἢ Ἰδρυται.

καὶ τὸ πάλαι οἶκον, pro ἢ νῦν τε οἰκοῦσι καὶ τὸ πάλαι οἶκον. "Ego idem nūc tē καὶ τὸ πάλαι cum Schaefero scripsi, minime quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἐρμιάων τε) Homeri Iliad. B'. 560. Ἐρμιάων Ἀστὴν τε amplecti malui, quam Med. recentiore urbis titulum. [conf. Valck. paulo ante.] Παρωρεῖται [lin. 11.] Ionum hic more, Παρωρεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. WESS.

12. ἐκδεδωρίευνται.) Ferri posset ἐκδεδωρίευνται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, in τοῦ ἐκδεδωρίευνται, quae Porti doctrina. Ceterum, Cynurii, quorum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III. 2. non fallit, descenderunt: λέγονται δὲ οἱ Κυνουρίαι, sic scribit, Ἀργεῖοι τὸ ἀνέκαθεν εἶναι. At ea forte, propagata late, quoniam a Spartanis pressa, et agro exati, in Argivorum ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimicis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem coniectura est, sed ex Herodoteis fluens. De Orneatis [lin. 13.] Pausan. II. 25. Ἀργεῖοι δὲ -- Ὀρνεάτας ἀνέκασαν ἀποστάντες δὲ, σάρακοι γινόμεσι Ἀργείοις. Argivi praeterea agrum Cynurium, Κυνουρίαν γῆν, in confiniis situm, tanquam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41. Itaque Cynurii et Orneatae ἐκδεδωρίευνται, sive moribus, disciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum imperio, ἀρχόμενοι πρὸ Ἀργείων, partim lapsu temporis, καὶ πρὸ τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quaesitas et inventas, quas evanidas non attingo. Ὀρνεάτας Ionici compositis, ut Παρωρεῖται, Τεγεῖται etc., restituti in integrum sunt. WESS.

Ibid. ἐκδεδωρίευνται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia fuisse μὲν. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, δοκίμου μὲν μοι εἶναι Ἰωνες, quae viri docti [Reiskii, puto, in Misc. Lips. T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim Nostro ἀντοχθόνες Cynυρίαι. Commode scribi poterit: οἱ δὲ Κυνουρίαι, ἀντοχθόνες εἶναι, δοκίμου μὲν ἐνίοις [loco vulgati μόνον] εἶναι Ἰωνες ἐκδεδωρ. δὲ πρὸ τοῦ Ἀργείων ἀρχόμενοι: quae tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. p. [pag. 333. c. ed. Cas.] ληφθῆναι -- ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο εἶναι, τὸ τὴν Αἰόλιον καὶ τὸ Δωρικόν, causam tradit verant, cur Arcades et

Elei purius Αἰολιστὶ διελίχθησαν, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uterentur dialecto; δοκοῦσι δὲ, addit, Δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Verbo Herodotou Ἐκδιδωρίζονται H. Steph. alique caute abstinuerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκδιδωρίζεται: nam, quae Portus fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζειν, me iudice, neque ἐκδιδωρίζειν neque ἐκδιδωρίζεσθαι formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωρηνύεσθαι: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζειν vel Δωρίζεσθαι. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δάριος ductum, analogiae respondet Ἐκδιδωρίζεσθαι: in Dorienstem naturam veluti degenerare; Lingua uli, moribus et institutis Doricis. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκδιδωρίζεσθαι proximum accedens, ἐκβαρβαρίζεσθαι. Plato Epist. VIII. p. 353. Α. κίνδυνος ἵκνεντο ἔσχατος Σικελία τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνίσταται ὅλην ἐκβαρβαρίζεσθαι γινώσκει. Explicat illud paulo post: ἤξει σκληρὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φοινίκων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλοῦσα εἰς τινα δυνάστεϊαν καὶ κράτος: quae in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκδιδωρίζεται. Euripidis in Oreste versum 485., Βεβαρβαρίζεται χρόνιος, ὡς ἢ βαρβαρίζεις, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. ἐβαρβαρίζων -- χρόνιος ὢν ἐν Ἑλλάδι. Iocosum hinc facile verbum intelligitur Alexidis Πεφολιπιδώσαι, de quo L. Küster, ad Suid. in Φιλιππίδης. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντός ἔθνος. Conspirant in δρόμον vocem scripti omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post Portum primas darem. [vide Var. Lect.] Sollemne in talibus, τὸν περὶ αὐτοῦ τῆς ἀγῶνης τρέχειν, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θίειν, in eiusdem Iuliano pag. 116. τρέχων περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνης aut δρόμου voce. Plura Budaeus, Stephanus et Portus, qui τῷ ἑλληνισθῆναι, [lin. 3.] quod Herodotem testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Morrellus iussu Codd. eieci sunt: neque opus erat, ut ὁμοίως fingeretur; ὁμοῦς, quae et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditio.

ne accipientes, formidasse sibi, traduntur. WESS. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, ὅμως teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognoscent, tamen Peloponneso timebant. Ad δρόμον adiectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363;) adiectus legitur, παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, δέοντες τὸν περὶ τοῦ παντός ἤδη δρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινῆται) Hoc sane rationi consentaneum, ut eum Themistocle senserint Aeginetae, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit Lycurgus c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Io. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορινθίος, καὶ τὸ Αἰγινητῶν ναυτικὸν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἔμελλον πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit Lycurgus, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι --- βίβη καὶ τοὺς ἄλλους ἡλευθέρωσαν, ἀπαγκάσαντες ἐν Σαλαμῖνι μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχίῃ. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles Libanii T. I. p. 539. A. πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νεκκλῆς --- ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter saepe servatos, p. 516. B. Graecos invitos coëgisti ναυμαχίῃν, καὶ οἷς ἔδρων οὐχὶ βουλευθέντις ὀϊκῶν. VALCK.

CAP. LXXV. 3 seq. πέμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα) Quod Plutarch. Them. p. 118. B. prodidit, ἦν δὲ τῷ χίνι Πέρσης ὁ Σίνωνος αἰχμάλωτος, sibi credibile negat Cl. Daceryus; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. Plutarchum in Herodoteis male legisse τῶν Μήδων ἄνδρα, ac Sincinum ea de causa Persis inseruisse. Aeschylum sane si audimus, nuncius Graecus erat, Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἔλθων, ἔλεξ' etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu, Sincinnus, in Pers. vs. 355. Personatus Themistocles Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδωγὸν ὄλθα τοῦ Κλειοφάντου, ὃς κρμέ ποτι ἱεράππουν Σίνωνος αὐτῷ τοῦτομα: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σίνωνος, [lin. 5.] uti

Edit. c. 110., et hinc scripti, inque Plutarcho, Polyæno I. 30, 2., Clemente Alex. Paedag. I. 7. p. 130., Etymologo atque aliis. WESS.

Ibid. *παισι* - *ἀνδρα*) Sicinnum, qui *οἰκίτης* fuisse dicitur, et *παιδαγωγός* liberorum Themistoclis: ut antiquioris adponam Aeschylī verba e Pers. vs. 355. Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλησ' ἔ' Ἀθηναίων ἑταίρου Ἑλλάν, ἔχετο παῖδι σὺν ἑλπίη τὰδε; ὅς τ' εἰ μελαίνης γυνεὸς ἔβρετο κόφας, Ἑλλήνεις τὸ μέλειεν. Nunciarii Perseam facit ita Tragicus non absurde loquentem: sed Græcum a Themistocle missum censuisse quoque videtur Frontin. lib. II. c. 2. d. 14. *Exilem enim scribit Diodor. XII. c. 17.* Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit Nepos, Them. c. 4. ubi corrigit Vallam Longolinus in Herod. *οἰκίτην* vocantem contubernalem, qui verba fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. reflectus in Latinis Sicinnus contubernalis; hic contubernali domesticis substitutus [a Gronov.] est: alibi apud Herod. *οἰκίτης* *κτορ* et liberi dicantur; sed hic *οἰκίτης* sine dubio *spiritum* notat, non domi naturæ et veræ, qualis esse nondum poterat Themistocli liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. *Atthion.* in *Οἰκίτην*. Ion Chius τὸν οἰκίτην τοῦ δούλου εἶπαι apud Athen. VI. p. 267. d. Absque teste loquenti ne Clementi quidem Alex. fidem adhiberem ista scribenti, Paedagogi I. p. 130, 30. τὸν Θμιστοκλέους παῖδα ὁ παιδαγωγὸς οἰκίτης ἵκνυται; ἢ ubi paulo post, quem Pericles puero dedit Alcibiadi custodem, Thrax Zopyrus ὦν τὸν fuisse dicitur *ἀνδραγωγόν*. τὸν οἰκίτην τὸν ἀρχαῖον ἐπὶ γῆρας dixit Plato T. II. p. 122. B. vid. et Diogenes Stobæi p. 251, 35. Sed tardus Thrax fuerit Zopyrus senectæ; Themistoclis, viri in rebus gerendis prompti, Sicinnus nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. Plutarcho fuisse dicitur *εἰς* Θμιστοκλέη. Polyæno I. 30, 2. *οἰκίτης*, *παιδαγωγός* τοῦ παῖδος: ubi nescio qua fide duplis nitatur numerus filiorum; Filios habuit in universum quinque Themistocles, quorum unus puer mortuus est; Dipolem avus adoptavit maternam, ex tribus, quos moriens reliquit teste Plutarcho *Græc.* p. 128. A. nihil est castrum, eus unis eidem T. II. p. 109. dictis censeretur Diaphantus: *ἀνδραγωγόν* maternus in *Ἀλκίβιαν*: sic suo loco dicitur Plutarcho, et, quam nitatur, plus semel Platon in *Ménon* Tim. p. 93. d. A. V. A. G. K.

13. τὰ ὑμῖν κατὰ πρῶτον γινώσκου) Haereo hoc servem,
 ap. ex Gode: revocam κατὰ πρῶτον, posterius libi VII. 238.
 πρὶν δ' ἰδὲν κατὰ πρῶτον τὸν Περσὶν γινώσκου τὸ πρῶτον.
 Vid. cap. 138. Omitto et μάλλον, quod damnant schedae,
 poterit, ut alibi indicavim. Mox fidentior, [III. 18.] ἀπὸ
 τῶν ὑμῖν 1701 ἀπὸ τῶν, Aldo duce reformavi. W. B. S.
 CAP. LXXVI. 5 seq. τὸ ἀπ' ἰσθμῶς κίρας) Non vela-
 bo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tra-
 ctum Megaridis haec ostendere, non classis Persicas opus.
 Κίρας, in promontoriis frequens apud Salaminem ad Solin.
 p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. 11. ed. Cas.] sub
 istiusmodi κίρας in Megaridis et Atticae finibus exstet-
 sum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Aristodoti
 fide, (Themist. p. 118. c.) propter illa κίρας Xerxes ex
 ex aurea aella navale hoc spectavisse praelium. Sic insu-
 lam circumvecti, et promontorium, κίρας, occidentem spectantes,
 incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusis-
 sent. Quia tamen suspitioni, quae cap. 85. produntur,
 efficere videntur, eam non urgeo. De Cynosura: et Ceu
 [III. 7.] res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem
 elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu
 scriptorum ignerari: cui paria non facio. Laconica apud
 Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs
 paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intef-
 ligo contra Sunicum Atticae, et Cynosuram, ἀπὸ τοῦ Μάρα-
 θῶν, promontorium Macasthonis; Euboeam spectans, eius-
 dem Hesychii. Longius in tabulis ad Cellarii et aliorum
 pictis a Sunico, quam Herodotea postulant, distinguitur;
 male, opinor; vix enim tam una nocte, eaque aestiva, id
 promontorium flectere, tantumque spatii absolvere qui-
 vissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosu-
 ram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut
 et hac parte fugae occasio Graecis praecedatur, obsepiunt.
 WESS. — Verba ista, ἀνῆγον δὲ τὸ ἀπ' ἰσθμῶς κίρας κο-
 κινούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad
 occipuum spectabat producant Salaminem versus, eam circumvi-
 suri; quasi accusativus τὸ κίρας a verba ἀνῆγον penderet, et
 ad κοκινούμενοι intelligeretur αὐτήν. Ego verbum ἀνῆγον abso-
 lute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀπὸ τὴν
 ἑλκ., nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ

ἀπ' ἐσπέρης κέρως fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summam parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιποιῶσι etc.) Putares in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse, Ἐνθαῦτα πίμπυι τοῦσδ', ὅπως ὅταν πῶν Φθαρίντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζομένο Κτείνουσιν, — φίλους δ' ὑπεκπαύουσιν, Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, *Pytttaleam* Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χρυσάρεον) Sic melius Codices, Apollinis χρυσάρεον titulus Iliad. ε. 524. et in Hymnis, sorori eius, Dianae Munychiae, multo aptior quam Atticae littorali tractui. Post dein Ἐλπίδι μαῖνόμενοι etc. vulgavit *Camerarius* in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβριος νύξ) Non iuvenem, sed satietatem, αὐτοῦ κρατερῆς. *Bacidis*, *Portus* et *Stanleius* explicant, iniuriā fortasse. *Pindarus* Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρου μητέρα, converse tamen, ut volunt. Nam Τίπτει τοι κόρος ὕβριν, citantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis, est, que adeo mater contumeliae sive ὕβριος, non proles. Verissimum *Pythagorae*: in civitates insinuare sese πρῶτον τρυφὴν, ἔπειτα κόρον, εἴτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ὄλεθρον, in *Stobaei* Serm. XLI. p. 247., et *Ephantaе* eadem de Schola, α. πολυτέλεια μάτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβριος, ἐξ αἰ. τῶν ἐν ἀνθρωπίνους κακῶν τὰ πελλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 355. Haud alius *Bacidis* κρατερός κόρος juvenis ac *Xerxes*, νύξ ὕβριος ob contumelias iniuriasque, quarum ille toti Graeciae auctor, *Raphelio* ad Epist. *Paulli* Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen *Stanleium* in Aeschyli *Agamemnon*. vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, iuvenem κόρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime ratione h. l. vocab. istud accipiatur, suadet utique simillimum *Pindari* dictum. S.

8. δοκίυντ' ἀνὰ πάντα πύθισθαι) Admodum tenebricosum, An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἱσομένους πύθισθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πύθισθαι, quorsum

ex Pass. excerptum vergit. WESS. — Non tenebricosum modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πύθισθαι, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πύθισθαι, de quo in *Var. Lect.* dictum. Equidem unice veram putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, τίθισθαι. Nempe ἀνὰ πάντα τίθισθαι, pro ἀνατίθισθαι πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset ἄνω κάτω τίθισθαι: conf. III. 3, 12. Nec obstat quod ibi activa verbi formā scribitur, τὰ μὲν ἄνω κάτω θῆνω: nam medium verbum τίθισθαι significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἄνω retracto tono scriptum oportuisse censeant, aut absque accentu, ἀνα, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

12 seq. Βάκιδι ἀντιλογίης etc.) Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi ἀντιλογίης in *Dissert. Herodot.* maluerim) non pugnabo. Defit oblitterata praepositio; reditura, modo Βάκιδι δι' ἀντιλογίης revocetur. An vero δι' ἀντιλογίης λέγειν, contradicendo obloqui, iniustum sit, fateri; obvarium in isto genere sermonis usum, erubescō. Alii qui sentiunt, ut Clar. *Abreschius*, οὕτῃ αὐτὸς ἐλθεῖν τοῦ μῦθου refingunt. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab ipso *Animadv.* ad *Aeschyl.* lib. I. 3. p. 15. et *Valcken.* in *Phoenias. Euripid.* vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. οὕτω ἐναργείως λέγοντι Βάκιδι etc.) Quod aequitur ἀντιλογίης, commode corrigit vir Cl. in *Diss. Herod.* p. 201. Vel ob hoc unum dictum *Herodotus*, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα παλὸς καὶ ἀρχαῖος, censeri deberet τὰ περὶ μαντείας καὶ χρησμολόγους πάλαι νῦν αἰῶν. Sed hinc simul aestimare licet, iam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod *Bacidis* esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu *Themistoclis* fuisse confictum. Quae bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut *Bacidis* aut ipsius *Apollinis* oracula Athenis decantata, ridet illa magna cum libertate *Aristophanes* in *Avib.* vs. 963 seqq. et *Equit.* 995 etc. Ad veritatis lumen *Eusebius* istius etiam officinae fraudes retegens Lib. IV. *Praep. Evang.* pleraque fuisse putat oracula γῆτων ἀνδρῶν τεχνάσματα, ut *Oenomao* certe vide-

3a. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyden. I. c. 31. διελθόντων παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ὁμοεσούντες. VABCK.

14. πάλιν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἱπυάσεται) Optime Mesti et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δεῶν laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τοῦ [post λέγω δέ]; siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὲ τὰ κάλλιστα) Si qui ταῦτα δὲ τὰ πρᾶξασαν praeceptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque; eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 21. sollertia; [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperae ed.] exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστ.) Malunt ταῦτα ἔλεγε Θεμιστοκλῆς παρελθὼν δὲ ὁ Ἀριστίδης etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, σήμερον αὐτοῖς παρελθὼν, ὡς ἔχον; neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - φάμενος, cui simillima in Musis conplura. WESS.

6. ταῦτα ἵστας μετρίως) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. Ἀριστίδην φασὶν ὡς τῶν γεγονέντων μετασταθίνα (hoc e margine recipere) ἐν Αἰγίνῃ διατρίβειν, ἕως αὐτὸν ὁ δῆμος κατεδίκαρε. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. 1. decennali anno tertio ἐλθόντες τοῖς μετρίως καθεδόν, μάλιστα - - φεβούμενοι τὸν Ἀριστίδην: quae deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nem quod ad

Nepot. *Lambinus* putat, idem ex *Herodoto* liquere, errat meâ quidem sententiâ. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter haerens in insula *Psytalia*; vid. *Herod.* c. 95. *Demetrius* περί Έρμ. §. 248. Ὡςπερ τις Ἀριστείδου κατηγορῶν, ὅτι οὐκ ἀφῆκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· ἀλλὰ αὐτόκλητος, ἔφη, ὅτι ἡ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συνέναυμαχεῖ, Ἀριστείδης δὲ οὐ· quae; cū iuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per *Cererem* mysticum *Iacchum* intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. *VALCK.*

CAP. LXXXII. 2. τριῆρης ἀνδρῶν Τηνίων) In *Themist.* *Plut.* p. 118. Ε. ἐφ' ἣν Τινεῖα μία τριῆρης αὐτόματος: nescio unde. Hinc si sumpsit, *Τηνία* fuit, quae et *Nob. Pabmerii* divinatio. *Tripodem Delphis dedicatum*; [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad *Salaminem* et *Plataeas* debellarunt, *Thucyd.* I. 132. et *Auctor Or. in Neaer.* p. 740. describunt. *WESS.*

5. ἐν τοῖσι τὸν βαρβ. καταλοῦσι) Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi, (*Nepos* in *Pausan.* c. 1.) *Delphico* tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων. *Olympiae* quoque *Iovis* erat statua a Graecis dedicata, qui apud *Plataeas* pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τήνιοι, *Pausan.* V. [c. 23.] p. 437. Hoc satis est ad *Herodoti* Τηνίους hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum *Delphis* (teste *Thucyd.* I. c. 132.) ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν Μυδοῦ ἀκροβόλιον: quodque nimis superbe *Pausanias* inscribi curaverat, *Lacedaemonii* ἐξέκολλαν καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκατελοῦσαι τὸν Βάρβαρον ἐστήσαντο (cur non ex *Codd.* receptum ἔστησαν τὸ) ἀνάθημα: mutatis *Lacedaemoniis* τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς obiciunt miseri *Plataeenses* apud eundem III. c. 57. Secundum *Auctorem Or. c. Neaer.* p. 740, 153. in *Amphictyonum* concilio causâ dictâ *Plataeenses* coëgere *Lacedaemonios*, ἐκκόλλαντας τὰ ἱερεῖα, ἐπεγράψαι τὰς πόλεις, τὰς κοινωνούσας τοῦ ἔργου: in quibus ἑκατόψαντας ego quoque retinuerim; vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* II. p. 100. *Eustath.* in *Il.* ξ'. p. 990, 17. *VALCK.*

CAP. LXXXIII. 3. ἡὼς τι δὴ δίδουσι) *Med.* et aliorum scriptura, cui similem ex *Arch.* enotavi lib. VII. 217. ex praecipua parte fallit. Ita ibi, ἡὼς τι δὴ δίδουσι, καὶ

εἰ ἔγινοντο etc. Placuit accessio τοῦ δὲ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἡγορούμενα, et hi propugnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ εἰ - - ποιησάμενος προηγόρευε; ut Themistocles, popularibus suis coactis, habitā oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quae praeter eo. WESS.

3. seq. πῶς τε διαφαίνει etc.) Haec et vicina, perperam conjecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, πῶς τε διαφανούσης, καὶ τούτων σύλλογον τῶν ἐπιβατίων ποιησάμενων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflamavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', Ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἄδω, Θῆκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπὶ γι μέντοι λευκόπυλος ἡμέρη· πᾶσαν κατέσχε γαῖαν; iuxta Herodotum, prima luce; simul atque πῶς διαφαίνει. Frequentius legitur ὑπέφαίνει: Herodotum est, ἅμα ἡμέρη διαφανσκούση, vid. ad lib. III. c. 86. ἅμα ἡμέρη, et ἅμα τῇ ἡμέρῃ leguntur apud Thucyd. p. 500, 64. 396, 111, 311, 2. Haec ad magnum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, πρῶτα, corrigi deberet in πρὸ ἔω: ut ἐξ ἔω, sic πρὸς ἔω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 65. et 312. et εἰς ἔω apud Isaeum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocracion in Etymol. ἡμέρη τῇ ἀρχομένην ἡμέραν: non alium Isaei locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum εἶσω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ὠκελον τὰς νῆας) Vallae Latinae, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegisse, quod ἐκέλλειν τὰς ναῦς Philo. strateg. II. p. 688. 689. male ab Olea: io sollicitatum, nulla valet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. δεινὸς γὰρ κλύδων· ἀπὸ λαοῦ πρὸς αὐτὴν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyli frater, hic Παλληνεύς, in Plutarcho Themist. p. 119. p. Δικελεύς, qui populares in Attica civitate utique diverai. Aeschyli fratrem fuisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyli Pers.

vs. 410., ubi quae de Lycomede Critici, fortasse ex Platarcho sumpta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. ἐπὶ πρύμνῃν ἀνακρούοντο etc.) In Lexico Herod. sic probabiliter scripta recepit Suidas: Ἐπὶ πρύμνῃν ἀνακρούοντι, καὶ ὀπίσσω τὰς ναῦς. Κατὰ πρύμναν ὑπεχώρειν οὐχὶ ἐπιτηρεῖν, καὶ ἐξέλκεναι τῶν πολεμίων τὰς ἐπιοῦσας ναῦς. Graecam locutionem, πρύμναν κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt praesertim observata I. F. Gronovii [Observ. lib. IV.] quibuscumque illa Bossii conf. et Ti. Hemsterh. ad Luciani Nigrin. [c. 8.] p. 46, 47. et Bentleii ad Horat. Epod. IX. vs. 20. Hinc mutuari licebit verba Themistoclis ad Ionas ex Iustini II. 12. at vos commisso praedio ite cessatim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑπεχώρειτε πρύμνῃν ἀνακρούομεθα. Quando apud Herod. paulo legitur inferius, [lib. 14.] μέχρι κόρου ἐπὶ πρύμνῃν ἀνακρούεσθαι; quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἐπὶ πρύμνῃν ἀνακρούοντο, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasi πρύμναν ἀνακρούεσθαι. Hoc facere dicebantur eximie qui navale praelium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendae, quo expeditius rectis prorsus a portu exirent, docente Bentleio l. c. In Schol. ad Aristoph. Vesp. vs. 397., pro ὅπως αὖν τροπῆς αἶψα, unā literā mutata scribendum, ὅπως αὖν εὐτροπῆς εἰς εἰς ἐξόδον ἢ ναῦς. Primasae Pallenensis Aminias νῆι ἐμβάσαι, an alius, cadere potest in dubitationem: Aeschylī Persa fatente vs. 409., ἤρεθον ἐμβάδης Ἑλληνικῇ ναῦς. Plutarcheis in Themist. p. 119. d. satis conveniunt narrata Diodoro XL c. 18. ubi in fine cap. naves Persarum πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τὸν πῆλόν δὲ πλείους προτροπᾶσιν ἔφευγον. VALCK. — Quod l. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἐπὶ, corrigendum Valck. censuit, id mihi Vir doctissimus non persuasit; posteriori loco opportuna est ἐπὶ particula, priori vero minime opportuna, et ibi cum codicibus omnibus veteres glossae et Suidas recte agnoscunt: et suis etiam verbis vetus Thucydidis Interpres ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τῇ πρύμνῃ κοσμητικῶν δεικνύει. Nempe vulgo quidem nule πρύμνῃν (vel τῇ πρύμνῃ) κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἀνακρούεσθαι (qua l. 3. Herodotus utitur) decurtata. S.

13. οὐδὲν αὐτῶν πύριον τὰδ') Necessitudo nulla, aut πύριον αὐτῶν aut πύλουρόν τε formetur. Species illa matronarum prius Graecis exprobravit segnitiam, qua remis inhibebant: tum, confidenter in hostes ruerent, fuit auctor. Atque hoc vult, neque latuit Cl. Abreschium. Aciei Persicae Graecaeque classis ordinem Diodorus diversiore[m] dedit lib. XI. 18. WESS.

CAP. LXXXV. (καὶ τὰδ' αὖθις δὴ Ἀθηναίους.) Atheniensibus Lacedaemonios iungit Diodor. XI. 18., et hos, ut illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta Herodotum, cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter retinet Noster. Τοῦ δὲ δὴ σῆμα, ait, [ἱστορία] μένιν καὶ θυρίων μένιν sic syllabā scribendum puto, repetitā pro τοῦ δὲ σῆμα. VALCK. — Ἀτρεσία erat τοῦ δὲ, quod dībri dedere, nempe τοῦ pro τοῦ δὲ vel τῶδ', ut saepe alias. (S.)

13. Phylacus Samius οὐ πύριον βασιλῆος ἀντοράδην. Haec propria Graecis erat haec in re locutio de Persarum Orosangie. Illinc transumptam eleganter adhibet Callidem ludens Socrates in Platōnis Gorgia. p. 166. c. 1. a. Platōne mutuati sunt Sophistae. Graecarum etiam civitatum nῆπότες saepe publicitatis ἀντιπύριον; vid. Ti. Herath ad Lucian. p. 367.

[ad Dial. Mort. X. 6.] VALCK. — καὶ ἀντοράδην ἱστορία. Ibid. οὐ πύριον βασιλῆος ἀντοράδην. Congruunt de Mardonio prodita Esther c. vi. ubi docte Grotius, operosior Ba-
Briassenus Regn. Pers. l. 138. et Des. Heraldus Advers. l. 9. quos H. Relandus ac Burtonus duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. οὐ γὰρ αὐτῶν ἔτι) Koenio non scripsisse de barbaris videbatur: οὐ γὰρ αὐτῶν ἔτι οὐκ αὐτῶν πύριον τὰδ' αὖθις δὴ Ἀθηναίους. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, καὶ τοὶ ἑαυτὸν καὶ ἑαυτοὺς ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῶς ἀμείνονες αὐτοὶ ἰούτων, ἢ πρὸς] Euboly. Oratione more suo turbata duo dixit; primum, isthoc die ἀμείνονες fuisse, ἢ πρὸς Euboly; sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad Artemisium, verum praeterea ἑαυτοὺς ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῶς ἀμείνονες αὐτοὶ ἰούτων: id est, interprete Nostro ἀμείνονες τῆς συνταγῆς. V. 118. semet ipsis multo praestantiores, quam velut naturam superantes. Herodotea quaedam Portus dedit in Euboly; alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3 seqq. κατὰ δὲ Ἀρtemisiaν etc.) Callidum *Artemisiae* commentum, indignante *Plutarcho* nimis verbose narratum, adnotavit etiam *Polyaenus* lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. φέρουσα ἐνέβαλε νηὶ αἰλῇ) Adiuvat hic incitandi ac propellendi vim participium φέρουσα, alibi eleganter redundans. Egregie, his *Herodoti* non posthabitis, T. *Hemsterhusius* ad *Luciani* Dial. Mort. VI. pag. 349. *Diodorus*, εἰς ἐμβολὴν φέρουσα, ναὺς εἰς ἐμβολὴν φερομένη, de tali impetu, lib. XX. 16. etc. Facinus autem hoc reginae addidit *Polyaenus* strategematibus lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μέντοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc et verius. Sic c. 128. ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήνεκε γενέσθαι) Corrigenti, γενέσθαι μῆχος τοῦ διαφυγείν, nec schedae veteres, nec creberrime in Musis iteratum συνήνεκε γενέσθαι prosunt. Nam διαφυγείν τε καὶ μὴ ἀπελίσθαι, *Herodoteae* consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit *Abreschius* Dil. ad *Thucyd.* lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. σαφῶς τὸ ἐπίσημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui σαφῶς, ὡς τὸ ἐπισ. in coniecturam incidit; non illam damnabilem, modo ab ipsa re ex-postularetur. Si *Polyaeno* fides VIII. 53, 3. *Artemisia*, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, οὐ μόνον τὸ τῶν βαρβαρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημεῖον εἶχεν. Quorsum tamen ἐπίσημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in eius prora, ut ab aliis discerni posset. Tale Chimaeri, ἔπλασε γὰρ πλοῖον λίοντα μὲν ἔχοντι πρῶταθεν ἐπίσημον, ἐν δὲ πρύμνῃς δράκοντα apud *Plut.* T. II. pag. 247. f. Vise et Scheffer. Mil. Nav. lib. III. 1. WESS.

14. οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασι μοι γυναῖκες, etc.) Expressit celebre dictum *Polyaenus* VIII. 53, 4. paullo aliter; melius *Suidas* in Ἀρtemisia, et *Eustathius*. Ennianum, Vos etenim iuvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime *Gronovius* derivat. WESS. — Dicti *Xerxis* vehementer.

tiam Trogus infregit, Theopompum sorte sequutus: hinc Iustin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyaen. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu perijt λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. D. Quae posui Herodotea ubi dedit Euthydemus ad Th. n. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Aiace (vs. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omittit: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναῖκας ἀντ' ἀνδρῶν ὅτελοι γεγονότας: memorat de Sesostri narratum H. 1024, de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅσον ἄνδρες γυναικῶν. [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. B. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica παρρησίᾳ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδραῖς, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικῶν. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. Ἀριαβίγνης) Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. D. et Tom. II. p. 488. F. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διεφθάρησαν, τίσσας μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρὸν νομαῖς διαφθερῆναι: ubi Grotius in κριτικαῖς, frustillatim discerpi, quod nuperrime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuisse. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαφθερῆναι praedam esse militum posse, quidque verbis οὐχ ἥττον τῶν ἐσφαγμένων ἐπράθησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δευαλώτους συλληφθῆναι tum faciendum? Illa demum praedam ponunt, cetera miserorum necem; Grotiusque adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex Herodot. T. VI. P. II.

Alex. Cod. ἐν χειρῶν νόμοις utrobique; aut certe νόμος, recipi potius erit. WESS. — Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθεῖσθαι, vel πίπτειν, Polybio, praesertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybian. voce Χεῖρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινες Φοινίκων) Quibus ex pluteis et quo Codice *H. Steph.* hoc acceperit, dicere non habeo. Herodotum est. Πέμπει τῶν τινος δορυφόρων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τις Περσέων, I. 85, 11, ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius conguessit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινες Φοίνικες) Φοινίκων corrigendum vidit Koenius; praebet hoc margo *Steph.*, absque Codicibus recipiendum. Τῶν τινα ἑταίρων, in *Pausan.* pag. 594., *Ioniam Sylburg.* vocat ἀναστροφὴν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. *T. Hemsterh.* in *Lucian.* p. 82. et *P. W.* in *Diss. Herod.* p. 137. Qui loquendi saepe figuras usurpat elegantes et rariores, amat *Eustathius* hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere: huius immemor *Casaub.* in *Athen.* I. p. 22. B. pro τῶν Ὀμηρίδων τις, pag. 56., verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηρίδων: quod praebet *Eustath.* in *Od.* β'. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit *Eustath.* semel *Athenaeus.* VALCK.

[10. αἶτε δὲ ἰόντες etc.) Utique αἶτε δὲ ἰόντες, aut αἶτε δὲ δὴ ἰόντες, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπὴρ ῥά ξαν) Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud *Suidam* etiam Ἀπαράξιεν; et Ἀπήραξιν, ἀπέκοψεν, scribendum; non literā ̑ duplicatā. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀρασσόμενοι, συναράσσονται, etc. *Eustathius* ad Ἰλ. ε'. 81. ἀπὸ δ' ἔξισι χεῖρα βαρῖαν τὸ Ἀπίξιεν, ait, ἀντὶ τοῦ ῥάστα ἀπέκοψεν εἰληπταί τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαράσσων λέγεται Ἰλ. π'. 116. Optime: significat eximie Ἀπαράσσειν, decutere. *Livii* verbo *Valer. Max.* VII. 4, 2. altissima pappaverum capita baculo decussit; ἀπήραξε. *Hesychius*: Ράκτρια, τὰ ῥαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαράξαι κρᾶτα, *Sophocl. Trach.* vs. 1032. χεῖρα, *Philostr.* p. 827. f.

Apud Herod. V. 112., ὁ Κάρ δρεπάνῳ πλήξας ἀπαράσσει τοὺς ἵππου τοὺς πόδας: equi pedes falce decutit, ut segetes decutiuntur, ἀπαράσσονται. VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιώμενος) Vetus καὶ πᾶν αἰτ. omni modo accusans vertit et longe praefert doctissimus de Pauw: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem Mssorum, cuiusmodi nullum inspexerat, ignorant. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum ἀρξάντων τῇ Φυγῇ αἰτιώτατους ἀπέκτεινε, Diodor. XI. 19. WESS. — Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et praesentem fortunam moleste ferentes) quo sibi et accusans intellexeram: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius cunctos Phoenices existimaverit intelligi, ne cum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατήμενος ὑπὸ τῷ οὐρεῖ) Athenis in arce sella fuit dedicata, δίφρον τὸν ἀργυρόποδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua ἐκαθίζετο ὁ Ξέρξης ἐν τῷ Αἰγαλίῳ ὄρει τῆς Ἀττικῆς, θωρών τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegilium pagum et montem Aegaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλίον, ὄνομα ὄρους: ubi Codicum lectio Ἀγαλιῶν Suidae debetur; veram, Αἰγάλιον, ex Thucyd. p. 111, 83. [lib. II. c. 19.] grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τὸ καλεῖται Αἰγάλιος) Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ubi fretum artissimum; Acestodorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κεράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. E.; qui quidem dissensus ex locorum colliumque Aegaleo vicinorum, [?] Cl. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schöl. Aeschyli, Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῷ Αἰγαλίῳ, voce leviter turpata, ὄρει τῆς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quibus Istri su-

per Aegaleo monte et vicinis fragmentum, *Wassius*, oblitus non fuit, sed situs huius *Aegalei* vir magnus, ad *Strabon.* lib. VIII. p. 550. [p. 359. c. ed. Cas.] *WESS.* 22-24. πρὸς δὲ τῇ καὶ προσβάλλετο -- τοῦτον τοῦ Φοινικίου πάθους) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tenuit *Vallae* Latina *Wess.* cum *Gron.* quae huius modi erant: *Quin etiam eladi Phoenicium qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.*] Unde enim Ariaramenem eladi Phoenicium victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An προσβάλλετο τῷ τὸν τοῦ Φ. πάθους haec indicare apta sunt? Saltem aliqua verbo casus adfuisset. Porro οἱ μὲν δὲ etc. quae continuo post, *Phoenicium* postulant poenas, nullas *Ariaramenis*, At obscurum et molestum perseverat προσβάλλετο -- τοῦτον τοῦ Φοινικίου πάθους, neque dissipatur *Pavii* Latinis, ab eo incerpabatur praesens propter hanc *Phoenicium* poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari *Ariaramenem* voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem latere arbitror, et προσελάβετο, quae elegans *Reiskii* conjectura, fingendum; ut innuatur, *Ariaramenem*, virum *Persam*, *Ionum* amicum, cum praesens adesset, calamitatem illam *Phoenicium* adiutasse criminando. Placet *Abreschii* ὁδὸς τοῦ τὸν τῷ, adeundi *Dilac. Thucyd.* pag. 112. *WESS.* — Vide *Ver. Lect.* Ἐλάβετο et ἐβάλλετο, horumque composita, quam facile inter se permutari per librariam occitaniam potuerint, satis adparet, προσβάλλετο quidem non modo cum *Schnef.* tenuit, sed diserte etiam defendit *Schulzius*; non animadvertens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construui, quo ea prodeat sententia quam ipse *Vir doctus* huic loco subiecit: insuper etiam -- contulit ad illam *Phoenicium* eladem. Verbum συμβάλλεσθαι novimus ista notione positum; sed diversa ratione constructum, velut apud *Lysiam*, pag. 105. ed. *Reiskii*, πολλὰ ὑπὲρ τῆς δευτέρας συμβάλλοντο et apud *Polyb.* III. 40, 7. πλείστα συμβάλλοντο πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ παλίου, ubi perperam alii libri συνελόντο. Similiterque in illo *Strabonis* loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. *Almelot.* nescio quo errore idem *Schulzius* excitavit, παρὰ δὲ εἰς τὸν ἡρώην προσελάβετο, videndum ne προσέβαλλετο ibi

scriptum oportuerit. Verbum λαβεῖν eiusque compo-
sita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et
προσλαμβάνει quidem nusquam alibi reperire mihi con-
tigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. vs. 9. ubi abso-
lute ponitur, προσλάβετε πρὸς θεῶν: ubi Schol. συνέλαυναι
Sed cognata προτενιλαμβάνει et συλλαμβάνει cum genitivo casu
constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 13;
III. 48, 11. Quod autem opponit Schulzius, verba haec non
nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non ob-
stat quo minus verbo προσλάβει hic esse locus possit,
namque intelligi debet, προσλάβει αὐτοῖς (scil. τοῖς Ἰωνεῖ)
αὐτοῖς τοῖς Φοιν. πόλεος, adiuvit Ionas, operam suam illis contu-
lit, ut ab eorum capitibus in capita Phoenicium averteret ocla-
ritatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνθαῦτα συνκρούον ἡμῶν etc.) Nugae
[veteris] Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali
conflictu, ab Aem. Porto explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα
συνκρούον, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὐρεῖ τι συνκρού-
σονται τῶν Καλυδονίων -- πῦρ. Pytheam vero, ex captivitate a
Polyorito vindicatur, Ἰσχυρόν filium melius lib. VII.
98, 11 [quam Ἰσχυρόν, ut hic vulgo lin. 5.] scribi, ante hos
ducentos annos H. Stephanus decuit. WESS.

11 seq. (ἐς τῶν Αἰγινητίων τὸν Μηδικὸν ὀνειδίζων) Ecce ite-
rum Crispinus. Ventebat [Valla]: exprobrans Aeginetis,
quod cum Medis sentirent: [quae quidem intacta Wess. cum
Gron. in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aegi-
netarum ductore credemus? Sensit incommodum vir do-
ctus [Reiskius]; sed auxit scribendo, ἐς τὴν πόλιν τῶν Αἰγινη-
τίων (ὀνειδίζων), quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeg-
inetis studium Mediarum partium exprobrasset, cuius,
si Sicinnus ad Persam missum cogitare velis, notitiam
non habuit; uni Aristidi patefactam; neque fraus illa
bellica probrum fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus The-
mistoclem dicto memordit, quod superioribus annis omnes
Aeginetae et in his Cirus, ipsius pater, sinistra Athenien-
sium criminatione studii erga Medos fuerant accessiti. Si du-
bitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum μά-
χη τῶν ἰπσῶν in conflictus fervore ὀνειδίζω, seu non sine pro-
bro invehitur et obliquit Atheniensium imperatori, quip-
pe, quod res ostendebat, fictissimum, Polycritus. Mox,
τὴν Ἰμβραίων Sidoniae, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII. 1. ἤκουσαν Ἑλλήνων ἀριστα Αἰγινῆται) Honoris amplissimi, velut ab Herodoto Aeginetis attributi, ter meminit ineditus in Aristiden Scholiasta: in Panathen. T. I. p. 183. Ἀνταγωνιστάς, inquit, Φοῖσι ταῦς τὴν ὁμαίαν ἰσχυρότας τέχνην, λέγοι δ' ἂν Αἰγινῆτας· αὐτοὶ γὰρ μετ' αὐτοὺς ᾔδσαν τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεῖα αὐτοῖς δίδωσι. Quando scribit Sophista doctissimus pag. 239. οἱ Ἕλληες - - τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν ἀπέδωσαν τῇ πόλει: Schol. τὸ ἀριστεῖα primum intelligit de spoliis eximiis, sella Xerxis, et acimace Mardonii: τινὲς δὲ, ait, λέγουσιν ὅτι νῦν πρὸς χάριν πῶν Ἀθηναίων λέγει, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει τῆς ναυμαχίας ἐπὶ. (ἀπενέγκασθαι) δόξαν τοὺς Αἰγινῆτας. Hos ubi vocat Aristides pag. 268. τὰ ναυτικά πρώτους: καὶ ὁ Ἡρόδοτος, inquit Schol. αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, ὡς ναυτικοῖς ἔπαυος οὖν Ἀθηναίων ἐστὶ, ὅτι τοὺς ναυτικούς ἐνίκησαν. Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alterius Codicis adiumento facile edendo, paulo plura descripsi lectu digna, qualia Codex iste Clar. Burmanni multa continet ad historiam Graecam illustrandam eximia. Plutarchus etiam in Them. cuius meminit Clar. I. Perizon. ad Aelian. Var. Hist. XII. 10., eandem in rem citat Herodotum, quem (in lib. de Herod. Malign. p. 871. D.) aegerrime fert abuti persona Dei Delphici; hic enim Aeginetas ἀπαίρει τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, teste Herodoto infra c. 122. ubi cap. seq. 123. Graecorum Principes Corinthum oblegat, illic indicaturos quis unus prae ceteris hoc praelio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, publice ducum iudicio Aeginetas velut isthoc praelio praestantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit Herodotus, testatur Diodor. Sicul. XI. cap. 27. κρίσεως προτεθείσης περὶ τῶν ἀριστείων, χάριτι πατισχύσαντες (Lacedaemonii) ἐποίησαν κρήνην, πόνον μὲν ἀριστεύσαι τὴν Αἰγινητῶν, ἄνδρα δὲ Ἀμινίαν Ἀθηναῖον: de invidia, qua erga Athenienses affecti fuerint ἐκ εὐνοίας τῆς ψήφου, clarius etiam loquitur c. 55. Istam Graeciae Principum invidiam verisimillimam posterorum forte memoriae subtrahere studuit Herodotus; qui hic ex vulgi iudicio primas inter privatos propugnatores desert Aeginetas Polycriton, et Atheniensibus Eumeni atque Aminias; e quibus Aminiam hoc honore plures dignantur: vid. Perizon. in Aelian. Var. Hist. V. 15. VALCK,

3. καὶ Ἀθηναῖοι) Melius ita: ambo erant *Athenienses*. Diodorus XI. 27. solum *Aminiam*, *Aeschyli* fratrem, habet, rectius *Aelianus* Var. V. 19. cum nota *Perizonii*. *Amplexus* in proximis sum [lin. 5.] ἐπεδίωξε, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. ἐπὶ τε σφί ἀπέδιξε μὴτ' ἐπιδιώκειν ἐτι προσαίρω, etc. WESS.

CAP. XCIV. 1 seqq. Ἀδείμαντρον δὲ τὸν Κορινθίων etc.) *Herodotum* spe praemii delectum, quod sibi sponponderat *Corinthis*, haec, mutatis prioribus, scripsisse, *Dionis Chrysost.* accusatio est. *Plutarchus* omnia Scriptoris malignitati contribuit; de praemio non inpetrato, si bene memini, tacens. Profecto in *Corinthiorum* et *Adimanti* praetorio nimis parcae Musae sunt; qua de causa, non divino. Haec tamen ex *Atheniensium narrationibus*; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius Graeciae haud opposuisset consensum. WESS. — Vide tin. 2. et lin. 22 seq. Caeterum commodè *Larcherus* observavit, si veritati consentanea esset *Dionis* criminatio, *Plutarchum* profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam *Herodoto* adspargendi. S.

Ibid. Ἀδείμαντρον δὲ τὸν Κορινθ. etc.) De *Corinthiis* et *Adimanto* hic tantum narrat, quid *Athenienses* dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universae Graeciae; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam Athenis sparsam eleganter enarrat atque explicate. Saepius etiam alibi talia scribit de *Corinthiis*, quae *Atheniensibus* multo quam illis lectu videri debuerint iucundiora. Huc adde *Dionis Chrysost.* qui *Herodotum* admirabatur, testimonium, in *Corinth.* p. 456. *Corinthum* Nostrum venisse narrantis, et pro laude *Corinthiis* iure contributa voluisse μισθὸν ἄρνησθαι: mercede negata, μετισκεύασιν, inquit, ἐκείνα, ἃ πάντες ἐπιστάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδείμαντρον. *Dionis* locum adhibuerunt *Clar. Wess.* etiam in *Diss. Herod.* p. 128. et *Reiskius Animadv.* II. p. 527. Haec tandem exigantur *Plutarchi* T. II. p. 862. D. ὅτι μέντοι δέκα τάλαντα δωρεάν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀντίαν τὸν ἀφ' ἑωφίας, χράσαντος, ἀντὶ Ἀθηναίων οὐ τῶν παρημέλημένων ἐν ἱστορίᾳ Διούλλος εἰρηκεν. Haec si vera sunt, neque gratiae nec simultatis Historicus noster effugiet suspicionem; nota est, quam primam esse historiae legem scribit *Cicero*

de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Thucydidae silentium; donatum Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata Simonidis aliorumque; quae omnem tollere videntur dubitationem; quaequo Herodoto non ignota persuadere debuerant, tumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posterorum etet memoriae tradendum. De quatuor Epigrammatis, quae praebet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. med.; duo habet Dion Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo Νῦν δὲ περὶ Αἰάντος viri docti restituendum monuerunt apud Plutarchi, pro Νῦν δὲ ἀνάματος. Illa Dionia non esset deterior lectio; Plutarcheam certe propior: Ὡς γὰρ εὐδὲρ ποτὶ ἰσάμεν ἄνθρωποι· Νῦν δ' ἄμμι Αἰάντος νῆος ἔχουσιν Ἑλλήσπεσιν. In Doriciis reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur ἄμμι, vel ἄμμι: τὸ γὰρ ἄμμι παραμένον ταρκεύεις, Sophronis est in Schol. ad Aeschyl. Choeph. vs. 294. In Ocelli Doricis apud Stobaeum in Eclog. pag. 45, 25. ποτὶ ἄμμι scribendum: ποτὶ ἡμᾶς est in edita libello ποτὶ ἄμμι apud Diog. Laert. I. 113. ποτὶ ἄμμι in Aristoph. Lysist. vs. 95. VALCK. — Epigrammata ista Analectis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132. sequuntur 36. 37. 39. et 40. S.

13. ἀπλῶς καὶ ὑπερβαλόντα) Non aliter legisse Plutarchum videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quae praetoria accessit triremem, [lin. 7.] θείῃ προμήθῃ, diuinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philo-sopho velut οὐρανοπότης, qui acerbè, τί γὰρ, ait, ἴδω τίθεσθαι (forte legendum τινάθεσθαι, priuatis): παραμένει προσημῆς, ὡς πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὑπερβαλόντα τοὺς προσημῆς ἀλαστοίαν illum talia dedecent, qui alium argueret malignitatis. VALCK.

16. ἱερὴν Ἀθηνᾶς Σμιννίδος) Minervae, cui similis Athenis titulus, id sanum in extrema erat Salamine, περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος in Plutarcho, cui celox ista eleganter, sed criminose, οὐρανοπότης, coelo lapsa. Ego vero εἰδὼς ἀποφύγεσθαι [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [τοῖς Κερνήσιον] pro librarii, schedis indicantibus, scholia WESS.

18. οὕτω δὲ ἀποσπρίφοντα) Vere sic ex schedis Græcorum; distracto itidem, [lin. 19.] quamquam ex conjectura,

ἐν ἱερῶσι μένουσι. Nunc quod legitur; Ionum et Herodotum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XC. δ. παραλαβὴν πολλοὺς τῶν ὀπλιτῶν) Πηλοτόχῃ· Aristid. p. 323. γ. τοὺς πρεσβυτάτους καὶ μαχισμώτερος τῶν νεωτέρων; ubi ex correctione Bryani speciosa τῶν ὀπλιτῶν, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in *Pyttalea* caelamitatem tragice *Aeschylus* Pers. vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud *Salaminem*; quae facta est prius, quam poena liberaretur, in *Goni* Nepotis Aristid. c. 2., adfuisse tamen αὐτόκλητον, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμάχον, et verbis quidem inficitis, proptereaue a *Demetrio Phalerō*, ut prave adpellatur, notatis περὶ Ἑρκῆ. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

γ. ἐν τὴν Φυρτάλειαν) In hanc insulam, inter terram continentem et *Salamina* interiectam, (de qua vid. *Steph. Byz.*) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπέβιβαν: sic sapienter scripsisse videtur c. 76. ut saepius illie etiam verba syllaba sequens perperam adhacserit. Persas in insula *Pyttalia* contrucidatos multis lamentatur *Aeschylus* Pers. vs. 447-464., καίουσιν, κραιναποῦσι δυστήνων μέλη; Ἔως ἀπὸ τῶν ἱερῶσι θάψαντες βίβαν. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit *Aristides*, ad *Themistoclem* misisse dicitur *Pletocho* in *Aristid.* p. 323. γ. ex inhumano autem vatis *Eschymus* suavis *Themistocles* immolare ὠμαστὴν Διόνω, *Escho* crudas carnes voranti: ὃ τὰ δειπάζοντες ἔβαν, vel ἔδαν γὰρ Διόνω. Cuius aliàs nomen forsitan ignorassemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. *Pausan.* IV. p. 373. De illa hic egisset *Steph. Bergler.* ut liquet ex *Notis in Alephr.* p. 233. Schol. med. in *Aristid.* *Banathen.* p. 545. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νῆτον) τὴν Φυρτάλειαν λέγει· καὶ γὰρ τῶν τῶν Περσῶν ἀπέβιβαν, ἔκ, ὅτι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκβίβαντες, περὶ τὴν γῆν αὐτῆς διαβίβαντες. Ἐστὶν αὖτε ἡ ἀπόβιβς ὁ Αὐστηχόν, ναυμαχίης Θεμιστοκλέους, μετὰ δὲ τὴν νῆτον τῆς ναυμαχίας ἀποβίβς μετὰ τῶν γερόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνδρῶν τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, *Themistocli* non fuit *Aristides* ναυμαχίης. VALCK.

CAP. XCVI. γ. ὥστε ἐποπλῆσαι τοὺς πλοῖα) Ex

suspensione eruditi viri ἀποπλοῦνται, quomodo πλοῦσθαι apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad τὰν τὰ πολλὰ aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex Vallae sententia Lysistratus Atheniensis Bacide et Musaeo prior erit, malā, uti opinor. ἤκορον τούτων [lin. 10.] non est ante has, sed ante eas res, quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi [lin. 13.] ἐρεμῶσι φέξουσιν iucunda Cl. Kühnius et hanc medicinā reparavit ad Pausan. lib. I. c. 2. ἐρεμῶσι φέξουσιν: tantam videlicet remorum, ad Coliadem eictorum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, Strabo, Eustathiusque recusant, non initiaturi, modo liceret, φέγειν ἐρεμῶσι matronis adprime convenire. φέγειν ἐρεμῶσι, etiam meticulosum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Haec pro Kühnio, vineta mea cadens. WESS.

13. Καλιᾶδες δὲ γυναῖκες ἐρεμῶσι, φέξουσιν. Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut, marinas asperis Echindis aut Laurens aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, legendis φέξουσιν; quae Berglero probata, Reiskio quoque venit in mentem, alii quae Remis sic usurae, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut φούριος, frictorius. φούριον Latinum est fringere, de quo W. Heins. egit ad Ovid. Medic. Faciei. 70. V. A. L. C. K. — φέξουσιν, a doctissimis duumviris commendatum cum Schaefero et Borheckio adoptarunt etiam Iacobs. (in Atticis) et Schultz in Herodoti. Bellis Persicis, quod, ut adducius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo Herodoteorum, sed Strabonis etiam, (teste Lipsienii Strabonis Editore, lib. IX, p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe neutiquam necessarium fuisse, in Var. Lect. ad h. l. demonstravi. Quicquid in memoriam revocat huius vaticinii amphibia istius cuius Thucydides lib. II, c. 53. meminit. Σαλαμῖνος ἢ Σαλαμῖνός.

CAP. XCII. 7. ἡμεῖς ἐπὶ τῷ δὲ καὶ. Factum ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τῷ δὲ καὶ, id est, in Strabone lib. IX. p. 395. A. [p. 395. B. ed. Cas.] arbitrate, id consilium agnoscimus ante navale praelium agitasse, quae et Ctesiae Pers. c. 26. opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *Θυτὸν ἰόν.*) Sicci-ne vero nunciis his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbae quidem velociōres essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re Casaub. egit in *Athen.* IX. c. 11. [Animadv. in *Athen.* T. V. nuperae edit. p. 178.] Levissima mutatione pro *Θυτὸν* libenter corrigerem *ἀνθήιον*, sive *ἀνθρωπήιον ἰόν*. Unius ponam, aliis omissa, de iisdem loquentis Xenophontis verba *Κυρ. Παιδ.* VIII. p. 137, 35. *ὅτι γε τῶν ἀνθρωπίνων περὶ πορείων αὐτῇ ταχίστη τοῦτο εὐδαλον.* Aliorum de his loca dederunt *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 190. et *Stanlei.* ad *Aeschyli Pers.* vs. 247. *Herodotus* saepius *ἀνθρωπήιον* scripsit, quam *ἀνθρώπων*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada; sibi invicem tradentes, comparat *Herod.* [lin. 11 seq.] cuius verba dedit *Io. Meurs.* in Gr. Fer. voc. *Λαμπάς.* VALCK. — Nil opus erat cur vocab. *Θυτὸν* hic sollicitaretur; quum praesertim dubitari merito possit, an *Herodoti* iam aetate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5 seq. *ἵπποι τε καὶ ἀνὴρ τετραγμένος*) Laudibus Gronovium fero, amplioribus ornaturus, modo *Brissonio* et *Stanleio* comiorem sese praestitisset. Neuter schedas *Herodoti* manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in Msstis latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt; clariusque cursum hunc, cuius Cyrus auctor et inventor, exponunt. Videndus *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. I. 258. et *M. Paulus Venetus* lib. II. *Region. Orient.* c. 23., non dissimilem vehicularem apud Tartaros cursum enarrans. Unde vero *Cleomades* (*Sphaer.* lib. II. p. 169. *Ed. Antw.*) mutuatus fuerit, *Xerxem διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούσων μέχρις Ἀθηνῶν*, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic *διὰ δύο νυχθημέρων* ex *Graccia* ad interiorem Persidem nuncios perlatos, dicere non valeo. Sequens τοὺς οὕτως [lin. 6.] haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens saepe mutatio. WESS. — Pro τοὺς lin. 6. cum *Reiskio* τὸς *males* ob sequens *ἐόντων* l. 8. S.

22. τὴν τοῦ Θημιστίου (ἐπιτελείουσι) *Themistium* adumbrasse, *Petario* observatur, *Or.* XIX. p. 230. c. Pertinent huc *Aeschyli* versus cultissimi *Agam.* 320 seqq. Sed adi magnum *Erasmum* *Chiliad.* pag. 574. ed. *Francosf.* WESS.

CAP. XCIX. 5. ἴσαν ἐν θυσίῃσι) De Graecis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, *ἴσαν ἐν θυσίῃσι*. In Graecia saepe τὴν θυσίαν θάλεια sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Casaub. in *Athen.* p. 745. [Animadv. T. V. p. 514. nuperae edit.] Θεῶν θυσίαι, θάλεια τε, iunguntur in *Aristoph.* *Nub.* 328, qui in *Pacis* vs. 780. Ἀνδρῶν τε δαίτας dixit, καὶ θαλάδες μεσούρων. Quando vero de Persis verba facit, *Herodotum* scripsisse suspicor: ἴσαν ἐν θαλίῃσι τε καὶ εὐπαθίῃσι: quorum prius iuxta Nostrum notat χαρμόσυνα ἑορταῖον, vel κεχαριστόντες ἑορταῖον, laeti velut festos dies agitabant. θάλεια ἑορτὴν ἄγειν et θάλεια ἄγειν Graecis etiam dicebatur: *Eustath.* in *Od.* 8. p. 759, 6. *Epist. Soor.* p. 43, 18. Iam vide *Herod.* III. c. 27. in Apidis natalibus Aegyptii ἴσαν ἐν θαλίῃσι. Festo die bonarum rerum affluentes copia dicuntur ἐν εὐπαθίῃσι εἶναι, *Herodot.* lib. I. c. 22. et 191. ubi χορεύουσιν καὶ ἐν εὐπαθίῃσι ἵδαι, αὐτὶ τίνιν καὶ εὐπαθίαν, II. 133. et 174. Nusquam iuncta repeti θύειν καὶ εὐπαθίαν: sed cum istis bene conveniunt, quod laeti Persae τὰς τε ὁδοὺς μυροθήσει πάσας ἑορτάσειαν, καὶ ἰθυμίσαν θορυμμάσειαν. vid. *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 340. Mox ab illa mutati ad tristem nuncium Persae vestes sibi discindebant, [lin. 8.] ὅθ' τε καὶ οἰμωγὴν ἐχέοντο ἀπέρτω. Postrema vir summus adhibuit in *Adnot. ad Callimachum* clar. *Ernesti* p. 105. VALCK. — Cur pro ἐν θυσίῃσι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἐν θαλίῃσι potius scripsisse *Herodotum*, nulla prorsus suberat ratio. Etenim θυσία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et agillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide *Athen.* XIII. 573. e. ibique notata. S.

7. τοὺς κιβῶνας κατεβήξαντο) Hoc illud est, πάντες τὰ π' ἐσθλὸς ἔχοντα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο τε καὶ οἰμωγὴν ἀφθόνην δεχόμενοι *Persae* lib. III. 66.; hoc *Aeschyli* de eorum matronis, πολλὰ δ' ἀπυλὰς χερσὶ καλύπτρας κατερεκόμεναι, *Pers.* vs. 537. Vide doctissimum *Berglerum* ad *Aleiphron.* p. 130. WESG.

CAP. C. 7. ὑπὲρ μεγάλων αἰσθηθέντα) Nimiū autē ac insolenter extulerat Mardonius, φουδύμνος καὶ περικλυτὸς πόρρωθεν ταυτὸν uti *Philo Iud.*; nam, quod nunc (de *Insomn.* p. 1110. E.) θαρκαῖος, ferri non posse, *Cl. Mangenius* agnovit. Tali ingenio homines ἀνθρώποι κεναὶς αἰσθάνονται δι-

ἐκείνῃ in eiusdem libro de Temnl. p. 245. c. Proximum
 πλέον praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas eo-
 dicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν
 haud immerito laudatum fuit. WESS.

1. 19. ἢ γὰρ ἐστὶ Ἕλλησι οὐδ' ἔκδυσις) Id est ἀμήχανόν ἐστιν
 Ἕλλησι; vel ἔστιν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II.
 §. 181. ἐστὶ τοι οὐδεμία μηχανή μὴ οὐκ ἀπολαλέναι: III. 51. et
 209. II. 160. Luciani. II. p. 503., οὐδεμία μηχανή μὴ οὐχὶ καὶ
 κῆτέα σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι. VALCK.

2. ταῦτα ποιεῖ) Bonum hoc; sed pro Nostri more ταῦ-
 τε ποιεῖν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν
 περιόχθης, ποιέειν ὅπως μάλιστα -- ἀπίζεται. Vid. c. 67. et IV.
 126. WESS.

3. ἐν Πέρσῃ τοῖς διδύλται) Positura vocis τοῖς multis
 molesta. Maluit ποῖσαι, quamquam fluctuans, Cogn. de
 Ρακκῶν, τοιαύτῃ Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius,
 ὥς διδύλται ab illis explicat. Graecis. Mibi ordo ex Arch.
 enotatus [ἐν τοῖς Πέρσῃ] placet. Negat Mardonius, Persa-
 rum rebus, damnum allatum. Classe quidem victores Graecos
 abiisse: at ibi ἐν ἑλῶνι ἀγῶν, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Aegyptios,
 Cyprios, Cilicis et Phoenices superatos esse; Persas minima.
 Unde idem in epistola ad Graecos, νενικήκατε θάλασσοις
 ἑλῶνι χρησαίμενος ἀνθρώπους in Plat. Arist. p. 324. c. WESS.

4. Duanum literarum mutatione incommodum ex ποῖσαι
 natum evitari poterit, et apta enascetur sententia: Οὐ μὲν
 οὐκ ἐν Πέρσῃ τοῖς διδύλται τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ Φοίνικες ἐτα-
 ρήσιν, Persarum culpā quidquam rebus tuis allatum, est de-
 trimenti. Δηλώσθαι, significat βλάψαι: sed δηλώσθαι notat
 βιβλάσθαι, laesum esse. Hinc fluxerunt omissa Lexicogra-
 phia, Καταδύλκτος, πανδάλκτος, et ἐξοδύλκτος, Hipponactis
 et Aeschyli vocabula. Δηλώλται in Eurip. Hippol. vs. 175.
 MS. Cod. Paris. redditur βιβλάπται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃ
 hic interpretari διὰ Περσῶν: ut apud Thucyd. VII. c. 8. ἐν
 τῷ μεγάλῳ. VALCK. — Equidem, si Valckenarii τοῖς
 reciperetur, istud ἐν Πέρσῃ non intelligerem Persarum, cat-
 τὰ: sed universam locutionem in eandem sententiam
 interpretarer quam in latina versione, expressi: nullum res
 huc in Persis (an Persarum personis, ad Persas quod adie-
 cet,) detrimentum acceperunt: neque huic interpretationi
 obstare puto, quod paulo post, adiecit, ἐπεὶ δὲ Πέρσαι τοῖς
 αἰτοῖσι εἰσι. S.

CAP. CI. 1 et seq. Ταῦτα ἀκούσας Εἰζῆς etc.) Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari: ἦσθ τε ταῦτα ἀκούσας Εἰζῆς, καὶ ὡς ἐκ κακῶν ἰχάρη: ut lib. III. c. 34. ἦσθ τε ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ etc. ubi eictum rediit in suam sedem ἀκούσας. Illud ὡς ἐκ κακῶν ἰχάρη, tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: πρὸς Μαρδόνιον τε βουλευσάμενος ἔφη ἀποκρινέσθαι, ὁκότερον ποιεῖται τῶν πᾶν: ut legitur inferius, ὁκότερα ποίειν ἐπιτρέχω. VALCK. — Herodoti stylo utique convenientius est ἀποκρινέσθαι, quam ἀποκρινῆσθαι quod libri hoc loco praeferunt. ὁκότερον ποιήσῃ vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam coniunctivus, adhibetur. S.

5. ἐς συμβουλίην). Optime hic et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis μόνῃ ab Arch. abest. WESS.

12 seq. De militibus Persis dixit Mardonius, ὡς βουλευμένοι σφί γένοιτ' ἂν ἀπόδεξις: lubenter huius rei se documentum esse daturos, ut explicuit H. Steph. In his βουλευμένοι tentari non debebat. Notissimum Graecismum, praeter aliis citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic saepe loquuntur Thucydid. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poetae, ut Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1358. ἔλονται καὶ μοι τοῦτ' ἂν ἦν: hoc et ego voluissem. Leopardus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, alique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευομένην τυχὴν τὰ ἄριστα etc.) H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. τυχὴν εἶπασαν non discrepat ab εἶπαι. De se regina c. 67. τὰ τυγχάνω φρονέουσα ἄριστα ἐς πρήγματα τὰ δά: quibus passim similia. WESS.

11. καὶ ἐκείνων τῶν πρηγμάτων) Ultimam harum vocum abrasam vir doctus [Reiskius] cupit: ego ad ἐκείνων allidor, et εἰ κειμένων refingo. Lapsus EKEINΩΝ et ET KEIMENΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habebus domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) εἰδ. εἰ κείσεσθαι τὰ ἑαυτοῦ ἔφασκεν: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens ἦν τι πάθῃ [lin. 14.] valide, Isado frequentatum, εἰ τι πάθοι, et Latinorum si quid illi acci-

disset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὸν δ' ὀλέως σπῆλαι
 νάχαι καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356.
 WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. Oī δὲ Πηδάσεις, etc.). Quae se-
 quuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterinae,
 atque a mala manu ex marginis scholio interceptae Herodo-
 teis; quae, reiectis istis, hoc modo coibunt: παραβλασ-
 λῆι, τῷ μεγίστῳ τίσις ἦδη etc. Hanc vellem conjecturam, su-
 pra iam memoratam, Codices comprobarent, ut illam fir-
 marunt lib. VI. cap. 122. Iam primum ponam Herodotea
 ex lib. I. c. 175., paulo Ἰωνικώτερον, quod hic licebit, scrip-
 ta: Ἔσαν δὲ Πηδάσεις αἰώντις ὑπὲρ Ἀλικαρνησοῦ μετόγαλαι· τοῖσι οὕ-
 τως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον εἶσθαι, αὐτοῖσι τι καὶ τοῖσι περιώκοισι· ἢ
 ἢ ἱερὰ τῆς Ἀθηναίης πάγωνα μέγα ἴσχει· τοῖς (δὲ) τοῖς τούτοις ἐγεί-
 νητο. Sensum si spectes, hic eadem paene narratur. His
 usus Ant. Dourmaeus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur
 unum esse e splendidioribus Herodoti mendaciis. Barbæ tamen
 muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em.
 lib. VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur
 primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi fa-
 ctis diversa; deinde, quia libro primo posita tantum les-
 gisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetu-
 dine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria
 mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem repe-
 tere. Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non
 illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Ca-
 ria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me-
 iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit in
 dicio. Herodotea, τοῖσι οὕτως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον εἶσθαι, sic
 lecta Straboni, Noster interpretatur: ἐπεὶ τοῖς --- μέλλοι
 τι ἐντὸς χρόνου εἶσθαι χαλεπόν. Τὸ εἶσθαι videlicet! requi-
 rebat adiectum ἐντὸς χρόνου. Velut grammaticus, Ἀνεπιτή-
 δειον, χαλεπόν. Ἰσχει πάγωνα reddidit φύει. Priora, missa fa-
 ctio, ἐν τοῖσι Πηδάσεσι: [vide Var. Lect.] et τοιόνδε φέρεται
 πῆγμα γίνεσθαι: fertur, Vallae; quod mutari postea potuit
 in συμφέρεται πῆγμα. Sed quibus tandem hoc ostento ma-
 lum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus bar-
 ba suae sacerdotis portentum erat expiandum? hoc uti-
 que significatum voluit Herodotus. Et quid tandem inter-
 polator? quum malum immineret τοῖσι ἀμφικτιόσι παῖσι.]

τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίοντι τῆς πόλεως: quae sane non eleganter sunt tornata; Vallae reddita, *Amphictyensibus*, qui circa eam urbem habitant: Palmerius, *Amphictyonas*, ait, a *Py-laea* sua in mediam *Cariam* sine navi transfrelavit. Suspico primū, huius notae auctorem pro περιόκοις, I. 175., legisse in suo Cod. περικτίοις: noverat magister ex Hom. Od. β. 65., περικτίονας ἀνθρώπους Οἱ περιναυεταόουσι: iam vide quam docte scripserit, ad exemplar Homeri propemodum, ἀμφικτίοις - τοῖσι ἀμφὶ - - οἰκίοντι. Ubi meminit Thucyd. III. 104. Δελὶ τῶν περικτίονων νησιωτῶν: Schol. Περικτίονες, inquit, εἰσι καὶ ἀμφικτίονες, οἱ περιοικούντες. Usus rarioris vocis ἀμφικτίονες exemplum requirenti succurret *Androtion* apud *Pausan.* X. pag. 815., adiutus a *Sylburgio*. Conterminos ἀμφικτίονας vocans *Tzetzes* iuxta *Vales.* in *Harpoer.* p. 276., *Scaligerum* in errorem induxit; qualis *Grotium* etiam decepit (*Stobaei* sui *Florileg.* pag. 197.) in istis incerti Poetae: κότε ἄλλῃσι ἔξεσι θυμόν, ὧ νῆσι, εὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφὶ περικτίονας: neque vicini, iuvenes, reveremini. VALCK.

4. ἐν δὲ τοῖσι Πηδάσειοις) Verius Πηδάσειοις, quod lib. VI. 20. *P. Leopardus* legebat Πηδάσειοις, Emend. VII. 11. Schedarum Πηδάσειοις, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem Πηδάσα processus foret, nec τούτοις moraretur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adiectum pronomen τούτοις (sive, quod schedae dederunt, τούτοις) adferat molestiae, video: ἐν τοῖσι Πηδάσειοις τούτοις, in hac urbe, cui Pedasa nomen, supra *Halicarnassum* sita, e qua oriundum *Hermotimum* dixi.] At ferri non potest συμφέρεται, etsi saepius συννέχθη γενέσθαι repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. [Itaque verum erat φέρεται, quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Poni saltem oportuerat πρὶν αὐ τοῖσι τε καὶ τοῖσι περικτ., sicuti lib. I. 175. [At, quemadmodum τοὺς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν Graeci intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτίονας (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.] Gronovius ἀμφικτίονας de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob Ask. consensum. Ex Vallae Latinis *Amphictyonas* expulsos *Leopardus* voluit: eadem mens Nic.

Antonio lib. I. de Iurib. Exul. cap. 11., unice in ἀμφικτίσει acquiescenti, neque alia Palmerio. Sunt sane iidem περικτίες, ἀμφικτίες, sive, Scholiaste Thucydidis lib. III. 104. interprete, οἱ περιικοῦντες: quales Callino Ephesio ἀμφικτίες apud Stob. pag. 356. Pedasensium accolae alibi Herodotus περιίκους eiusdemque verbis dixit Strabo XIII. p. 909. [pag. 611. ed. Cas.] Cui ergo bono additamentum, τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίουντι τῆς πόλεως. Cur δις ταυτὸν? utique ex ingenio librarii, rariorem ἀμφικτίος vocem explicituri. [At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.] Porro δις ἤδη ἐγένετο protinus [lin. 9.] peccat. Alibi τρις posuit, et cum eo Strabo. Quae cuncta animo revolvēti plura his inculcata videntur. Consule Valckenarium ad dictum primi libri caput. WESS. — Mihi totius huius pericopae color, sive ipsius rei prodigiosae hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, haud dubie Herodoteus esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco iam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Πανιώνιος) Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Πανίων, scripti codices dubium relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Πανίωνι. Prius illi furcifero adcommodatus ex concilio Panionio, cuius Chii participes lib. I. 143., atque ita Athenaeus. Εἶδος ἐπαμμένους [lin. 6.] libro I. 199. illustravimus; hic ἐκτάμων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδοῖα ἀπαμνεῖν, et gemina complura Portus. Persici moris Iosephus lib. II. adv. Apion. cap. 37. facit παῖδας ἐκτρέμειν, ubi Spanhemius bene. Nec illi tamen contumeliae primi auctores. WESS.

6. εἶδος ἐπαμμένους) A natura egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum εὐπροσώπους, sed εὐεῖδεις, sive κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς εἶδος καὶ φυχῆς εὐ ἔχοντας. Chius iste Panionius [lin. 7.] exsectos ἀγνέων ἐπώλεε ἐς Σάρδεις τε καὶ Ἐφεσον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πιστίος εἶνεκα secundum Herod. viris οὐκ ἀν-

οἷς anteponerentur. Cur autem Persae εὐνοῦχος ἐκόντων καλῶς, rationem reddit Dion Chrys. Or. XX. pag. 270. v. vid. Herod. VI. 32. Brissot. de Regn. Pers. II. pag. 295. In hac historia verā, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumpsit, vindictam lectoribus nulla dignus adparebit Hermetimus misericordia; quam in fida Xenophontis Cyropaedia facile movebit Gadatas. VALCKE.

9. τῶν ἐνοχίων) Melius hoc videtur vulgato [ἐνοχίων] ob lib. VI. 32. Statim πορευόμενος ἐκ τούτου τῆς ζώνης lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit πορευόμενος τὸν τῶν ζώνης lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulabit sibi αὐτῶν αὐτῶν ἀπὸ τῶν τῶν, quo modo Valla. WESS. — Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς διέταξ) Sic Thomas Magist. et calamo scripti verissime. Confer dicta ad hunc librum c. 4. Omittit autem Thomas ἀσμενός, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime sua praesentia indit. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδείξαι, cui in Musis alia potestas, WESS.

13. πάντων ἀνδρῶν ἢ δὴ μάλιστα) Cum ἢ et δὴ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum Abreschius ἢ δὴ rariore accipit notione pro μέγιστον, huc usque, quae Pansan. Achaic. cap. 22., ipso observante, πλοῦτος μὲν ἦν ἐν ἐνόματι αὐτῶν οὐκ εἶχον. [Itaque accipiendum illud ἢ δὴ fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν ἢ δὴ μάλιστα.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut scribilio in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σ' εἶπα --- τί σ' εἶπα --- ἢ σ' αἰσῶ, aequis oculis adspiciat? Deleta librariis transcripsi. WESS.

16. τὸ μὲν εἶναι) Culpe τὸ μὲν εἶναι, viles, ἰσχυρὶ et nulli rei homines, Sophocli Aiac. vs. 779., Dion Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D. Aliud Hermetimus, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Ad Salvagnio observata ad Ovidii Ibim vs. 457. WESS.

CAP. CVII. 1. εἰς τὴν --- τοὺς ἀνδρας) Artemidis quia commisisse dicitur pueros Ephesum Lucchidos, frigide iocatur Plutarch. T. II. p. 870. A. Paulo post [lin. 5 seqq.]

iussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχους
 είχε ἔκαστος, διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆα:
 hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persae [lin.
 9 seqq.] terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare
 prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon.
 Theophrasti Hb. Xp. c. 25. ubi ὁ δειλὸς τοιοῦτός τις αἰὲς κλίων
 τὰς ἀκρὰς φάσκειν ἡμιολίας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τάχους είχε) Uni Vindobonensi [cui quidem alii
 accesserunt nostri codices.] debetur. Tale Plutarch. T. II.
 p. 619. c. ὡς μὲν είχε τάχους καὶ δυνάμειος ἕκαστος: nec Nostri
 disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, [lin. 9.] Atticae no-
 bilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p.
 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me
 verò tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ἡπείρου, ταύτας ἔδο-
 ξάν τε etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudqua-
 quam posterius. [Vide Var. Lect.] Opinabāth' ἐν τῇ Περ-
 σαί, minuta ista promontoria naves esse Graecorum, inde for-
 mido illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆϊ) Senten-
 tiam in latina versione expressi, verba non adnumeravi.
 Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas ratés, quibus
 rex transiret. Ad πορευθῆναι intelligenda ὥστε particula.
 Cur vero βασιλῆα potius, ut Valck. voluerat, revocarem,
 quam cum plerisque mssis βασιλῆϊ tenerem, idoneam
 non vidi causam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα πορευθῆναι:
 possis vero perinde intelligere διαφυλασσόσθαι βασιλῆϊ, (ὥστε
 πορευθῆναι), Reiskius coniecit, δι' ὃν ἔδει πορευθῆ-
 ναι, scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CKIII. 8. γνάμην ἀπειδίκνυτο) Turbantes scri-
 bas flocci facio. Omnia bene habent. Sic Hb. III. 160. πολ-
 λαὶ δὲ ἀκρῶν ἀγέρται γνάμην τῇδε ἀποδιξάσθαι. quod
 solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinio-
 nem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit,
 eam valde et iisdem fere de causis, quibus Eurybiades,
 improbate, Themist. p. 120. A. WESS.

ἡ γνάμη, ἢ γνάμην, ἢ γνάμην, πάντων σφεῖς κακῶν τὴν Ἑλλάδα
 ἐργάζονται) Animum multiplex in schedis variatio per-
 cessit, quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi pron-
 omine, vario in omnibus, ablato, ἐργάζαιτο probaveris, res
 solvendi potius in consideratione erit, universae Graeciae

ingens allatura damnum. Si σφίαι malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλ., quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus Arch. κακόν, cui par e, 75. et IX. 36. WESS. — Κακόν an κακῶν praeferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schaeff. adoptavi, Herodoti mori loquendi adcommodatius. Caeterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' ἂν -- σφί -- ἐργάσαιτο, quod plerique praeferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis Herodoteo convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' ἂν -- σφί -- ἐργάζονται. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista reperta sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. l. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentire; quum praesertim frequenter observarimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἐργάζονται plurali numero positum reperisse, cuius haec versio est, fore ut -- maxima ob id calamitate adficerent Graeciam. An σφίς etiam (quod pro αὐτοὶ Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. Valla repererit, haud adparet: illud equidem Wesselingio adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφί, ab aliis σφίαις fuisset adiectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio σφίς posuisse. S.

[17. οὔτε τις κομιδὴ τὸ ὀπίσω φανήσεται) Aut ἐς τὸ ὀπίσω malles forsitan, aut nude ὀπίσω. At τὸ ὀπίσω apud Nostrum idem ac nudum ὀπίσω valet: parique ratione I. 207, 18. οὐ τὸ ὀπίσω φεύγονται dixit. S.]

20. οἷά τε ἔσται προσχωρήσει) Laurentii succedere fluxit ex προσχωρήσαι, quod in Brit., saepeque legitimi locum, sicuti paullo superius in Arch. et Thueydide II. 5., invasit Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi, modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam oppida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adiuncturas. Id vero προσχωρήσαι velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θεμιστοκλῆς μεταβαλὼν etc.)

Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum actor fuerat πλῶν ἰθὺς ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantēs, retrahit ab incoepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentiā. Nec vetus interpres, neque Latinorum correctores vim animadverterunt verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati libi. V. c. 75. Κορίνθιοι, --- σφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὡς οὐ ποιεῖν τὰ δίκαια, μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, sapiens ἄνδρας, ἐς ἀναγκάειν ἀπειληθέντας, νενικημένους ἀναμαχέσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα. Horum prioribus, ἐς ἀναγκάειν ἀπειληθέντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλεῖν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., [pag. 71. ed. sec.] nihil utique commune habet cum ἀπειλεῖν, minari, praeter fortuitam literarum συνέμπτωσιν. In angustias detrusum, ne sciuntque quo se verteret, ἐν ἀπορίῃσι ἔχόμενον, IV. 131., ἐς ἀπορίην ἀπυγμένον, I. 79., dixit etiam Herod. ἐς ἀπορίην ἀπειλημένον, II. 141. et ἀπειληθέντα ἐς ἀπορίην, I. 24. hic [lin. 8.] necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκάειν ἐνδιδεμένους, sive necessitate coactos, ἐς ἀναγκάειν ἀπειληθέντας. Tales victos saepe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμαχέσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 178. et F. E. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λέγων, βασιλεὺς ἀποληφθεὶς ἀναμαχεῖται τάχα πολλὰς δὲ ἀπένοια δίδωσιν ὅσα μὴ ἔδωκεν ἀνδρεία. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebet isthoc capite quaedam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

τίων υἱοὺς intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκέτας ἐξ-
 ῥήσας τῶν οἰκίαν καὶ τὴν χωρὶς αἰα, hinc Thomas M. voc. Οἰκί-
 ται. VALCK. — At verum erat καταμεινυγτες, de quo
 in Var. Lect. monui. Similiter nominativum casum cum
 infinitivo iungere amat Noster. Vide I. 56, 2-4. IV. 15,
 3-10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

121. Ista, καὶ τὸς οἰκίαν ἀναπλασάσθαι καὶ σπάρει ἀνακῶς ἐχέ-
 τω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque
 sovientem fieri. Est enim ἀνακῶς ἐχέτω idem ac ἐπιμελεῖτω
 (Rierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τῆς,
 pro τῶν-τις, vel εἰς ἑκάστος. Eustath. in Od. γ. p. 123, 25,
 πᾶσι πολλοῖς -- ἀλλεῖ -- πάντας, λαθὲν ἀντὶ τῶν εἰς ἑκάστος
 οἴκῳ παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν. ὁ χάρος αἱ Σαλαμίνι (in Aī. vs.
 376) ὡς οὖν καιρός τινι. Ποδοῖν κλοπᾶν ἀγίσσαι. Sophoclea citat
 idem in eam rem. his terve alibi. Versus Alcaei apud
 Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν καὶ μετῴκων
 αὐτὸν πρὸς βίαν Πίνω, ἐκείνῳ κατὰ Μυρτιάς. Poetae sen-
 tentiam Alcaico etiam versa Harat. expressit Carm. lib. I.
 Od. 37. sed Alcaei apud Athen. proxima duabus adiectis
 litteris incisio modulo restitui poterunt: Μῦθον γ' ἄλλο θυ-
 γῆτος πρότερον ἄνδρῳ ἀμάρτω. Nullam, Vare, sacra vite prius
 reveris arborem: Harat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror
 illud Herodoti, οἰκίαν ἀναπλασάσθαι. Nidum fingere, πλά-
 σαι δέμον διατίθινκερτος. Poeta apud Lycurg. pag. 166, 35,
 Θῶς, τίγρις γὰρ ὄνις, ἢ πλάσθαι δέμον, Ἄλλῃ, θεοσσέως ἡδίστην
 ἔστιν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophocleis esse
 suspicabantur; scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Tay-
 lor. VALCK.

122. ἡ δὲ ἑλπίς μὲν πολλὰν ποιεῖσθαι. Erunt fortasse, qui
 ἐλπίσιν, motione παραισέως, monitionis, illustrata Menagii
 diligentia in Laert. I. 61., praecptabant. Equidem in Geo-
 metriæ pater eo, Vallam arbitratu ex ipsius subsidio ἀποδῶ-
 ναι invenisse. Πέρσας, [pro quo parperam Πέρσαι Edid.
 ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte
 cingit ἡτοκί WESS.

123. ἡ δὲ ἐλπίς μὲν πολλὰν ποιεῖσθαι. Sequentia cum his
 arbitror iungenda, ἐπὶ τὸν Πέρσας, ἵνα (ἢ ἄρα τι μὴ κατα-
 γὰρ πρὸς Ἀθηναίων πόδας) ἄλλῃ ἀποστρέψαι: ita tamen,
 ut partim etiam ad illa pertineant, ἐπὶ Πέρσας, Persam enim
 facturus erat ἀνέστην, ad illum ut haberet receptum, vel re-

fugium, si qua urgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπόθετον φίλον in *Lysiae* pag. 158., vid. *Ch. Markland.* et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, *clar. Abresch. Diluc. Thucyd.* p. 654. Ad ἀποστροφὴν conf. *Xenoph. Cyr. Paed.* pag. 73, 18. *Ἀναβ. VII.* p. 244, 23. *Isocr. Epist. II.* p. 410. v. P. *Wessel.* ad *Diodor. I.* p. 207. et *Io. Toup. Em.* in *Suid.* voc. Ἀποστροφή. Beneficiorum in Regem, regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quae *ἐπεργασίαν* sibi scribit *ὀφείλεισθαι*, meminit *Themistocles* in illa nobili Epistola ad *Artaxerxen* data apud *Thucyd. I. c.* 138. VALCK. — At non *Persam* (ut ait *Vir doctissimus*) *facturus erat ἀποθήκην*: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod *Athenienses* a consilio in *Hellespontum* navigandi pontesque rampendi deterruit, hoc, inquam, *facturus erat ἀποθήκην ἐς τὸν Πέρσας*: ubi per metonymiam ἀποθήκη dicitur id quod est ἀπόθετον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὸν γιγνωσκόμενα, κείμην χάρις. S.

CAP. CX. 7 seqq. ἄνδρας ἀπέκρυπτε etc.) Misit viros iussu tacere, *Valla*: τοῖσι ἐπέτελλε σιγᾶν. Melior mihi lectio videtur *marg. Steph.* τοῖσι ἐπίστευε σιγᾶν ἐς πᾶσας βδυσσεν ἀπικνεαμένοις τὰ αὐτοῖς ἐντετατο βασιλεῖ ὀφείσαι: quos, utique tormentis excruciantur, *fidei credebat occultaturos* silentio, quae *Regi* mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur *Sicinnus*: hunc *Polyaenus* p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀρσίωνα: Ἀρσίωνα vocat *Plutarch.* in *Aristid.* p. 324. v. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidum, ut *Iustin.* II. cap. 12., ista *Xerxi* *Themistocles* indicavit, non tam miror quod apud *Nepot.* *Them.* c. 4. dicitur, ait, eum, (patrem tuum) certionem feci, id agi ut pax fieri discerneretur; sed in *Thucydide* miror lib. II. cap. 138., cum et quomodo *Themistocles* dicatur γράψας τῷ τῷ βασιλεῖ Σαλαμῖνος προέγγειν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν οὐ διαλασσε. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit *Herod.* nec sane fit credibile. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἐπιστευσεν σιγᾶν) Pristinum ἐπέταλλε damnant schedae, quibus obsequor. [Vide *Var. Lect.*] Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tormentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros; plana atque sententia, et simillima Pausaniae lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτοῖς iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arndem, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyaeo, sed Arsaem adpellanti, lib. I. 30, 3. WESS.

10 seq. πρὸς τὴν Ἀττικὴν) Quae prostant in *Miscell.* Lips. Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate [a Reiskio] scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit; sed ex insula Salamine; [at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xerxem misisse.] neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigat is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi haerebat adhuc Xerxes; neque enim hic cum classis aufugit reliquiis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Graecia peragrata, rediit in Asiam cap. 119.; ἐδῶ κρεώμενος ἅμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἀπεύστησε ἐπὶ τὴν Ἀσίην. conf. cap. 113. 126. 130. WESS.

CAP. CXI. 8. Πειθώ τε καὶ Ἀναγκάιν) Admovet Andriis τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πειθανάγκην Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία, quibus Corinthi olim famum in Pausan. lib. II. 4., aequae tamen liberis et suis hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas μεγάλους utroque sermone recte dici, Iac. Elsnerus. Sched. Crit. p. 39. conmonstravit. WESS.

8. et seqq. Πειθώ τε καὶ Ἀναγκάιν etc.) Duabus his Deabus, quae suae habendi cupidini Themistocles προέτανε, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πειθὴν τε καὶ Ἀναγκάιν: quarum etiam fideli praesidio feroces Themistoclem et Graecos re coegerunt inferta illuc recedere unde venerant, οὐδὲν γὰρ τί οὐκ οἶόν τε ἐγένοντο ἐξελθὼν τὴν Ἄνδρον --- ἀπακλίσαντες ἐς Σαλαμίνα. Quam Noster, hinc paucis rem narrat Plutarchus in Themist. pag. 122. c. δύο καὶ ἦκειν ἔφη θεοὺς κρείζον Πειθῶ καὶ Βίᾳ· εἰ δ' ἴθυσαν εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς θεοῖς

μεγάλους δὲ, Πείραν καὶ Ἀπορίαν, ὅθ' ἂν καλύεσθαι δοῦναι χρη-
μασιν ἐκείνη. Nomina Ἀναγκῆς et Ἀμνηστίας in magis usi-
tata convertit Bias et Ἀραξίας. Amor in ala Simmiae: Οὐτὶ
γὰρ ἔκρινε Βίᾳφι, πρῶτον δὲ πειθῇ: et ante: Τάμος ἐγὼ γὰρ γινώ-
σκω αἶμα ἑαυτοῦ Ἀνάγκη. [Vide Brunckii Analéct. T. I. pag.
295.] Huius Necessitatis imperio lenē suum Amor oppo-
nit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag.
247. οἱ νῦν σοὶ ὑπὸ πικρῶν γινόμενοι οὐ Φιλία τῇ σὴ ἐπέσθησαν ὑπὸ
σοῦ ἀρχισθαι, ἀλλ' ἀνάγκη. Hanc a veri nominis Rege longe
removet Euphantus Stobaei p. 335., qui pro sectae severi-
tate τοῦ πειθῶς εἰνός διέσθαι considerat (vs. 10.) veluti τὰς
ἐπὶ τοῖς Φαυλοτάτοις λείπονται, quia πειθῶ ἔργον τι ἐντὶ παροικίᾳ
ἀπείχεται. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum
conf. Dian. Chrysa. B. 79. f. et 366. b. Non solum τὴν Πειθῶ,
μενδύχου ὄψαν, sed mitibus verbis minas addens paene re-
galiter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πειθανάγκην καὶ
αἰς ὅλον αἰπῆν, θάτερα μὲν θάρυ, θάτερα δὲ κηρύκκιον προϊσχύμενος,
διὸ καὶ παραμύχεται αὐτοῖς, αἰς Φαί Πανστανίας, ἐπὶ τῶν ἄμα μὲν παραμύ-
χονται καὶ ἀπαθρούνται, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ
p. 309, 14. VALCK.

καὶ δὲ τῶν χρηστῶν. Fingebat Cl. de Pauw τὰς θῶν χρ.,
non absurde, modo necessitas adesset: insuper, [lin. 12.]
ἐὰν Ἀνδρείος καὶ εἶναι γινώσκεις, ἵνα τὰ μέγιστα ἀνέκονται, ad An-
drios certe non accedere nisi maxima pauperes, et in primis
dear inutilis, et notique duas nunquam eorum insulam relinque-
re, sed de ea gratum sibi domicilium habere. Paupertatem et
Impossibilitatem. Fingebat non homines, sed ipsas respiciend-
deas, sicut ab Andriis dicacioribus appellatas: ad Atheniē-
ses accessiores, θάρυ, καὶ τῶν, ad se semper invisere θάρυ γινώ-
σκεις, praeterque ceteros Πειθῶ καὶ Ἀμνηστίαν insulae pos-
sessione delectari. Quae, doctissimo viro mirifice olim
blandita, minime exagitabo. incertus, an ipsum ἀνέκονται
ἐὰν μέγιστα, seu potius τὰ μέγιστα, ut lib. V. 49. felle-
rint, an repetitis tantis post hoc accusativi, hos, certe in-
probavit, invito Herodoto et praeeptore structurae H. Sto-
phana de Dialect. p. 338. Ceterum notis satis sunt γινώ-
σκεις lib. II. 6., et ἐπὶ τῶν, bonae malaeye rei consoles, ex
Aeschyl. Agam. vs. 554. Porphyrioque Quaest. Homeric.
primam Nomenclaturam, Arch. et Vind. ineditis asper-
dit, utique servatum a supposito Hippocrati editore,

Steph. Mackio, princip. Νόμου, cum Mssti et Schollastae verum ostenderent. Ipsum adi. WESS. — De formula Nostro usitata εὖ ἦκειν vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia haec dicta videntur: *magnae et beatae Athenae* scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: *propitiis inprimis utuntur diis* scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad εἰς τοὺς μέγιστους, ex praecedenti vocabulo γεωπείνας, intelligi par est genitivum γεωπεινίας. S.

CAP. CXII. 2. οὐ γὰρ ἐκάνετο πλεονεκτίων) In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. Θεμιστοκλῆς — χρηματίζεσθαι παρὰ θεμιστίων ἐκτίετο (sibi comparabat) λάβειν τῶν ἄλλων στρατηγῶν. [Vide lip. 17. et ibi Var. Lect.] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. haec posuerat tanquam indubia: ἦν δὲ περιπλῆν τὰς τήρας καὶ χρηματίζομενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreonis nobis carmen servavit, illum traduentis, ut ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοις σκυβαλικοῖσι πεισθείς: Λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντα ἔβη πλείων εἰς ὄλεθρον: in his τρεῖς forte videbatur in τριάκοντα mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, haec certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditissimus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quae leguntur p. 494. [Adnot. ad lib. VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4: χρησόμενος λόγοις τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρείους) Magnas eiecerunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, χρησόμενος, aut χρησόμενος Med., exilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: saluum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea [quae Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλατήριος λόγοι praecesserint. Illa enim generatim minacia verba, haec τὴν Πειθὶ καὶ Ἀνογκῇ, nisi imperata praestentur, denunciantia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. WESS. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcaverunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, Ἀνδρίου temere in βασιλεία mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολή) Hoc etiam ut Herodoteum refferri debuerat in Aem. Porti Lexicon, quum ἡ ἀναβολή vel ὑπέρεσις vix alibi dicatur ὑπερβολή. VALCK. — Equidem usitatiorem vocabuli ὑπερβολή notionem animo habens observantem, (de qua consuli Lexicon nostrum Polybiam p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine converterem, istud Καρυστίοις γε οὐδὲν, τούτου εἵνεκα, τοῦ κακοῦ ὑπερβολή ἐγένετο, ita acceperam quasi οὐδὲν ἦσαν scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiae summa si spectetur, Vallae latina, a Gron. etiam et Wess. servata: Carystii ne hac quidem re contigit effugere cladem. Proprie: neutiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit Carystii. Nempe continuo deinde Andro profecti Graeci (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet καὶ οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas: Verbo ὑπερβάλλεσθαι differendi notione usus est Notster VII. 206, 4. IX. 51, 2. Vocabulo ὑπερβολή eodem, quo Herodotus, significatu semel usum Polybium memini, XIV. 9, 8. S.

16 seq. ὁρμώμενος ἐξ Ἀνδρου) Sive ipsum Themistoclem ad Andro profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. Plutarchus ad prius inclinat, περιπλέον τε τοῖς νησὺς καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν Themist. p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμώμενος ἐκ Ἀνδρου, stationem ad Andrum habens, refingatur, praesertim cum ὁρμίων in simili ponatur re. Reiskii interio genio sermonis et Arch. suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62. WESS.

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους -- χειμῶνις δὲ ἄμεινον) Ad eandem pertinet classem [scilicet vocum, quae vix alibi quam apud Herodotum reperiuntur] conf. Adnot. ad c. 112, 14.] ἀνωρίην τοῦ ἔτους, et χειμῶνις

αι: quorum prius quid sit docebunt Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in Ἀσπὶ νοκτός. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhasius praetermisit. Caeterum, quod ἀνωρίη cum subscripto iota hic scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi, ἀνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schaeff. ἀνωρίη absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἀνωρίη debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἀνωρίη in nominativo, certe baud deterius quam ἀνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χειμέριαι, pro vulgari χεῖμασαι vel παραχεῖμασαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἐχειμέρισε ἐν Κύμῃ. Formatum illud, ut περιρίζειν, aetatem transigere; et rarius ἐαρίζειν, tempus vernum. Ἐχειμέρις forte dederat Noster etiam c. 133. pro ἐχειμαζε, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχειμαζε τοῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quae se conferunt grues ἐς χειμαδίων: sic Codd. exhibent pro χειμαδίων. Dixit Demosth. p. 35. ὑπάρχει δ' ὑμῖν χειμαδίων μὲν χρῆσθαι Ἀθήνῃς: sic legendum puto, eiecta voce δύναμι ex vicinis repetita, ut dederit χειμαδίων, nempe τόπω. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χειμαδίων, τόπω ἐφ' οὗ ἂν τις δύναιτο χειμῶνος ἐγκαθελύσασθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

8. πῶτον μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρὸς τοὺς μυθικούς Περ. πάντας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 85. arbitror. WESS.

αὐτὰ κατ' ὀλίγους) Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. οὐκ ἀπὸ πολλῶν κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγους ναῦς διελομένοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

15. τοῖσι εἶδε αὐτὸν ὑπῆρχε) Sunt, ni fallor, εἶδος εὖ ἔχοντες, sive σωματῶν ἔχοντες ἀριστα, atque adeo εὐεκτικαί. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, secernens,

καὶ εἰ γένοιτο etc., ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὁρίοις τι χρηστὸν συνῆδει πεποιμένον. Est illud ὁρίοις Homericum et Herodoteum; Sophocleum ὁρίοις. Ad Homeri *Il.* i. 491. Eustathio adnotantur Ὀρίοις, ὅτου, ὅτω, ὅτων, ἀντὶ τῶ ὄντινων, καὶ ὁρίοις: de quibus unum restitui poterit Aeliano de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῷα πάντα καὶ αἰσθανόμενα, ὅπου (scribendum, ὅτου) λάβανόν ἐστι τὸ κείμενον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ γένοιτο (ion. pro εἰ τις,) quum nihil solennius sit Graecis, quam εἰ τις, εἰ τις dicere, ubi perinde ὅς τις, εἰ τις dici potuerat. S.

CAP. CXIV. 5. τὸ δίδόμενον ἔξ ἐκείνου δέχασθαι) Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere; bene Pavius. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium poenas daturum ambigue respondisset, [lin. 16.] δέχόμενος τὸ ἥσθιν abiit. Tale δέχόμεθα, ὡς βασιλεῦ, γὰρ δίδασκε inf. c. 137. δέχασθαι τὸν σίανόν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δέχου τὸν ἀνδρα καὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ θεοῦ Plut. vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος) Tenuit exiguum militum numerum, quem saluum ex inmani illa multitudine lib. VII. 184, in Asiam reduxit. Causas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nunciis ad Atossam, Ἦκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοὶ τινες ἔσθ' ἐστὶν ὄχλος γαῖαν, Aeschyl. Pers. vs. 510., qui de regiis per Thessaliam properantibus copiis vs. 490. εἶθα δὲ πλείστοι θάνατον Δίψῃ τε λιμῶν τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seqq. λιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconueniens: quae habet Iustin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. vs. 993., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos πρυμῶ, λιμῶ, πορείᾳ. Labore, fame, ac metu distabuerunt, Orosius p. 114. Herodoto prior Aeschylus, Pers. vs. 482., Στρατός δ' ὁ λοιπὸς ἐν τῇ Βασιλείᾳ χθονὶ Διῶλλυ', οἱ μὲν αἰφὶ κρηταῖον γάνος Δίψῃ πενούντες, οἱ δ' ὑπ' ἀσθματος κενοὶ Διεκπερῶμεν ἰς τὴν Φωκίαν χθόνα, Καὶ Δωρίδ' αἶαν: tandem γῆς Ἀχαιοὺς σίδον καὶ Θεσσαλῶν πόλιν, ὑπερπανισμένους βορᾶς ἰδέξαντ', εἶθα δὲ πλείστοι θάνατον Δίψῃ τε, λιμῶν τε, ἀμφοτέρᾳ γὰρ ἢ τὰδε: absurde Schol. τὰς, αἰτ., Βασιλείας ἢ Κρήν: hinc aquas nobis Cranaeas vocant, quae fontanae fuerant dicendae. In Atti-

cae pestis descriptione Lucret. VI. 1262. Multa siti prostrata
viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata
iacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquai. Theophr.
p. 131, 74., ἐκαστὸν οὐρανὸν καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀκρόατος μυσθόντες
τῶ τοῦ ὕδατος τὸν οὐρανόν. VALCK.

19. *νημονίας ἀρπαχθῆναι*) Praecessit ἄρμα Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Paeones feriant, furta abducti. Supra VII, 55, ἡ τε ἵπποι· ὅι ἰσὶ καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἰσόν. Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum, οὐκ ἐμνήσθην. Vid. III, 96. WESS.

CAP. XXVI. 2. *Θαλίς, ἔχου ὑπερθεὺς ἰσχυρότερο*)
Rex fecit atrocissimam. Rex Bisaltarum. Ab humana na-
tura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc
enarrare. *Adrian.* Var. Hist. V. 1. 14. 15. *Idem* scribit fuisse
enarrare; quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum
non manifestat, sed idem digna scribit mansueta Graeco-
rum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex
filiis oculos crudeliter eruens, dicitur *πρῆστας Ἑλληνας.*

9. *Sumsit hinc Aelianus*
Var. V. ut verbis paululum mutatis, Addit de patre, et
quod verum; sed regulus ille, quantum-
vis ex illis, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis
atrocitate oculorum, eruendorum supplicium haud fuisse
alienum, dantes vixit experti infelices Phinei liberi et
ipse tetricior sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii
Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Iaq. Perizonius. WESS.

CAR. 88. II. 5. Εὐχαῖς, δι' ἡμετέρας) Placebat olim addita littera ~~καταχρηστικῶς~~, huc delata, sive reversi, uti in *Acrostylos* a Comico acerbius perstricto, Ἦσαν γὰρ σὺ καὶ τινὲς κατὰ τὴν ἐξομῶναι. Quoniam schedae vetant, patior valentem, retentae aliquantis per isthuc declarans. WESS.

CAP. CXIII. 2. Iustissimum ἡ Ἀθηνῶν, toties
totiesque in Musis, primum: bonum vero ex *Aldo*, atque
aliis *draco (xzo)* [*lin.* 4]. Ionici epim, commatis *xgtozoi*,
eiustemque composita. Vide I. 23. WESS.

c. 5. mrs. Pontius (tribus). Haec ut possent interpretari, re-
feruntque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenis-
ae navioe pharaem substituerunt piscatoriam: ex Trogo Iu-
stinus II. 13. hinc Orosius II. 10. Ferebant, [lin. 6 seqq.]

πλέοντα μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυμπερτήν. Ad-
finis Atheniensium et fautor Boreas superbum Regem ibi
laesum dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut
sede eximie Στρυμονίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέου meminisse
Callim. Hymn. in Del. vs. 26. ubi notat ill. (Ez. Spanh.) qui
plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respi-
cit Callim. Epigramma Simonidis ab Athen. servatum lib. III.
p. 125. c. ubi pro Ὡς libenter corrigerem, Ὡς ἀπὸ Ὀρφέ-
ως ἀνύμενος Βορέης: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur
Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntur
commenta, Herodoto minime probata; quod observare des-
buerat Brissonius hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 33.
Vera videbantur Io. Tzetzae, Chil. I. vs. 996. Ἀπὸ Στρυμό-
νης δ' ἐπιβάς νηὸς αὐτὸς Φωνίτης, δὴν τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν,
κλυδάνος γεγονότος, Κέλνυτε τούτους ἐκπηδᾶν εἰς θάλασσαν τοῦ
πλαίου. Ὅπερ δὴ καὶ διδράκασιν, ἐκείνον προσηνυῖντες, Ὅπως τοῦ
πλαίου κουφισθὲν σώσῃ τὸν βασιλέα. VALCK.

7. ἄνεμον Στρυμονίην) Laureatii a Strymonia ansam
docto viro praebeuit corrigendi Στρυμονίην, quo facile care-
himus. Ab amne ventus Boreas Στρυμόνιος et Στρυμονίης,
isque inpetuosissimus, Callimachus H. in Del. vs. 25. Τί-
σ' ἔχει μὲν καὶ λαῖες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσαιεν Στρυμονίου Βορέου.
Hinc Aeschyli προκί δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολῆσαι κακῶς ἔχοντι,
Agam. vs. 200. Callimachum respexisse Hesychius videtur
in Στρυμόνιος. WESS.

18. ἐκπηδᾶν) Perplacet ἐκπηδέειν, ut ἰνδυνάστεσθαι, κα-
ταμαρτέειν, et χρεῖσθαι. Quae praecedunt, obiter Dio Chrysos-
tostes attigit Or. XIV. p. 231. v. In proximis [lin. 22.] χρυσίστης
Φάνη, etsi Mssti vulgatius praebeant, vim non facio. Ho-
merum hic sequitur, στεφάνας praecipue (Eustathio ad Iliad
Σ. 597. docente) probantem: adde illi magnum Anim-
adversorem in Athen. lib. V. 8. [T. III. nuperae Edit.
p. 121.] VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λέγεται λόγος) Scripta
exempla, quod inpeditum erat, sic optime explicant. Re-
spectus est ad initium c. 118. [Immo unice verum erat,
quod nostri libri dedere: vide Var. Lect. ad h. l.] Vicinum
οὕτω εἰρήθη [lin. 3.] in Pass. nihil habere damnabile, ostendit
ad lib. IV. 157. atque alibi. WESS.

[8. τῶν δὲ ἐπετέρων etc.) Ad id quod famae illi, de qua

Ne agitur, opponit Herodotus, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunctorum opéra opus fuit gubernatori, qua per vim tempestatis ad optatum littus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 4. seq. δωρεάμενος αὐτοῦς etc.) Donasse dicitur Abderitanos aureo acinace, καὶ τὴν χρυσόπαιτον: quod ex Codd. revocabitur. Tiarā tamen infrequens fuisse puto Regium donum: Acanthios eodem quo Abderitanos honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., ἰδωρήσατο ἱερῆτι Μυδάρι. Nusquam etiam auro distinctam χρυσόπαιτον memoratam legi tiarā, de qua praeter Brisson. multa Gataker Adv. Misc. posth. c. 24. sed alibi reperias χρυσόπαιτον ἱερῆτι, et τὰ χρυσόπαιτα τῶν ἰδυμάτων. Abderitanos splendido Xerxes eiusque exercitum excepisse convivio constat ex Herodot. VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat Philostr. de Vit. Soph. p. 494. de Protagorae patrē Maecandrio Abderitano: δέξάμενος τὸν Εἰρήην οὐκία τι καὶ δώροις, τὴν ἱερωτάτην τῶν Μάγων τῷ παιδί παρ' αὐτοῦ εὐπερο. De Protagorae praeceptore Democrito, huiusque patrē, paria prodidit Diogen. Laërt. IX. 34. testem citans Herodotum, de cuius nomine in aliud convertendo alibi coniecturam proposui. VALCK.

5. καὶ τὴν χρυσόπαιτον) Ex Vallae Latinis locum instauravit de Pauw: recte factum Mssēti testantur. Med. et paucorum τινεῖς formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, Aldinum τινεῖς χρυσόπαιτον tyente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. Τινεῖς, si qua apud audaciorem potestatem, [vide Athen. XI. p. 550. f. et 497. b.] in Musis et solenne orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De Acanthiis lib. VII. 116. καὶ ἰδωρήσατο οὐκίας ἱερῆτι Μυδάρι Xerxes. Post illa [lin. 6.] ex Codd. λέγουσι: ἡμεῖς γε οὐδαμῶς πιστά, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quae isti de Abderitarum situ, innovandis. Resedit in petus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἐς Ἰσθμὸν ἀναθεῖναι) Priscæ pietatis istam partem ostendit magis Iac. Ph. Thomassinus, Herodot. T. VI. P. II.

Donat. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimae fuissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phœræis et popularibus consecrata Neptuno ad Rhium Aetoliae apud *Thucydidem* II. 84.; tum Iovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in *Procopii* Bel. Goth. lib. IV. 22, ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXIX. 2. εἰ λελάβηκε) Hic quoque nunc scribi malim εἰ λελάβηκε, num accepisset: quod supra Codices dederant p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefert, ubi haec describit, *Plutarch.* de Herod. Mal. p. 87. nequissime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta *Herod.* [lin. 4] ἀπαίρει αὐτοῦς τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Acerbe *Plutarch.* Οὐκ ἔτι Σκύθαις, αἰτ, οὐδὲ Πέρταις, οὐδ' Αἰγυπτίοις τοὺς ἑαυτοῦ λόγους ἀνατίθεισι πλάττων' (ὥσπερ Αἰώωπος κέρασι καὶ πύθχοις) ἀλλὰ τῷ τοῦ Γυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀπαθεῖ τῷ Ἑλληρῶνι πρωτίων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminose traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis hic sponte sua praetulisset Aeginetas? Si de Aeginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

3. 5. τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.) Animadvertit *Plutarchus* liquida in his malignitatis indicia, sed irationeposito animi aestu (*Vit. Themist.* p. 120. c.) Nostro, nequē illaudato, accedit. *Aeginetis*, sive astu id evenerit Spartamorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse contributam, priscorum consensus est, *Diodori* lib. XI. 27., *Aeliani* *Variar.* XII. 10. etc. Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae *Arch.* Redi ad lib. I. 51. WESS.

CAP. CXXIII. 4. δίδεμεν τὰς ψῆφους etc.) Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, librem recepto movere. [Vide mox *Valckenario* notata.] Ego, quod duobus in Codicibus, adstipulatores *Aristidem* T. II. p. 218. et *Plutarch.* *Them.* p. 120. D. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί; plerumque ille, καὶ φερόντων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Πασανδαμωσιῶν τῶν ἀριστῶν: unde *Capterus* *Chaeronensis* ara Neptuni, Πόσειδωρος, titulum instauratum voluit, Nostro

praecunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto abeunt, et *sumtas ex ara tabellas*, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δὲ ποιεῖν pro δεύτερον δέ. Aristides, ἕκαστος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον φέρων, δεύτερον συνέπιπτον ἅπαντες φέροντες. Θμιστοκλέης, Herodotea adumbrans; in quibus συνεξίπιπτον, sollemne in tabellis et sortibus, urna cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. WESS.

Ibid. δεινέμον τὰς ψήφους) Revocarem reiectum διενέμεστο. Athenis, causā utrimque dictā, qui iudicibus distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διανέμεοντες τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, διενέμεστο τὰς ψήφους; et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte iudicarent, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντας (sive κρίνοντας, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. D. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἴσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψήφον ἔφερον εἰ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψήφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψήφον, καιομένων τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ Φραγρίου, - - ἐψηφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. D. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. D. Θμιστοκλῆς δὲ (καίπερ ἄκοντες ὑπὸ θένου) τὸ πρῶτον ἀπέδοσαν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἐβώσθη τε καὶ ἔδοξώθη). Vinc. dicavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἐδοξώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus] legi posse ἐδοξώθη, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. WESS.

6. ἐς Λακεδ. ἀπίκτο, θέλων τιμηθῆναι) Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. D. Spartam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μή ποτε Θμιστοκλῆς, ἀνακατήσας ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, κακὸν μέγχα βουλεύεται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum ἰτίμησαν αὐτὸν διπλοῦσις δωρεαῖς τῶν τὰ ἀρι-

στεινὰ ἀληθέων. Iuxta *Libanium* T. I. p. 14. c. illum ἱστοροῦν, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιούμενοι τὴν ἐκείνην διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lacedaemoniis enarrat et *Plutarch.* In *Herod.* legerem [lin. 12.] ex marg. *Stephani* προέπεμψαν ἀπὸ πάντα τριηκόσιοι Σπαρτιῆται Λογάδης: quo honore neminem alium dicuntur prosequuti. Hoc apud *Thucydid.* l. c. 74., Spartanis in memoriam revocat orator *Atticus*: *Themistocles*, αἰτ. αἰτιώτατος ἐν τῇ στείνῃ ναυμαχίᾳ ἔγένετο, ὅπερ ἐπιφλοῦτα ἔσσει τὰ πρᾶγματα, καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμῶσθε ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς ἐλθόντων: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. προέπεμψαν ἀπὸ πάντα) Non nescio patrocinium, veteri ἀνέοντα paratum. Praestat ex scriptis exemplis depromptum, estque apud *Aristidem* T. II. p. 219. in memorabili hoc *Atticum* imperatorem deducendum et prosequentium comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad honorem amplius et ad gloriam magnificentius publice a Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equitibus, primae nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VI. 66., [conf. *Adn.* ad VII. 205, 9.] ad Iaconicae fines honorificis deduci. Praedicant hoc eius decus *Aristides*, *Plutarchus*, *Atheniensium*que legati, ad Spartanos perorantes in *Thucydidis* lib. I. c. 74. WESS.

13. SCAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) *Vallae* Ἀφιδναῖον haud agnoscenti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures adforent suffragatores, adsensum cupide praeberem, *Belbinita* fuit *Timodemus*. Memini pulcre, Io. *Meursiam* insulam *Belbinam* Atticae populis sive pagis sine teste inseruisse, et *Sponii* meruisse censuram, errantis tamen longe ob negatos insulae incolas. Alia omnia *Strabo* VII. p. 576. et IX. p. 611. [p. 375. c. et p. 398. d. ed. Cas.] iam *Belbinita* si *Timodemus*, quomodo *Aphidnaeus*? Nam Ἀθηναῖος *Arch.* ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in *Valla*, aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse vero *Belbinitanum*, acre *Themistoclis* responsum arguit. Simile *Platonis* de *Rep.* l. p. 330. A. et *Plutarchi* *Them.* p. 121. A., quo *Seriphio* obrectatori *Themistocles*, ἀλλ' οὐτ' ἂν ἐκ τῆς Σερίφου ᾧν, ἐγενόμην ἑνδοξος, οὕτε σὺ Ἀθηναῖος. Qui quidem ex insula *Seripho*, hic ergo ex *Belbina*, insula ex adverso Atticae obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contentibiles, ut Βελβύτης Graecorum conviciis celebraretur. Testis est *Teles* philosophus apud *Stob.* Serm. XXXVIII. p. 233., ubi nunc Βελβύτης, sed ad Nostri praescriptum de *Abr.* *Ortelii* sententia reformandus. Si boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superest, ut Timodemus, domo Belbinita, ius civitatis Atheniensis ob nescio quae merita, qualis *Cl. de Pauv* divinatio, consecutus fuerit et *Aphidnaeis* additus. *WESS.* — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam *Paeii* haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Adversarium in administranda republica saepius expertus Aristiden, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste *Plutarcho* Tom. II. p. 805. Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obrectator Timodemus demo censebatur *Aphidnaeus*, ut supra *Callimachus* fuisse dicitur *Polemarchus* lib. VI. c. 109. *H. Steph.* ad h. l. *Valla*, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. *Vallae* potius suspectam fuisse puto Codicis descriptionem Ἀθηνῶν, in *Arch.* etiam inyeniam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. *Kühnius* in *Pausania*, et vir Doctiss. *Aug. van Staveren* in *Apollodoro*, corrigunt Ἀφιδνας pro Ἀθῆνας: vid. *Miscell. Obs.* X. p. 382. Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma *Cypselidarum* ad eandem pertinens *Castorum* historiam apud *Pausan.* V. p. 425. Τυνδαρίδαι Ἑλένην φέρειν, Αἴθραν δ' Ἀλκίμβιον ἔλαινον: et quidni canere potuit de *Therapnaeis* fratribus *Alcman*, ὃς Ἀθῆνας ἔλοιεν. Eximiam mox lectionem, [lin. 4.] φέρειν κατὰ μαργέων, *Herodoto* vindicavit *Glar. Wess.* in *Diag. Herod.* p. 203. *VALCK.*

3. ἐπιφανέων ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero κατὰ μαργέων, an Codicum κατὰ μαργέων revocandum, haesitavi. Visum hoc, a *Valla*, quod *Portus* consilicando tenuit, lectum, aequius melius. Nam κατὰ μαργέων, inprehendendo tritum, solitarie reponi, vix tolerabile. Contra κατὰ μαργάν, et more Ionico κατὰ μαργέων, protervi hominis et invidia rumpentis incertam egregie declarat. Quo qui ingenio κατὰ μαργέων κατὰ μαργέων *Aeschilo* Suppl. 766. In vicinis [lin. 7.] scholien

ἐνέκιστο καὶ Mssti extrudunt, alioqui non in absurdis, uti lib. VII. 158. WESS.

8 seq. οὗτ' ἂν ἐγὼ ἰὼν Βελβινίτης) Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. Τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εἰ ἔχει, δὲ τῷ Σερίφῳ λαιδορουμένῳ καὶ λέγοντι, ὅτι οὐ δὲ αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εὐδοκίμοι, ἀπικρίνατο, ὅτι οὗτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ἂν ὀνομαστός ἐγένετο, οὗτ' ἂν ἐκείνος Ἀθηναῖος. Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba comparant ad illa Platonis, praeter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 25. et Andr. Doumaeus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινίτης, obscurae cuiusdam insulae Belbinae civis fuit, quae ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in Βέλβινα: hinc Βελβινίτης formatum praeter Berkel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulae non recordatus, insulanum tamen sensit debuisse designari Teleti apud Stobaeum p. 233, 5. καὶ ὀνειδίζουσι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκῶνιος, ὁ Βελβινίτης, corrigens Βελβινίτης: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ὀνειδίζουσι μὲν ὅτι Κύνιος, ὅτι Μυκῶνιος, ὅτι Βελβινίτης. VALCK.

CAP. CXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξέλεξε) Nimiae doctissimorum virorum in re, me indice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis ibidem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantis scripturae τὸν Μαρδ. ἐξέλεξε selegi. WESS.

CAP. CXXVII. 6. Κριτοβούλῳ Τορωναίῳ ἐπιτροπένειν) Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non ἐπιτροπένειν, in cura et administratione civitatis frequens, lib. II. 15. et 82.; non Τορωναίῳ, siquidem Toronaei is generis. De Valle sileo. Recte castigatur, ad unum Critabulum

adplicans, quod toti Chaleidicae genti concessum. Confer
 Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. [Comment. ad pag.
 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXVIII. 3 seqq. Τιμόξεινος ὁ τῶν Σικωνίων
 ἀπατηνός etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Poti-
 daea prodenda, ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι ;
 τέλος μὲντοι τοιαύδε ἐγένετο. Ista opinor recte Vallam ce-
 pisse, incertum mihi quonam modo ab initio; --- ad extre-
 mum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχὴν et τέλος recte
 Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bos-
 sij ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substi-
 tuerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Ar-
 tabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Ti-
 moxenus dicitur Σικωνίος. Herodoti tum forte immemor,
 Σικωνίος, tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Ob-
 serv. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte
 mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quin-
 tum, decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Hero-
 doti, quem paene ad verbum descripsisse Aeneam monuit
 Casaubon. VALCK.

51.8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p.
 4704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corrupce-
 rant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Po-
 lyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus
 Σικωνίος, in Cod. Florentino Σικωνίος, cui primas Maasvi-
 nus cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4
 seq.] ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs.
 Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξέματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte con-
 versa egent levi correctione, τοξέματος περὶ τὰς γλυφίδας
 περιελκύντες: verbis adiectas sic solet Noster repetere prae-
 positiones; ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus re-
 stituit: οἱ δὲ τοῦ τοξέματος περὶ τὰς γλυφίδας ἐλκύντες τὸ βι-
 βλίον, circa sagittae crenas epistolam volventes. [ubi quidem
 alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia
 ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἐκείστος, interpretatur
 παταφάνης. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτῶν τοῦ χω-
 ρίου, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πνεῦμα καὶ
 φάνη. πτέρωσιν, quae Casaubonus omisit in versione: isto-
 rum tandem loco, τὰν δὲ βιβλίον περιελκύνει ὁμιλος, [lin. 13.]

Aeneas dedit, πρὸς ἐνθουσιαστικὴν περιγραφήν ἔχοντες: ubi praeterea totidem sunt verba *Herodoti*. In *Timoxeni* scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VAL. G. K.

16. παρῆν) *Mediceum* deserui, sine ullo fulero ineq-
dentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114.
atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 118.]
μὴ καταπλήξαι Τιμοχέινον προδοσίην, de proditiōnis supplicio
in Latinis *Vallae* sumuntur, indignante, neque iniuriā,
Porto; qui, ob proditiōnem *Timoxenum* metu non percellen-
dum, ex communi eius verbi notione, haud prave. Mihi,
ut ingenue dicam, blanditur quodammodo *Arch.* μὴ κα-
ταπλήξαι Τιμοχ. προδοσίην, non implicare proditiōnis orimine.
Notum in Musis καταπλήκων usu diversiore, nec hunc ta-
men sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXIX. α. γίνεται ἀμπωρίς) *H. Stephanus*
[post *Ἀγραβ. δὲ κομμά* interserens, quod et *Γρονόν. tenuit*]
male separavit iungenda: *Ἀγραβάξ δὲ ἐπὶ τοῖς πολυμυρίαις*, etc.
Ad Longinum Iac. Tollio p. 70. hic ἀμπωρίς dici videtur,
quam mox *πλημμυρίδα* vocat *Herodotus*: ubi paulo post né-
stris in exemplaribus mentio fit τῆς τοῦ ἰσχυρῆς καὶ τῆς ἀνιμ-
μυρίδος, forte disputari posset idem ne voces illae denotent
an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic op-
posita sint, ut apud alios, ἀμπωρίς et ἀνιμμυρίς: ἀμπωρίς
maris est recessus, ἀναποδίντες τοῦ ὕδατος, quam aqua velat
resorbetur: πλημμυρίς, aestus, vel aestuantis aquae accessus.
Homeri Charybdis τρίς τ' ἀνίστη ἐπ' ἡματι, τρίς δ' ὑπασθροβάει,
Od. M. 105. Demosthenes Thrax in sua *Panaphrasii* posue-
rat, *Eustathio* teste: ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὴ δὲ τοῦτο
ἀμπωρίς τοῦ πελάγους βίαιοσάτη, καὶ κύβης πλημμυρίς. Quam aliis
ἐπλημύρη, πλημμυρίς, vel πλῆμην, Ionibus et *Herodoto* dicta
fuit ἰσχυρή. Errantem *Suidam* in voc. *Παγίαν* recte corrigit
Küster; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo
post hoc capite lectis; quae sola dedit et in *Indice suo*
Portus: conf. *I. Wasse* ad *Thucyd.* p. 244, 10. et *H. Steph.*
Thes. Ling. Gr. III. p. 671. d. Herodotus lib. VII cap. 198.
in *Maliaco*, inquit, σινὺ ἀμπωρίς τοῦ καὶ ἰσχυρῆς ἀνιμμυρίαν
γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu
Arabico Noster II. c. 11., ἰσχυρὴ ἐν ἀμπῶ καὶ ἀνιμμυρίαις ἀνι-
στὰς ἰσχυρὰς οὖνται: sed huius sinus accolae, barbari, iuxta

Diodor. Sicul. III. c. 40., memoriam servabant μεγάλης τῆς γνομένης ἀμπωτις, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ πόλου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen aiebant πάλιν ἐπιδεῦσαν ἑαίρειον πλήμην (ἡχλὴν Herodoto) ἀποκαταστήσαι τὸν πόρον εἰς τὴν προῦπάρξαντα τάξιν. In istis solito longe maior aquarum recessus accessusque μεγάλη τις ἀμπωτις et ἑαίρειος πλήμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inexpectata et ad eum modum invisitata: ut adeo poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur ἀμπωτις τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἐπιπλῖν πλημμυρὶς μεγάλη, ὅση οὐδαμῶτε. Iam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, iungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ἡχλὴν dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu injecta, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: οὐτιον δὲ λέγουσι Ποιδαιῆται τῆς τε ἡχλὸς καὶ τοῦ Περσικοῦ πόθους γινέσθαι τοῦδε: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeatae maris in tantam altitudinem exaestuantis istiusque Periarum cladis.

WALCK.

12. τῆς τε ἡχλὸς καὶ τῆς πλημμυρίδος) Merito L. Klusterus miratur Suidam in Περσίων scribere, Ionibus Περσίων eandem esse ac τὴν ἀμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, h. e. maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius recessus: certe Herodoto ἀμπωτις καὶ ἡχλὴν semper de recessu et aestu, lib. II. 11. VII. 198, et ἡχλὴν eodem libro cap. 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ἡχλὴν καὶ πλημμυρὶς rem eandem συνανήμας ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS.

19. οὕτω ἐπρήξαν) Usitatissimam in pessimo successu formulam [qua careri h. l. posse Gron. censuerat] hinc amodiri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐν Ἀθίνας στόλῳ οὕτω ἐπρήξε. IV. 77. οὕτως μὲν νῦν οὕτω δὲ ἐπρήξε. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτιλὸς στρατός οὕτω ἐπρήξε. WESS.

CAP. CXXX. Π' ὁ δὲ ναυτιλὸς ὁ ἐπρήξε) Satis olim commodum Ὁ δὲ ναυτιλὸς στρατός ὁ ἐπρήξε Gronovius immutavit, quem vide. WESS. — Ut caepe ὁ πρῶς, sic et καὶ ὁ ναυτιλὸς (scil. στρατός) dici potuisse memuit Gronov. quemadmodum v. 131, 4. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἔαρος δὲ ἐπιλάμπαντος) Codices etiam praebent I. cap. 190. ἔαρ ὑπέρλαμπε: hic si darent ἔαρος δὲ ὑπολάμπαντος, praeferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton IH. p. 51, 9. dedit Herodotea Clar. D'Orvillius, ex ἐπιλάμπαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confutat illud vox adiecta πρώτος: paulo etiam post memoratur τὸ ἔαρ γινόμενον, oppositè ad ἔαρ ὑπολάμπον, vel ὑποφαίνον. Nusquam apud Xenophontem inveniatur, ut puto, ἔαρ ἐπὶ φαίνει: sed ἔαρ ὑπέρφαίνει p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Iam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteposenda. [Vulgatum ἐπιλάμψ. constanter tenent libri omnes.] Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, ἅμα τε ἔαρ ὑπέρλαμπε, καὶ ὁ ναυτικός συνελέγτο ἐς Σάμον: eleganter nunc ponitur, πρώτος συνελέγτο, maturus, pro πρώτῳ. Pro ὀψι, sero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) ὄψιμος, sed ὀψίζων: pro σκότους ὄντος, σκότῳς adhibetur, ut vespertinus. VALCK.

10. ὁ Ἀμίτρης) Fuerat Ἰθαμίτρης, sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀγρύνης Ἰθαμάτρεω lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius προΐσαν ex Codicum discorde scriptura, et τὸ πρὸς ἐσπέρης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μενέλαος etc.) Leotyctidae pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Sparta non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 15.] οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν δυῶν: corrigentium videtur, οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἐκ τῶν τῶν μετὰ Λευτυχίδα πρώτων κατέλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἐγένοντο Σπάρτης. Levissima correctio, quae Iac. Palmerio debetur, sit unius litterae mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsan in generis auctore Procle substitit, aut in primo potius iuxta Lacedaemonios Reges Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 104.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγουσι αὐτὸν Ἀριστόδημον τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλειδαίου, τοῦ Ἰάλου, βασιλεύοντα ἀγαγεῖν σφείας. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adlicere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leontichidae progenitores ex Heraclidis sati, *Aristodemus*, *Procles*, *Sous* (hunc recte, opinor, *Io. Meurs.* interserit reliquis, *Euryphontis* patrem, de *R. Lacon.* cap. 15.) *Euryphon*, *Prytanis*, *Eunomus*, *Polydectes*, *Charillus*, *Nicander*, *Theopompus*: hic *Herodoto* decimus, aliis Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non *Aristodemus*, sed primus Rex statuitur *Procles*. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [lin. 10.] formam nominis Εὐρυφῶντος, illam quidem instar aliorum ex δων contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit *F. Sylburg.* ad *Pausan.* [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores *P. Faber* *Agon.* III. 18. *Iac. Palmer.* *Exerc.* pag. 381. *Nic. Cragius*, *Io. Meursius*, *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* pag. 129. Εὐρυφῶν, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem Εὐρυπῶν, *Pausaniae*, me iudice, tribuendam et *Plutarcho*, in cuius *T. L. p.* 662. E. pro Εὐρυπῶντι δὲ, scribendum Εὐρυπῶντιδαι. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. Εὐρυπῶντιδης, quae non sane censi debet ex Εὐρυπῶντιδης κατὰ συνηθῆν nata, sed potius ex οἰδης contracta, sicut *Μινῶντιδης* et similia, *VALCK.*

6 seqq. τοῦ Ἠγυσίλειω etc.) Ex *Eurysthenidarum* familia Ἠγυσίλειω lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἄγης, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua *Proclidarum* series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post *Leontichiden* depositis. Ubi vero *Anaxandridae* regis, filii *Theopompi*, nepotisque eiusdem *Archidami*, pronepotis *Anaxilai* et abnepotis *Leontichidae*, inter *Spartanos* reges mentio? *Pausaniae* III. 7. *Proclidarum* successionem multo digessit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad inconmoda cum Nobil. Palmerius animum attenderet, nossetque, *Aristodemum*, *Aristomachum*, *Cleodaeum*, *Hyllum*, in Spartanorum regibus haud censeri; scriptum [lin. 13.] fuisse decrevit, πλην τῶν δ' ὑστέρων καὶ τῶν 7 μετὰ Λευκχιδα πρώτων καταλεχθέντων, *exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post Leutychiden recensiti sunt*, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit [lin. 8 seq.] quae sic fingi debebant, Χαρίλλου, τοῦ Πολυδέκτεος, τοῦ Εὐνόμου: nam *Charillus Polydectis fuit filius, Eunomi nepos*, sicuti *Io. Meursius* Regn. Lacedaem. cap. 16. et *Ed. Simsonius* Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest *Sous*, *Euryphontis* pater, *Proclis* filius, eodem *Meursio* c. 15. monstrante. Omnes hae turbae et errores iniuriae temporum et librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλλου sum nomen, obtemperans *Pausaniae* pluribusque aliis; inde Χαριλάου apud *Plutarch.* in *Lycurg.* frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γὰρ προσηγορεῖται πάντων etc.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniaque situs lib. III. 46. Haud districte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti accepisse videtur *Libanius* Or. XIX. p. 480. ubi ὑπερβινχθῆναι Διῶλου Φοβερὸν fuisse olim τοῖς Ἑλλήσι adseverat. Quam quidem Sophistae aberrationem *Cl. D'Orvillius* Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS. — Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis Salaminia pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denique subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinionemque emergerant; quum praesertim etiam tunc et *Mardonius* cum immani exercitu in Graeciae visceribus haereret, et in Ioniae ora, si classem eo mitterent, *Xerxes*

et classis suae haud poenitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνέπαιπτε δὲ τοιοῦτω) Concinnius Arch. τοιοῦτον sive τοιοῦτο, quae et Pavii coniectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ πρὸς ἑσπέρης κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω Δήλου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS.

— Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρω et κατωτέρω: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήσαν ἀνωτέρω τὸ πρὸς ἑσπέρης. Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ πορρωτέρω, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κατωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere intervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγειν dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατὰγειν vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνωτέρω Σάμον occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, postquam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ioniae oram petit, is κατὰγεται: et hactenus dicit Herodotus, Graecos κατωτέρω Δήλου non ausos esse orientem versus navigare. S.

20. οὕτω δὲος τὸ μέσον ἐφύλασσε) Haec scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἀνδρα Εὐρώπεια γένος) Ex Cariae Europa apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam Europum plures, adscripti ad Hieroclis Synecdem. pag. 713.; quae, Macedoniae post Alexandrum originis, nihil ad haec tempora.

Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad *Lycophron*. p. 141., Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησόμενον ἐλθεῖν qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscuntur. WESS.
 3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος) Carem hunc bis c. 135. vocat Εὐρωπαϊά: iuxta Palmerium, ab Europa Idriade dicta. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae Εὐρωπαϊς: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit Steph. Byz. illinc tamen gentile deducens Εὐρωπαίος: ab Εὐρώμος eidem flectitur Εὐρωμεύς: et solius Cariae fuit Εὐρώμος, variis memorata in Nota *Berkelii* ad Steph.; saepius etiam, ut Polybio, sic Livio XXXIII. c. 30. cui incolae sunt Εὐρωμένες XXXII. c. 23. Myn tamen Europensem, ἄνδρα Εὐρωπαϊν Μῦν, ex his Herodoti habet in Phocicis Pausan. p. 765. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui Cares fuisse noverit minimum δαλώςσους: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud Thucyd. VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes συνειπεμψί πρισβευτὴν τῶν παρ' αὐτοῦ, Γαυλείτην ὄνομα, Κάρρα δαλώςσον. Cum Graecis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει: quumque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In Aeliani Var. I. 21. legendum arbitror, ἔλεγε δὲ ταῦτα, φράζων δὲ ἑρμηνίας, pro παίζων: ubi Vir clar. aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat Xenophontis Ἀναβ. II. p. 168, 10. φράζουσιν δὲ λέγει. In proximis Herodoti [lin. 5.] minus accommodum σὺν, scribique mallet Koenius τῶν εἰά τε ἣν οἱ ἀποπειρήσασθαι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. Trophonium adgressus Europensis Car Lebadiae dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον: quod rarius altero καταβαίνειν εἰς Τροφώνιον iudicat vir summus ad Lucian. p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι αὐτοῖσι χρηστηριάζεσθαι) Corrigitur errorem Vallae Portus in hunc ista sensum reddidit: ut enim Olympiae, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem ἱεροῖσι scribit vir doctus. [Reisk. in Miscell. Lips.] Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρη-

στηρίους, quae velut ex Herodoto memorantur Ammonio in
 ἱερῶν. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc
 autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum
 habuerit in oraculo Iovis Olympiae, et Apollinis Ismenii The-
 bis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante
 victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevaba-
 tur: Διελφός ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, δὲ ψεῖ δ' ἀπόλαλε, Dioge-
 nian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. [Phalar.
 II. c. 8.] Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro
 κατὰ περ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι etc. restitui commodè posse,
 κατὰ περ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἐμπύροισι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι, ignem
 victimarum victimarum illic (in Ismenii Apollinis Thebis)
 consulere licet, ut Olympiae. De multis pauca sufficient:
 Pindar. Ol. VIII. 3., Ὀλυμπία Δίσπον' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες
 ἀνδρες ἔμπυροισι τεμαχόμενοι παραπύ - ῥῶνται Διὸς ἀργικεράνου.
 Schol. in Ol. VI. 112. Μαντιῶν ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς
 γάρ ἐστιν Ἰάμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, ἣ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ
 ἱερεῖς χρῶνται. De oraculo Apollinis Ismenii Thebis, Schol.
 ad Soph. Oed. Tyr. vs. 21. Ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεία σποδῶ)
 Ἀπὸ τοῦ βωμῶ, οἳ διὰ τῶν ἐμπύρων ἱμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς Φησὶ
 Φιλόχορος. VALCK. — Vallae Latina in templis dudum
 Portus proscrispsit. Χρηστηριάζονται αἱεὶ μάλιστα, dapris ma-
 catis responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., οὗ
 μαρτυρεῖσθαι, apud Pausan. VI. 2, de quibus alias, dicendi
 genus patefaciunt. Quid Olympiae fieret, est in Pausan.
 lib. VI. c. 15. [P] et Criticis ad Pindari Olymp. VI. 112.
 WESS. — Ἐμπύροισι utique cum Valck. malles: at,
 quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum
 istud Herodoto erat. ἱεροῖσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex
 victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum
 Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait
 Herodotus, quemadmodum Olympiae, per victimas. Nec vero
 hic extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe
 quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiae ex
 flamma ardentium victimarum (ἐμπύροις, id est, Hesychio in-
 terprete, καιομένοις ἱεροῖς) capta fuisse dei responsa, docent
 Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam
 Herodoti aetate in vulgus notum esse debuit, consenta-
 neum videtur, ut, quae is h. l. ἱερά dicit, illa καιομένα
 ἱερά vel ἱμπύρα intelligantur. S.

8. ξεινόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον) Ille ξεινός, qui pecuniā victus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, Plutarcho Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in eiusdem T. II. pag. 412. A. ὁ δὲ πιμφοῖς εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος ἴδωτο κατὰ τοὺς ὕπνους. Quale peccatum frequens, neque abs doctis hominibus, *Rutgersio*, *Pavio*, *Berglero*que, sine virgula praeteritum. WESS.

8 seq. κατεκοίμισαι εἰς Ἀμφίαρ.) Scribi malim κατεκοίμισαι εἰς Ἀμφιάρεω, sive casus censeatur secundus atque usitatus in talibus, seu potius quartus et rarior, quia legebatur ante εἰς Ἀμφιάρεον: cubitum ivit in aedem Amphiarai. [Teneamus, puto, genitivum casum.] Triclin. ad Soph. Oed. Tyr. 114. ἀπῆλθεν -- εἰς Ἀπόλλω. Apollod. III. p. 203. εἰς Πυθίαν ἦλθε. Lucaneum in Act. Ap. xvi, 40., εἰσῆλθεν εἰς τὴν Αὐδίαν, est et illud ad Atticam normam, Aristoph. Plut. 237. Demosth. p. 733, 79. Lysiae p. 339, 7. In fine capitis [lin. 15:] non relicerem si plures darent Cold. lectionem marg. Steph. ἐγκατακοιμηθῆναι. In Amphiarai templo ἐγκατακοιμώμενοι qua solerent abstinentia praeparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit Philostr. de Vit. Apoll. II. 37. Propria erant de his verba ἐγκοιμάσθαι, ἐγκαθεύδειν, incubare: vid. Clar. Wess. ad Diodor. I. [cap. 53.] p. 63. et Davis. ad Ciceron. de Div. I. c. 43. ubi vulgatum excubabant forte tuebitur Xenophontis ἐγκαθεύδων, p. 278, 37. In Aesculapii fanis, suo quisque ordine ἐγκατακοιμώμενοι, interim circa templa excubabant aegroti: tales intelligendi sunt κατὰ τὸν Διὸν διακρινόμενοι apud Aristiden T. I. p. 531. vid. T. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 450. tales etiam latent in voce perverse scripta apud Pausan. II. pag. 136. περιουοῦσι μὲν δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ οἰκίσται (lege ἱεῖραι) τοῦ Διὸς. Caeterum a Mardonio missus εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος [conf. Wess. ad l. 8.] quid in somnio videretur expertus, Plutarchus nobis narrat de Orac. Def. p. 412. A. VALCK. — Quod lin. 8. praeunte nostro cod. F. κατεκοιμήσεσθαι, ut Valck. maluerat, id in suo quoque codice Valla reperisse videtur, cuius haec sunt latina: tum, quodam pecuniā corrupto, in deiubro Amphiarai (constat) obdormisse. Si κατεκοιμήσεσθαι probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui causa in Amphiarai deiubro pernoctaret. Sed probabilior prior ratio S.

15. αὐτὰρ ἑκατακοιμηθῆναι) *Amphiarus* τῆς δ' ἐνεί-
 κτων μαντικῆς censebatur auctor, *Pausan.* I. 34. Cuius in
 sano propterea sciscitaturi pellibus incumbabant stratis,
 somnosque petebant. Illud autem ἐγκοιμᾶσθαι dicere quum
 soleant, remque ipsam ἐγκοιμῆσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς *Diodor.* I. 53.,
 cur pro reiculo ἐκατακοιμηθῆναι praestantium schedarum
 censebimus? Superius μαντεύεσθαι [lin. 9.] recte *P. Leopardus*
Emend. VIII. 1. explicuit. WESS.

CAP. CXXXV. 4. ἐς τοῦ Πρώου Ἀπόλλ.) Hunc
 etiam *Apollinem* Πρώον (sive Πρωόν, *Etymol.* p. 413, 28.)
 ante pugnam *Leuctricam* adhibuisse diountur *Pausanicae*
Thebani IV. [cap. 32.] p. 360., in *Asii* veterrimi poëtae
 carminibus iam laudatum, secundum eundem IX. [c. 23.]
 pag. 755. ubi ex *Herod.* nobis enarrat quid evenerit *Mysi*;
 hunc interrogasse Deum τῇ θωῇ τῇ σφετέρᾳ καὶ οἱ χεῖραι τὸν
 πόλεον, νύχ' ἐλλύσαντα ἐνδὲ αὐτόν, διαλέκτω τῇ βαρβαρικῇ. Iuxta
Herod. aderant *Cari*, ἀπογεφυρόμενοι τὰ θεσπείν ἐμείλι *Deus*;
 tales ταχύνεσθαι καὶ τὰ μαντικά ἔπη μεταλαμβάνοντες *Eg-*
istathio memorantur ad *Od.* 6. p. 323, 35. Hi boni *Theba-*
ni, etiam intelligentes, ut istis temporibus plerique om-
 nes, linguam patriam, mirabantur procul dubia lingua
Carica respondentem: neque enim verisimile, *Deorum* in
 oraculis administratos diversis linguis respondisse, prout
 quaeque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror
Grammaticorum, quod nobis narratur in *Schol.* ad *Soph.*
Trach. 1184. Hic narrata respexisse *Plutarchus*, videtur,
 de *Orac. Def.* p. 412. A. loco lacunoso; in *Gryllo* p. 990. E.
 patrans quid ἐν τῇ θόλῳ τοῦ Πρώου Ἀπόλλωνος suo etiam
 aevo inscriptum manserit. VALCK.

5. καλεῖται μὲν Πρώον) Reponunt Πρώον, scriptis non
 addicentibus. Fabulabantur veteres, *Latonam* conspecto
 ἀπὸ ἀναπτομένην, perterritam; inde filio Πρώου cognomen
 monti quoque, ad quem hoc fanum, Πρώον venisse titu-
 lum, in *Plut.* *Pelopid.* pag. 286. c., cuius in *Commentario*
 de *Orac. Defect.* pag. 414. A. περὶ τὸ Πρώον tam templum
 quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A.
 oraculi Πρώου mentio: quae enim isthic, *Amphiarai* et
Ptoqi responsa, huc unice pertinentia, manifesto requi-
 runt. Ulcus loci *Aug. Bryanus* ad *Plut.* *Pelopid.* pag. 216.
 prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operae

Bryonia fragarum, fo. *Jac. Reiskius negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collisque sita. Strobo lib. IX. p. 633. [pag. 413. ed. Cas.] cum Casanboni observatione consentit. WESS.*

10. τῆς προμαντίας), Proba haec si sunt, habuit Ptoleus Apollo neque apud Delphicos suam προμαντίαν, suum προφῆταν, nulla- que necessitas uti τῶν προφῆτιδος in vicinis [lib. 16.] ex Reiskei voluntate fingendi; quae quidem, inproba ista si fuerint, nulla tamen afferit. Ostendant scripta exemplaris τοῦ προ- φῆτου. Strabo solum προφῆταν τοῦ μαρτίου Ptoi lib. IX. pag. 633 novit, etidem Plutarch. T. II. p. 412. A., atque erro- rantes corrupte φωνὴ Αἰολίδος respondentem, loco Κερνῶν, quam in Vat. Aristid., lapsus nonnihil, illi tribuit, A. 6. φασγάνῃ, φασγάνῃ, qualis Carum, non Aeolensium, lib. II. 171., Pausaniae, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν προμαντίαν Ptoi Apollinis et προ- φῆταν, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis Amphicaeae προμαντίης δι' ὃ τοῦς ἱερεῖς ἔχοντο ἡ- γὰρ τὸν θεὸν κατοικοῖ, Pausan. X. [c. 33.] p. 884. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι αἱ προσκυνέουσιν οἱ Πέρσαι·
Spectrum male Pollucis interpretamentum est, cui προση-
λας huius loci adfinitate consummati quales ob nuptias Oja-
gaeae et Bubaris Persae [coll. V. 21.] Macedonum regum
familiae atque Alexandro fuerunt, optimo monitore P.
Jacquardo, Emend. VIII. 1. Ipse Alexander πρότερος καὶ εὐει-
χής Atheniensium; adeoque utraque de causa apissi-
mus ad legationis officium Mardonio ad Athenienses obe-
eundum. Regi certe Athenienses c. 443. Nolumus, aiunt,
te quidpiam ingrati παύειν, ἐόντα πρότερον τε καὶ εὖχοι. De
Alabandis, Amyntae a Persiae rege donatis, [lin. 81] hic
perseverabit. Stephanum Byz. Ἀλβαστρα hic invenisse, ne-
gari non potest. Carive Alabanda nemo ignorat, Phrygiae
vero, quis tandem novit? At ubi Alabastra eiusdem Phry-
giae? Quis praeter Stephanum Alabastra πολλὰ μεγάλα Phry-
giae attigit? Bene memini virorum egregiorum L. Hölsterni
Salmasii, Gronovii p. Partii, conjectationes incertas, nisi Ste-
phanum schedae sese fideliores, quod optem, iuxerint, red-
linguentes WESS.— In vulgatam scripturam consen-
tient libri. Sicut enim ὑπάρχοντες ἀλλοτρίων τινος

AD HERODOTUM VIII. 135. 187. 211
 Seriem successionis, generisque, praequam nobilitatem, haec
 et cap. 139, ac Thucydides lib. II, 99, egregie illustinant.
 Sumserunt sua hinc Marshamus, Canon. Chronol. p. 1471,
 et Spanhemius de Usu et Pr. Numism. Diss. VII, p. 372. Urbs
 Λεβαία, [lin. 6.] in quam Perdiccas cum fratribus deve-
 nit, non alia fortasse ac Hesychii Λέβα, πάλαι ὑπὸ Θρόων.
 Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successio-
 nem si spectes, quae mox cap. 159, inde a primo Perdicca
 usque ad Alexandrum hunc singulatim exponitur; ex no-
 stro loquendi more non septimum, sed sextam dioces Atte-
 andri progenitorem Perdiccam fuisse. Sed de ratione, quae in
 computando progenitorum numero et in similibus aliis
 computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. et 91, 5.
 notata. S.

9. ἀπὸ λεπτὰ τῶν προβάτων. Oves, caprasque. Pausaniae
 τὰ λεπτέτερα τῶν προβάτων, lib. IX, 51, πρὶν ἢ ἔλθῃ. Conneka
 [lin. 9-12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui
 conditione observatio veritate nititur. Intra summi tunc
 patriam regna sinebantur, scribit Justinus. Reges regem-
 que filii armenta pascere haud dedignabantur. Hectoris
 Andromaches querela super fratribus, dum armentis ovil-
 busque pascentibus attenderent, trucidatis, ex Niad. Z.
 422, in luce versatur; notissima quoque regum Palaesti-
 nae vetustissimorum in sacris Pandectis lentissimae WEISS.

9 seq. ἔσαν οὖν καὶ αἱ τυραννίδες. Moris Herodotei non re-
 cordabatur H. Steph. ista scribens. [in ora suae Editi] Hec
 Herodotus subiungit, ne cui minus videatur, quod rex ipse
 illos pascendis suis armentis et gregibus praefecerit. Imo con-
 tra sequentium praebent rationem / ipsa Regis a se mer-
 cenarius pascere aequabat, pro veteris aevi simplicitate, sive,
 ut Herod. quod ipsi olim Reges, (αὐτοκρατοὶς hic dicuntur
 αὐτοκράτορες, ut legati, legationes etc.) ἔσαν αὐτοκράτορες. Ne
 narrationis simplicitate langueret oratio, sterneris ver-
 borum elegantissimis lectorem rexeit Herodotus, quaeque
 in sermone quotidiano subicienda erat, causam ceteris
 praeponebat exempla dabit. Ed. Gron. p. 109, 53. p. 65, 74
 47, 47, 63, 21, etc. [II. 53, 1. I. 85, 10. I. 114, 11. 135,
 16, 99.] p. 322, 29. 349, 30. [V. 113, 3. VI. 68, 11.] Paulo
 hinc diversa sunt et velut per parenthesin interiecta, cum
 vocula καὶ vel ἀλλὰ praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI. 57, 5. IV. 96, 7. 83, 7.] Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse praebebat exemplum [sect. 22.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaeus in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad I. 24, 17. notavimus. S.

11 seq. αὐτὴ τὰ σιτία σφι ἔπισει) Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ἔκως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ Θητοῦ τοῦ Περδικίου: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Περδικίου: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὀπτῶν posuerit Gronov. pro ὀπτῶτο, sincero instar ἀνιῶτο, κοιμῶτο, similiumque apud Herodot. Ὅκως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur [immo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄρτους ὀπτῶνους dixit Alexis Athenaei III. p. 114. D. In M. Antonin. III. 2. ἄρτου ὀπτωμένου, Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ὀπτῶν eximie torrere; coquere, vulgo πέπτυν, Aeolico more dicitur et Ionibus πέσυν: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammatici ἡμιάρτια πέσει Sophronis est apud Athen. III. p. 110. C. πέττων ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλήσιος ἐγένετο) Panis in furno duplo maior factus Perdiccae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgatâ, ὡς δὲ ἤκουσε, ἐπὶ ἡλθε οἱ αὐτίκα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπὶ ἡλθε αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praeferendum sit, Codices decernent: sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] ὡς εἶη τέρας καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vocula ὥδε, si legeretur his praefixa, ὥδε περιγράφει τῇ μαχαίρῃ, significaret tum; sed iungi, me iudice, nequit istis, Δεινόμεθα, ὦ βασιλεῦ, τὰ δίδοις. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

15. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπὶ ἡλθε) Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, coque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. WESS.

29. καὶ οἱ μετ' ἐκείνου) Summae in his Mssorum consecrationi non derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπήϊσαν Ioniae mos, quo
 ἤϊε, ἀπήϊς, ἐπήϊσαν, et similia, tuebitur. WESS.

3. καὶ ὡς σὺν νόῳ κείνων ὁ νεώτατος λάβοι τὰ διδόμενα) Isti,
 ὡς σὺν νόῳ κείνων, vir doctus ad marginem *Aldinae* [cuius
 exemplo usus est *Wess.*] τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν γνώμην κείνων
 explicandi caussa alleverat; nec praeter rem. Commodum
 foret, ab *H. Stephano* desideratum, *Arriani* Exp. Alex. III.
 18. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ σὺν νόῳ δρᾶσαι τοῦτό γε Ἀλέξανδρον, modo ea-
 dem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur.
 Vide *Cel. Iac. Gronov.* ibi, et superius c. 86. WESS. —
 Scribi malim ὡς ἐν νόῳ (vel ὡς νόῳ) κείνων ὁ νεώτατος λάβοι
 τὰ δεδομένα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ νεώτατος ἐνθύμιον
 ποιεῖτο τὸ ῥηθὲν, sive τὸν δεδομένον ἥλιον, eorum natu minimum
 quae *Rex* dederat in animum demisisse, velut vocem divinitus
 missam, quae laetum omen portenderet. Rem animo dili-
 genter considerare, *Herodoto* dicitur ἐν Φρενὶ et ἐν νόῳ λαβεῖν,
 aut omissa praepositione νόῳ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51.
 Nostro loco νόῳ λαβεῖν significat quod saepius dicitur ἐνθύ-
 μιον ποιεῖσθαι, nonnunquam ἐνθυμείσθαι, et θεῖον ἡγεῖσθαι: hoc
 dabit *Xenoph.* p. 287, 38. Εἰσῆλθέ μοι τι θεῖον, *Eurip.* Cycl.
 vs. 410. quod ille dixit ἐντεθύμηναι δ' ἔγωγε καὶ τοῦτο, in *Kur.*
Πικρ. III. p. 177, 14. Conf. *Soph.* Oed. Tyr. vs. 748. et
Thucyd. p. 478, 4. VALCK. — Mireris vero Duumviros
 longe doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes,
 nodumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum *Valla*
 coniuncta intelligens σὺν νόῳ κείνων) sic esset interpretatus,
 et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu;
 dein *H. Stephanus* in ora suae Editionis ista sic refigenda
 monuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset,
 „quae sibi data erant accepisset, id certo consilio factum
 „esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat *Stephanus*) σὺν νόῳ,
 (rarissimum. alioqui loquendi genus) hoc videtur significare:
 quasi dicas Gallice „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien
 „pensé.“ Perspecto ille quidem; nisi quod rarissimum lo-
 quendi genus, ait, σὺν νόῳ: quod tamen non solum apud *Ar-*
rianum loco a *Wess.* citato occurrit, sed et apud eundem
 Nostrum, cap. 86, 5. huius libri, quem locum *Schulzius*
 etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ σὺν νόῳ ποιούντων οὐδέν,
 cui opponitur σὺν κόσμῳ. Puto vero et alibi iri repertum,
 et in *Platonis* Crit. e. g. legere meminini οὐδὲν ξὺν νόῳ, de-

*more*s imprudenter, nulla recta ratione; erit apud eundem alibi ἄνευ νόου opponitur. Omninoque consentaneum est, ut σύν νόῳ idem valere intelligamus, ac νοῦνεχῶς, prudenter; quae notio perapta huic loco erat. Quo minus caussae fuit, cur ὡς ἐν νόῳ vel ὡς νόῳ scriptum Valckenarius maluerit: multoque minus Wesselingius, adsentiens Vallae, iungere σύν νόῳ κείνων, eiusdemque Laurentii Latina debuerat repetere; nam, ut Gronovius, sic etiam Wesseling. in Vallae versione H. I. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem *data*, quae Graecum δεδομένα vel δίδόμενα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de κείνων, loco olim vulgati ἐκείνων, vide Var. Lect. S.

6 seq. τῶ θύουσι οἱ τούτων - - ἀπόγονοι Σωτήρι) Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῶ θύουσι - - σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convaluerat, θύσας θεοῖς σωτήρια, μεγάλας ἐστίασεις τῶν Θέων ἐποιεῖτο, Diodor. XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores, convocati a Des. Herald Advers. I. 5. Peius-ne verò τῶ θύουσι - - Σωτήρι, tanquam deo Sospitatori? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab III. Spänhemio Diss. VII. de Praest. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, Pausan. VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῶ θύουσι - - Σωτήρι, de Temenidarum posteris, amplius quid et signatius. Hue itaque inclino. WESS. — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. S.

11. Μίδεω, τοῦ Γεοδίδεω) Midae huius, inter superstitionis auctores cum Orpheo et Eumolpo principis, fata, mores artesque in G. Io. Vossii lib. I. de Idolol. c. 24. et Bouhéri Diss. Herodot. c. 8. Fixerat sedes, ante Brigum coloniam in Asiam deductam, ad Thraciae Macedoniaeque montem Bermium, Conone Narrat. I. consentiente. Propter eum montem hortii, notabiles sexagenum foliorum rosae, quae Tertulliano de Coron. c. 14. centenariae rosae de horto Midae lectae, sed confundenti, si tamen primam vocem Bengt. Rhenanus et Rigaltius recte formarint, centifoliae, 100 folia.

12. Αἰλίου ἱερῶς (Ailii hieros) Ailii hieros (Ailii hieros)

τοντάφωλλα Pangaei Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ἤλω, [lin. 14.] captus, non exceptus, uti Walla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theonæ Progygmn. c. 2., cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168., mīte luxuriantis, Virgilius, Ovidius, Aelianus, nobis prodidere. WESS.

12. ῥόδα, ἐν ἑκατόν ἔχον ἑξήκοντα φύλλα) Seragenum foliorum rosas in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. v. (ῥόδα vocans α) καλήρου σιν ἀντρίφει Ἡμαθίῳσιν, Αἰὼν ἐν ἑξήκοντα ἑξήκοντα πέντε τοῖς: nicipis abstinaeo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 136. De Sileno in his Midæ hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. t. 8., de hoc Midæ aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminēbat, ῥύπος, Ἡρώων οὐνομα, ἄβατον ὑπὸ χερσίνων: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χερσίνων legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. α) Ἀμύντω παῖς ἦν Ἀλέξανδρος) Recte Harpocraz. Ἀλέξανδρος — ὁ ἐπικρατούμενός Φιλίππου, υἱὸς μὲν Ἀμύντων, πατὴρ δὲ Περδίκκων, ἐκτετρακτὸν ὑπὸ Μακεδονίᾳ. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia reliciendum; dubium forsā esse poterit, sit me natum ex errore librarii ad vicina aberrantis, an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, præter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaeum vid. quæ tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Askuqui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster P. in παῖς, cum aliis consentiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velint fratrem Perdiccae, καὶ Ἀλέξανδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quæ Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 657. quasque præfationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniæ Regum serie Herodotum censuit; nam Perdiccae filio Ar-

chelao octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. Perdiccae [secundi] patri *Alexandro primus Perdiccas*, et primos itidem Regum Macedoniae ex Heraclidis genitorum, iuxta *Herodoti* seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit ἑβδόμος γενίταρ. Hunc in re controversa consensum historiae principum agnoverunt *Marsham*. Can. Chron. p. 447., quique pro doctrinae copia hanc materiem pertractavit illustr. *Ex Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 371. et seqq. Ex *Iustino* Macedoniae Reges enumeranti septimus etiam occurret hic *Herodoti* Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedoniae imperaverit, ut aliis, illi statuitur Caranus; omittitur illic in *Herodoti* serie quintus, Alcetas, et aliis memoratus et *Satyro* apud *Theophil.* Antioch. II. p. 98. apud quem non fit mentio *Argaei*, cui nomen legitimum hic ex *Herodoti* Codd. restituit *Clar. Wess.* Caranum prorsus ignorat *Herodot.* ceterosque qui huic subiungi solent; Caranum tamen etiam apud Nostrum quaesivit ill. *Spanhem.* p. 374. coniecturam proponens, quae nemini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος) Damnatur in Temenidarum successione Ἀργαῖος. *Argaeus*, Ἀργαῖος, *Iustino* VII. 2. atque *Eusebio* in Chron. est. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος *Diodori* XVI. 2. Si *Goltzii* tamen numus ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus *Scaligero* ad *Euseb.* An. MDCXXIV. p. 122., Ἀργεῖος, *Argaeus*, scribendus et adpellandus erit. WESS.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀπικέτο ἐς τὰς Ἀθήνας) Igitur tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses: sed paulo post, quum versus urbem duceret *Mardonius*, denuo eam deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γῆν σφιδάπιδος) Regem scribit in *Aristide* *Plutarch.* p. 324. c. τὴν τε πόλιν αὐτοῖς ἀναστήσειν ἐπαγγελλόμενον, καὶ χεῖματα πολλὰ δώσειν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κύριος καταστήσειν. Quae Noster, eadem pollicitum narrat *Diodor.* XI. c. 28. Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et sophistae, repellentium Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα: praeceteris *Demosth.* Phil. II. p. 45. VALCK.

11. ἢν μὴ τὸ ὑμέτερον) Hic lector attentus exspectabat κωλύσθαι, impedimento fuerit, vel simile quid: neque enim bene cohaerent, mihi necessitas incumbit istis obs beneficiis ornare; ἢν μὴ τὸ ὑμέτερον αἰτίον γένται: una lineola adiecta

scribamus ἀντίον γένεται, id est ἀντιωθῇ. Herodotea sunt ἀντίος, et ἀντιοῦσθαι. Eleganter τὸ ὑμέτερον, *vestrum*, dixit, pro ὑμῖς. Sic τὸ ἐμὸν, τὸ σὸν, [scil. μένος,] et similia frequentantur Platoni praesertim; cuius sunt ista, τὸ γ' ἐμὸν ἔτοιμον, εἰάν αὐτος ἐβέλῃ, T. I. p. 128. B. τὸ γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει ἐπαλῆσθαι ὑπὸ τοῦ ὅσαι ἡμέραι, *me quidem quod attinet nihil impedit quominus* etc. p. 176. B. τὰ μὲν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἔταμ' ἂν εἴη T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Monere in *Var. Lect.* debueram, ἀντίον ex Valck. emendatione merito a Schaeff. receptum esse, pro αἴτιον quod erat in Edd. et Mssis. S.

16. τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἰοῦσαν δύναμιν) Hoc, fide Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, causam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura. Solet plerumque παρὰ casui tertio adiungi ἐπὶ ἐμψύχου, h. e. quoties de re animata sermo. [Itaque παρ' ἐμοὶ ἰοῦσαν h. l. cod. Pa. ex scholio.] Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quartum, et Poetae exemplo Noster, adstruxerunt. Vide Thom. M. in Παρά. Mox εἴπερ εὖ φρονέετε repudiare non debui. Supra c. 60, 2. εἴπερ εὖ φρονέεις, alibique. WESS.

Ibid. τὴν νῦν παρεῦσαν μοι) Duo tresve Codices dudum innotuerant, in quibus haec Herodoteo more distracta leguntur, τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἰοῦσαν δύναμιν. Paulo quoque rarius illud παρ' ἐμὲ: supra VI. c. 86. ex Codd. recte receptum δίδωαι παρὰ σε, quae lectio alterā παρὰ σοὶ non debuerat dici deterior. Lexicon Coislín. p. 485., Παρ' ἡμῶς εἰμῶς, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν. Ἀλεξὶς Φιλαθηναῖος. Soph. Elect. vs. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσειν: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῷ περὶ λόγῳ ἐν χρήσει αὐτῇ ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προθέσεως. Ibaeus p. 79, 25. καθήμενοι παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τρεῖς - - βοηθοὶ παρὰ σφῶς παροῦσαι: ubi vid. Clar. Abresch. Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post [lin. 21.] usurpatum καταλύσασθαι: ubi mihi quoque placet ἀλλὰ κατελύσθε, ut ἀλλὰ πείθεσθε: in quibus suam habet ἀλλὰ vim obsecrandi, qua saepius usurpatur in talibus δὴ et ἀξίῳ. VALCK. — Pro καταλλάττεσθαι, quod olim vulgatum erat, Gronovius καταλύσασθαι tanquam e cod. Med. edidit; sed in Notis monuit, καταλύσασθαι in codice scribi. Et in hoc haud dubie nobis cum Wess. fuit adquiescendum. S.

19. παρισεύμενοι βασιλεί) Herodoti haec manus. Supra lib. IV. 166. παρισεύμενος Δαρείω διεφθάρη. Mox [lin. 21.] pessimè Medic. ἀλλὰ καταλύσθε. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Αναβ. Κύρ. lib. I. p. 6. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

30. ἐνώρων τοῦτο ἐν ὑμῖν) Potuisset τοῦτο ἐν ὃν ἐν ὑμῖν, uti c. 60, 2. καὶ τὸδε ἐν αὐτοῖσι ἐνεῖσι. Noluisse membranae docent. Χῆρ ὑπερῆκεν regis [lin. 32.] ab Ovidio expressa est, An nescis longas regibus esse manus? Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. WESS.

35. ἐν τριβῶ τε μάλιστα οἰκημένων) Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730, ἐν τριβῶ τοῦ πολέμου κείμενοι. Qualium quidem in belli via, mediiorumque inter inimicas gentes, regio ancipiti periculumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens ἐξαίρετον μεταίχμιον τε Codices egregii scriptum desiderant, fortasse haud inprobe. Certe si ἐξαίρετον τε μεταίχμιον prae-buissent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχμιον, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phoeniss. vs. 1370. et Heraclid. vs. 802. WESS. — Ferri certe Codicum ἐξαίρετον μεταίχμιον τε nullo pacto potest: et lubens equidem cum Arch. et Brit. τε perinde atque τι omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor acceperit, commodissima profecto ista scriptura est ἐξαίρετον τι μεταίχμιον, in quam vellem Codex saltem Med. consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 10. περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὅτι ἀγῶν ἐγένετο) Haec Spartanī, qui Graeciae ἡγεμονίην et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquias Scriptorem, περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ἢ δὲν ὁ ἀγῶν ἐγένετο, de vestra regione primum decertatum fuit; tum sequitur opportune νῦν δὲ φέρεται κ. τ. λ. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀγῶν δὲν ἢ ἔχθη πρὸς τὸν βάρβαρον ἀπ' ὑμῶν ἡμῖν γέγονε: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου ἡδὲ τὸν ἀγῶνα ἐποιεῦντο. Sed esto conjectura, [Vide Var. Lect. Vocabulo ἀγῶν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur Noster.] In vicinis ἀγῶν, τῶν

τουτίων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedae eius testantur, ἐκτός τε τουτίων ἀπάντων, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τε, ἀνευ τουτίων ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, ἡγεῖσθαι δουλοσύνης, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod xereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; ἡγεῖται ἡδεῶν, illis imperans, non earum auctor: pariliter ἡγεῖται δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Io. Corn. de Pauw; cuius de opinione τουτίων ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γενέσθαι δουλος. aut additā copulā γενέσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Msstis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augescant. WESS.

12. τουτίων ἀπάντων) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat τουτίων ἀπάντων ἐκτός, αἰτίους γενέσθαι. Reiskio καὶ post γενέσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τε τουτίων ἀπάντων, αἰτίους τε γενέσθαι δουλοσύνης τοῖσι Ἑλλήσι Ἀθηναίοις, οὐδαμῶς ἀνασχετόν. VALCK. — Vide in Var. Lect. notatu. S.

14 seq. Quod mox Lacedaemonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἥδιστον, ut arbitror, αἰεὶ ὅτινις αἰεὶ καὶ τὸ πάλαι φαίνεσθε (vel ἑφαίνεσθε: supra VIII. c. 73., νῦν τε καὶ τὸ πάλαι οἴκεον) πολλοὺς ἐλευθερώσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. v. Athenienses veteres fuisse εἰρηνοφύλους, καὶ φιλέλληνας, καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἐν ταῖς πολιτείαις ἡγεμόνας. Σπαρτιάτας δὲ ὑπερπτικούς, καὶ πολεμικούς, καὶ πλεονεκτικούς. Paulo post, [lin. 16.] καρῶν ἐστὶν ἡθους ex Med. nescio cur melius censeri debeat quam ἐστέρησθε, cui respondet vicinū οἰκαφρόγησθε. VALCK.

15. πεζεύμενοι) Formae est Ionicae. Πιζεύμεναι δὲ, c. ἐπί-
 παυροι lib. III. 146., πιεζεύμενοι ὑπὸ Θηβαίων VI. 108. Porro

οικοφθόρησθε, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum, (οικοφθορίαν Platonis Phaedon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

19. τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα). Vallae emendata Latina obscuritate fuscantur. Bello inutiles, impropres, puellae, senes servique describuntur; ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα Nostri more οἱ ἄχρηστοι οἰκέται, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. ὑπισχνουμένων Spartanorum, παύδας καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας θρόνους, ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾗ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίναντο) Hoc Aristide iusto dignum auctore huiusque aetatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. Ταύτην, inquit, ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τῶν τροπαίων οὐχ ἦττον ἀξίαν ἡγούμεαι διαμαρτυρεῖσθαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta non nihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. v. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum videtur. Quod praebent duo minimum Codices, ἐλευθερίας (sive τῆς ἐλευθερίας) γλιγχομένοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δεινῶς γλιγχομένοις τῆς ἐλευθερίας; quod mihi nunc ob hanc lectionem Mssorum illic probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quis aliud, quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπτόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut γλιγχομένοι ἐλευθερίας, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, [lin. 7.] uti oportebat, πειρῶ: inconsulte πειρῶ deinceps per editiones vulgatum. Bene πεισόμεθα persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. WESS.

8 seq. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος etc.) In concionem introductis, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito τὸν ἥλιον δείξας, ἄχρις ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύηται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πελεμήσουσι Πέρσαις ὑπὲρ τῆς δεδομένης χώρας καὶ τῶν ἡττημένων καὶ κατακεκαυμένων ἱερῶν, apud Plutarch. I. p. 324. E. quorum

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit μήποτε ὁμολογήσειν Εἰζέη, quam semper πολεμήσιν. Interposita mox [lin. 11.] litera scribi poterit in his: *Diis adiutoribus πίσυνοί μιν ἐπέξιμεν ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖσι ἥρωσι, τῶν ἐκείνος οὐδεμίην ὄπιν ἔχων ἐνέπρητε τοὺς τε οἴκους etc.* Hinc οἴκους et ex proximis Deorum οἰκήματα D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit ἀμυνόμενοι, constans librorum scriptura: praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἢ τῇ περ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἥλιον δείξας, Ἀχρεῖς ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολεμήσουσι Πέρσαις, sic Plutarchus p. 324. E. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cuiusmodi Romanos inter et Latinos, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, in Dignysii *Halic.* lib. VI. p. 415. Negligo plures. WESS.

15. ἀθέμιστα ἔρδειν) Th. Galei ἀθέμιτα membranae Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. ἀθέμιστα ἔρδειμι, ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας sine noxa dimissum Sophista Aristides T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., parum afuisse, quin lapidibus cooperiretur, μικροῦ δαὶν κατέλευσαν, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. αἰτὰρ αἰσχρῶς γε οἴκατε etc.) Haecitationem H. Stephani, αἰσχρῶς et ἐξπιστάμενοι nectere cupientis, emendatio versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedaemonii vereri, legatione vero fungentibus et praesentibus indecorum illud. Hinc et si μὴ πρότερον ἐτυγχάνετε ἐπιστάμενοι, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

6. οὔτε χρυσὸς ἐστὶ) Pauca satis superbe Lacedaemoniis, tanquam in memores iniuriae, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὔτε χώρα τοῖς Πέρσαις ἐστὶ τοιαύτη, οὔτε χρυσὸς τοσοῦτος, ὃν Ἀθηναῖοι δεξάμενοι τοὺς Ἑλλήνας ἐγκαταλείψουσι. Iratos Lacedaemoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. D. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχρῶς γε οἴκατε, ἐξπιστάμενοι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀρρωδῆσαι enim Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσιν) Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπεπληρωται [lin. 24.] venustas deminuetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἡμῶς εἶουσιν) Reiectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσιν: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ὡς οὕτω ἔχοντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinerunt Ai. vs. 915., Ὡς ὥδε τοῦτ' ἔχοντας, αἰάζειν πάρα: turpis inde menda tolletur una litera mutata: Ὡς ὥδε τοῦτ' ἔχοντας: nihil interest, utrum ὡς ὥδ' ἔχοντων τανού, an dicatur ὡς ὥδ' ἔχοντων: sed τανού ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 25. VALCK.

32. προσβωθῆσαι) Hoc, aut προβωθῆσαι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιπαραστήσει ἐς τὴν Βοιωτίνην explicant ipsi, ratumque habent ex Msstis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμῶς Wesselingius, ὑμῶς se malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 26. significavit, qui et προβωθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero praestare videtur constans librorum omnium scriptura, ἡμῶς, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 30 seqq. S.

ADNOTATIONES

A.D.

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θάρης ὁ Ἀρισσαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. *Larissaeus Aleuas* propterea Ovidio in *Ibin* vs. 325. Bene *Aristoteles* *Polit.* V. 6. ὥστε συνέβη ἐν Ἀρισσῇ ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμιον. Sic enim reliquisse videtur. Non nescio *Conrigianum*, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vetant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios Imperio tacentes: vetat Philosophus, tyrannidem Polycratis, Macandrii, Sylosontis signans. Ceterum Thora una cum fratribus Eurypylo et Thrasydae Xerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρέθηκε Μαρδόνιον [lin. 8.] pro Herodoteo more rectius παρήκε. Ita lib. III. 77. ἀπειλεῖον, ὅτι σφίας παρήκαν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. WESS.

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι κατελάμβανον) Mallet in Latinis cohibuerunt, pergendique in Atticam impetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλαμβάνει σωυτόν: c. 52. Περίανδρος μὲν τοῦτοισι αὐτὸν κατελάμβανε. Porro, οὐκ ἐὼν ἰέναι ἐκαστέρῳ [lin. 5] idem saepius esse, ac *dis-suadebāt* ulterius progredi, recte *Abreschius* admonuit, et ad lib. II. c. 30. *Valckenarius*. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἴσχυζεν Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας - - χαλεπὰ εἶναι περιγίγασθαι, ordo verborum insolentior. Succurrebat *Reiskii* sollertia Ἑλλήνων ὁμοφρονούντων - - περιγίγασθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiae, quales Gronov. tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordēs si manent, quā illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par

opinio *Abreschii*. WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a *Gronov.* citatis nominativi sunt absoluti. Hoc locum est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18, quem ad locum *Schulzius* provocavit, tum III. 99, 6, V. 103, 11. et II. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem *Schulzio* laudatus *Fischer*, Animadv. ad *Welleri* Gramm. Specim. III. Part. 1. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum *Herod.* V. 86, 12. retulerit, non video quid spectarit. S.

5. οὐδὲ ἔων ἰέναι) Si vel Codices praeberent ὦν, quod hic ponendum censebat *Reiskius*, ego tamen vulgatum, οὐδὲ ἔων, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῦ, etc. more satis usitato ἐκείνων, vel simile quid, relinquitur lectori supplendum: plene *Sosicrates* in *Schol. ad Aristoph. Av.* vs. 521., λέγεται αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἔων ὄρνους ποιῆσαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνῆσαι μελιῦσαι χάνα, καὶ κύνα etc. Sicut hoc in loco, supra *Herodot.* VII. cap. 104., οὐκ ἔων φέρειν, — ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ πόλει ἐπιμετεῖν, ἢ ἀπολλύσθαι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [lin. 9.] non displicet lectio marg. *Steph.* εἰ δὲ ποιήσας πῶς ἡμεῖς παραγινόμεν. VALCK.

CAP. III. 1. ὁ δὲ οὐκ ἐπιβέρο) A *Mardonio* missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Dinarchum*, *Arthmius Zelites* ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate aveherentur, dividendam. Vide *Demosth. Philipp.* III. p. 79. Quae sequentibus vocola [τις] in Codicibus, *Vallae* lecta, adest, haud ea inconcinna. *Oppianus* *Cyneget.* III. 314. καὶ βαλίων δὲ πόθος τις ἐνέστακται φρεσὶ θηρῶν. Omittitur a *Sophocle* *Trachin.* vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. πρότερον μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλος γινώμας) Horum sententiam *Valla* liberius expressit. Πρότερον usu rariore, non aliud, ac πρότερον ἔχων, cum iam antea haberet, nossetque adeo, *Atheniensium* consulta, haud sane amica. Φιλίους λόγους ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer *Abreschii* Animadv. in *Aesch.* lib. II. c. 52. WESS.

CAP. V. 9. Λυκίδες κατέλευσαν) Idem si fatum ante decem menses subierat *Cyrillus*, mirum est huius exemplo non fuisse *Lycidam* deterritum. Ignotum *Herodoto*,

plures Cyrsilum commemorant; cum Themistoclis suasu statuerent Athenienses, ut urbe relicta -- naves conscenderent, --- Cyrsilum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cyrsilus innotuit Harpocrati, Hermogeni pag. 448., aliis. Cautè Aristides neque Cyrsilum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrsilus, in Panathen. T. I. pag. 243., ἐπειδὴ τις ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ὡς χεὶρ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπιλοῦσαι διέσθην ἐν χειρὶ: illic in Schol. Mito Cyrsilus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis; missoque ad Athenienses in Salamina nuncio F. III. p. 356. ἐπειδὴ τις εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ δέχεσθαι, συλλεγόντες πάντες καταδύσαν αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion præbet Cod. MS. ad 'Επειδὴ τις εἶπε') Κορυθαὶ κατὰ Δημοσθένην ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίην αὐτὸν καλεῖ. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

15. ἦσαν αὐτοκελίες) Exscriptum ex Ask. ἦσαν ad ἦσαν sive ἦσαν Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. Αὐτοκελίες, Sophocli Trachin. vs. 395. ἐτόλμησεν. Adprime autem αὐτομολίες Fragm. Paris. notabiles. Nostro αὐτόμολοι, transfugae, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus κλητοὶ τ', αὐτόμολοι τε, Halieut. III. 360. At schedis istis, contentus novae in Graecia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc marium et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. ἐν τῇ Βοιωτῇ) Vetus ἐς τὴν Βοιωτῇ concedere ne recepto ex Florent. debeat, in dubio haeret. Exstat acervus, ex Musis a Porto congestus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Adnot. ad I. 21, 4.] Mox [lin. 8.] μεμφομένους, quae Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocaui. WESS.

Herodot. T. VI. P. II.

P

12. προείπαι τε) Aldus et Camerarius optime; post quorum curas operae, inscite προείπε corrigentes, aberrant turpiter. Geminum germanum earundem delictum in εἶπε ex legitimo εἶπαι lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et alias frequenter adparuit, ab insectis contemptius habitum fuit. WESS. — Lectionem Mediceam in προείπαι mutandam suspicabatur Koenius: praeterea denuntiavit, ni venirent Atheniensibus auxilio, nos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, καὶ αὐτοὶ τινὰ ἀλωερὴν εὐρήσονται, id est ἀποστρέψονται, vel ἐκπορίσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum εὐρέσθαι adhibuit aliquoties Herod. infra his c. 26. et c. 28. Ἀδελφὸν εὐρέσθαι, vel ἀνὴρα, vel ἀνθρώπον τι, locutiones sunt usitatissimae: εὐρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν πρῶτων κακῶν ἀπαλλαγὴν, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. E. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 255. VALCK.

CAP. VII. 2. καὶ σφι ἦν Ὑακίνθια) Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultime Feriatae Graec. libro exposuit. WESS.

2 seq. περὶ πλείστον δ' ἦγον) Laudabiliter supra Lacedaemonii V. 63. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐπαινεύοντο ἢ τὰ τῶν ἀνθρώπων: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. Κόρυμβον σφίσι μὴ ἔμποιον. Attigit Plut. T. II. p. 873. E. VALCK.

13. Δία τε Ἑλλήνιον) Iovis Πανελληνίου apud Aeginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi Ἑλλάνιον novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutae Sicil. Numism. p. 345. in vicinis [lin. 15.] ἀλλὰ ἀπειράμεθα gravius et elegantius ingenti accidit, suadentque membranae. Hoc amplius, καὶ μὲν ἀπ' ἡμέων οὕτω [lin. 19.] a Gronovio, ac Pario summo iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὲν ἡμέτερον, sed suavis atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post ἀκρίβορην aderat participium εἶδον, saepe Scriptori in delictis, abesse Codicum iussu potest; neque hic criminatorem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatam, pectus, quippe temerariam valde. Ceterum γέμεται ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας [lin. 20.] in Graecos impenditur sive distribuitur. Bene Portus. WESS.

14. Δία οὐκ Ἑλλήνων) *Iovem Graecis communem reveriti.* *Ἑλλάνος Ζεύς* ubi memoratur Aristophani in *Eq.* vs. 1250., et *Pindaro* *Neim.* V. 19., adpellationis originem ab *Acaco* recte repetunt *Scholiastae*. *Acaci* precibus *maiorum* levamini adepti, quibus tota *Graecia* premebatur, *ἱερὸν ἐν Αἰγυπτῷ κατακείμενα κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὐπὲρ ἐκείνος ἐκείματα τὴν εὐχὴν*, *Isocrat.* p. 191. E., *Jovis* scilicet *Ἑλλάνιου*, vel *Πανῆλλανίου*. Huic *Acacus* sacra fecisse dicitur *Pausaniae* I. p. 108. et *II.* p. 179., τῷ Πανῆλλανίῳ Διὶ Δίσας καὶ εὐχάμενος, τὴν Ἑλλάδα γὰρ ἐκείνησιν εἶσθαι. A templo, *Jovis Πανῆλλανίου* mons, in quo statutum erat, *Πανῆλλανιον ὄρος*, dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat *Clemens Alex.* VI. p. 753, 14. *ἱεροῦ, ἀνελθὼν ἐπ' ὄρος, --- τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινὸν ἐκμαλίσας* *Δεὸν* *ῥήματο*. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τε ἀπειπάμεθα.) Latina *Vallae*, nos ita mē -- *annuere nolle*, sed *resuscitare*, monstrant lectionem in marg. *Steph.* notatam, [ubi, omissis duobus vocibus πάντα τε] οὐ κατανίσταμεν, ἀλλ' ἀπειπάμεθα: non adprobavimus, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi *Med.* lectio ab *Arch.* firmata, [lin. 19.] καὶ τὸ μὲν ἄπ' ἡμέων οὕτω ἀνιβδύλον εἶν ἡμέται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας: editum ἡμέτερον videtur interpretamentum. VALCK.

24. τῆχος --- ἐν τέλει ἐστὶ) *Litem*, non moveo memorias, quarum ἐν τέλει ἐστὶ haud aliud ac πρὸς τέλος c. 8. et *Dionis Chryst.* *Or.* LXI. p. 583. D., *Platonis* ἐπὶ τέλει *Menex.* pr., aequatque adeo vulgatum, [De munitione illa vide VIII. 71.] Mox [lin. 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιτίθεσθαι tritius, aut πρὸς τὸν Πέρσῃ, uti non male *Reiskius* voluit. Habet tamen illud, [τὸν Πέρσῃ ἀντίωσ.], quod alias significatum, eum in *Musis* locum. WESS. Verbum ἀντιτίθεσθαι nusquam quidem alibi in *Musis*, quod meminere, aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio constructum: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes eum quarto iungunt, sic cognatum verbum ἀντιτίθεσθαι, non solum cum dativo casu, sed saepius etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 241, 24. IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hac loca ratio suberat, cur ἀντιτίθεσθαι eodem modo construeretur, scil. neque diversimodum, ἡμῖν, et πρὸς Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrebant. S.

24. ἐνταλς ἐστὶ) Herodoteum videtur ἐν τῇ λείῃ ἐστὶ, quod est in marg. Steph. ut paulo legitur inferius ἢν πρὸς τῇ λεί, prope finem. Tum vicina [lin. 26.] scripserim partem cum Reiskio: συνθέμενοι τε ἡμῖν τῷ Πέρσῃ ἀντιώσασθαι ἐς τὴν Βοιωτίνην. Saepius in Musis obvium ἀντιοῦσθαι sollicitari non debet. In fine lib. VIII. πρὸς ἡμῶς, legerem, ὑμῶς παρὰ τὴν προβηθῆσαι ἐς τὴν Βοιωτίνην. VALCK.

33. ἐπιτηδείωτάτον ἐστὶ μαχίσασθαι) In fine huius capitis Dissertatio Herodotea p. 131. novas nobis obtulit ex Codicibus lectiones: τῆς γὰρ ἡμετέρας (ἐπιτηδείωτάτον ἐστὶ) μαχίσασθαι τὸ Θριάσιον πεδῖον: quarum lectionum altera procul dubio est genuina. Proximum accedit apud Suidam in Εὐχλατον: πεδῖον - ἐπιτηδεῖον Ἰππῶ ἰμαχέσθαι. Thucydidi II. 20. χώρος ἐπιτηδεῖος ἵφαινετο ἰσχυροπέδιεσθαι: Herod. IX. 25., χώρος ἐπιτηδεώτερος ἰσχυροπέδιεσθαι. VALCK.

Ibid. ἐπιτηδείωτάτον ἐστὶ) Etsi ἐπιτηδείωτάτον Archi et Vind. optime ex ἐπιτηδῆς manet, et ἐπιτηδεύων Democriti apud Homeri Interpretem p. 1441, 16. [Eustath. in Od. p. 89, 46.] fere sit geminum, eo non utar. Mire vero ad blanditur ἰμμαχίσασθαι, rarioris quidem formae, sed legitimae, quia ἰσχυροπέδιεσθαι, castra in loco metari, supra c. 2. et χώρος ἐπιτηδεῖος ἐνδία τῶν αἰετῶν τε καὶ ἐν ἀντιόχῃ τε, uti Msssti, τὸν ἰσχυρὸν, aptus locus ad exercitum in eo ordinandum et numerandum, lib. VII. 59. Tale πεδῖον ἰμαχέσθαι καλὸν Appiani Bell. Civil. IV. [c. 106.] p. 1041., rariusque Philonis Iud. lib. II. Vit. Mosis p. 659. ἢ ἐπιτηδεύωντα τὸν τόπον ἐν ἡσυχάσει καὶ ἐν ἡμετέρεσσιν, et de Nemes. Septen. p. 1187. A. πεδία ἐπιτηδεύοντα ἰμβόσχεσθαι. Non gligo alia. Constat verbo iusta compositio et probanti ratio. WESS.

CAP. IX. 3. Χίλος, ἀνὴρ Τρυφῆς) Hoc satis Plutarcho Χείλος, Malign. p. 871. fin. et Themisti p. 114. si, fide Codicis Bodleiani: Polyæno Χίλος lib. V. 30. Par discordia in nominibus Χίλων et Χείλων atque aliis. Post pauca [lin. 4 seq.] τῶν ἰσχυρῶν ἐπὶ τοῦτο postulanti schedae. WESS.

3. Χίλος οὐνόματι, ἀνὴρ Τρυφῆς) In Plutarchi Them. p. 114. f. legere etiam licet Χίλῶν τὸν Ἀρκάδα: sed rectius nomen apud eundem scribitur T. II. pag. 871. f. Χαίλωσ, et pag. 872. A. ubi acerbe, εἰ δὲ τι, ait, κατέσχευεν οὐκ οὐκ ἐν Τριφῇ πρᾶγμα τὸν Χίλῶν ἰσχυρὸν, οὐκ δὲ ἢ Ἑλλὰς περιμένοντα. Χίλος est

in Polyae. V. 30. Herodoti Tegeatā τῶν ἰσθμῶν ἐπὶ τοῦ πάν-
 τε λόγιον: [lin. 5.] sic mihi quoque scripsisse videtur omis-
 sisse ἵνα, quae ut a Med. sic aliis etiam aberit Codici-
 bus. Arcadis sententiam paucis expressit Plutarch. τοῦ δια-
 ποκρίματος αὐδὲν ὀφείλος ἐστὶ Πελοποννήσῳ, ἀν' Ἀθηναῖσι Μακρονίῳ
 προσκείμεται. Illud Polyaei, πολλὰς διαβάσεις ἔχουσιν εἰς τὴν
 Πελοπόννησον οἱ βάρβαροι, propius accedit Herodotea, μεγάλας
 ἀσπιδάδας ἀναστρέφεται εἰς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ. VALCK.
 11. 10. μεγάλας κλισιάδας) Polyaei πολλὰς διαβάσεις εἰς τὴν
 Πελοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. No-
 tati ad praescriptum Plutarch. T. II. p. 360. Α. μεγάλας μὲν
 πρὸ ἄλλῃ λαφ' κλισιάδας ἀναίχοντες: quae Philosophi et complu-
 ra alia Io. Iac. Wetstenium in Epist. S. Pauli prior. ad Cor.
 cap. xvi. 9. occupasse conperio. WESS.

CAP. X. 5. καὶ ἐπὶ περὶ ἕνατον τάξαντες τῶν εἰλωτῶν)
 Veron una cum Cl. de Pauw, ut haec Herodotus scripserit.
 Kelle tresque scripti libri omittunt, habentque cap. 28.
 sedem magis opportunam. Et cū bona τάξαντες post ἐκτίμ-
 ησαν? Non nego, quod Galeus ursit, esse in Plutarchi ea,
 Malign. pag. 871, sed, hinc derivata, unde confit? Tolle
 αἰμαία, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἐπὶ
 ἐπὶ τῶν τῶν probetur. Id sane cum exercitus imperium
 traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII.
 52. etc. WESS. — Vide Var. Lect. et in Exemplo no-
 τιστοῦ, pro εἰλωτῶν, corrige εἰλωτῶν, ut est in Edd.
 ante Schaeff. et in Mssis. Caeterum nolim dissimulare,
 haec satis commode videri h. l. procedere orationis stru-
 cturam: certe, ut Schulzius, sic et ego ἐπέτρεψαν requi-
 rebam, ubi alii ἐπατρέψαντες, alii vero libri magis
 etiam vitiose ἐπιτάξαντες exhibent. S.

Ibid. ἐπὶ περὶ ἕνατον etc.) Eosdem memorat Plutarch.
 in Aristide p. 326. Α. et Tom. II. p. 871. E. ubi ἐξήλθεν εἰς
 Πλαταιάς ποταμὸν καὶ Σπαρτιάται περὶ αὐτὸν ἔχων ἀνὴρ ἕκαστος
 ἑνὲς ἑκάστου: atque adeo legit hoc in loco, quae nonnullis
 in Codicibus perperam omittuntur. Tot numero Εἰλωτας
 ad Plataeas cum Spartiatis stetisse certum est ex cap. 28.
 et bello Peloponnesiaco saepe cum Lacedaemoniis militasse
 τοὺς Εἰλωτας novimus ex Thucyd. IV. 80. V. 57. et 64.
 VII. 29. VALCK.

11. 14. Σπαρτιάται οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ.) Alibi θυμῶν ἐπὶ Κρότων

lib. V. 44. De Cleombroto, exercitus ad Isthmum impe-
 ratore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, qua
 rex territus copias domum reduxit, praeclare Dionys: Pe-
 tavius; Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS. — De illo solis
 defectu videsis quae Petavio apud Larcherum Parisiensis
 omni Academiis Pingre opposuit. Caeterum territum
 fuisse illud phaenomeno Cleombrotum, non proficitur He-
 rodotus; ac videndum, ne significare potius voluerit, sa-
 tis accepto omni ne alium copias ab Isthmo abduxisse. Eo-
 dem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est, cum
 exercitu ad Isthmum Cleombrotus erat, munitionem Isthmi
 utpote videturque, accepto iam de felici pugnae exitu nun-
 cio, sacra, quae hic memorantur, adversus Persas fecisse;
 scilicet experturus, an a pedestri Xerxis exercitu, qui Pe-
 loponnesum versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera ti-
 menda esset inyasio Peloponnesi. Iam ex defectu solis de-
 buit ille, puto, faustum Peloponneso capere omen, quippe
 exercitus Regis portendente exitium. Itaque tanto fiden-
 ter Cleombrotus, quoniam paucis post pugnam diebus,
 Thessaliam versis se recepit Barbarorum exercitus, red-
 iit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo immi-
 nente Peloponnesis. Atque ita ad finem non perducta est
 Isthmi munilio, et intermissum opus, donec, adlato nuntio
 redire Mardonium cum exercitu, denuo Isthmum re-
 petierunt Lacedaemonii cum aliis Peloponnesiis, et sum-
 mo studio manus perficiendo operi admoverunt, IX. 8, 4
 seqq. S.

CAP. XI. 14. ἐν Ὀρεσίῳ) Memorat Pausanias Oro-
 stae tumulum, ὄρεον, Lacedaemone lib. III. c. 11. p. 234.,
 qualem illi publice datum Argis et Mycenis Bueianus infi-
 flatur, Toxar. c. 4. Nec eum tamen hic innuit statulo, sed
 ἐν Ὀρεσίῳ Μαυαλίῃ, Thucyd. V. 64.; vicinam Tegeatum
 finibus, quo de ibi viri doctissimi Wasse et Dukeris. Ad
 sequentia [lin. 15.] Hesychii glossa, ἔργον, ὁ νόμος, ὁ
 δὲ τοῦ νόμου, recte refertur. Bene Servius ad Aeneid. IV.
 424. Herodotus Persas, qui erant Graecorum hostes, ἔργον
 a Lacedaemoniis appellatos refert. Similia ex Idomeneo in
 Aristop. pag. 329. A. Plutarchus. Pristis ita Latinis hostem
 peregrinum indicasse, leges XII. Tab., Plautus, Varro, Ci-
 cero testificantur. Vide III. Scaligerum ad Festum in Hostis.
 WESS.

14. εἶναι ἐν Ὀρεστίῳ) Arcadiae sic regio quaedam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Ὀρεστῆσι Orestes θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας τὸ λεγόμενον Ὀρεστίον. Ὀρεστειον τῆς Μαιναδίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex huius Oreste vs. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: Κεκλήσεται δὲ σὺς οὐκ ἔστιν Ἰδώνων, Ἀζᾶσιν Ἀρκασίῳ τ' Ὀρεστίῳ πῖδον. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Σὶ δ' Ἀρκάδων χερσὶ πῖδον ἴα' Ἀλφειοῦ ποτῆς οὐκ ἔστιν, Ἀρκάδων πᾶσιον ἐκδομάτος. Ἐπ' αὐτοῦ δ' οὐ πῶς κεκλήσεται. VALCK.

18. τῶν περίοικων Λακεδαιμ.) Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περίοικων, tuncertis fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Adhendis, Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 63.) eisdem esse περίοικους Lacadaemoniorum et Εἰλωτας: sed nondam mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περίοικων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιητίων, qui circa se singuli haberent septem τῶν εἰλωτων. Infra c. 28. in acie stetisse dicuntur Λακεδαιμονίων μύριοι: quorum dimidiam partem, ἑντάς Σπαρτιήτας, ἰφύλασσαν ista quinque et triginta millia τῶν εἰλωτων, ut levis armaturae milites. Erant itaque Lacadaemonii οἱ περίοικοι, non εἰλωται: hi servitutem serviebant, liberi erant οἱ περίοικοι. Εἰλωται, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νεοδαμῶδες dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περίοικοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., εὐν αὐτῶ τῶν περίοικων τινὲς, καὶ τῶν νεοδαμῶδων οὐ πολλοί. Ubicunque in historia Graeca περίοικοι vel iunguntur vel opponuntur Σπαρτιᾶτις, Lacadaemonii sunt intelligendi, cuiuscunque fuerint urbis Laconicae cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastae Aristidae MS. οἱ περίοικοι esse dicuntur οἱ περιουόντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν. Τούς ἐκ τῶν περιουόντων πόλεων dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. ταὶ ἐν κύλῳ τῆς Σπάρτης πόλεις Pausan. VII. p. 555. Hae civitates, ut olim erant Spartiatarum ὑπηκοοί, sic aevo quoque fuerunt recentiori εἰς Σπάρτην συντελούσαι, nisi quod ex istis decem et octo Augustus iusserit esse αὐτονομούς, Pausan.

III. p. 365v. Qui *πρῶτοι* videm dicebantur et *Λακεδαιμόνιοι* et *Λακωνικοί*. Thucyd. IV. 8. οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ πάντες καὶ οἱ ἑταῖοι τῶν πελοποννησίων ἐβόηθον ἐπὶ τὴν Πύλον· τῶν δὲ ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδυτέρα ἐγίνοντο ἢ ἑσθες· quo loco οἱ ἑγόντες τῶν πελοποννησίων sunt utique Lacedaemonii. Cecidisse scribit in pugna Leuttrica Xenophon Έλλ. VI. p. 349, 7. τῶν συμμάχων Λακεδαιμονίων ἑγὼς χιλίους, --- αὐτῶν Σπαρτιατῶν περὶ τετρακοσίων· ubi αὐτοὶ Σπαρτιάται genuini sunt Spartiatae, τὸ καθαρῶς Σπαρτιατικὸν Maximo Tyrio p. 347. Thucydidi Lacedaemoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., Εὐδάλας Σπαρτιάτης et Δεινιάδας κερσίρας· id est Λακεδαιμόνιος, ut eisdem praeter alios, Theramenes dicitur Λακεδαιμόνιος, Dercylas autem ἀνὴρ Σπαρτιάτης. Qui saepe dicitur Ἀσκαῖος Xenophonti in Κύρου Ἀναβάσει, Neos est Λακωνικός, VII. p. 275, 31. conf. V. p. 204. 9. VALCK. — De Peloponnesiis Lacedaemoniorum non nihil dictum ad VI. 58, 14. S.

CAP. XII. 9. αὐτὴν ἴσχειν.) Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. ἴσχειν τε βουλόμενος εἰμὲν τὸ πρόσω παρῆναι· et mox c. 13. ὥστε καὶ ὁλόγους εὐχάς ἀποβῆναι ἴσχειν. Hic vero Argis missus ad Mardonium nuncijs affirmat lib. VII. 150. commemorata. WESS.

CAP. XIII. 5. διὰ παρὸς τοῦ χρόνου.) Omni illo tempore, quo in Attica armatus consederat. Necessarium enim non puto, *διὰ παρὸς* cum Reistio in *διὰ χρόνον* aut *προσέχοντες* converti. Immo, si *Arch.* consentaneos nancisceretur, *διὰ παρὸς* sufficeret. Aeschylus Prometh. vs. 283. τοῖς αὐτοῖς διὰ χρόνον ἡμεῖς δὲ καὶ πάντες ἀκούομεν, quod in scholiis διέδοκον, sed idem ac omni modo. WESS.

CAP. XIV. 2. ἀγγελίᾳ πρόδρομος. Ἐξάκ. etc.) Catoulum corrigenti πρόδρομος ἄλλα, σφραγιστὴν etc. non adpono. Ἄλλω scribit, utpote diversa a superioribus Spartanorum copiis. WESS. — Utique sollicitari ἄλλω non debebat: sed vide ne πρόδρομος ἄλλω σφραγιστὴν scriptum oportuerit; quod mihi quidem perquam probabile, quod paucis certum videtur. Conf. IV. 120, 21. α. 122, 1. et praesertim VII. 203, 4. S. — *Ἐξάκ.* δὲ βούλευτο, δέλεον, ἢ καὶ τούτους ἀπὸ τῶν ἑλάν, ἡ δέλεον, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Pauli Epist. ad Coloss. c. 2, 18. καὶ οἱ ἑλάν, καὶ τούτους ἀπὸ τῶν ἑλάν, ἡ δέλεον, ἡ δέλεον. Oikar sane cupiditatem et libentiam

quandam in Aeschyli fabulis ostentat saepe numero. Θάλλω
 δὲ τῶνδε πύσεται λόγῳ, cupide libenterque audiet, Choëph. va.
 791. Plura apud Cl. Abreschium Anim. in Tragicum il-
 lum lib. II. 14. Quare ἰβουλευτο θάλλων, cupide consultabat.
 WESS. — „Θάλλων suspectum: dixerat REISKIUS: Ego
 quidem quid sibi velit non intelligo.“ Et SCHULZIIUS,
 Wesselingii Notam respiciens: „Quid vero est, inquit,
 ἰβουλευτο θάλλων? Num potest μὴ θάλλων quisquam βουλευόμενος?
 Nemo unquam, opinor, ita dixit.“ Itaque ille, ut nos,
 Schaefero calculum adponens, verbum illud, quod uno co-
 dice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit.
 Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem:
 et θάλλων omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non
 iuncta debebant intelligi ἰβουλευτο θάλλων: quod perspete
 videns H. Stephanus, verbo θάλλων commatibus utrimque in-
 tercepto, sic ediderat: ἰβουλεύετο, θάλλων, ἢ πως etc. quam
 distinctionem orationis ipse etiam Wesselingius cum aliis
 post Stephanum Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem
 impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen
 incongruum Herodoti stylo: valetque idem ac si dixisset,
 θάλλων τοῦτους πρώτον ἰδὼν, ἰβουλευτο ἢ πως etc. cupiens hos
 primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret. (S.)
 (S.) δὲ ἢ δὲ ἕκτος προσελθὼν τὰ) Non ignoro Celeberrimi, [Gor-
 novii, προσελθὼν descendens,] in Portum Vallamque striatis-
 ras, haud profecto ad consensum extorquendum sacros.
 Quisque videt, Vindob. rectum tenuisse. WESS. — Prae-
 misso equidatis erat in Vallae Latinis: et προσελθ. corrigendum
 videri monuerat Portus in Lexic. ion. voce Καταπαύεσθαι δ.
 (S.) CAR. XX. 2. ἦλθε ἀγγελίην) ἦ καὶ patrocium inpe-
 nation lib. VIII. 140. ἰσοὶ ἀγγελίην ἦ καὶ παρὰ βασιλέως, et ex-
 observatis. D'Orville ad Chariton. lib. I. p. 37. At Aldo com-
 punit lib. I. 83. ἦλθε ἀπὸ ἀγγελίην: et proxime, ἦλθε ἀγγελίην
 ἀπὸ θεοῦ. Euripides Androm. vs. 79. ἦλθε δ' αὖτε. Iunge Ha-
 philanum in Epist. ad Galat. c. 3, 23. WESS. — At non
 ἦλθε δ. il. dederat Aldus, sed ἦ καὶ, quemadmodum in Kar.
 Lect. recte Wess. monuit. S.
 (S.) 3. διὰ Δικελείης) Sic Iones; reliqui Δικελίης: [puto vo-
 cabuisse, reliqui Graeci Δικελίης] unde illorum [scil. Io-
 num] flexione Δικελίης ἀπὸ ἱστορίας. c. 73. [vide IX. 73. extr.]
 [Cur. linc. 6. et 8.] Τὸν ἀγγεῖον et δὲ Σωφίαν dederim, ne-

mo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud ἐς Κῶλον, praesertim *Valla* viam ad verum monstrante, hoc tolerari loco quitum fuisse. Τὴν κατὰ Σκῶλον παράδοσιν in Boeotiam *Polyaen.* Strategem. II. 1, 11. ostendit; cui accedere *Strabo* poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.] cum *Casauboni* nota. WESS.

6. ἐς Σφενδαλέας) Huius pagi, quem [monente *Stephano Byz.*] tribus fuisse novimus Hippothoontidis, nusquam alibi sit apud historicos veteres aut oratores mentio, in proximis [lin. 8.] nomen urbis Boeotiae non tam diu haerere debuerat perverse scriptum: *Scolon* recte dederat *Valla*, cuius ductu pro ἐς Κῶλον scribendum ἐς Σκῶλον. Urbis aliunde notissimae ubi meminit *Polyaenus* lib. II. c. 11. ista primum dederat *Casaub.* Ἀγισίακος δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας τὴν κατὰ Σκῶλον παράδοσιν -- διήλθε: absurdam nobis lectionem ex Msstis vulgavit *Maasvicius*: δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας ἡμέραις δυοῖν: tribus duntaxat literis repetitis prior lectio hunc in modum fuerat adiuvanda: δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἐν α. (id est ἐν μιᾷ) ἀνύσας: certam praestat emendationem in eadem historia *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 336, 13. δυοῖν ἡμέραιν ὁδὸν ἐν μιᾷ κατὰνύσας -- ἔφθασεν ὑπερβάς τὸ κατὰ Σκῶλον στρατόμαχος. Paulo post apud *Herod.* [lin. 9.] scribendum suspicor, τῶν Θηβαίων -- ἔκειρε τοὺς χώρους, οὐκ ἔτι κατὰ ἔχθρας ἡγέτων. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur κατὰ Ἐρυθρῆων, VALCK. — Neutiquam sollicitari vulgatum consentientibus libris οὐτε [lin. 9.] debuit, quod idem ac οὐ vel οὐχι aut οὐκί valet. Sic II. 46, 7. III. 36, 19. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

14. ἀπὸ Ἐρυθρῆων) Ab Erythris. τῆς Βοιωτίας ἐς Ἐρυθραίς c. 19. Peccarunt, uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων Porro [lin. 15.] παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ dicto loco et cap. 16. *Plutarchus* Aristid. p. 325. α. τῶν βαρβάρων τῆς στρατοποδείας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρεταμένης. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis, probabiliter *Reiskium* divinasse τεταμένον *Herodotum*, [lin. 16.] non τεταγμένον, reliquisse. Illud autem τῶν τεταγμένων, cuius singula latera denum erant stadiorum, [lin. 17.] impedimentis rebusque pretiosioribus servandis munivisse *Mardonium*, *Plutarchus* adseverat. WESS. — Bene habet τεταγμένον. [lin. 16.] idque eo minus necesse est

ἐκτεταμένον mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo ἐκτεταμένον efferrī voluerunt docti Viri, iam satis duobus verbis παρῆναι et κατεῖναι (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

19. Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος) Constituunt Graeci libertatis vindices infra c. 86., a Thebanis exposcere τοὺς μηδίσκοντας, in primis Τιμολέοντα καὶ Ἀτταγῖνα: qui duo hinc in catalogo proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan. VII. [c. 10.] p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomini Ἀτταγῖλος rectius iudicat Ἀτταγῖνος: quod similis formae nomina satis tuebuntur, Ἀνδραπίνος Ἀγαθῖνος Φιλῖνος Ἀρχῖος Εὐπαλῖος Χαρωνῖνος: duo postrema praebet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenaeo restituit huc spectanti IV. p. 148. F. Μαρόνιον εἰστίσσει μετὰ τῶν ἄλλων κτεταμένα Περσῶν Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος, ὃν φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἰσότητι μεγάλως πλούτῳ παρεσκευάσθαι: in quibus Athenaeum memoria lapsum putat Vir magnus, cum Nostro dicatur Attaginus παρεσκευασμένος μεγάλως, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset διδάσθαι μεγαλῶς. VALCK.

20. παρασκευασμένος μεγάλως) Errorem Athenaei in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Graeciae Boeotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85., [cap. 86.] Male Athenaeo Αὐταμνος, in Mssis Αἰταμνος, et Pausanias VII. 10. Ἀτταγῖλος. Neutrum praeterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφρων οὐ χωρὶς ἐκατέρους κλίνας) Non prorsus damnable [καὶ σφρων] ex Fragm. Paris. excerptum: damnable autem, κλιθῆναι sive κλιθῆναι citra necessitudinem [a Reiskio, contra librorum consensum,] obtrusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallae Latinis. In proximis [lin. 7.] διακινόντων, cum sese potulis invitarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 181. WESS. — Κλίνει lin. 6. penacute pingitur in ed. N. 1. et superioribus, rectius κλίνει ed. Schaeff. ut noster codex P. putō et alii. Accepit autem Vallā hoc verbum notatione intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive accipiende, ut Attaginus dicatur κλίνει suos hospites. S.

26. ἀμύχανον ἀποδείξαι) Repetit ex oratione Gambysis lib. III. 65: ἐν γὰρ τῇ ἀμύχανῳ φέρει οὖν ἑνὴν ἀπὸ τῶν ἁλλοῶν

γίνεσθαι ἀποτρέπειν. In quam sententiam Joseph. Bell. Iud. VI. 5, 4. Ἀλλὰ οὐ δυνατόν ἀνθρώποις τὸ χρεὼν διαφύγειν, αὐτὸν προδομένους. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phœdri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἀμύχανος ἀποτρέφει ἀνθρώπου) Hinc ista Stobæus traxit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persæ tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius. Aeliano πρὸς Προνόλιν apud Eustath. in Ἰλ. ζ. pag. 532, 53. Hanc sub quisque more saepius expresserunt poëtae. Velint vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VII. 461, ὅτι τὴν ἐμαυτέμην ὀδῶς ἀνὴρ ἐκθύει: multa notat Gataker. VALCK.

29. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει) Quod coniectando præceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codicæ ratio habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, οὐκ αὐτὸς αὐτίκα λέγει ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Plataecas decerneretur. Inter veteres ἄλλους et ἀνους, sive ἀνθρώπους, perexigua fuit dimoscribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suisque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum. Hæc istam causam enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, videri potuit λέγειν πρὸς ἀνθρώπους. Hinc valde discrepantes locutiones ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλούς, vel εἰπεῖν, vel λέγειν εἰς πάντας similesque. Rarius illud Sophocles apud Stob. pag. 579, Μη σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα, pro εἰς πάντας ut ubi dem vs. 11. legitur consueto more, Ἐμπεριεὶν γὰρ ἀδελφὰς αὐτοῦ τύχας εἰς πάντας ἀμαθίας. VALCK. Quidni vero πρὸς ἀνθρώπους feramus, quod continui consensu libri præferunt omnes? S.

CAP. XVII. 4 seq. ἐμνήσθην γὰρ δὲ τῶν ἑδραίων ἀνδρῶν ὅντι ἐκόντες) Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur μάλαως, pro σφοδρὰ frequenter usurpatum Herodoto, etiam hæc ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebanī, ὥς ἐμνήσθηδες μέλαως, πρὸς βίβλως ἔφερον τὸν πόλεμον. VALCK. ἐμνήσθη γὰρ δὲ τῶν ἑδραίων ἀνδρῶν ut maneret, paene persuasus,

σφῶδρα glossatori redonandum. Pristinum certe *Herodoteum* est: sic c. 59. οἱ γὰρ Θηβαῖοι, ἄτι μηδίζοντας μεγάλως. *Portus* plura conduxit *WESS.* — Consentiant tamen in σφῶδρα et *Wesselingii* et *Stephani* codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam *Aldus* μεγάλως arripuerit. Sed, nostrum istorum verborum praeferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopae sententia adhaeremus. Nec enim video quo pacto haec cohaereant, μῦθοι δὲ φησὶς αὐ ἐκτυβήσαν, ἐμῆδσαν γὰρ δὴ σφῶδρα (sive μεγάλως) καὶ οὗτοι, praesertim si post οὗτοι intercidatur oratio. Saltem ἐμῆδισον μὲν γὰρ expectasses, et deum οὐκ ἐκόντας δὲ, quod in *Kallae* latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castris *Μαρδονίῃ*, unos ex omnibus, non esse secutos, et invitos cum eo fecisse, eodem tamen dicat σφῶδρα aut μεγάλως *Μεδῆς* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

8. Rectius *Hermosydes* dicitur ἀνὴρ τῶν ἀστῶν δοκιμώτατος, quam δυνατώτατος in *Med.* ex quo vir *Clar.* [lin. 19.] aptissime restituit ἐκίλευε σφας ἐπ' ἐωϋτῶν ἐν τῷ πεδίῳ ἵζεσθαι, seorsim sedere. *VALCK.* (ἐπ' ἐωϋτῶν). Verissime *Gronovius*. At cur nulla *Aldi* mentio? *Pavani* animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit. [Vide *Var. Lect.*] Nostri *Amazones* lib. IV, ἀπὸ τοῦ ἀσπίδος ἐπ' ἡμῶν αὐτῶν, habitemus seorsum; et IX. 37, ἔχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἐωϋτῶν μέαντιν. *WESS.*

19. ἄνδρα πάντας τοὺς. Iustior ordo, qualis c. 88. ἐπὶ τῆς σφας γὰρ οἱ πάντα τὰ αὐτοῦ οἶκο, et multifariam. Ἦτις παύχοντες [lin. 21.] *Suidas*, cumq̃tis in Codd. obvium, invenit; cui tantum praenomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas? Et *Reiskius* tamen ἀπεργασίας, imprudenter absurdeque agens, sed imprudenter. Περιπρίγναι *Graccae* est recentioris et *Gilicæ* dialecti, nisi *Salmasius* fallit, veterum vestigia premens, *Funere Ling. Hellenist.* p. 152. Qui quidem saltem si fuerit, arguente *Io. Alb. Fabricii* ad *Sextum Empiric.* lib. 10 *Adr.* Grassacat. c. 2. p. 227., obtrudi *Herodoto*, quod agnoverat, haud oportuit. *WESS.*

CAR. XVIII. α. (Ο μὲν γὰρ). Hanc voculam ex marg. *Steph.* auctori restituerem. *VALCK.* — Et recepit *Wess.* neglectam a *Gron.* et superioribus. Quod autem repertam

in Med. ait *Wess.* in *Var. Lect.*, id *Gronov.* in *Notis.* non discrete quidem professus erat, sed videtur significasse voluisse. S.

4. ἀντὶ ἐστασαν) Ferre possum, non pugnanturum, cui ἀντὶ ἐστασαν blandientur. *Euripides Orest.* v. 1460. Ὡς καὶ ποὶ δ' ὀπίσσω τοιαυτὸς ἀντὶ ἐστασέν. Ferre autem minime quocumque εὐσπρέψαντας mutari. Conglobassent Phocenses, in petum irruentium excepturi. Tales fere στραφέντες εἰς ἑαυτὸν πλῆθος *Diodor.* lib. III. 36., et infra c. 64. εὐσπρέφόμενοι. Vide *Cl. Valcken.* ad lib. I. cap. ana. *WBS.*

— Intactum relinqui debuerat εὐσπρέψαντες, si utrumque quam se in unum conglobassent, *Livio* VIII. 11. *VALCK.*

12. ἢ τὶ ἀλλῆς μετέχουσι) Scribi quidem potuit ἀλλῆς μετέχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut testis marg. *Steph.*, ἢ τὶ ἀλλῆς ἔχουσι. *VALCK.* — Atque hoc praeferamus contra meliorum quorumque consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλλῆς a verbo μετέχουσι pendebit, et τὶ valebit ut a τὶ μετέχουσι cta intelligi τὶ ἀλλῆς debebunt. S.

CAP. XIX. 57. καλλιστήντων τῶν ἱπῶν) *Frustrum* sicut ἱπῶν corrigitur. Latinis *victima caesa litavit*, ut *Martiali* lib. X. Ep. 73. *Victima diti patri cesa litavit*, recte *Gervius* in *Suetonii Oth.* c. 8. Vide *Franc. Oudendorpium* in *Lucan.* VI. 524. Graecis itidem, quoties *fausta exta extant*, καλλιστῆν. *Noster* c. 37. ὡς δὲ εὐκ' ἐκαλλιστῆν — — — τοῖς ἱπῶσι, videlicet τὰ ἱπῶν: et c. 95. τοῖς δὲ ἑλλαντιοῖς ἐκαλλιστῆν. Docte super verbo *Scholiastes* in *Gregorio Nazianz.* Stelit. II. p. 87. Sequens ἱπῶν ποιήσαντες [lin. 7.] coniectura habet ἢ θυσίην τῆς δημοτικῆς ποιήσαι lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυσίην ἐφομένην. Alia hoc de genere *Is. Casaubon.* *Animadv.* in *Athen.* lib. XIV. 23. [ad p. 660. a.] *WBS.* — Vide ad VII. 154, 7. notata. S.

10. ὡς — — ἀπὸ τοῦ — — ἐς Ἑρθεῖς) Huc antequam ceteris Graecis venirent Athenienses, in Isthmo iuramentum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius famulam exhibet *Diodor.* *Sieul.* lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confectam, non immerito creditur disse videtur *Theopompus*: vid. *Olav. Wessel.* ad *Diodor.* quaeque ad *Herod.* notata sunt p. 429. [ad V. 101. 30.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem hic vocat Μασιστιον, illum inquit Herod. Ἕλληνες Μακίστιον καλέουσι: ibi dabunt forsane et alii Codices Μακίστιον, ut est in Arch. teste Galeo, et in marg. Steph. VALCK. [Vide Var. Lect.] — Si Μακίστιον adpellarint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortasse animum μακίστος, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitum. Memorant hominem Pausanias, Plutarchus, alii, Μασιστιον adpellantes, Tzetzes quoque Chiliad. I. 993., turpiter tamen eundem ac Xerxis fratrem Masistam, quo de c. 110., arbitratus. WESS.

CAP. XXI. 8. δέκισθαι μῦνοι, ἔχοντες etc.) Haec ita nexuit Aldus et Valla, commodius, me iudice, vulgatā interpolatione post δέκισθαι. Soli Megarenses equitum impressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad Pausaniam, Atque hoc Diodorus lib. XI. 30. et Plut. Aristid. p. 326. B. clarissime. Falsum praeterea, solos tum Megarenses stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis [p. 11.] cur πέμψετε et πείθεσθαι iussu scriptorum exemplarium, admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. WESS. — Ad in πέμψετε recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide Var. Lect. S.

CAP. XXII. 6. προέχων τῶν ἄλλων) Prae aliis emporum in Latinis: melius, quae et Pavii observatio, prae aliis longius proventus: sequentia suadent; nam si in media sua turba Masistius cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praecedentem, equum Poëta Iliad. V. vs. 453. ἵππον ἀρπυγίᾳ κλονήσας dixit. Inspice Eustathium, προσελκύνοντα explicantem, p. 1303, 37. [p. 1417, 52. ed. Bas.] WESS.

8. ἐσταται ὀρθός καὶ ἀποσεισάται) Ut lib. VII. c. 88. equus ὀρθός ἀποσεισάτο τὸν Φερνούχην. Proprium hac in re verbum adhibuerunt Xenoph. et Clemens Alex. loco quem eleganter H. Steph. emendavit Schediasm. V. 19. Talis equus Platoni obversabatur in Gorgia p. 484. A., cui Φύσιν ἰκανὴν ἔχων ἀνὴρ dicitur πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαρρήξας, etc. respicit enim in istis Homericis ex Il. ζ. 507. Ὡς δ' ὅτε τις στήθεσσι ἵππος — Δεσμὸν ἀπορρήξας δείξει πιδίῳ κρηκίνων: ubi laebatur olim Δεσμὸν διαρρήξας, ut liquet ex Etymol. p. 512. VALCK.

15. *Lorica tectum Masistium*, primum invulnerabile, tandem aliquis παλαι ἐς τὸν ὀφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat Galeus; idque pretiosissimum εὔρημα iudicat Gronovius. Vulgatur tamen ὀφθαλμόν plerisque satis tueri videbuntur haec Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κράνος ὑπέφανε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στύρακι παίων τις ἀνείλεν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλός et ὀφθαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum εὔρημα vix Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὀμφαλόν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quae Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus etudebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicem egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori in primis Aethiop. lib. IX. p. 431. conmonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. v. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κράνος ὑπέφανε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στύρακι παίων τις ἀνείλεν: hunc quidem Masistium, quae oculum galea ostendebat, hastili iaculi percutiens aliquis intarebat. Esequid liquidius? WESS.

20. ἀντίκα ἐπύθεσαν) Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπύθεσαν: a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, absentis desiderio tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπύθεσι τι δὲ τὸ Κροῖσον ὡ πολλῇ μετέπειτα χρόνῳ. Estque istud antiquum praestantius invento Gronoviano ἐπύθεσαν, quod valde metuo ut Graecae habeatur monetae, et unquam intra mare Ionium et Thessaliam, uti alia in re notatum memini, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἅμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homer. Iliad. Ƴ. vs. 362. Οἳ δ' ἅμα πάντες. Mox [lin. 6.] 184. Ƴ, uti eadem exempla, Ionicae consuetudinis est; reique satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

2. ἀλλὰ πάντας) Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἅμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἅμα πάντας, ut in An-

gliconis invenit Ios. Wasse: vid. ad Thucyd. [III. 24.] p. 181, 92. Eandem hic a Vallā lectam vidit Koenius; requirit illam oppositum. οὐκ ἔτι κατὰ τέλει προτελαύνοντες τοὺς ἴππους videbant Athenienses, ἀλλὰ ἅμα πάντας, omnes simul invēntes; non, ut ante, κατὰ τέλει. Inter varios significatus vocis τέλει; Eustathius ad 'Il. κ'. 55. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σήμα, turmam militarem: τοὺς τὰξιαρχούς τὸν ὄντων ex Herod. IX. c. 41. excitat Thom. M. in Tit. Libro VII. c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τέλει καὶ παντοῶς προτελαύνοντες. Vid. Ios. Wasse ad Thucyd. II. 81. VALCK. 7. οὐκ ἐντὶ οἱ ἱπποταὶ ὑπέρμεινον) Sic voluisse Gronovius significavit. Poëta Iliad. Q. vs. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπέρμειναν ἀολίκοι, crabroque alii. WESS. — Vocem οὐκ ἐντὶ, in Alana editione temere praetermissam, primus auctori tacite restituit H. Stephanus: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque Kalla expresserat, non amplius persisteret equites. S.

9. ἀποστῆσαντες ὧν) Vir doctus [Reiskius] scribi iussit ἀποστάντες: aut ἀπὸνσῆσαντες: satis pro imperio. Adsciveris ἰώντας, idem erit ad ἀποστάντες, quae Abresellii quoque mens. Diodorus I. 56. οἱ δὲ Σαρδωσίαι ἀποστῆσαντες τὰ πλεῖστα ἐτα. WESS. — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστῆσαντες. Equites, ut ελαύνοντες et προελαύνοντες vulgò dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποστῆσαντες dici potuerunt. S.

CAP. XXIV. 2 seqq. πένθος ἰποῖσαντο Μασιστίου ἐτα.) Quem memorat Persarum luctum ob mortem Masistii, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed κείνοντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια, hinc, opinor, attigit Plutarch. in Arist. p. 327. c. VALCK. — Luctum barbaricum super Masistio hinc et ex Plutarchi Arist. p. 327. descripsit Brisson. Regn. Pers. lib. II. 206. et Perizon. ad Aeliani Var. VII. 8. WESS.

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἴνεκα καὶ ταῦτα ἰποῖσιν) Lacunae nulla supererit suspicio, neque supplementis egimus, si, voce καὶ, quam eiecit [eiiciendam censuit in Notis] Clari Gronov. reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε δὲ εἴνεκα καὶ ταῦτα ἰποῖσιν, καὶ ἐκλείποντες τὰς τάξεις, ἰφότηαν διησάμενοι Μασίστιον. Τῶνδε, id est μεγάλως εἴνεκα καὶ κάλως: ταῦτα ἰποῖσιν, neque τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἐνδύμεν. Herodot. T. VI. P. II.

an ex Cod. Steph. ἡ δὲ τὸ ἐκτερεῖν ἔχεν τὸ ἕτερον κλέας. Scripserat, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. A. Ἀθηναῖος δὲ Τρυφῶτατος περὶ ἡλικίας ἐπὶ τῷ κλέας, ὡς καὶ δὲ Λακεδαιμονίων τὸ διζὶν ἐχόντων κλέας, αὐτοὶ τὸ εὐδύνοντες ἔχεν. Sinistrum, ut ἀριστερὰς ἐκδιδόντες, sic per εὐφραμίαν saepius etiam ἕτερον dicebant. VALCK. — At ἕτερον κλέας utramlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lin. 33 seq. S.

28. τὸ παλαιόν) Anceps electio est. Scriptor τὸ παλαιὸν deposuit IV. 186. VII. 142. IX. 73.; τὸ παλαιόν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. WESS. — Ubi alii codices nude παλαι, alii τὸ παλαι exhibent, ut VII. 74.; ibi Herodoteum τὸ παλαι censeri debet. Ubi vero, ut hoc loco, plures τὸ παλαιόν, et alii τὸ παλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

29. ἐπεὶ τὸ Ἡρακλεῖδαι ἐπιφύωτο) ἐπεὶ τὸ plenius, et plane ἔστω, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. WESS. — Ubiq. ionicum et Herodoteum est ἐπεὶ τὸ pro nudo ἔστω: at de ista voce apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 53.) non agitur, sed de ionico εἶναι et εἶναι, pro communi εἶναι vel εἶναι: S.

34. ἀπὸ τῶν ἐν λόγῳ Ἰλλόν ἀγορεύσασθαι etc.) Quae de Hyllō narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diōd. Sic. IV. cap. 58. Sed iuxta Diodorum, Hyllō cadente, intra annos quinquaginta non reverterentur in Peloponnesum Heraclidae: verius ille scripsisset cum Herodoto, ἐνδὲς ἐτῶν ἑκατὸν, iudice viro stimato ad Diodor. Conf. Iol. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllum occidisse dicitur apud Herodotum [lin. 26.] Tegeatarum Rex Ἐχμῶς δὲ Ἡεὶδ του τοῦ Φηγίος: ultimo homini Κηφίος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

23. ἐπεὶ τὸ ἐν τῷ τῷ) Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse adfirmans, μὴ κατεῖναι τοὺς Ἡρακλεῖδας εἰς Ἡελοπόννησον ἐνδὲς ἐτῶν πεντήκοντα. Ita ventum annis, uti ibi docti; aliorum congruit consensus, ipseque eventus. Ceterum Eobematis, qui Hyllum ex provocatione defecit, Aëropi filius, perperam Φηγίος Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφεύς, Cepheus, apud Pausan. VIII. 4. Quod qui-

dem librariorum delictum viri doctissimi, *Palmerius*, *Th. Rykius*, *P. Burmannus* et alii redarguerunt. *WESS.*

40. ἡμῶς δίκαιον ἔχειν --- ἥπερ Ἀθηναίους) Maluit. *Δ. καὶ ὁ ἄλλος* *Pavius*, ut αξιονώτεροι antea, et postea c. 28, αξιονώτεροις εἶναι ἔχειν τὸ κῆρας ἥπερ Ἀρκάδας. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat. Sic στιβαρότερον ἰσοῦ στιβαροῦ in *Apollon. Rh. III. 1056.* Δικαιοτέρων ἀντὶ δυνάμεως *Diodor. XIII. 30.*; ἀλλοτριώτατος *Musa III. 119.*, nec fugit magnum Animadversorem in *Athen. XIII. 1.* *WESS.* Superlativum pro comparativo positum notavit *Cassaub.* l. c. ad *Athen. XIII. pag. 558. A.* quo genere enallages *Noster*, quam alibi, tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est positivus loco comparativi, nempe subintellecto ante ἡ particulam (sicut frequenter in Graeco sermone) adverbio comparativo μάλλον: sive, in eandem quidem sententiam, ita intelligere malis, quasi dixissent ἡμῶς δίκαιοι ἔχιν, καὶ δικαιοτέροι ἢ Ἀθηναίους. *S.*

CAP. XXVII. 2. σύνοδον τὰδε μάχης εἶνεκα --- ἀλλ' οὐ λόγων) Apud *Plutarch. T. I. pag. 326. B.* ἤκαμεν, inquit *Aristides*, οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάζοντες, ἀλλὰ μαχομένοι τοῖς πολεμείοις. Hic σύνοδον αἰνυῖ μάχης εἶνεκα συλλογῆται, ἀλλ' οὐ λόγων. *Lucii XXXII. 34.* *Phaeneas*, non in verbis rem verti, ait. *Cleonnis Diodori T. II. pag. 638, 66.* πρόκειται μὲν οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων. *Euripidis Eteocles Phoen. v. 591.* Μῆνι, οὐ λόγων ἀγῶν ἐστ'. Quod illic monitum, in istis loquendi formulis promiscue propemodum usurpari voces ἔργων, καὶ εἶς et ἔργον, monstrat *Agasilai* laudator p. 78., cui dicitur ille κατὰ μὲν πρῶτον, εἰς δὲ αὖτις καὶ εἰς, ἀλλὰ δὲ, ὅπου ἐνδεύεται ἀγῶν, γὰρ δὲ, ὅπου βολὰς ἔργον: quae sophistam multo magis debeat quam *Xenophontem*, in cuius scriptis nihil invenietur simile. *VAL. C. K.*

[4. πρόβημι παλαιὰ καὶ καινὰ λόγων τοῖς ἐπαύροις --- κατὰ γαστρὴν) Quod ait πρόβημι λόγων etc., id nec *Vallae* latias, referre coepit, nec nostra, in medium protulit, sedurate reddunt. Namque *Tegetarum* dux non quae ab utrisque gesta sunt referre instituit, aut in medium protulit, sed *Tegetarum* solum facta memoravit. Graeca ista in hunc modum reddenda erant: Quoniam *Tegetarum* dux in medium proposuit, ut commemoraremus utrique nostra maiora, quae praeclare facta. *S.*]

5 seqq. ἀποδείκναις ἡμῖν ἔχει δαλῶσαι etc.) Landabilia, quas multis hic enarrant Athenienses, maiorum suorum facinora; hinc paucis commemorat Plutarch, de Herod. Malign. p. 872. A., illos scribens Ἡρακλειδῶν τε μνησθῆναι, καὶ τὰ πρὸς Ἀμαζόνιας προχθέντα προφίμην, ταφάς τε Πειλοπονησίων καὶ ὅσων τῇ Κадμεία πεσόντων. Eadem illa magna cum laude celebrantur ab oratoribus; ab Isocrate in Panegyr. p. 51. et seqq., in Aristidae Panathen. pag. 201. etc. in Ἐπιταφίῳ etiam λόγῳ, quibus nomina praefiguntur Demosthenis et Lysiae. VALCK.

9 seqq. ἐξελαινωμένους ὑπὸ πάντων etc.) Attici oratores in his maiorum suorum facinoribus sese iactant, Lysias, Isocrates, Demosthenes, cuius λόγῳ Ἐπιταφ. p. 746. πολλοὺς τῶν συγγράφων ὑποθέσιν τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μεμνημένης πεποιθῆναι, haec Musae Herodotaeae spectare, non iniusta suspicio est. WESS.

27. ἀνελθεῖν τε τοὺς νεκροὺς θάμεν) Latina [quae intacta Wess. h. l. reliquerat] aberrant. Hoc volunt, suos maiores sustulisse ad sepeliendum Argivos, qui insepulti ad Thebas iacebant, et contumulasse sua Eleusinia in terra. Id ἀνελθεῖν τοὺς τετελευτηκότας sive τοὺς νεκροὺς saepe hac ipsa in re Isocrati Panegyr. p. 52. A., Platonic. pag. 306. D.; haec νεκρῶν ἀναλίσκεις Panath. p. 269. A. Praeclare Lysias in Ἐπιταφ. p. 33. τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἔθαψαν Athenienses ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι, ubi Cl. Taylor. WESS.

18. τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίνι) Auctor Orationis inter Lysiacas secundae p. 33., τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς ἔθαψαν ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι: et hic et apud Herodot. non templum designatur Eleusinae Cereris, sed ipsa Eleusis est intelligenda, pagus Attices nobilissimus, in locis etiam reliquis, quae Cl. Io. Taylor in alium putat sensum accipienda ad Lys. p. 105. Lysiam illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum Palmerio: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῷ ἱερῷ τῇ Ἐλευσίνι ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι καὶ τῆς ἱερῆς περιλήσεται μυστηρίοις. Lex fuit Solonis, teste Andocide de Myst. p. 16. τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἴδμεν ποῖον ἐν τῷ Ἐλευσίνι, apud Petium in Legib. Att. p. 37. Meurs. Eleusin. cap. 15. Utrobique templum intelligitur, quod Athenis erat, isthoc nomine saepe designatum, de quo Meurs. egit in Ceram. Gem. c. 15. In proximis [lin. 19.] haec tandem

186a. *ἀνὰ τὴν*) Gorrigit *Abreschius* *ἀνὰ τὴν*, *leni*, sed
 pro *leni* necessaria *medicula*. Mox [lin. 18.] *Μαράτων* sine
 praepositione (ad *Aristophanis Acharn.* vs. 697. *ἀντ' ἀνα-
 δὲν ἔστι Μαράτων* et *ἔστι Μαράτων μὲν ἔρ' ἡμῖν*, exemplum)
 unaeschadae, quas iubet valere. WESS.

Assumerantur nobis nationes, Darib vectigales, Rb. III. 905qqq, 9150 numero plures. Illae ne vero Marathonium intransirent contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis (lib. VI. 96.) venerunt? Iustus adiungitur, non profecto decere ratio, *ἡλικα σταθιδῶν*: adesse enim, *οὐ τοῖς σκαμνείοις ὁπλοισίν τε καὶ ἀλλὰ μαχουμένοις τοῖς πλεμίοις*, uti Plutarchi Aristid. p. 326. v. WESS.

186. 7. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 84

eundem T. II. pag. 208. n. Agesilaus, δαξω, inquit, ὅτι οὐκ οἱ τόποι τοὺς ἀνδρας ἐντίμους, ἀλλ' οἱ ἀνδρες τοὺς τόπους ἐπακρίβουν. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες Ἑλλήνων) H. Stephanus, ob Vallae Latina mutavit in Aldo vitiosa, tantisque scripti codices resque ipsa addicunt. In *Septembris Helotis*. [lin. 9 seq.] singulos Spartiatis stipantibus *Plutarch.* Malign. p. 871. E. et *Aristid.* p. 325. A. nihil discordat. Vide supra c. 10. WESS.

[15 seq. παρὰ δὲ σφί ἐύροντο -- ἱστάναι Ποτιδαίων etc.] Corinthii, a *Pausania* impetrarunt, ut iuxta ipsos starent *Potidaenses*. Nempe Corinthiorum colonia Potidaea erat. Vide *Thucyd.* I. 56, S.]

128. Παλλες οἱ ἐκ Κεφαλληνίας) Iustissime. *Laurentii Pallesenses* in *Cephalenia* nulli. Quarta urbium insulae *Pallos*, gives *Thucydidi* Παλλῆς Attica dialecto lib. I. 27., aliis Παλλίς, Ionibus Παλλίς. Lege Nob. *Palmerii Graec. Ant.* lib. IV. p. 528. *Pausanias* catalogo Graecorum, contra *Maronijum* ad *Plateas* consistentium, *Palenses* non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. XXIX. 3 seqq. σύμπαντες ἰόντες ἀριθμὸν τριῖς τι μοιρίας etc.) In hoc numero gravis armaturae militum 38700 nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim praeter illos *Φιλοι* memorantur cum Spartiatis missi *Helotes* 55000, tum ceterorum Graecorum *Φιλοι* 34500: hi universi conficiunt 108200., quibus adiuncti tandem 1800 *Thespienses* summam implebant 110000: *Herodotus* infra: [cap. 30, 4.] σὺν Θεσπείων τοῖσι παροῦσι ἐξηληκρόντο αἱ ἑνδεκά μυριάδες. De his Graeciae libertatis statoribus intelligo *Diodor.* Sic. lib. XI. c. 30. ἦν δὲ ὁ σύμπας ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς δέκα μυριάδας: qui forsitan etiam scripserat εἰς ἑνδεκά, sed, quod addit, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς πενήκοντα, longius etiam ab *Herodoto* recedit; iuxta quem [cap. 32.] illic βαρβάρων ἔσαν τριήκοντα μυριάδες, praeter Graecos Persarum partes sequutos, quorum ad *Plateas* fuisse Noster suspicatur πέντε μυριάδες. Nostro loco memoratos ἑλάντες 38700 ego quidem in capite superiori memoratis non repperio, verum duntaxat 29700. Utrum in *Aeginetarum* numero, an et alibi vitium haereat, si Codices vulgatis congruant, non facile definiri poterit. Ad ista *Herodoti*

Pausaniae catalogum lib. V. [cap. 23.] p. 437. comparanti occurrunt inter illos, qui Πλαταιάσιν ἐμαχίσαντο ἐναντία Μαρδονίου τε καὶ Μήδων, quorum nulla fit in hac *Herodoti* recensione mentio, Κεῖροι, καὶ Μήλιοι, - - - Τήνιοι, - - - καὶ Κόνιοι VALCK. — Quod in superiori capite se nonnisi 29700. ὁπλίταις memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38700, quam praeferunt *Herodoti* libri omnes, reperturus fuerat. S.

[10. seq. ὡς εἰς περὶ ἑκάστων ἰδὼν ἄνδρα, πιντακόσιοι etc.) Unus ferre circa quemque virum, fuisse 34500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 33700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam alioquin credibile erat) nonnullis ex numero ὁπλιτῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, praesto fuisse. S.]

13. καὶ ἐννέα χιλιάδες) Utrum scribarum socordia, an alia culpa, haec in codicibus paucis non adpareant, quaerere nolo. Absunt male, si τῶν ψαλῶν praescriptus numerus labe caret. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Graeci reliqui singulos iuxta se ψαλῶς viderint, amplior-ne levis armaturae militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen membranae isthic innovant. WESS. — Vide proxime ante a nobis notata. S.

CAP. XXX. 7. ὅπλα δὲ οὐδ' οὗτοι εἶχον) Qui nec ipsi arma habebant. Interpres; cui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, momente *Salmasio* ad *Fl. Vopisci* Aurel. c. 7., insons erit. Revera hi *Thespienses* in levi erant armatura, οὐκ ἐν ὅπλοις, quales in *Heliodori* Aeth. IX. p. 428. *Pausanias* illos ὅσον τῶν ὅπλων τῇ σκευῇ καὶ ὄφειν lib. IV. 29., hos *Polybius* crebro τὰ βαρεῖα τῶν ὅπλων lib. I. 76. appellat. Conf. ad *Diodor.* XIV. 23. WESS.

CAP. XXXI. 1. ὡς αἱ πενήδενσαν Μαρσίον) Cum *Marsii* mortem lugere desiderant. Publicum Persarum luctum supra narravit c. 24. Verbum Ἀπικίδενσαν, Porro non intellectum, omissum in *H. Stephano*. Thes. recte vir Clar. vertit eluxerunt. Istam in plerisque verbis videri indit praepositio ἀπ. In *Thucyd.* II. 61. ἀπαλιδέναντες; recte πανομίοντες

μαχίη e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri potest in Ἀποτεπνύκας Ἀπομικραταλισμένας Ἀπομνίνας. et in Ἀποσπυδίζεν: horum primum Ἀποτεπνύκας ex Aristoph. est Thesmoph. vs. 352. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀπυθρίσας πομπὴν τοὺς ὀφθαλμούς. Menander, Ἀπυθρίξ πᾶς, ἰθρυίξ δ' ὀφθίς ἔτι, apud Stobaeum p. 312, 50., in cuius p. 586 sic scribendi videntur Alexidis senarii: Πολλὰ γ' ἀπύθριξ καὶ τὰς ἀλγὰς ἀπύθριξ. Πρωτίστειν, ἀφουθρίσαι τ' [·] ἀπαυθρίσας δὲ Σωλὴν γυναικί, καὶ καταστῆναι πάλιν. VALCK. — De Alexidia vossiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. 8. τὴν μὲν ἂν αὐτὸν διωκόμενον.) Sermo de Persis quorum quod robustissimum contra Lacedaemonios Mardonius opposuit, quod infirmius vero contra Tegetas. Nonne ergo τὴν μὲν ἂν αὐτὸν etc. quae elegans Cl. de Pauw coniicit et hoc Alioqui τὸ διωκόμενον τοῦ στρατοῦ lib. VIII. 84. W. ESSA
— Vulgatum αὐτὸν tenent scripti libri omnes. S.

20. *Ausparintas*) Recte hic et c. 28. ex *Ionum ore*, *quis*
et *Mauris*, *Mauris*, aliorum *Mauris* ac *Mauris*. lib. IV
123. Scio *Stephani Byz.* decretum in *Ausparis* probari ab
Arch. et *Vind.* quod in *Ionis* invalidum iustius *apponi*
sent. WESS.

25, ἀλλὰ τινες αὐτῶν.) Cum his atque proximam
genda sunt, ἀλλὰ τινες αὐτῶν καὶ ἀπὸ Ἑλλάδων οὐκ ἔστιν. {Nempe in ed. Gron. et superioribus post αὐτῶν interposito παρὰ
ἐστὶ distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wessl. pro-
pagatum.} Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint
[lin. 26.] περὶ τοῦ Παιτρῶν κατὰ τὰ μέρη τοιαῦτα, qui supra VIII
32. καὶ τὰ ἄλλα τοῦ Παιτρῶν ἀνέβηται, quique hoc velut re-
ceptaculum habentes illinc ἐμμενόμενοι ἴσθοντες τοιαῦτα ἴσθοντες
Μακεδόνων στρατιῶν. Praesertim et hoc loco una littera minus
scripsisse κατὰ λαμβάνει. Huc spectant ista Plutarchi, de
Herod. Malign. p. 868, τ, πρὸς τὸν Ἡρόδοτον ἄνθρωποι μὲν οὐκ ἔστιν
ἐστὶν Πρωταίνοις ἐμμενόμενοι καὶ φωνῆς παρακαλεῖσθαι καὶ ἑλπίσιν
VALCK.

16. πρὸ τοῦ Παύλου καὶ τῶν ἀποστόλων ἀναμνηστικῶς) Solus, de quo testatur
mon. ita scribere: participium, postulante, semper habet
le. itidem, Verterent, apud Patrologum deprehensivum
bui, tandem P. Katoxos, confecti, compendiosi, postea
pre VII. 15. in. mon. itidem, Phaeos, de quo P. Katoxos
et cap. 32. Error est librarius, „dilatatione, et

παλαιόνους, et ἀπαιδωμένους, κατεδωμένους, confundentium.
Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. οἱ τε Ἑρμοτίδης etc.) De his lib.
II. 164. οἱ δὲ μάχιμοι αὐτίαν καλεῖσθαι μὲν Καλασίμους τε καὶ
Ἑρμοτίδους. Profecto non illi μαχαιοφόροι, quod vetus in-
terpunctio volebat, nuncupabantur, sed armaturā erant
tali. Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog.
Epist. Burmanni T. II. p. 690. WESS. — Perperam olim
proet. Καλασίμους incisa erat oratio, iunctis verbis καλισμ.
μαχαιοφ. S.

15. ὡς δ' ἐπεικάζει.) Dubitabam in Diss. Herodot.,
hoccine, an pristinum ἐπεικάζει, amplecterer? Causa
ampliata, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe
loco ἀπεικάζει, in assimilando et comparando solens: op-
portunius omnino videtur, ex melioribus advocatum mem-
branis. Aeschyl. Choëph. 976. Φίλοι τε καὶ εὖν, ὡς ἐπεικάζ-
ουσι πάλη: et Supplic. vs. 252. καὶ τὰλλα πολλὰ ἐπεικάζει
δίκην ἡν. Sophocles Oed. Colon. vs. 17. χῶρος δ' οὐδ' ἰσός, ὡς
ἐπεικάζει. Ἐρὼν Διόφης: namque sic Maestri, H. Stephano no-
tante. Eadem in fabula vs. 147. θυσιῶν, μαρτυρίων τ' ἴδ', ὡς
ἐπεικάζει. In Trachin. tamen vs. 144. Περυμένη μὲν, ὡς ἀπὸ
καὶ αὐτῆς, παρα. nec citra Codicem discordiam, qualis et in
aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ ἰστέλ ab Arch. le-
gitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici
auctum qui cupit, Diodorum XI. 30. adeat. WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένος τοῦ Ἰαμίδων Κλυτιάδων
δὲν) F. Ursinus, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib.
I. 41. τοῦ Ἰαμίδων καὶ Κλυτιάδων citat, haud scio unde.
Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi eccellente auxi-
lio: Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamida-
rum unam, alteram Clytiarum, haruspiciarum nobilitate prae-
stantes. Iam si Tisamenus fuerit Clytiades et τῶν Ἰαμίδων,
quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., opor-
tet, adfinitate nexae fuerint familiae, paterque eius ex
Clytiadis. Vide sis Pet. Victorium Var. Lect. XIII. 15. et
P. Leopardum Eupand. IV. 18.: neque ἀσφάτερον [lin. 6.]
praetergide. h. e. τοῦτον γένος, uti deinceps. [lin. 29.]
Vir doctus [Reisk.] disjuncta voce, ἀσφάτερον, alii con-
ponunt. Hesych. Ἰαμίδες, δ' ἀσφάτερος, πατρίδαι, ἑκατέρωθεν
206. quae, modo per Ionibus et Hippocrati de Galeni et

Erotiani opinione fuerit *παρὰ δὲ*, aliorum pertinebant. WESS.

Ibid. γένος τοῦ Ἰαμίδων etc.) Quum *Elis* in *Peloponneso* familias duas certas habuerit, *Iamidarum* unam, alteram *Clytidarum*, haruspicinae nobilitate praestantes, ut scribit *Cicero* de *Divin.* I. 41., *Tisamenum* ἰόντα Ἡλείον, καὶ γένος τοῦ Ἰαμίδων, meo quidem arbitratu dicere non potuit *Herodotus* Κλυτιάδην: ut mirer, de *Clytidis* et *Iamidis* agenti *Leopardo* Em. lib. IV. c. r8. hunc *Herodoti* locum mendae non fuisse suspectum. Ad ista, γένος Ἰαμίδων, adscribi potuit a lectore, εἰ Κλυτιάδην, sive ἢ Κλυτιάδην. Sed *Iamidam* fuisse *Tisamenum* liquet ex *Pausan.* III. p. 232., qui, *Herodotum* in his sequutus, Τισαμένῳ, αἶτ, ὅτι Ἡλείω τῶν Ἰαμίδων, λόγιον ἐγένετο: memorans item IV. p. 317. Εμμέντιν ὄντα Ἡλείω τῶν Ἰαμίδων: VI. p. 454. *Thrasylulum* ex eadem familia, et p. 495. vatem *Eperastum* τοῦ Κλυτιάδων γένους. Infra *Herodoto*, c. 37., Graecum vatem secum habuisse dicitur *Mardonius* *Hegesistratum*, ἀνδρα Ἡλείω καὶ τῶν Τελλυαδίων ἰόντα. Triplex hoc genus, οἱ Ἰαμίδαι, καὶ οἱ Τελλυαδαί, καὶ οἱ Κλυτιάδαι ubi memorantur *Philostratus* de *Vit. Apoll.* lib. V. c. 25. infelix prostat *Olearii* conjectura, nescientis veram lectionem iam demonstrasse *Kühnium* ad *Pausan.* p. 800. VALCK.

[7] μαντευόμενον περὶ γένου) Suspectum videri poterat *μαντευόμενον*: mirum certe, quod de prole consulenti *Tisamenum*, nihil, quod ad prolem proxime pertineat, responderit oraculum. At, si ita vel *Pythiae* vel personato placuit *Apollini*, nostrum, puto, non est rationem facti ab illis reposcere. S.]

[8] παρὰ ἐν παλαισματὶ ἔδραμε etc.) *Lucta* victus abiit, ceteroqui quinquertio superaturus *Hieronymum Andrium*, *Pausania* testificante lib. III. 11. *Vallae* in his lapsus indicavit *Pavius*, correxit *Gronovius*. παρὰ in talibus excludere, ex *G. Budaei* praecepto, *Casaubonus* ad *Strabon.* XI. p. 700. [p. 466.] docuit; quod *Palmerium*, nimium hic anxium, videtur (*Exercit. ad Graec. Auctor.* p. 40.) latuisse. Ecce tibi *Demosthenes* in *Aristocrat.* pag. 331. Ed. *Fayl.* Κίμωνα πρὸς τῆς μὲν ἀθῆναι ψήφους, τὸ μὴ θανάτῳ χρηματίζεσθαι: tribus acceptis calculis, ne capite lueret, *Cimonem* dimiserunt. Accuriosissime, neque fugit doctissimum *Berglerum*, *Dio*

Chrysost. Or. IX. p. 141. D. ὡς τε, ἔφη, παρ' ἐν μόνον βῆμα
 ἰσχυρίων γέγονας: uno gradu, quominus beatus censeare, vin-
 ceris. WESS. — Bariori hoc usu praepositionem παρὰ
 adhibuerunt Isaeus et Demosthanes: ille pag. 41, 36. παρὰ
 τῆς πόλεως, hic c. Aristocr. p. 436.,
 Κίμων - - παρὰ τρεῖς μὲν ἀθῆναν ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιώ-
 σθαι: hoc ante dixerat p. 430., τρεῖς δὲ μόναι ψῆφοι ἀνέστησαν
 τὸ μὴ θανάτῳ τιμῆσαι. Herodoti Tisamenus Olympicam quin-
 quertii palmam reportasset, nisi luctā fuisset ab Andria
 Hieronymo superatus: παρ' ἐν πάλαισμα, unā luctā exceptā.
 Herodotea Pausanias explanavit p. 232., cuius verba huc
 commode retulit Palmerius, frustra dubitans de loci inte-
 gritate, quem non male Portus tractavit. VALCK. —
 Eadem fere praepositionis παρὰ vis et ratio est in pervul-
 gata formula παρ' ὀλίγον, propemodum, nempe excepto mi-
 nuto momento. S.

16. ἡγμένα τῶν πολέμων) In Vallae correctis Latinis,
 dup. bellicorum certaminum, adscito ex praegressis ἀγῶνα vo-
 cabulo: id si nolueris, ἡγμένα τῶν πολέμων, prioribus
 non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc
 Reiskius praeoptavit. WESS.

18. ἀντίμα) Verbum de mercatoribus eximie adhi-
 bitum qui annonam incendebant, Vallae minus intellectum,
 recte iam ceperat Portus: ab Herodoto transsumsit Dion
 Cass. apud Suidam in Ἀντίμων. Dionis enim esse locum
 monuit nuper Clar. Toupius Em. in Suid. pag. 42. Apud
 eundem Diopem XXXVIII. 5. Pompeius dicitur ἀντιμῶν
 εἶναι καὶ πραιμνίων αὐτόν. Idem illud frequentius dicebatur
 ἡγμένα. vid. Clar. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 84. VALCK.

21. ἀνὰ ἱπρίων) Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et
 93. WESS. — At vidimus tamen etiam III. 24, 23. ἀνὰ ἱπρίων
 καὶ δεινὰ προεγνάν: et VII. 1, 5. πολλὰ δεινότερα ἱπρίων.
 Quare videndum ne et h. l. ἱπρίων potuerit ferri, et hoc
 ipso, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

22. μετῆσαι τῆς χρησιμοσύνης) Χρησιμοσύνην interpretan-
 tur oraculum, quo iure, nescio. Spartani profecto Delphico
 vati longe erant addictiores, quam eius ut responsa flocci
 facerent. Potius arbitror, usuram Tisameni, auxiliique
 eius insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita He-
 racliteae philosophiae quid χάρις καὶ χρησιμοσύνη, satias et in-

digentia, fuerit, obiter Philo Iud. explicat lib. II. Allegor. p. 62. Avvubi doctissimus Mangeius. WESS. — Suffragatur *Messelungio* doctissimus *Schneider* in Lex. crit., citans etiam *Plutarchi* libellum de EI delphico c. 9. (T. IX. ed. *Hulten* p. 229.) monensque *desiderium* etiam intelligi posse. Equidem hic *χρηστέον*, ut apud *Poëtam* *μαρτυρόν*, intelligendam putavi *vaticinandi artem*. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod inenunte cap. 39. legitur, *Δωριάντες, ἰδίῳ το γὰρ δεινῶς τοῦ Τισαμένου*. Sic *24. καλῶς περιόντες*) *μαρτύρες*, de sua pertinacia remanentes, ex opinione *Porti*. Malui, *Codicibus monstrantibus*, *μαρτύρες*, illum arcessentes, sicuti lib. III. 15., nec discrepat *clar. Abreschii* coniectura. WESS.

25. αὐδ' οὐτω, (ὅν, ἔτι ἀκρίβους) Hunc locum supra attigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

26. τὸν ἀδελφεὸν ἑωυτοῦ (Ἥλην) Memorat *Ἀγίαν*, sive *Ἀγίαν*, *μορριδοάμενον Ἀσπιδίῳ* in praelio ad Aegos flumen, nepotem *Tisameni*, *Pausan.* III. 11., unde usitatum familiae id cognomen: hincine vero *Ἀγίαν τὸν ἡγούμενον τῶς Τιμαεὺς* *Lexico* suo p. 8. addiderit, in ambiguo *Cl. Rafinckenias* iure reliquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1-3. Ταῦτα δὲ λέγων οὗτος ἐμπαλεῖτο *Μελάμποδα, ὡς εἰκότας βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν αἰρεόμενος*) *Melampoda Tisamenus* *Herodoto* dici non potuit *imitatus βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν αἰρεόμενος*, sed *αἰρεόμενος*, quod *Reiskio* venit in mentem et *Koenio*, qui tamen scripasisse potius *Nostrum* suspicabatur, *βασιλὴν δὲ ἀπὲρ πολιτὴν αἰρεόμενος* VALCK. — *Αἰρεόμενος* cupidissime docti *Viri Reiskio* et *Pavio* *αἰρεόμενον* reformant, quippe *Tisamenum* spectans, *Lacedaemoniorum* ius civitatis, non regnum, sibi postulante. Diceres plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰκότας βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν αἰρεόμενος, ut *regnum et ius civitatis* comparem, regens, quae *Abreschii* observatio, opusne emendatione? *Tisamenus* ius *Spartanae* civitatis quaerebat, *Melampus* partem regni *Argivorum*: pares ambo cupiditate habendi, valde disparēs in re desiderata. WESS. — Mireris a *Viro* doctissimo, quum verum praeclare vidisset, tamen et in graeco exemplo pravam verborum distinctionem, et in latina versione absurdum illud, *regnum pariter et civitatem* poscendo, tenuisse

Ἐμπίστο Μελάμποδα αἰτιέμενοι; postulato isto imitatus est Melampodem. Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adiecta nonā Musā absolvēre ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὸ τρίτην οὐρίαν τῆς βασιλείας) Largiti sunt Melampodid-
gratiam rependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Me-
lampus verò cum fratre Biantē portionem suam communis
cavit: haec Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari
Nemēon Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas ceto-
nisque furore agitataς μισθῷ τῶν θυγῶν μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi
servasse τὸ ἥμισυ, alterum dimidiatum Bianti ultro conce-
sisse, ὥστε γινέσθαι τὴν ἑκτὴν βασιλείαν τριμυρῇ, Melampodidas,
Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed
legitimae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium
regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo
possidit tertium regni partem, nempe tertiam partem di-
midiat regni quod Argivis superasset, adeoque sextam
partem totius. Idcirco, quandoquidem conditioni subscri-
perunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor
sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni,
ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6 seq. μῦθοι δὲ δι' πάντων etc.) Nemi-
nem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodoto, ut
egregie Io. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus
et frater eius Hegias sic in Laconicam fuere civitatem re-
cepti, ut eodem uterentur iure, iisdemque gauderent pri-
vilegiis, quibus prae reliquis Lacedaemoniis fruebantur
Spartiatiae. Quibus Lacedaemonii victoriam reportarunt, quae
praefata [lin. 7 seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pau-
sanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarta
locus memoratum [lin. 11.] exercuit Ioach. Kühnium et Ioa-
ch. Palmieri; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur con-
iectura, corrigentis Μεσσηνίων ὁ πρὸς τῇ Ἰσθμῷ: sed in
Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

13. τὸ πρῶτον ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ) Bellum Spartanis Messenii una
cum Helotis, occupata Isthme, confarant: isthic res gesta
in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I.
101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρῶτος

Ἰθώμη, ad Ithomen, veritati, Palmerio Pavioque obsecransibus, congrueret. Pausanias, haec Herodotea apertissime semulatus, nonnihil inpediit, Laconic. c. 11. τίταται δὲ ἡ γῆ Τισαμενὺς πρὸς τοὺς ἐκ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστειλάντας τῶν υἱότων. Isthmum enim Ithomenque paene coniungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto Ἰσθμοῦ, Isthmī. Sic maculae origo Pausaniam anteverteret; namque, mendam esse, nullus dubito. Illa vero Pausanias, an extra labis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐκ Αἰθίης Ἰθώμην ἀποστείλας. quoniam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem Αἰεῖς, sive, uti Steph. Byz. citavit, Αἰθαῖς. At illorum Αἰθαῖς, Aethaea, oppidum, Ethnicographo auctore, non Αἰεῖος. Pavius, cui Pausanias itidem vitio notabilis, iungebat πρὸς τοὺς ἐκ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστειλάντας τῶν υἱότων. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque intra Isthmum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliae. Bene ego memini, Ithomen montium (ὄρος ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ) nulli magnitudine concedere, ex Meisseniac. c. 9.; Ithomen Isthmi non reminiscor. Si Pausaniae voces ἐκ Ἰσθμοῦ, ex corruptis Herodoteis fortasse additae, abessent, in Pavii correctionem studio inclinarem. Alio doctissimus Kühnius, Quomodo autem cunque de Pausania statuetur, hic πρὸς τῇ Ἰθώμῃ, ad Ithomen, oportuerat. WESS. — Vide Var. Lect. Quum articulum ignorent probati libri, paullo erat proclivior aberratio a πρὸς Ἰθώμην in πρὸς Ἰσθμῷ, quam a πρὸς τῇ Ἰθώμῃ in πρὸς τῷ Ἰσθμῷ. Quid si aliunde constaret, non solum Ἰθώμην, sed et Ἰθώμην, oppidum fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem monti, cui illud adstructum erat; in promptu foret ut suspicaretur, et Ἰθώμην scripsisse Herodotum: quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρτιῶν.) Ineptus interpres in Spartiatarum tunc ductor. [Quo magis mireris, tales ineptias in Latina versione Graecis adiecta intactas reliquisse Virum praestantissimum.] Pausanias imperator erat; Tisamenus vates, ab illo et Spartanis hoc in bellum ad Plataeas ductus. WESS.

CAP. XXXVII. 3. ἰχθύετο perperam mutabatur. Exhilaro numero multitudinis est, sicuti innotat VIII. 112.

restituta VI. rex, bonis, uti arbitror, avibus instaurata.
WESS.

4. *Ἡμετέρου*, ἀνδρὸς Ἡλίου) Mirum valde, *Hegesistratum* Ἀπαδίκου μάρτυρ Plutarcho dici T. II. p. 479. B., quem Elide *ἑταίρου* et Telliae vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem certe, novimus. WESS.

9. *πρὸς ὅτι* πρὸς τὸν δὲ) Pristinum *πρὸς ὅτι* non abieci-
ciebam in Diss. Herodot. ob Aeschylli versum, *πρὸς πάντας*
μὴ λήσονται, μὴ πῦρ αὖς μολῇ, Agamemn. 633. et *πρὸς ὅτι*
Etymologi p. 649 650. Dicta non urgeo, quoniam *πρὸς ὅτι*
ex *πρὸς ὅτι* scribarum saepe peccato prolegitur. Exem-
pla in Heliodoro monstravi, nec repetō, hic meliores Codd.
secutus. WESS. — De verbī formatione *πρὸς ὅτι* passim
in probatis codicibus pro pervulgata *πρὸς ὅτι* reperitunda,
neque praeciso damnanda, consuli possunt quae in Var.
Lez. et in Lexico Polyb. voce *Πῶς* notavi. Certe a prisco
verbo *πρὸς*, unde est Aor. 2. *ἔπαυον*, et nomen *πρὸς*, legiti-
me *πρὸς* formatur. Comp. Etymol. M. p. 662. 13 seq. S.

10. *ἰδὲ* *ἐν* *ἐλῶ* *συνερόδῳ*) *Εὐλὸν συνερόδῳ*, cui vasis
inerti innexique pedes, illustrat S. Petrus ad Leg. Attic.
lib. IV. c. p. 461. et ad Act. Apostol. xvi, 24. Wetslenius
aliique. WESS. — Quā formā, quāve structura fuerit
illud compedis genus, quod hie Herodotus dicit, non li-
quet, mihi quidem. Sed idem intelligatur genus, quod
χεῖρ vulgo nominabatur, colligi ex Aristoph. Plut. 276 seq.
videtur, fuisse lignum hoc cruri hominis circumdatum:
sic vero haud adparet, quo pacto, praeciso *ταρῶ*, id est,
antere pede, manente talo, extricare homo reliquum
pedem *ἐκ* *compede* potuerit. Superest ut intelligamus, ip-
sum pedem, quocumque tandem modo, fuisse *compede* con-
strictum. Quō spectat lignea illā solea, quā constrictum
fuisse parricidam quemdam apud Ciceronem legimus, de
Invent. II. 50. et ad Herenn. F. 13. Quam in partem Valla
Scriptoris nostri verba his latinis expressit, *ut erat ligneis*
atque ferratis solis vinctus: crudite sane et percommode,
nisi quod rectius *lignea solea* singulari numero dicturus
fuisset. Imperite vero et absurde Gronov. (cuius interpre-
tatio a Wessel. repeti non debuerat) *ut erat constrictus ner-
vis ferro vinctis*. Caeterum haud immerito mireris, quid
sit quod eodem ferro, quo et dimidiatum sibi pedem hic

homo praecidit, et murum caecis perfecit, etiam ipsam discindere dissolvereque compedem potuerit. S.

24. αἰγ. προσποιήσας; ἑλάνον πόδα) Quum lignum sibi pedem adscivisset. Plutarch, de Frat. Amore p. 479. B. ὁ Ἄγκυρος μάλιστα ἀνεγκάλως πόδα ἑλάνον προσποιήσατο καὶ Ἡρόδοτος τοῦ εἰρηίου σκευθῆς: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: alteri quid attribueri, vel acquirere, Pausaniae frequenter dicitur aliisque προσποιῆν. VALCK.

27. συνειρημένον) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinione incidit συνειρημένον, aut, eodem sensu, συνειρημένον, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἑλάνον συνειρημένον idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. WEISS. — At nil opus est ut fortuitum casum utrumque, quae notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio sere intelligi odium quod cuique demum casu ipsum inter et Lacedaemonios constat. S.

32. κατὰ τὴν ἑχθρὸς τὸ Λακεδαιμόνιον) Est idem ἑχθρὸς τὸ ἑς Λακεδαιμόνιον, de quo paulo ante: quo modo alibi in re Dioparus Sic. τὴν εὐεργεσίαν τῆς γυναῖκος, benivolentiam erga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. WEISS. — Similiter apud Nostrum III. 136, 8: ἐκ ἡμετέρας τῆς ἀπομνηστεύσεως, indulgentiā adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 4. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμμενίδης; ὁ ἑρπύς) In nomine patriae flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniae Τιμμενίδης idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. WEISS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐπὶ Πλαταίων φέρουσι) Aditum ex Cithaerone Plataeas versus Pausanias IX. 2. p. 715. partitescit; Ἀγρὸς κεφαλὰς, Capita quercus, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucyd. III. 24. Τρεῖς κεφαλὰς non memini. Flura Boeotiae loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 30. Haemacum modo tamen bene habeat, ubi reperitur (Nam Ἑρμαῖον ἐν Κερυνίᾳ τῆς Βαιωτίας τόπος; Eustratii, ubi Ἀνομήν, potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotum) Ibidem ex Caphissodori lib. XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ, ἡ πόλις.

Anaximenis IV. Rerum Philippi, Ephorique lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Bocotliis ἐκ τοῦ μετὰ τοῦ τοῦ in Phocenses pugnassee. Quale vero id oppidum? Μετατοῖχον nemo novit. Sit Μετατοῖχον: quis illi testis, praeter Steph. Byz. ex eodem Ephori lib. XXX. Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et Onomarchum, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μόναρχος ὁ Φωκεὺς, spectanti, memorabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. WESS. (το. καὶ ἀνθρώπους) Servos qui intelligunt, fruuntur, arbitrio. Quem Galenus Praecognit. p. 458. suum dixerat εἰσένειν, de eodem μηδὲ ὄντων τὸν ἑμὸν ἀνθρώπων ἐν Ρώμῃ. Consimiliter alii, a doctis ad S. Lucae Evang. c. xii. 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. WESS.

12. ὡς δὲ ἄδην εἶχον) Excitat ista Suidas in Ἀδην, verbis subiecta Platonis e Charmide p. 153. c. ἐπειδὴ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἶχον: cuius haec sunt in fine lib. VII. de Rep. ἄδην ἂν εἶχοντι ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός. Frequenter obvia phrasis propria legitur potestate apud Athen. IV. p. 128. ε. ὡς ἄδην εἶχονεν βασιλεως. Utitur Herodoteis Clar. Ti. Hemsterhusius ad Lucian. [Nigrin. c. 15.] p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν) Recte, nō fallor, corrigi in litteris ad me datis Koenius, οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν ἐξίκετο, τῶντων: quae eadem infra leguntur c. 107; et c. 121; nisi quod πλέον ibi sit pro πλεῦν. VALCK. — At vide V. 120, 6. et VI. 42, 1. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἐνδεκάτη ἐγένοντο ἡμέρη ἀντικατημέναισι ἀλλήλοισι) Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, Vallae non lecta: iam ante dixerat c. 38., ἡμέραι δὲ σφι ἀντικατημέναισι ἄδη ἐγένοντοσαν οὕτω. Paulo post Mardonius περιμένει τῇ ἐδῇ, [lin. 4 seq.] moram istam ferebat impatienter; ut milites apud Thucyd. dicuntur ἀχόμενοι ἐν ἐδῇ, lib. V. c. 7. ubi notat Wasseus. VALCK.

9. Ἀναξενέαντας --- τὸν στρατὸν) Unicum talis structurae exemplum in H. Stephani Thes. T. I. 1395. ex Musae VIII. c. 60, 1. μηδὲ --- ἀναξενέης πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξενέαντας τὸ στρατόπεδον εἶναι ἐν τῷ etc. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χόρτοι τῷ ὑπερβύλῃ, eundem parili forma τοῖς ἵπποις χόρτον.

Diodorus XVI. 41. χιλὸν κτήσι Philo Iud. Quod omnis Proh. Liber, p. 870. A. et Heliadorus Aeth. VIII. p. 398. scripserunt. WESS.

19. καὶ Θηβαίων γνώμη) Adi ad cap. 2. Calliopea. Putes ex praecedente consultatione, et Artabazi (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem iam tum proditorum in Graeciae urbibus pullulasse proventum: qui quidem succrevit laetissime Philippi Macedonis aevo, quando Demosthenes Or. pro Coron. p. 145. παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τι σὶν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, φορτὴν προδοτῶν, καὶ δωροδόκων, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων, συνέβη γενέσθαι etc.; ubi Orator non diffitetur, superiore memoria haud paucos fuisse. Quin Herodoto horum aliquid suboluerit, haud negaverim. WESS.

24. ἔτι πλεῖνας τῶν συλλελεγμένων) Nolo tot Codicibus, χίνεσθαι exturbantibus, obluctari: par Gronovii consilium. Auctius autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in Reiskii quoque conjecturâ. [Nempe praeteritum συλλελεγμένων, quod Reiskius etiam ex conject. commendaverat, vulgato olim συλλεχομένων praetulit Vir doctiss.] Quod ille autem ex μηδὲ βιάζεσθαι [lin. 25 seq.] fingit μηδὲ ἰσχύεσθαι, neque Graecorum mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? Mardonii, nolentis τὰ σφάλματα βιάζεσθαι, ut invita litarent, mentem intellexit Interpres, Abreschio plausore. Alia in re Plutarchus Virt. Mulier. p. 244. c. εἰ δὲ μὴ, χαίρειν ἔαν, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι. WESS. — Commodè Valla, nec eis (scil. auspiciis) vim inferre: atque hoc repositum malim pro eo quodd' a nobis positum, nec instituta violanda Persarum. S.

25 seq. ἔαν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι) Postremum, frustra forte tentatum, vir quidam doctus in φράζεσθαι censet mutandum. Sententiae, fateor, satisfaceret, vulgatas literas prope accedens, μηδὲ φράζεσθαι: neque considerare, sive neque ad illa animum advertere; sic usitato παραλληλισμῷ duo propemodum ἰσοδυναμοῦντα hic quoque coniunxisset: τὰ σφάλματα ἔαν χαίρειν, μηδὲ φράζεσθαι. Ut extispicinam Mardonius, sic Euripidis, Theseus, in Hippol. vs. 1058., τοῖς ὑπὲρ κατὰ Φοῖβόντας ὄντις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Incertus Poëta. in Hesiodi Supplem. (Misc. Obs. VII. p. 190.) τοῖς ἀνθρώποις ἔαν χαίρειν κελύω θεῶν ὅτερ προμηθείας: sic enim legendum est. Ipsum illud Herodoti χαίρειν ἔαν, legitur eodem sensu in

Critone Platonis p. 46. A. Isocratis Trapez. p. 364. c. Xenoph. *Ἀναβ.* VII. p. 237, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὸν χαίρειν φέρεται τὸ μικρὸν φέρειν ὀλοῖ. VALCK.

CAP. XLII. 6. ὡς διαφθερίσθαι) Oblatum ex scriptis διαφθερίσθαι formā commendatur Ionica, at locus ibi in Musis nullus: quem enim occupat lib. I. 88. et VII. 40. extremo, inde Codicum imperio decidit. Stephano praeterea vix credibile sit, διαφθερίσθαι Herodoti seculo in usu fuisse. Prolegom. p. 737., fortasse nullo iure. Amplerus tamen sum, quod lib. VIII. 108. integrabatur. WESS. — Vide Var. Lect. Caeterum, si quis cum Wess. διαφθερίσθαι praeoptaverit, neutiquam ei equidem oblucisbor. Conf. Var. Lect. in lib. V. 51, 53. S.

1181. ὡς περιεσπένους ἡμῶς (Ἑλλήνων) Querit vir doctus, unde regantur hi accusandi causae? An participium vicem participii fungatur? quo, citra causam spreto, ὡς περιεσπένους ἡμῶς Ἑλλήνων pro certo putat. Quas equidem fluctuationes demitor, siue enim quod ille aspernabatur; eligas, siue absolutam malis structuram, qua de supra c. 2. et Glan. Gronovius ad lib. II. 66., quae haesitandi ratio? Proximum ἐκ τῆς πρὸς τὴν [lib. 20.] Eustathius ad Iliad. p. 961, 60. [p. 942, 49. ed. Bas.] illuminat. WESS.

CAP. XLIII. 12. καὶ Ἐλισσάντος) Homerus Catalog. v. 11. Ἐλισσάντα, itidemque Steph. Byz. Eustath. et Plinius scribunt. Ad Nostri scripturam Pausanias sese accommodavit lib. IX. 19. et Papin. Statius Theb. VII. 306. hi deseruisse feruntur, Ἐσλην Ἐλισάντα, Coroniamque, faracem Messe Coroniam, Baccho Ἐλισάντα colentes. Variatur et in vocabuli ione, quem Sylburgius ad Pausan. p. 721. et L. Holstenius in Steph. Byz. non negligunt. WESS. — Nempe acute Ἐλισσάντος aut Ἐλισσάντος, Ἐλισσάντος aut Ἐλισσάντος scribunt alii. S.

CAP. XLIV. 3. ὡς δὲ καὶ οὐρανὸς οὐρανὸς προσέειπε) Arrisit προσέειπε Cod. Arch. eruditissimo Parisi, vertenti, ut prima pars noctis adventaret, esse enim οὐρανὸς aut τὸ πρῶτον primam partem hoc loco. At istud lib. II. 121. 4. considera, ὡς καὶ οὐρανὸς οὐρανὸς; et III. 56. ὡς καὶ οὐρανὸς προσέειπε, neutriubi primam partem indicabit. Notae etiam admodum formulae, ὡς καὶ οὐρανὸς οὐρανὸς. S. Paul. Epist. ad Rom. c. 13, 12. Heliodori Aeth. I. p. 26. τὸ καὶ

γὰρ πολὺ τῆς νυκτὸς προέβη: Sallustii Iugurth. c. 21. ubi *pletumque noctis processit*, etc. WESS. — Sincerum est *περὲλῃλατο*: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra II. 121, 4. ὡς *πρόβα* ἢ τῆς νυκτὸς. Idem illud aliis dicitur *πολλὰς νυκτὸς*, et *περὶ μέσας νυκτας*, vel *μεσοῖσιν νυκτός*: postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 327. B. Philo T. III. p. 217. D. *διελεγόμεν πῶρῳ τῶν νυκτῶν*. Xenophon. Ἑλλ. VII. p. 357, 15. *ἐκάθευδον μέχρι πάρῳ τῆς ἡμέρας*. Deinceps narratum Macedonis Alexandri, Graecis *faventis*, *beneficium* respicit auctor Epist. 28. inter Socrat. p. 61, *ἐνθελὼν τὴν ἐν Περσῶν ἐπὶ Μαρδονίου γεγενημένην ἐκείνην*. Similia quaedam Herodoteis Aristidi dicentem facit, Alexandrum Plutarchus in Arist. p. 327. E. VALCK.

10. ὡς ἀνθρώπος ἦκοι) Bene scripta exemplaria. Iustum quoque ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μήδων: cuiusmodi lib. VIII. 75. *ἔμπευ ἐξ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μήδων ἀνδρα*. Nam τῶν Μήδων unde in postremam immigraverit editionem, dicere non habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπορήτῃα προέμμενος) Redibit c. 93. οἱ δὲ Ἀπολλωνίηται ἀπορήτῃα ποιησάμενοι, videlicet τὰ χρηστήρια, occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua ἔπεα, dicta, *δεῦρ*, nē propalam divulgentur. Fufetius ad Albanos apud Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 161. *ἐπεὶ οὖν δὲ ὑμᾶς ἀπορήτῃα ποιήσασθαι*, rogo vos, ut ea tacita habeatis; quod priori proptus. Aliis ἐν ἀπορήτῃα aut ἐν ἀπορήτοις ἐπισκεῖσθαι et γράψαι pariti in negotio, uti Appiani Iberic. p. 433. WESS.

9. οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ὁρᾶν) Codicis lectio *ἐλοιμι*, quam non malam iudicat Galeus, in censum venire nequit: *ἐλοιμην* et scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, *διὰ τὴν εὐθείαν* δεδοσμένην οὐκ ἂν ἐλοιμην ὁρᾶν τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρεῖσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK. — In nostra Var. Lect. temere praetermissa est Notula; quae huiusmodi esse debuerat, *ἢ ἐλοιμην* *ἐλοιμι* Arch. S.

11. παλαι γὰρ ἀν' ἐμάχεσθαι) Vir eruditus, quem Corderum ferunt, margini Aldinae alleverat, *μενδῶν* *ἐπὶ τὴν πόλιν* *ἐμάχετο*, pugnasset; quod libris invitis non obtrudendum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra adhibuisset, nec minus ipsi Graeci, ad quos Alexandri oratio. WESS.

14. Recte dedit Cl. Gronov. *καταβράδην* γὰρ μὴ πλεον

συλλαμβήτε: hoc enim moris est Herodotei, non συλλαβή: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβωδήκει. VALCK. — Καταβωδήκει, cui Th. Galeus primas dedit, praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil habet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei disconvenire. WESS.

20. Ad ista, ὅς Ἑλλήνων εἶηκα οὕτω ἔργον παραβολὴν ἔργου, quae mihi quoque sic scripta placent, haec respondent Plutarchi T. I. p. 327. E. ἤκω ἐκ κινδύνων τὸν μὲν ἐπὶ τὸν δὲ τῇ πρὸς υἱαδὲς ἀφουμένους. VALCK.

(CAP. XLVI. 5 seqq. υἱας μὲν — τοὺς Ἀθηναίους etc.) Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt nimis Atheniensibus honorifica, quaeque cum Spartanorum superbia minime conveniant. Herodoti fide referens ista Plutarchus in Aristid. p. 328. A. quid de his sentiat aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem didicula traducens praeter cetera, αὐτοὺς Πανθανίαν καὶ Συναρπιδίαν τῆς ἡγεμονίας ὑφιστάς, — — ὡς ἀντίπα τῇ πρὸς τοὺς βασιλεῖς μὲν ἐκ ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀπολογουμένους forsan erit mutandum. VALCK.

(ἡ γὰρ ἡσυχία δὲ ἀντιπρὸς etc.) Mira Pausaniae mora et tergiversatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti occubuerant; patriae decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII. 1020 ostentat; nullo modo dedecorantes. Adeo ne, quod eorum ievnerint nulli, Medī terribiles? Haud praeter veritatem Isocrates Panathen. p. 272. E. de bello adversus Xerxem, ἐν ᾧ πλεον δὴνευκάν Atheniensēs Λακεδαιμονίων ἐν ἀπαρτοῖς κινδύνους, ἢ καὶ τοὺς ἄλλων. Magna certe Atheniensium gloria, cum Medorum nomen Graecis omnibus auditu erat formidolosum; eorum inpetum et arma repressisse, lib. VII. 499. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. C. WESS.

(καὶ καὶ ὑδουμένοις ἢ μὲν οἱ λόγοι γεγονάσι) Adstipulor Pausaniam ex Vallae Latinis, pronomen mutantē. Favent schedae, et orationis, ut cuius adparet, tractus. WESS.

(CAP. XLVII. 5. ἐπὶ τοῦ ἐυώνυμου) Ut cum Arch. facturus, [ἐπὶ τοῦ ἐυώνυμου scribente] caussa non urget. Et illi nimis suspiciosi, qui ob praecedens ἡγετοῦς Σπαρτηνῶν molius et ornatus ἐπὶ τοῦ ἐυώνυμου τοὺς Πέρσας futurum praescribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Mandanum illam in partem ducturum non advertat? WESS.

Ἐπὶ τὸ ἐναντιον significat in laevum cornu; ἐπὶ τοῦ ἀντι-
μου, versus laevam eprnu. Priusquam in locum, quo quis
dicitur, perveniat, versus illum locum ducendus est. S.

CAP. LXXVI. (ἡ ἀπαρχομένη) Ratio doctissi-
mum Th. Galum fugit, ἐκπλαγεμένων praefertentem; Causa
ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis [linea] καὶ τὴν
ἐκπλαγεμένων ὁμοίως, quam τὰ αὐτῶν, censui. Tota
enim tali in re praecipue probare Scriptorem, admo-
nitione non eget; ad hoc commutantes haec voces c. 17.
WESS. — Equidem, cur alterum, h. l. praetulerim no-
men, in Kar. Lect. declaravi. S.

15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

valerent ac si dixisset ἀλλ' ἐπειδὴ ἡμῖς ἀρχομεν, *sed quoniam*
nos accipimus: quò posito, utique commodius debuit vi-
 deri, ut dein *μαχισθόμεθα* consequeretur, quam *ἐμαχι-
 σθόμεθα*, quod equidē revocandum censeo ita interpre-
 standum et in Var. Lect. significavi. Caeterum ad senten-
 tiam summam parum unquē interest. S.

Ibidi. καὶ ἢ μὲν δοξέοι) Pristina, ni fallor, revocabitur
 scriptura, καὶ ἢ μὲν δοξέη: quibus recte succedunt [lin. 23.]
 καὶ ἢ καὶ μὴ δοξέοι. VALCK. — *Mediceum non laudo, Viro*
celeberr. [Gronovio] ἢ μὲν δοξέοι contra sermonis genium
 obtrudentem. WESS.

Cap. XLIX. [4. ψυχὴ ψυχῇ, frigida (i. e. vanā)
 iudicia. Vide VI. 108, 10. et ibi notata. S.]

8. προσφέρειν αἶμασι) Ad nexum προσφέρειν αἶμασι,
 [quod illis dederat.] ad pugnandum expediti, adcommodati,
 intro ex equis pugnantes, ἱπποπόδοι, atque ad hostes
 lacessendis maxime habiles. Quam tamen sententiam
 Cod. nolant; προσφέρειν αἶμασι praebentes, quod
 de conflictu, quo cominus Graecos urgere commode haud pote-
 rant, accipitur. In equis erant, unde iaculis sagittisque
 impetebant; ἱπποπόδοι, pariter ac Παρθεναίω et Μηδῶν
 ἱπποπόδοι Appiani Bell. Civil. IV. p. 1001. et 1024. mox
 accessim. eantes apud Plutarch. in Crass. p. 558. B. WESS.

ἱπποπόδοι, Wallace lectum et in Arch., recte restituit Grono-
 vius. lib. IV. c. 46. Scythiae dicuntur αἶμαχοι τε καὶ αἶποροι
 προσφέρειν. VALCK.

9. ἡ δὲ γῆ ἀπὸ τῆς Ταρραφίν - - συνειράξαν καὶ συνέχω-
 νται) Respicit haec Pausan. lib. IX. [c. 4.] p. 718. ubi, τῇ
 Ταρραφίν, καὶ τῇ Ταρραφίν Μαρδόνιος καὶ ἡ ἵππος συνέχειν ἡ Παρ-
 θεναίω. Apud eundem etiam alibi legitur δι' ὅλης γῆς, X.
 πρὸς τὴν γῆν, quod συνέχωμαι dicitur Herodoto IV. 120. τὰ φέροντα
 τὰς πόλεις, συνέχωμαι, aggesta terra puteos et fontes obstruere,
 quā hostes aqua destituantur. VALCK.

10. ἡ δὲ γῆ ἀπὸ τῆς Ταρραφίν etc.) Aderit, quod
 quaerebat Vir doctissimus, [scil. dein τὸ δὲ μάλλον requisiti-
 onem] si retineo tantum in primam accentu
 positum ἡ δὲ γῆ, τούτων τούτων ἐν τῷ μάλλον σφαιρῶν
 αἰνῶν, magis προσangebant reddidit nunc ratio-
 nem paulatim de Graecis ductibus dictorum, qui, exer-
 citum aquae praesto, et ab equitatu hostium incestato, συνέ-

λέχθησαν περὶ αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ, τούτων τοιούτων ἴστων, μάλλον etc., alia enim, hijs ita se habentibus, magis eos angabant. Praecessit συνελθῆσαν περὶ αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων, eo ducens. Habent autem ὁπίωτες [lin. 7.] quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thes. T. II. p. 1360. ὁπίων, probantur, ad quem modum ὁπίων lib. V. c. 111. et in Homero, Aeschilo, Euripide atque alijs. Consentiet, modo leviter adiutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 21. in eandem vocabulū formam libri omnes consentiunt: neque profecto causa idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homero Ποσειδάων et Ποσειδάωνες, Herodion et Ποσειδωνες dicit, non item, pro communi ὁπίων, suo idiomate ὁπίων, ὁπίωνες, dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ὁπίων tenuerit. S.

CAP. LI. 3. αἱ Πύργαι συμβολαὶ πρὸς ἡμᾶς. Negativam ex Arch. Valla, et Kind. valde laudat doctissimus Th. Cauleus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Saeptus Scriptor. c. 44. ἢν ἀρεὴν ὑπερβάλλεται ἐν τῇ συμβολῇ ἀναρδῶντες, καὶ μὴ ποιεῖται, ubi si voluisset, ἢν ἀρεὴν ὑπερβάλλεται ἐν τῇ συμβολῇ, ἀρεδὴ μὴ ποιούμενος, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a Schaefero negativa, particula visa est, quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis generis. S.

19. ὄρεα δὲ αἱ ὄρεα. In duodecim filiabus Asopis nulla Oeroë, apud Diodor. IV. 72.; eandem Apollodorus, qui viginti Asopo dat lib. III. 3. 5., nominatim negligitur Pausanias vero, θυγατέρες δὲ εἶναι τὴν Πύργον τοῦ Ἀσώπου λέγουσι, lib. IX. 41, quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS. — ὄρεα γὰρ οἱ ὄρεα, lib. IV. 11. 12.

CAP. LII. 11 seq. ἔθερον πρὸ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ ὁπίου. Castra metati fuerunt, sive, ut sequitur, ἐπὶ τῇ ἀκροῇ. Tale lib. I. 62. καὶ ἀγρία ἔθερον ὄρεα, et castra ex adverso posuerunt. Tale Dianysii. Antiq. lib. III. p. 193. ἐπὶ τῇ ἀκροῇ δὴναι ὄρεα, τὰ ὄρεα, pluraque alia. Non repeto de mutatione dictionis vario adscita Diodoro lib. XII. 66., quibus optima ma Fr. Vigeri adnotatio ad Eusebii Praep. Evang. lib. XIII. 68. accedere poterit. WESS. — ὄρεα γὰρ ὄρεα, id est

ιστορητοπεδεύσαντο. Hoc sensu phrasin θίσθαι τὰ ὄπλα frequen-
tat imprimis Xenophon: Ἑλλ. V. p. 329, 40. ἔθεντο πρὸς τῇ
πύλει τῶν Ὀλυμπίων τὰ ὄπλα. VI. p. 349, 2. ἔθεντο τὰ ὄπλα
κατὰ χεῖραν ἔθεν ἄρμυνο. De vario huius locutionis signifi-
catu egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad
Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱερὸν,
Iunonis Cithaeroniae, Ἑραῖον saepe dictum in sequenti-
bus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. E. Pausanias vultu
ad τὸ Ἑραῖον converso εὔξατο Κιβαιωνίᾳ Ἥρῃ καὶ θεοῖς ἄλλοις,
ὅτι Πλαταιῶδες γῆν ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἑραῖον) περὶ τὸ ἱερὸν Vallae et
Aesch. mera est παραδιόρθωσις. WESS. — Nisi mera libra-
rium aberratio. S.

8. Ἀμομφάρητος) In Aristide Plutarchi p. 328. E. Amom-
pharetus, ἀπὸ θυμοειδῆς καὶ φιλονεικίης, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μά-
χην σπαργῶν, οὐκ ἔφη λείπειν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτόθι μένων μετὰ
τῶν ἱαντοῦ λοχητῶν ὑποστήσεται Μαρδόνιον. VALCK.

Ibid. λοχητῶν τοῦ Πιτανητίων λόχου) Adstipulor Gro-
novio, et Herodoto λοχητῶν c. 21. usurpanti. Nec decerno
tamen λοχητῶν, ut Aldus et pauci, Graeciae finibus
expellendum. Λοχητὴν (qui vitiose in Onati fragmento
apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχαρχέας) usus non spernit,
nedum Sophoclis ἀρχηγεῖν, Strabonis plurimumque κρηγι-
τῶν, Philonis Iud. ποδηγεῖν: quibus adprime λοχαγεῖν con-
venire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχῳ Πιτα-
νητίων in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης
λόχος αὐτοσχιδιάζεται, οὐκ ὦν ταῖς ἀληθείαις, legens vestigia
Thucydidis lib. I. 20., diserte cohortem Pitanuten in Spar-
tanorum militia unquam fuisse negantis. Quid Nostrum
in errorem cuniceerit, an tribus Φυλῇ Πιτάνῃ, qua de Hes-
ychius, ἀπὸ αὐτοῦ, prorsus ignoro. Rem Io. Meursius docte
tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus-ne
Amompharetus fuerit Herodoto λοχητῶν τοῦ Πιτανητίων λό-
χου, aut τοῦ Πιτανῆος ἥ τῳ λόχου, si variant Codices, vix de-
cerni poterit: Πιτανῆος Koenio placebat, quia paulo post
scribit τὸν λόχον τὸν Πιτανῆος: atque ita Thucydides, Hero-
dotea respiciens, τὸν Πιτανάτην λόχον fuisse negat Lacedae-
monios lib. I. c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16.,
quaedam Meursius adiecit in Miscell. Lacon. p. 100. Μόρῃς
et λόχου, non distinguendis Meursii errorem corrigit H. Va-

letur, cui suffragatur Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. c. 604] p. 164. Ex Thucyd. V. 68, in Schol. ad Aristoph. Eys. vs. 484, pro Νικηπρωτῶν scribi poterit nomen Σπαρτῶν: quod faveat vulgatae apud Herodot. lectioni Πιτανητῶν. VALCK. Πιτανῆν, Laconiae oppidum satis notum: quod cum silentio praeterierit Stephanus Byz. nescio; sed de eo consuli possunt quae memoravit Holstenius ad Stephanum, et Cellarius Geogr. Antiq. T. I. p. m. 1207. Hoc ex oppido, cuius incolae Πιτανῆται (sive dorico idiomate Πιτανῆται) dictos fuisse ex hoc Herodoti loco intelligi videtur; credibile est fuisse in Lacedaemoniorum exercitu manipulum, quem perinde et Πιτανητῶν λόχον et Πιτανῆτην λόχον Herodotus dixit, cui manipulo Anompharetus fuerit praefectus. Itaque quod Thucydides discrete negat fuisse unquam apud Lacedaemonios Πιτανῆτην λόχον, non continuo inde conficitur errasse Herodotum. Potuerat etiam Thucydides aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex Spartanis quendam quaerere, sit-ne in exercitu Lacedaemoniorum λόχος aliquis, qui Πιτανῆτης proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat Spartanus, nec sua aetate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, umquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum Herodotum, quum scriberet Anompharetum ductorem fuisse manipuli Pitanatarum; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius aetatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.

114. μένου ταῦτα νενωμένου) Excellenter schodae Ατολῶν atque ex vetere dialecto. Hesychius: Νένωται, ἐν ᾧ ἔχειται Sophocle, cui Etymologus in Νένωται adscribit; ubi et hoc Anacreontis, ὁ δ' ὕψηλα νενωμένος, sublimia animo agitāns. Cognita et Nostri sunt αἰσας δὴ τοὺτους, — ἐνέτω, τὴν χιμῶν παρὰ etc. lib. I. 77. et ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα ibid. c. 68. Sint-ne vero ex ἐνωήσας et ἐνωήν contracta, an ex vetere νόω, unde νόσας ex Nostro Eustath. ad Poët. p. 144, 31. [Odys. p. 66, 1. ed. Bas. ubi Nostri locum I. 68, 15. respexisse videtur:] anceps in Grammaticorum dissidia controversia. Contra insurgit doctissimus Rich. Dawes-Missell. Critic. p. 102. Negat sibi posse persuaderi, Herodotum verborum illorum formam talem in modum contraxisse, cum ne Attici quidem in illis crasia adhi-

puerint. Quid ergo τῷ βούσας, αμβύσας, βαθύσας, προσβαθύσας, similibusque fiet? Νώσμενος Callimachi est in Suida. Νώσμενος redire reddique debet Perictionae apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 487. τὴν ἀρμονίαν ΓΥΝΑΙΚΑΝ ΩΣΑΣΘΑΙ δὲ Φρονήσιος τε καὶ σωφροσύνης πλήν. Sunt enim, ut praescripta vides, incondita et sine sensu. Voluit doctissima matrona τὴν ἀρμονίαν ΓΥΝΑΙΚΑΝ ΩΣΑΣΘΑΙ δὲ κ. λ. Harmoniam posse oportet mulierem, prudentiā et modestiā plenam; quae elegantissima Clar. Valckenarii loci instauratio. Haec olim in Dissert. Herodot. p. 156., quibus meritissimo Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi Hymn. in Iov. vs. 87. aptatur. WESS.

Ibid. τῷ ἀναϊονόμενον. Nusquam alibi Nostro usurpatum hinc etiam iure verbum auferetur ἀναϊονομαι: atque unius auctoritate Codicis optima lectio restituetur, τῷ ἀναϊονόμενον, egregie firmata in Diss. Herodot. p. 156., ubi meum quoque Vir summus conjecturam memorat in fragmento Perictiones Ionico corrigentia, τὴν ἀρμονίαν ὡσαύτως καὶ νώσμενος δὲ Φρονήσιος τε καὶ σωφροσύνης πλήν, apud Stobaeum p. 487, 18. In eodem fragmento p. 488, 25. scribitur poterit ἀναϊονόμενον: et vs. 31., ἀνδράσι μὲν γὰρ ἐπιχρηστέον αἰσχροῦ ἀπαρτῆρα γυναιξὶ δὲ εὐκαίῃ, τιμωρίῃ δ' ἐφίσταται νώσασθαι τοῦτο τὸν νόμον δὲ καὶ μὴ ἑλλογῆσθαι. In his postremis, προἰστέταται ὡσαύτως, sic legendum vidit etiam Doctiss. G. Koehn. Praeter alia huius generis dabit Hesychius: Νώσασθαι, Αἰσθεῖσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Rariora quaedam servavit Etymologia Nisibensis, pag. 601. conf. R. Bentley. ad Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. VALCK.

Id. GAE. LIV. 4 seq. τὰ Λακιδαιμονίων Φρονήματα, ὡς ἄλλα λα-Φρονέοντων καὶ ἄλλα λέγοντων. Redi ad lib. VI. 108. atque adiunge Eurypidea de Spartanis reliqua: ψευδῶν ἀνακταμένων μακαροβήσας κακῶν, Ἐλικῶν, κοῦδεν ὕγις, ἀρῶν πᾶν σέμεξ φρενὸς τε: Androm. vs. 447., ubi Barnesius et Io. Meursius Miscell. Lacon. III. 2. WESS. — Athenis Lacedaemoniā traducebantur ὡς ἄλλα Φρονέοντες, καὶ ἄλλα λέγοντες, tanquam αἰσχροῦ ἀπαρτῆρα γινώσκοντες loquentes. Talem Achilles Homeri mortis ἀντιεισώδεραι in Il. I. 313, Ὅς ἔσπερον μὲν καὶ σῆμα ἐστὶν ἄλλοις ὁρῆσθαι, sive qui Νοῖ μὲν ἔσπερον, ἔσπερον δὲ τῇ γλῶσσῃ τῇδεον, ut loquitur Plato Comicus in Schol. ad Aristoph. Av. 168. De Spartanis testimonium est Eurypidia in Androm.

drom. vs. 446., Σπάρτης ἴνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Ψευδῶν ἀνακτῆς, μηχανορραφοὶ κακῶν, ἔλκτα, κούδιν ὑγιῆς, ἀλλὰ πᾶν περίε φρονούντες: in quibus, praeter βουλευτήρια, postrema quoque sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarch. T. H. p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis sequentia Herodoteis plane conveniunt: λέγοντες ἄλλα μὲν Γλώσση, φρονούντες δ' ἄλλ' ἰφενρίσκεισθ' αἰν. Fraudes et perfidiam Lacadaemoniis saepius obiicit Aristophanes, velut in Pace vs. 1065. Σοὶ δῆκας πιπνίσθ' ἄνδρες χαροποιεῖς πιθήκοις - - - ἀλασπιδόσσην πῆ πεισθεῖ, Ὡν δόλιας ψυχὰς, δόλιας φρένας. Omnium acerbissimum est, quod legitur in Archarn. vs. 307. Οἷον οὔτε βαμμός, οὔτε πίστις, οὔθ' ὄρκος μένει: quo pertinet Iphicratis de Lacadaemoniis dictum apud Demosth. c. Aristocr. p. 421., quod Laconi perperam tribuit Dion Chrys. pag. 639. c. VALCK.

CAP. LV. 9 seqq. λαμβάνει πέτρον etc.) Iuxta Plutarch. in Aristide p. 328. Ε. ἀράμενος ταῖν χειρῶν πέτρον κίχαι δ' Ἀμομφάρετος, καὶ καταβαλὼν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Παιωνίου, ταύτην, ἔφη, ψῆφον αὐτὸς περὶ τῆς μάχης τίθισθαι: hic apud Herod. ταύτη τῇ ψήφῳ ψηφίζεσθαι ἔφη, μὴ φεύγειν τοὺς ξένους: his proxima subiecerat, ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους: vocem hanc ξείνους repetitam [lin. 12.] ex cod. Arch. recuperabit Noster: vid. Diss. Herod. p. 136. Non-literae tantum et syllabae, sed integrae voces, quae repeti debebant, saepe sunt a librariis, ut notum, semel tantum positae: novum praebebit omissionis exemplum, qui ad manum est, Dion Chrys. in cuius Or. LVI. p. 565. c. scribendum Ἕλλην Ἑλλήνων: sed gravius eiusdem locus est affectus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ πρὸς ἀνθρώπους πεπνύθασιν οἱ πολλοὶ τῷ μὲν ἐκ γυναικὸς etc. Voces οἱ πολλοὶ τῷ absorpserunt nomen Ἰππολύτῳ: corrigendum sine controversia, οἱ πολλοὶ Ἰππολύτῳ μὲν ἐκ γυναικὸς etc. nam quae subiicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba vs. 616. VALCK.

12. ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους) Repetitam vocem ex schedis revocaui. Supra cap. 11. καὶ δὴ δοκεῖν εἶναι - - - οὐκ ἔχοντας ἐπὶ τοὺς ξένους: ξείνους γὰρ ἐκάλει τοὺς βαρβάρους. Suntque similium passim iterationes, III. 12. VI. 109. Amomphareti, ἀνδρὸς θυμαιοδῶς καὶ φιλοκινδύνου, ἔκταλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶντος, audax facinus Plutarchus Aristid. pag. 328. f. haud contempsit. WESS.

in Diodori XI. 49., et Philippi Macedonis legatus apud Plutarch. in Demosth. p. 854. B., in mente videtur habuisse. Facio cum Cel. Gronovio, opinorque hunc fratresque eiusdem, ac nominatim Thoracem, a Pindaro. Rynth. Od. XI. fia. laudibus ferri. WESS.

12. *ὅτι αὐδαίνας ἀρα ἰόντες*) Sophocli aliisque usitato more scribi potuisses, *ὅτι οὐδὲν ἀρα ἰόντες*. Plurali numero quidem αὐδαίνας reperitur apud scriptores optimos, Euripidem, Xenophontem, Isacum, Demosthenem; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicuntur αὐδαίνας. Semel Sophocles dixit in Ai. vs. 1133., *αὐ γὰρ αὐδαίνας*, id est, *τοὺς μὲν δντας*, sive *τοὺς αὐδαίμενους*, ut interpretatur Schol. VALCK.

15. *συνηδαίται*) Ad Aleuadas Mardonius, *Ἰσθμίου*, inquit, excuso, quod laudatis Laedaemonias, *ταῖς τε καὶ συνηδαίταις*. Postremum frustra, ni fallor, versavit Portus, in *συνηδαίταις* leviter mutandum; quibus quid inesse virtutis bellicae noveratis: idem paene Reiskio placuit. Thessalos, quos excusationis venia dignatur, opponit Artabazum, sine ulla ratione metuentem Laedaemonios, VALCK. — Non pugnabo, si *συνηδαίταις* ex libro Paris. B. in *συνηδαίταις* edit. Editi patrocinium tamen Portus est professus, verbum suo more illustrans, taciteque *συνοίδατε* et *συνηδαίταις*, quod utrumque in Reiskii suspicionibus, taxans. WESS. — Alii ratio est verbi *προηδάρω*, I. 61, 16. a *προαιδεῖσθαι* derivati. S.

16. *τὸ καὶ καταρραδῆσαι*) *τὸν καὶ καταρρ.* alius [nec] quis] elegit; cui cur tandem auscultemus? WESS.

CAP. LIX. 9. *ὡς ποδῶν ἑκάστος εἶχον*) Injuriis dictionem amanuenses perversum ierunt. Vide lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem [lin. 10.] *βοῇ τε καὶ ὀμόῳ* pro eo frequentius *βοῇ τε καὶ πατάγῳ* χρεώμενοι III. 79. Sentio hic inconditum clamorem et turbam Homereo more exprimi. *Κεκλόμενοι καὶ ὀμίλον* ἐπ' αὐτῷ πάντες ἐβησαν Τροίανι, inordinati atque inconpositi, in Ulyssem ruentes, Iliad. A. 460. WESS.

10. *βοῇ τε καὶ ὀμίλῳ*) Hoc si sincerum est, positum videtur ὀμίλῳ pro ὀμιλαδόν. ὀμιλαδὲν ἰστιχόωντο est apud Apollon. Rhod. IV. 81. ex Hom. Il. β. 93., *ἰστιχόωντα ὀμιλόν*. Sed, me iudice, *βοῇ τε καὶ ὀμῳ*, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse Pla-

archus in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius ἐπιβέβητο τοῖς Λακεδαιμονίοις βοῇ πολλῇ καὶ πατόν τῶν βαρβάρων, ὡς οὐ μάχης ἱσχυρῆς, ἀλλὰ θυνόντας ἀναγκασμένους τοὺς Ἕλληνας: quae certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, ὡς ἀναγκασμένοι τοὺς Φωκίας, Ἐπειοὺς, Ὑρῆς, uno velut impetu capta frequenter dicitur ἀναγκασθῆναι. VALCK.

CAP. LX. [7. δίδονται τὸ ἐνθῦτον τὸ πικτικόν ἡμῖν) Videri poterat recte posterius τὸ codici Arch. abesse. Sed fallit illa species. τὸ ἐνθῦτον Herodoto idem ac nudum ἐνθῦτον valet: quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, τὸ ποικίλον δίδονται ἡμῖν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδονται τὰ (ἰονice pro δ.) πικτικόν (ἰστ) ἡμῖν τὸ ἐνθῦτον S.]

12. δὲ καὶ οἱ ἴσθι -- ἰσθι. De H. Stephani sententiam quamquam male citantis Thes. T. I. p. 1014. probe interpretas. Strabo lib. VI. p. 407. A. [pag. 265. G. ed. Cas.] δὲ καὶ ἡμῖν ἐπιβέβητο τὴν αὐτὴν τάξιν: par est eundem nos ordinem servare. Super Plato: cuius in Criton. p. 45. A. πικτικόν οὐδὲ καὶ ἰσθι, εἰ μὲν, σώσαντίς τε, κινδυνὸν τοῦτον τὸν κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. vs. 186., ubi Barnesiana sententiam ieiuna. WESS. — Satis nota formula; qua iam supra usus est Noster VIII. 157, 18. τὸν μισθόν, ἰσχυρῆς δίκαιοι εἶναι λαβάντες οὕτω ἐξείναι, dicebant, iustum esse ut acciperent, si mercedem accepissent, i. e. par esse ut mercedem acciperent, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 5. τὸ γὰρ προσκείμενόν σφας ἐλόντι) Mortis exitus, mortis proximam in proxime superioribus anaxa, hoc mutandi praeiit. Τὸ προσκείμενόν, Persarum equis, streps copiae, αἱ προσκείμεναι σφας, a quibus continuo incessentibus damno Graeciangebantur. Res extra dubii aleam ex c. 56. Sic item 39., ἡ μὲντοι ἰσχυρῆς -- αἱ προσκείμεναι τὸν καὶ ἰσχυρῆς τοὺς Ἕλληνας. WESS.

[6 seq. Λακεδαιμόνιοι -- ἐόντες συν ψαλοῖσι ἀρτίμων -- περὶ τοὺς ποταμούς) Lacadaemonii, cum leviter armatis; numero quinquaginta mille. Huic numero ita ratio constat, coll. c. 29 seq.

Spartani	5000
Hilotae	35000
Reliqui Lacadaemonii	5000
Levis armatura his adtributa.	5000
	50000 S.]

13. *Φράξαντες τὰ γέββα*) Persarum aliorumque *γέββα*, *elypeos* ex viminibus, multa luce *Barn. Brissonius* Regn. Pers. III. 13. et *Io. Taylor* ad *Demosth. Or.* in Neacr. pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et *συναματά*, Graecis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum enim, *πugnὰ πρὸς τὰ γέββα* ὡς δὲ ταῦτα ἐπεκτώνει capitis sequentis, [cap. 62, 7.] nisi huc? et *Plut. Aristid.* pag. 329. F. καὶ προέμμενοι πολλὰ τῶν γέββων Persae, et statim, καὶ προσπερόντες Graeci ἐξώθουν τὰ γέββα. Addo, *Harpocratonem* in *Γέββῃ* *Herodotea* indicasse, et *Suidam* in *Γέββῳ* posteriorem etiam excerpisse. Sic enim, καὶ αὐτὸς Ἡρόδοτος Κύρος περιελὼν τὰ πολλὰ etc.; quae quidem *Xenophontis* sunt *Κύρ. Παιδ.* lib. II. p. 42. c., *Küster*o non animadversa, et inde corrigenda. *Herodoti* verba desunt, exscriptorum stupiditate praetervisa. *WESS.* — De illo Persarum more *val-lum e elypeis congerendi* conf. omnino cap. 99 extr. et cap. 102, 7-13. S.

15. τῶν σφαγίων οὐ γινομένων) *Persuasit* doctissimo *Papio* *χρηστῶν* vocem his ex libro *Arch.* iungere *Cl. Th. Galeus*, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem inportunissimum *Cel. Taylor* adpellavit ob iniustum additamentum, ad *Lysiae Serm. Ἐπιδάφ.* p. 33.) vocabulum illud frustra quaeritur. *Plutarchi* verba *Aristid.* p. 329. ε. ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἑρὰ auxit ex falso prodita huius loci accessione *Dacerius* ἐφάνη τὰ ἑρὰ *χρηστὰ*. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. *Plutarchum* bene tutatur *Bryanus*, *Nostrum Taylorius*. *Χρηστὰ* in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. *WESS.* — A sciolo ex vicinis repetitum, *χρηστῶν*, quod praebet *Arch.*, [si *Galeo* fides] recte reiecit *Clar. Io. Taylor* ad *Lys.* p. 33. Quando *ἔταβαν*, τὰ ἑρὰ vel τὰ σφαγία γινέσθαι simpliciter etiam dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, *ἐλθὲν* *δυσμένοις* τὰ σφαγία *χρηστὰ*, haec proxima subiiciuntur, ὡς δὲ χρόνῳ κατὰ ἐγίνετο, quum vero tandem aliquando laeta essent exta, *VALCK.* — Fortasse in ora codicis *Arch.* scholii loco adscriptum *Galeus* vocab. *χρηστῶν* viderat, ex lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. ὡς δὲ χρόνῳ κατὰ ἐγίνετο) *Χρόνῳ*, nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad *Euripid. Phoeniss.* 313. In *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 33, 25., scri-

bendunt: τὸ χαρίον αἰεὶ χρόνῳ φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς, etc. Ut Herod. precantem Pausaniam sistit [c. 61 extr.], sic Plutarchus T. I. p. 329. B. ubi αὖτα ταῖς τύχαις ἐφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντις ἰμῆνυον. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τόξα μετέντες, et Persae illis obviam ivere omissis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat valium e clypeis factum, quo tecti Persae sagittas ex arcubus in hostem emiseraunt: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (lin. 7.) Ἐγχετο δὲ πρῶτον περὶ τὰ γίββα μάχην, commodius forsitan Ἐγχετο legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante μάχην articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ μάχην. S.]

[9 seq. εἰς δ' ἀπὸ κεντροῦ εἰς ὠθισμόν τὰ γὰρ δόρατα ἐπιλαμβανόμενοι κατέκλων οἱ βαρβαροὶ) Vallae latina Gron. et Wess. tenere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quaeso, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De neutris nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persae magnum suorum numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: L'action dura longtems près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser; car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains. Verum si quaerimus, vocab. ὠθισμός nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic λόγων ὠθισμός Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 1. IX. 26, 2. Sic et ὠθίζεσθαι altercari dicit idem III. 76, 11. Proprie vero ὠθίζεσθαι vel ὠθεῖσθαι dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde ὠθισμός, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi ἐν τῇ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πνιγμῷ. Similiter in pugna ὠθισμός apud Nostrum VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo

quod pluribus verbis declaravi, donec eo ventum est ut velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram, donec iam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte cohaeret, quod continuo addicitur, etenim Persae hastas Graecorum (quae nempe suis longiores erant) manibus prehensas fregerunt, sive fregerant. S.]

[12. Quod de Persis scribitur ἀνοπλοὶ δὲ ἄνδρες, inermes reddiderat Valla, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem leviter erant armati. Commodius puto redderetur, clypeis erant nudati. conf. cap. 63, 10. Ὀπλον enim sigillatim clypeum intelligi notum est: et, everso a Graecis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidem Persae etiam lorica squammatâ, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quae eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus eiusdem generis intelligi debet fuisse, cuius fuerat illa Masistii ducis, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud Heliodor. lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedaemonii, pro sua gladium tractandi dexteritate, (quae illorum, ut quia paulo post lin. 13. laudatur,) haud aegre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. farrâ loriceam dixerit. S.]

CAP. LXIII. 6. κατεβαλλον πολλούς) Etsi me nime fugiat, pristinum patrocinio, si rixari libeat, non defici, consuetum nolui et schedarum praecudicio proptertum abicere. Satis erit hoc Plut. Aristid. pag. 399. ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐκτρέφοντες πρόσωπα καὶ στήθα τῶν Περσῶν. πολλοὺς κατεβαλλον. WESS. — Polybii loca in hanc sententiam plurimâ congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 325. col. b. §. 9-11. πλείους γὰρ σφας ἰδόντες etc.) Qui criminari gestiunt, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus, alioqui optime gnarus, γυνούς καὶ ἀνδρῶν, quos ipse habet I. II. p. 787. F., omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persae, quorum gerra dudum perierant, Graecorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunicae talares, quo minus expeditius pugnarent Persae, impedimento erant. Verum his agrius inmoror. WESS.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χρηστῆριον) Vide lib. VIII. c. 114. S.]

[6. τῶν δὲ κατ' ὤπερθε etc.) Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

[8. ὑπὸ Ἀειμνήστου) Iustum nobilis viri nomen non extra certamen. Ἀειμνήστου titulum dant illi Valla et Arch., inque primis Plutarch. Aristid. p. 330. c., ceteris autem Codd. receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex Plutarchi scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ H. Steph. exhibuit, ab Ἀειμνήστῳ leviter diversum: idem porro Plut. Malign. p. 873. D., sive insulsi potius scribae, ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΝ pinxerunt, ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum: iam quae in Ἀειμνήστου et Ἀριμνήστου scriptura librariorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. M. Ant. Boldettus. Observ. ad Coemeter. p. 411. titulum exscripsit hunc, ΞΑΝΘΙΠΠΗΑΣ ΨΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗΤΟΠΕΙ. et p. 416. ΠΤΟΑΜΑΙC. A. Τ' ΜΝΗΤΑΙ ΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine Ptol. mads A. I. hymnos personabat virgo. Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ; perpetuae memoriae, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri eius lapsus. WESS.

[Hic. Ἀειμνήστου) In hoc forte nomine placebit scriptis Arch. Ἀριμνήστου: quia firmat illam Plutarchus T. I. pag. 330. c. τὸν Μαρδόνιον ἀνὴρ Σπαρτιάτης ὄνομα Ἀρίμνηστος ἀποκρίνυσσι, λίθῳ τὴν κεφαλὴν πατάσας. Sparflata, quantum recordor, Arimnestus nusquam Pausaniae memoratur; sed Plataeensium hoc etiam praelio Imperator sic illi dicitur HB. IX. p. 718. et Plutarcho in Arist. p. 325. c. quae commendant lectionem Med. apud Herodot. infra c. 71. [cap. 72, 8.] Ἀριμνήστον ἀνδρα Πλαταια, ubi Ἀειμνήστον dabant Editi. Plataeensem Λάκωνα τὸν Ἀειμνήστου memorat Thucyd. III. c. 52. VALCK.

CAP. LXV. [3. ἐς τὸ ταῖχος τὸ ἑλάνον) Conf. c. 15, 11 seqq. et c. 70. S.]

10. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον) Templum primum et praecipuum doctissimo de Pauw, ad cuius formam ἀνάκτορον, Ἐλευσίνης ἱερὸν supra c. 56. Notum mihi adprime τὸ πρῶτον ἀνάκτορον τοῦ θεοῦ Cereris et Proserpinae apud Plutarch. HB. V. p. 213. D. [conf. IV. p. 168. F.] verum τὸ ἱερὸν τὸ ἐν τῷ ἀνάκτορον insolentius. Hesychii Ἀνάκτορον,

ἱερὸν, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, *Herodoto* fortasse inculcatam, indicabat. Vide ibi *Clar. Alberti*, et *Olearium* ad *Philostr. Vit. Sophist.* lib. II. p. 600. WESS. — *Herodotus* aliquae saepe dixerunt ἱερὸν vel ἱερὸν ἄγιον: et, monente *Celeberna Hemsierhusio* ad *Lucian.* [Timon. c. 23.] p. 136., proprie *Cereris Eleusinae* templum dicebatur τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν sed causam non exputo cur Nostro scriberetur τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον. Mihi potius *Cereris* templum, quod fuit *Eleusine*, dixisse videtur τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον: ut ad Ἀνάκτορον quis interpretamenti loco primum adiecerit τὸ ἱερὸν. De quorumvis *Deorum Dearumve* templis vocem ἀνάκτορον prae aliis *Euripides* frequentavit in *Androm.* vs. 43. et 1157. *Iph. in Taur.* 41. et 66. *Troad.* 15. *Ione* 55. Sed sacrarium illud a *Persis* igne violatum ignorasse videtur *Aristides*, cuius vid. *Tom.* I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in *Var. Lect.* notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. Ἀράβατος δὲ etc.] Vide supra, cap. 41. S.]

9. ἥτις καταρτισμένος) Inspice *Gronovium*, quicum non dissentio. Scripsi κατὰ τὸ αὐτὸ, scriptis exemplaribus iuventibus. WESS. — Prae altero (ἥτις) mihi quoque ἥτις placet: τοὺς [lin. 8.] pertinet ad sequentia, παραγγέλλας κατ' αὐτὸ λέγει πάντας. VALCK. — Non negans *Gronovius*, ad praecedens τοὺς commodissime verbum ἥτις referri, ἥτις tamen hac una de causa, quod cod. *Med.* id exhibuisset, praetulit, monens debere τοὺς inferius aliquid quaerere quo referatur. Equidem, si accusativus τοὺς ad remotius illud λέγει πάντας debet referri, non aliam rationem, cur praeferreretur ἥτις, nisi hanc, exputare valeo, quod, quum et usitatum Nostro ait verbum, et, h. l. ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἥτις, habeat explicatum; quo scilicet sit, ut facilius intelligatur, cur ἥτις a nonnullis in ἥτις fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἥτις in ἥτις. At mihi istud τοὺς haud dubie a verbo καταρτισμένος pendere videtur, ut quemadmodum plurima alia graeca verba, aio et hoc, in praet. passivo significationem verbi activi vel medii obtineat. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore ut est *Theocr.* XIII. 43. ἡμεῖς γὰρ ἡμεῖς. S.

11. ὅπως ἀν' αὐτὸν ὀρέσῃσι σπουδῆς ἔχοντα.) Pavius, de conjectura, ὅπως - - ὀρέσῃσι σπουδῆν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet Suppl. vs. 844. Σούσθι - - ὅπως ποδῶν. Quid ὡς ποδῶν εἶχον Nostri lib. VI. 116. ὡς τάχιος εἶχε VIII. 107. et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. ὡς εἶχον ὀργῆς τε καὶ τάχους: Heliodori Aeth. I. p. 23. ὡς εἶχε δισμῶν, ut vinatus erat, et ibid. p. 56. εἰδὼν ὡς εἶχε δρόμον. Quorum quidem uber rima passim messis. WESS.

12. In his, ὡς ἐς μάχην ἦγε δῆθεν τὸν στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθεν ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθεν τῶν παρόντων πρηγμάτων ἐπιτιμῆτος, et alibi saepius. VALCK.

13. προτερίων) Hoc elegi, quod c. 56. WESS. — Προτιρίων Koernius vulgato (προτερεύων) praefendum censebat, ut Ἰωνικώτερον et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μηδίζοντες τῶν Θεβαίων) Scilicet maior quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. a. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 8. S.]

CAP. LXVIII. [1. Δηλοῖ τι ἔμοι, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117, 5. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤρτητο ἐκ Περίων) Redi ad lib. I. 125. In proximis [lin. 4.] maluit Scriptor ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi praemiserat εἰ καὶ τότε οὗτοι, ex arbitrio et varianda oratione. Venit praeterea Adreschio in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν πολεμίων ἀγχιεῖσθαι τοῦσα, [pro vulgato τοῦσα,] cui coniectanti schedae addicere renuunt. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινομένῳ θόβῳ) Fuit, cum legerem ἐν δὲ τούτῳ - - πόνοι: arbitrarerque simillimum ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Saepe nos blandimentis huiusmodi auferimur; quae, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro fusilia evadunt. Multis abhinc annis Ciceronem Tuscul. Disp. III. 27. scripsisse divinabam, Postquam Cyprium venissent, tum adflictari lamentarique coepisse, non vero postquam Tyrum. Auctorem quippe Livium esse, Corneliam, Pompeii

uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, Cyprum
refugisse, Epit. cxxii.; pariterque Lucanum, Phars. IX. 119.
Prima ratem Cyprum spumantibus accipit undis. Atque hoc
paene probavi Cl. Davisio. Verum haec Dionis vide Cassii
lib. XLII. p. 234. D. de Caesare Iulio, τὰ τε ἀναθήματα τῶν
ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλείους πάντα ἀνέλετο, ὅτι τήν τε γυναικα καὶ
τὸν παῖδα τοῦ Πομπηίου ὑπιδέξαντο, ἐπὶ ἔθουρον. Hinc innuunt
ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, proscribo. Sed ad
institutum. WESS.

[7. et 9. Quemadmodum οἱ περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν interdum
non alii intelliguntur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. οἱ ἀμφὶ
Κορινθίους, et οἱ ἀμφὶ Μεγαρίους καὶ Φλιασίους non alii sunt,
nisi ipsi Κορινθιοὶ, Μεγαρίαι, et Φλιασίοι. conf. lin. 11. S.]

16. κατήραξαν - - ἐς τὸν Κιθαιρῶνα) Perparum arbitror
interesse, κατήραξαν scribatur an κατέραξαν. Vari-
bunt hic etiam forte Codices, ut apud Thucyd. VII. c. 64.
τὸ ἄλλο στρατὸν, κινῆν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατηράχθη ἐς
τὰ τευχίσματα: ubi scribitur in aliis Codicibus κατεράχθη.
Ex Herodoto sumsit Appian. in Pun. p. 15. [cap. 15 extr.]
τοὺς δὲ λοιποὺς ἐς τὰς πέτρας κατήραξαν. Demosth. c. Aristocr.
p. 430., κατέραξε δ' εἰς τὴν θαλάτταν ἅπαντας, omnes in mare
dedit praecipites: illic ex Cod. scripto κατήραξε prostat
enotatum: una litera ablata κατέραξε potius scribendum.

VALCK. — Conf. Var. Lect. et ad VIII. 90, 11. notata. S.

CAP. LXX. 8. λαμβανόμενον - - εὐχὴν ἐπισταμένῳ πύχ-
μασιν) Consimilia Plut. Arist. p. 330. D.; alibi T. II. pag.
228. h. Lyncurgum τὸ πνευματικὸν civibus prodens probi-
buisse. Vicino τῇ δὲ ἐσχέοντο [lin. 12.] Abreptus contulit.
Aristidis T. I. p. 241. Ed. Cant. οἱ μὲν ὥσπερ πόδας πύχας ἔχον-
τες εἰσέχοντο: et T. III. 315. ἐσχεομένων ἀμφοτέρων τῶν τῶν
βαρβαρῶν. Iungatur Suidae Εἰσέχοντο. VALCK. — Mireris me-
ro, ligneo muro non fuisse immissum ab hostibus ignem.

[17. μὲν τῆς Ἀλφειᾶς Ἀθηναίης) Vide ad I. 66, 22. notata. S.]

21 seq. οἱ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ etc.) Suum χροῖον, adnotatum
in Diss. Herod. p. 205., recipiet ex Codicibus Noster, qui,
Poetas imitatus ὀλίγον posuit ἐπὶ χρόνῳ: In hoc augendo so-
co πολλὰι μυριάδες dicuntur κατεκλημμέναι ἀσπίδας: ubi
Herodoteum dant [dabunt, pufo; scripserat aut scribere
Valck. voluerat; nam hic quidem non dant] Codices κα-
τεκλημμένα. Qui sic tenentur ut elabi possunt, autem ta-

men dicuntur ἀπειλημένοι, et ἀποληφθέντες. Sic V. 101. ἔσοι - - ἐῖησαν ἐν τῇ πόλει ἀπολαμφθέντες πάντες: IX. 50. ἐν τῇ Κιθαρῶνι ἀποδευκαμένοι. ἀπειλημένοι Thucydidi II. p. 100, 89, et V. p. 353, 40. Ulysses ἀπειλημένος dicitur ὑπὸ Καλυφαῦς Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A. p. 19, 27. Hæpocratiōni Ἀποτειρεχισμένος redditur ἀπειλημένος καὶ ἀποκαταλαμμένος τῷ ταίχει. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. Πλ. vs. 935. VALCK.

Ibid. ἐν δὲ λόγῳ χαίρω) Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem averteretur. Quod ex illis venit, vulgato praestabilibus. *Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi Persae* debebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maximopere iisdem in *schedis* παραλαμβάνειν reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 56. [cap. 31, 26. ubi vide not.] De Cl. Reiskio quid dicam? Augēt is coniectando sequentia [lin. 24.] καταδουλοῦν χαλκιδων τριετίων, τοὺς ἔχων etc. Ergo ne quatuor duntaxat milia Artabarus fugae socia abduxit? Quod quidem *Herodotus* ita c. 65. infititur, ut districtius non valeret. *Sensio* festinantis hallucinationem. WESS.

36. seqq. *Ἀναδαιμονίων* δι etc.) Aegre fert Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedaemonios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide p. 330. r. opponit Herodoto numerum in praelio interfectorum, et monumenta publica; atque in universum cecidisse docet, Graecos libertatis defensores mille trecentos et sexaginta, ex quibus unus et nonaginta fuerint Lacedaemonii; sexdecim Tegeatae; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, iuxta Clidemum, in τῇς Ἀλατῖδος Φυλῆς ἀγῶνισματι κτενέται. VALCK.

CAP. LXXI. [22. δ; γίνωσκε αὐτίκω ἀγίωτος;) δ; pro
ut VI. 124, 7, et τὸ (quod ionice aliàs δ; valet) pro
ut VI. 375, 20. Scilicet, . . .
[23. ἀνδρῶν ἀρετῆς, ἀνδρῶν δὲ εἴραϊν) Demiror εἰπομένη tantopere
probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Hi-
storiarum patri turpis,) sed de Spartanorum sermone, et
iudicio, quis virorum illorum laudabilior, haec Herodotus.
Aristodemē culpam lib. VII. 231. vidimus. WESS. —

Subim *ἔποιμαν* Gronovius latine sic reddidit: *verum id quidem etiam livore dixerimus*: quod quidem nisi plane absurdum esse velis, intelligi debebit *ab illis iudicatum (vel dictum) dixerimus. S.*

[19. οὔτοι δὲ τοὺς κατέλεξα πάντας) Accusativus πάντας ad proximum τοὺς relatus, quum proprie οὔτοι -- πάντες debuisset dicere: enallage poetis maxime frequentata. S.]

20. τῶν ἀποθανόντων) Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀποθνήσκοντων in ταύτῃ τῇ μάχῃ, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocarentur inferius: Οὔτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐπὶ Πλαταιῇσι οὐνομαστότατοι ἐγένοντο. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. *ἔποιμαν. VALCK.*

CAP. LXXII. 6. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Bona omnia sunt. Callicrates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considerabat, more priscæ militiæ non in ætuo. Euripides Suppl. vs. 357. παρ' ὅπλοις δ' ἤμεινος πέμψω λόγους Κρέοντι, et vs. 664. et 674. Conmodum Plutarchi Aristid. p. 329. B., ὡς δὲ θνόμενος (Pausanias) οὐκ ἐκαλλίετο, προστάξει τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θιμένους, ἀτρέμα καθέξεισθαι, continuo subdens, Callicratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum καλὸς λιπτός, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis præstiterat. Poëta Iliad. B. vs. 673. Νηὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ἐπὶ Διὸν ἦλθε. WESS. — Praestantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron: nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Viro docto [Reiskio] suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Westeling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callícrates ἐδυσθανάτει [lin. 8.] aegre moriebatur. ἐδυσθανάτει hic adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu δυσθανάτειν et δυσθανάτειν Moeris Att. Σφαδάζειν, Ἀττικῶς Δυσθανάτειν, Ἑλληνικῶς, ubi notat Clar. Pierson. Syllabá repetitá scripsisse videtur Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυαγίοις καὶ ποταμοῖς δυσθανατῶντων ἰχθύσι γινέσθαι τρεφῆν. VALCK.

8. πρὸς Ἀρίμνητον) Schedis, viri nomén ad eum modum representantibus, robur Pausanias lib. IX. 4. addit. αὐτῷ, αὐτὸς Ἀρίμνητος ἐν τῇ πρὸς Μαρδόνην μάχῃ -- Πλαταιῇσι κενήσθη

συνε. *Plut.* quoque *Aristid.* p. 325. r. Quibus autem πρὸς Ἀίμωνα placet, *Thucydides*, cui *Plataeensis Lacon Αἰμωνίου* lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] *WESS.*

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης) In *Plut. Malign.* p. 873. d. et *Cimon.* p. 483. v. Σωχάρης ὁ Δεκλειεύς, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφόνης Δεκλειεύς *Pausaniae* I. 29. (ubi *Sylburgius* bene) abiit. Insequens, ἐκ δήμου Δεκλιῆθεν *Th. Pinedo* ad *Steph. Byz.* Δεκλιεῖῃθεν pingebat. At urbs Ionibus Δεκλιή c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δεκλιεῖῃθεν (praesertim si oppidi et nominis auctor Δεκλειεύς) fide *Codicum Arch. et Vallae* [conf. l. 8.] optime procedet. *WESS.* — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud *Plutarch.* de *Herod. Malign.* p. 873. d. Σωχάρης καὶ Δεῖπνιστος: quorum loco repomenda sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀίμωνος. Sed hoc praecepit ὁ πᾶν in *Diss. Herod.* p. 61. Ubi *Decelensis Sophanes* dicitur ἐκ δήμου Δεκλιῆθεν, primitus forte scriptum Δεκλιεῖῃθεν, ab Ionico Δεκλιή. *Steph. Byz.* in Δεκλιεία: τὸ τοπικὸν Δεκλιεῖῃθεν παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκλειόθεν. Hinc apud *Etymologum* male distracta concinnavit *R. Bentlei.* in *Callim. Fragm.* 234. *VALCK.*

18. Δεκλιῆς ἀπέχισθαι) Referri solet ad annum *Olymp. XCI.* 3. quo *Agis*, *Archidami* F., *Deceleam* occupavit et in maximum *Atheniensium* detrimentum muniit, apud *Thucyd.* VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, ἀπέχισθαι Δεκλιῆς, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere. Contigisse res videtur, quae et *Ampl. Bouherii* opinio, belli *Peloponnesiaci*, quando *Archidamus* *Atticam* incursionibus infestam habuit, principio: *Thucyd.* II. 10. *WESS.*

CAP. LXXIV. 6. ἐκπίπτοντες) Inprobatur, censeaturque *Pavio Reiskioque* ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas *Scriptoris* si sedisset, abiisset eas in partes: suum maluit, utique, etsi diversiore intuitu, accommodatum. *WESS.* — Turbaverat viros doctos importuna *Grönovii* interpunctio, post ἐκπίπτοντες incidentis orationem; quem et ego cum *Wess.* aliisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde

ab Aldo, distincta verba erant: οὐ πολὺ μὲν ἐκπύοντες, ἐν τῇ
τάξει, μετακινῆσαι μὴ δύναται: ubi ad μετακινῆσαι iterum
quidem ἐν τῇ τάξει subintelligi poterat; sed cohaerebant
ista, ἐκπύοντες ἐν τῇ τάξει, idem valentia ac προεξέσονται
c. 62, 13. Est autem h. l. praegnans (ut aiunt Grammatici)
verbum ἐκπύοντες, idem valens ac si adiectum esset καὶ ἐπὶ
αὐτὸν ἐκπύοντες, quod diserte adiectum c. 62, 15.; aut in-
telligi h. l. debet ἐκπύοντες ἐπὶ αὐτὸν, adversus ipsum. S.

12. Laudo Arch. Vallamque, verissimum τὸ ὅπερ ἐπὶ τῷ μὲν
ἀγκυρῶν iudicans. Convenit adprime narrationi et Graeciae
consuetudini, qua Laoco ἐπὶ τῇ ἀσπίδι μύαν ἔχων ἐπὶ τῷ ἡρώδι
in Plutarchi T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen, ne
interpretamentum, si cui tale absque causa videatur, in-
culcasse perhibear. WESS. — Quid sit vero, quod ἐπὶ
πέγμῃ, qui pro insigni ancoram, stabilitatis symbolum, ha-
buit, perpetuo in gyrum egisse dicatur hic homo, et quidem
non exputo S.

CAP. LXXV, 3. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον) Εὐρυβιά-
δην mendose Arch.; verior hominis titulus lib. VI. 92. et in
Pausania I. 29. WESS. — Qui dedit Eurybiadem, Vallā
reperit in suo codice quod Galeus obtulit ex Arch. Εὐρυβιά-
δην. Hic vulgatum nomen Εὐρυβάτην ipse satis tuebitur
Herodot. lib. VI. c. 92., ubi Argivus Εὐρυβάτης, ter victor
certamine singulari, ὑπὸ τοῦ τεταρτέου Σωφάνους τοῦ Ἀσπιδό-
αποκρήντου. Herodoto concinit Pausan. I. p. 71. Sequentia
respexisse Stephanum Byz. in Ἀσπιδότῳ primus vidit monuit
que Io. Meursius, Att. Lect. VI. c. 31. Leagri [lin. 6.] filius,
Γλαύκων ὁ Ἀσπιδότου, memoratur Thucydidi I. 51. VALCK.

6. Ἰάκω Ἀσπιδότῳ) Filius Glaucōn Ἀσπιδότου notus ex Thucydi-
dis lib. I. c. 51.; pater etiam ex Pausania I. 29.; hanc tūc
et Sophanis cladem non reticente. Interiit Sophanēs Olymp.
LXXXI. exeunte, Archonte Athenis Lysistrate, quando altera
vice Athenienses colonos occupatum Eionem infeliciissime
amandarunt. Huc verba Scholiastae in Aeschinīs Or. περὶ
Περικλέους adplicant Dodwellus et Corsinus, Viri Ol.; δευτέρου δὲ
πατρὸς Ἀσπιδότου κληροῦχος ἐπὶ Ἀσπιδότῳ, in Leogora Leagrum
invenientes; haud illi, nisi si Leogoras Andocidis pater
fuerit, absurdum. WESS.

CAP. LXXVI, 2 seqq. Εὐνὴ αὐτόμυδος ἐστὶν) Melior
transfuga ad Graecos victores venisse dicitur [lin. 3 seq.] καὶ

μπαμένη χρυσῷ πολλῷ καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι articulum in his male omissum restituerunt Reiskius et Koenius. Per-
 348 illa, dicebat [lin. 15.] οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ὅπιν ἔχοντας,
 nec daemonum neque Deorum maiestatem, sive vindictam, reve-
 ritas; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque
 εὐδαιμονίᾳ ἔχων, ἐνέπρησε τοὺς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα. vid.
 Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Io. G. Graevius
 in Hesiodi "E. καὶ "H. 107. Tandem [lin. 17.] Coa, Hege-
 toridae filia, βίη δέ μοι, inquit, λαβὼν ἐν Κῷ ἔχει ὁ Πέρσης, vel
 ἔρχετο, habuit me uxoris [sive pellieis] loco: verba ἔγχετο et
 ἔσχετο permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi ἔχειν,
 ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere
 paucioribus enarrans Pausanias lib. III. [c. 3.] p. 214.
 Πανσανίων, αἶτ, τὰ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶαν γυναῖκα ἐν ἐπαίνῳ τίθε-
 ναι μάλιστα. ἢ τινα, ἀδελφὸς οὐκ ἀδελφὸν παρὰ Κῶνις θυγατέρα
 ἑσθλὴν Ἠγιοτόμην τοῦ Ἀγαγόρου, Φαρανδάτης ὁ Τεάπιδος ἀνὴρ
 Πέρσης παλλακὴν εἶχεν ἀκουσάσας, κ. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτης) Pravi sunt, qui mutant. Vide
 lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τεάπιδος,
 littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπο-
 349 λαι Reiskio adsentiar scribi potius fore. WESS.

12. Ὁ βασιλεὺς Σπάρτης) Condonandum matronae animo-
 prae laetitia perturbato. Rex Pausanias Spartanorum, non
 fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thueydid.
 I. 132. Quod illa autem Pausanias, λῦσαί με --- δουλο-
 350 γνη, pro ea Codd. pauci, quibus ferre abtempero, ὅσα αἶ
 με, Eum in modum lib. V. 49. πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλάνων ἦν
 σαρθεῖ Ἴωνες ἐν τῇ δουλοσύνῃ; et IX. 89. πρῶτρεπε αὐτοὺς ἦν
 σαρθεῖ ἄλλους Ἑλλήνας ἐν δουλοσύνῃ; tum in Epigramm. ap.
 Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν --- ἡττάμενοι δουλο-
 351 γνη. Quae quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum
 autem, in simili negotio usitatum, praecudicio damnan-
 dum, minime. WESS.

21. (εὐχαρίστησις) Saepe contaminarunt librarii hoc vo-
 cabuli. Respice III. 96. IX. 31. Illud autem plenum, be-
 nivolentiae et humanitatis erga Coam mulierem officium
 merito Pausaniae in laudibus Pausanias lib. III. 4. depo-
 352 suit. WESS.

CAP. LXXVII. 3. ἐκ ἐξεργοντίσιν; etiam confecta.
 Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantus

et Corinthios venisse scribit ἐκ ἱεργασμένων. Attigit formulam clar. Io. Taylor ad *Lysiam* pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαθόντες ὅτι ὕστεροι ἦκουσι τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui venere Marathoniam Lacedaemonii, VI. 120. ὕστεροι dicuntur ἀπικόμενοι τῆς συμβολῆς. VALCK.

4 seq. ἄξιός τε ἔφασαν εἶναι σφίας ζημιῶσαι) Expressisse haec Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio est. Hinc *Vallae* Latina, ut errori ansa praecideretur, probante etiam *Valekenario* restituta. WESS. — Non male ceperat *Valla*, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit Eruditus scriptor *des Essais de Critique* p. 256. Herodoteis ista respondent, quae dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multam irrogemus, quae hinc sumta monuit I. Fr. Gronovius. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere digni qui sibi ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἐωὺ τοὺς ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφίας ita accipiendum ac si ζημιωθῆναι dixisset, nempe ἄξιός (τινὰ, sive Πανσάην, sive τοὺς Ἕλληνας) ζημιῶσαι σφίας, quemadmodum v. gr. Graece dicitur ἄξιός ἐστι θανατάσαι, pro θανατοῦσθαι, nempe intelligendo ἄξιός ἐστι ἐστὶ τοὺς ἀνθρώπους θανατάσαι αὐτοίς. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor haec ipsa HERODOTEA verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hac aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perceperit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii latina cum Polybii graecis, e quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S.

6 seq. τοὺς ἐδίωκον μέχρι Θισσαλίας) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, praecipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. WESS. — Diserte vero adiicit Diodorus καὶ τινες ἕτεροι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, Ἀκαδαιμόνιοι δὲ οὐκ ἔων φεύγοντας διώκειν) verbum ἐδίωκον ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consilium et conatus agendi, *persequi cupiebant*: coll. I. 68, 26. ibique notatis. De dictione οὐκ ἴδν vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. Αἰγινητίων τὰ πρῶτα.) Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα φερόμενος, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassivelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νήσῳ δυναστῶν φερόμενον. Aelianus Anim. XIII. 17. αὐλωπίας (ex thynnorum genere) ἰώμεν τε καὶ ἀλλήν τὰ πρῶτα φέροισι ἄν. Resecui inopportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, φέρον. Conf. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemsterhusium in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Miscell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo ἴξετο. πρὸς Πανσανίην in scriptis quibusdam libris, valide aese commendat. WESS. — Equidem sollicitatum ἴξετο nolim. S.

Ibid. Αἰγινητίων τὰ πρῶτα φέρων) Si Codicibus etiam aliis abest φέρων, non repertum in Mediceo, vir inter Aeginetas Princeps hic dictus videbitur Αἰγινητίων τὰ πρῶτα: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit Vir summus ad Lucian. [Tim. c. 35.] T. I. p. 147. Pro φέρων si qui Codices darent φερόμενος, Lampon censeretur posset dictus Αἰγινητίων τὰ πρῶτα φερόμενος, ut Hermotimum scribit φερόμενον οὐ τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων παρὰ βασιλεῖ, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα φέρεσθαι, non φέρειν. Lucian. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 115., Οἱ ἀμφ' Ἀριστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο. Dedissee videtur Euanapius in Iambl. p. 21. Ἀνατολίῳ τῷ μετὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερόμενον. Moschus Eid. III. vs. 57. μὴ δεύτερα σῖο φέρεται. Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι. Ex Μουσέων. VALCK.

10. μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιεῶν) Vidi ad marginem Aldinae docti viri manu, μὴ ὑπάρχων - - ποιεῖν, quorum ultimum in Ask.; sed eius opera supervacua. Nöster lib. VII. 8, 2. εἰ γὰρ ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπὲρ ἄνδρα ποιῶντες: quibus conparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 533. conduxit plurima. Aeginetae Lamponis consilium Pausanias iure sprexit, laudatus propterea a Pausania III. 4. WESS. — In Vers. lat. pro nude verbo susci-

piat, scriptum *ultra suscipiat* volueram, quo vocabula *ultra* vis graeci verbi ὑπάρχειν exprimeretur. *Vallae* latina haec erant, *caveat nefanda facinora perpetrare in Graecum*. Loco verbi *perpetrare* Gronovius *inchoare* posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ὅσα μὲν ταῦτα) Dictum laudabiliter. At *quantum mutatus ab illo Hectore in Thucydidis* lib. I. 132. Redi tamen ad *Nostrum* lib. V. 3a. Proximam ex mssis ψυχῆς τι τῇσι τῶνδε [lin. 13.] aliorum arbitrio relinquitur. WESS. — At haud cunctanter recipi debuerat. S.

15 seq. σὺ μέντοι ἔτι ἔχων λόγον τοιόνδε μὲν προσέειπεν (ἔμοιγε) Ore Ionico pronunciata, atque in speciem lenissimam gravem tamen continent comminationem; illis simillimae quae Alexandro Macedoni dixisse fertur Athenienses VIII. 143. σὺ τε τοῦ λαοῦ λόγους ἔχων τοιούτους μὲν ἐπιφαίνεις Ἀθηναίοισι, μηδὲ δοκέων χρηστὰ ὑπουργεῖν ἀβέμωτα ἔρδην παρὶναι. Iuxta *Lycurgum* c. *Leocr.* p. 156, 42. Alexandrum Athenienses μικροῦ δεῖν κατέλυσαν: secundum *Aristidem* T. I. p. 250. illi dixerunt qualia *Medae Creon Euripidis* vs. 353. αἰ τε secundo lumine hic offendero, *Moriere*, *Lamponis* istius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit *Pausanias* III. [c. 4.] p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. κλέγας τε ἐπιχερσοῦς) Non fuerunt ὀλόχευτοι καὶ ὀλάργυροι, quales in *Philon. Iud. de Somn.* p. 1115. E., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. WESS.

15. ἄτι ἰόντα χαλκὸν δῆθεν) Quasi vero *aes foret*. Rursus simplicitate *Helotarum*, aurum atque *aes* vix interaccusantium, *abusi Aeginetae* sunt. Quid victo ad *Gransonium* *Carolo Audace*, *Burgundiae* duce, vasis eius *argenteis*, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multararissimas et pretii ingentis, tanquam vilissimas acuto abiecerint *Helvetii*, durum ab stirpe genus, elegantissimum *Ph. Comineus* *Memor.* lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τριποδίου ὄφιος) Durabat in tempora *Pausaniae*, aureo tripode dudum a *Phocensibus* interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero *Cel. Gronovius* ex *Whelero* adposuit *tricipitis colubri* figuram, eam huius videri, ab *Ampl. Cupero* veritati respondere negatur,

Epistol. lib. H. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amamus, unus hic draco et triceps describitur, δῆμιον χαλκοῦς Pausaniae; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contortiplicatos: dubium praeterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Iovis Olympii ex aere statuum copiosius Pausanias expingit lib. V. c. 23. WEISS.

CAP. LXXXII. 2 seqq. ὡς Ξέρξης Φεύγων etc.) Quae hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quaedam vulgatis leguntur meliora. Pro ἀρτοκόπους, [lin. 6.] ἀρτοποιός praebet Athen., quae duo saepe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀρτοκόπος et ἀφροσύνη: multa notantur ad Thom. Mag. in Ἀρτοκόπος: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulgatorum loco [lin. 17 seq.] forte cui non displicebit Athenaei lectio, ἐς ἑκατέρου τῶν δείπνων τὴν παρασκευὴν. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenaeus τοῦ Μήδων ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisset τοῦ Μήδων βασιλῆος, quum supra tradiderit, ὡς Ξέρξης Φεύγων ἐκ τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίᾳ τὴν κατασκευὴν καταλίπει τὴν ἑωυτοῦ: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, ὅς, τοιήνδ' ἐδίσταται ἔχων, ἤλθε ἐς ἡμέας οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιρησόμενος: in quibus ὡς ἡμέας legisse suspicor Sophistam, [Athenaeum,] qui voci Ionicae οἰζυρὴν vulgarem substituit ταλαίπωρον. VALCK. — Quod pro κατασκευὴν lin. 4 seq. σκηνὴν scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto; saturi sunt qui improbent. Quis enim feret τὴν κατασκευὴν χρυσῷ τε καὶ ἀργυρῷ κατασκευασμένην? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu conlutarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευὴν exhibentes. S.

15. ἢν πολλόν τὸ μέσον) Amplum discrimen. Supra lib. I. 126. αἱ δὲ ἔφασαν, πολλόν εἶναι αὐτῶν τὸ μέσον, in simili negotio. Euripides Alcest. vs. 914. οἴμοι πολὺ γὰρ τὸ μέσον. Io. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 362. c. πῶς δὲ τὸ μέσον τούτων καλεῖται. Alii, uti Heliodorus Aeth. Herodot. T. VI. P. II.

VII. p. 318. *cu γὰρ μικρὸν τῷ μίτῳ.* Adde *Abreschii* Lection.
Aristoteli πρὸς τοὺς ἑταίρους. *AVESS*.
 τοῦ Μένδου ἡγεμόνος) *Placeret τῷ Μένδῳ ἡγεμόνος*
ex Archi, modo plures iuberent libri. Alterum dubio ca-
 ret, *Mardonii* delicias et superfluum adparatum *Pausanias*,
 non absentis *Persarum regis*, perstringit et taxat. Additum
 ὅτι οἱ εὐχῇ ἔχοντες *Mardonius*, irruenti, ut ferocientis inpetum
 sisterent, *Enrolo* Audaci testati de se suaeque regionis ha-
 bitu *Helvetii* fuerunt; eodem *Cominea* lib. V. c. 1. *Memar*.
 perhibentur. *AVESS*.

CAP. LXXXVII. [3. *Ἰναις χρυσοῦ καὶ ἀργύρου*] *Θησαυρὸν*, thesaurum; Ἰναις, 26. *repositorium*, sive *pateram* intellexeram, et in Adnot. dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possunt quidem *Ἰναις χρυσοῦ καὶ ἀργύρου* *paterae* aureae et argenteae intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, Ἰναις h. l. loculos, ut erat in *Kallae* latinis, aut *archas* dicit, S. 4.

exemplo respexisse haec Theophilum Protospatharium (de Fa-
brica Corp. Hum. lib. IV. 494 in Fabricii Bibl. Gr. T. XII.
p. 1581) πύθο, ἀφ' αὐτοῦ ἀπάρχους, sine omni sutura; inter-
prachia delectorum et computrescentium ab auctoribus
reperita affirmantem memorari. Ὀδύτης μουνοφύας [im. g.]
Pyrrho, Epitotarum regi, et Prusiae, Bithyni regis filio
cognomini, tribuit Valerius Maxim. lib. I. 8. Exterdi et
Festus in Monodos. Illud autem paullo impediti-
us, [lin. 4.] ἐπὶ τὸν δὲ καὶ τὸδε ὑστερον ἐπὶ τούτων τῶν νε-
κρῶν. Si esset ἰσχυρὸν δὲ καὶ τὸδε ὑστερον ἐπὶ τούτων, τῶν νεκρῶν
περιλαμβανῶν τὰς ψυχὰς, tum, postea demum, κατὰ τὴν
καταδέρχουσαν, ἀπαρτῆσαι τὸδε, nempe id, quod de cranio line
sutura et de maxilla proditar, sententia declararet. Et sic
doctissimus Abreschius. VALCK. — Commode post τὸν
μνηστὴρ πάντοτε distinguetur oratio, verbaque ista συμφορὰ
καρὸν παρενtheseos notis interperentur quod signifi-
carent, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιλαμβανῶν τὰς ψυχὰς,
ἐπὶ τὸν καὶ τὸδε ὑστερον etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσίου) Ita et Pausanias lib. IX. 2. Similis variatio in Διονυσιοδότη Historici titulo.

Unde vero Pausanias, Artonten multa huic Ephesio elargitum ob patrem contumulatum acceperit, nescio. WESS. — At hoc ipsum Herodotus noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. ἔνθα μὲν τοὺς ἱρέας ἔθαψαν) Acquiesco in elegantissima Cl. Valckenarii, ἱρένας sive εἰρένας corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Λέξιων 'Ηροδότου collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de Pauw, sic commentanti: Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe, et scribe emendatione certissima, ἔνθα μὲν τοὺς εἰρένας ἔθαψαν, et similiter statim post, ἐν μὲν --- ἔσαν οἱ εἰρένες. Plutarchus audiendus est in Vita Lycurgi (p. 50 D.) quo nemo melius εἰρένας nobis depinxit. Εἰρένας δὲ καλοῦσι, [inquit,] τοὺς ἔτος ἥδη δεύτερον ἐκ παίδων γεγονότας, --- οὗτος οὖν ὁ εἰρήν, εἰκοσι ἔτη γεγονώς, ἀρχει τῶν ὑπαγεταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquam-ne certius aut accomodatius? Εἰρένες erant ordinum ductores; hos in uno tumulto tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiae et dictionis genus viri iuvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ἱρέας) Suum etiam in expeditionibus habebant μάντιν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatæ memorantur ἱρέες, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quatenam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in Glossis Herod. Εἰρήν. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice ἱρένας et paulo post ἱρένες. Coniecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess. in Diss. Herod. p. 206. et removit difficultatem, quae poni posset. Neutrum fortasse, nec ἱρένας, neque ἱρέας, sed scripsisse potius alicui videbitur Herod. τοὺς ἱππείας, et οἱ ἱππείες: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. τρικλῶσι Σπαρτιητέων λαγᾶδες, --- ὥστε ἱππείας καλεῖσθαι. VALCK.

[4. Ποσειδώνιος etc.) De his conf. c. 71, 10 seq. et de *Amomphareto* sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. ὡς ἐγὼ πυθάνομαι) Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam ὡς, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admonitum ibi. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat ἀπαισχυνομένους, sanequam intolerabile, atque *Plutarcho* multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, *Abreschius* Dilucidat. *Thucidid.* p. 6. Multo quoque χῶματα χῶσαι κεινὰ [lin. 14.] plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra caesorum cadavera habebant recondita, erantque adeo τάφοι πλήρεις. Contra ea, κεινὰ, vacua et inania, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo cenotaphia. Atque, haec Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orvillio ad *Charit.* p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu haesitaret? WESS.

13. ἀπαισχυνομένους) Non alibi repertum hinc etiam eicietur, restituto Herodoteo ἐπαισχυνομένους. Pro τῇ ἀπειστοῖ fortasse suo more scribendi posuerat τῇ ἀπειστῷ: vid. supra notata p. 42. [Adn. ad I. 85, 3.] Paulo post [lin. 14.] ex Codicibus et *Plutarcho* χῶματα restituentur κεινὰ, quod patet ex Diss. *Herod.* p. 63. VALCK.

18. χῶσαι Κλεάδην) Eos non audio, qui Ἀλεάδην obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios contra venit *Plutarch.* Malign. p. 873. A. ubi Κλεάδας ὁ Πλαταινός. Χῶσαι in tumultis terrā congestis, tritum. *Euripides* *Iphigen.* Taur. vs. 703. Τύμβον τε χῶσον: et *Aulid.* vs. 1443. ἐπεὶ μοι τύμβος οὐ χωθήσεται etc. WESS.

CAP. LXXXVI. 3. ἐξαιτέιν αὐτέων τοὺς μηδίσαντες) Quia mox sequitur, ἐν πρώτοισι δὲ αὐτέων, vere mihi *Koenius* correxisse videtur, ἐξαιτέιν ἀστέων τοὺς μηδ. Ἀστίων Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis saepe sublatum, velut a *Leopardo* Em. I. cap. 16. Is. *Vossio* ad *Melam* II. c. 3. Io. *Piersono* Verisim. p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. *Orat.* *Isaei* apud *Dionys.* *Halic.* T. II. p. 176, 28. scribendum ὅτι ἡ μήτηρ ἀστή τέ ἐστι, καὶ ὁ πατήρ: et vs. 39. ἂν αὐτοὶ ὁμολογοῦσιν ἀστέην εἶναι, pro vulgatis αὐτὴ et αὐτήν. In *Epicharmi* loco apud *Diogenem Laërt.* III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, ἀνδάνειν ἀστοῖσιν ἀστούς. Reliquit men-

dam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobaei Eclog. p. 147. Αὐτῇ δ' ἐπυργώσαντο: urbes postulare sententiam Poëtae, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, "Ἀστὴ δ' ἐπυργώσαντο, καὶ περισκεπεῖς "Ετεῦξαν οἴκουσ. VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstat quin vulgatum teneretur. conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus αὐτῶν duplici modo accipi, sive ut intelligas τοὺς μηδίζοντας αὐτῶν, sive ut ἐξαιτίαν αὐτῶν idem valeat ac ἐξαιτίαν ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 4 seq. μὴ πρότερον ἀπαναστ. πο-
λαρμόντας ἢ ἐξέλωσι) Tale superius [c. 86, 6.] μὴ ἀπανίστασθαι
ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξέλωσι: et cap. 16. πρότερον ἢ γενέσθαι
ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruen-
ter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανίστη -- πρὶν ἢ
σφίσις ὑποχειρέουσ ἐποιήσατο. Iunge Gronovio observata lib. V.
118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ [lin. 7.] laudabilis
opera. WESS. — Πλέω μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 7.) intellige
πλέω κακὰ, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 11. S.

8. χρήματ' ἀσφιδὼν ἐν τοῦ κοινοῦ) Aequissima postula-
tio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et
dolum reipublicae consulunt, inpune illis esse debet,
quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum,
quem praestare non possunt, plectere, quamquam tristes
latiusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando,
ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae
ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II.
2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et
caussa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppres-
serant dominatu, invitamque in factionem compulerant.
Haec fide Pausaniae: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σφίσιν οὐ μέτε-
στι, ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις ὀλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πατριος πολιτεία,
τυπικαῦτα ἴσχυεν, lib. IX. 6. WESS.

CAP. CXXXVIII. [5 seq. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας
τοὺς ἐξέδοσαν οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἰδόντες) Si οἱ μὲν intelliguntur
idem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακλονδία quae-
dam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam
οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

7. χρήματ' ἐπεποιθήσαν) Divinationem Aem. Porti, au-
dacter abs Genevensi Editore insertam contextui, veram
schodae praestant. Itaque de Aldino et nupero ἐπιπιθήσαν,

alibi invisitato, commentabor nihil. [Vide *Var. Lect.*] *Pausaniae* potius humanissimam et acquissimam declarationem, qua *Attagini* liberos insontes dimisit, praedicabo. Φάς, optime omnium, τοῦ μηδισμοῦ παιδὸς οὐδὲν εἶναι μισαίριος. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: *Ferret-ne civitas ullalatorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset?* Nat. Deor. lib. III. 38. Multa *P. Faber Semest.* III. 8. WESS.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀρτάβαζος --- Φεύγων etc.)

Sua hinc sumsisse videtur *Polyaenus* VII. c. 33, 3. Ἀρτάβαζος Φαρνάκου Φεύγων ἐκ Πλαταιέων προῆλθεν εἰς Θεσσαλίαν; quaeque sequuntur. Ibidem *Thessalis* dixisse fertur *Artabazus*: Μαρδόνιος δὲ νενικηκώς ἔπεται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτοῖς ἀπαγγελεῖ: prout scribendum vidit doctiss. *Koenius*, qui *Herodotum* infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὑμῖν Μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθὺς [lin. 15. ubi οὗτος edd. et masti] κατὰ πόδας ἡμεῖν ἐλαύνων προσδοκίμος ἐστι. VALCK.

12. ἐλὼν ἐς Θρήκην) Laudatore *Gronovio* recte hoc gloriatur. Ἐξ οὗτου βασιλεὺς *Καμβύσης* ἤλασε ἐς Αἴγυπτον lib. III. 63. *Artem*, qua *Artabazus* suae exercitusque salutem apud *Thessalos* consuluit, *Polyaenus* hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud *Ask.* [lin. 7.] αὐτὸς τε κινδυνεύσει sine dicto praeterierat. Ionum, vice αὐτὸς, adfirmant esse *Corinthus* et *Phavorinus*: αὐτὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς Ἴωνες φασί. Et tale indicant; συμφέρεται αὐτὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loco αὐτὸς alibi. Nonnihil addubito. WESS. — Equidem haud dubie errasse et *Grammaticos* istos, et *librarios*, si qui illorum rationi favent, censeo. Ἐωτοῦ, ἰωτοῦ etc. ionicae sunt formae, pro ἑαυτοῦ, ἑαυτοῦ: item αὐτὸς, pro ὁ αὐτός: non αὐτὸς aut ὠτὸς, pro simplici αὐτός. S.

23 seq. λιμῶ συστάντας καὶ καμάτω) Persimiles *Persici* exercitus *aeruminae* lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimae. Consequens διέβη πλοίοις germanum agnoscit χερῶν πλοῖον διαβαίνων lib. I. 186. Auctor vitae *Homeri* c. 19. ἐχρηθῆν αὐτοῦ συνεξυρεῖν αὐτῶ πλοῖον, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χίον διαβαίη. Nolo plura, uti nec Latina, de quibus *Cl. P. Burmannus* in *Declam.* VI. 21. *Quintiliani*. WESS. — Λιμῶ συστάντας vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi

terbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, 9. notata. S.
CAP. XC. [3 seqq. Ἐμὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Ἀλφ. etc.) Vide
lib. VIII. cap. 130-132. S.]

90. Θεομήτορος) In suo Cod. Valla reperit Θεομήτορος:
in Med. Gronovius, Θεομήτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII.
85. idem ille dicitur Θεομήτορος, ubi narratur quem ob
causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo
post [lin. 12.] scribendum puto, ὡς ἡ μοῖνον ἰδύσθαι αὐτοῦ
δ' ἰονίς, ἀποστήσονται ἀπὸ Παρσίων sequitur enim. eo-
dem tempore, καὶ ὡς οἱ Περσὶ βασιλεῖς ἀποστήσονται. VALCK.

12. ἀποστήσονται ἀπὸ Παρσίων) Hæc iterum negligen-
tiae specimen. [Vide Var. Lect.] Veritatem, quam solle-
tissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insecuti negle-
xerunt omnes. Tantum ne molestiae eos inspiceret, Præ-
sertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Ea-
dem in proximis socordia. WESS.

CAP. XCI. 7. Δέχομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἡγέσιστράτου)
Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δέχου τὸν οἰωνόν, καὶ
τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἡγέσιστράτου Ἄρκα videtur.
In hominis nomine, exercitus ductor, bonum omen erat;
quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario
dedit: Eutyches homini, bestiae Nicon erat nomen, inquit
Sueton. in Augusti c. 96. Eadem ex superstitione, rem me-
morabilem adgressuri, eos potissimum adscisciebant, qui-
bus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitolium dedicati-
us, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. WESS.

Ibid. Δέχομαι τὸν οἰωνόν) Non, quod vulgatur τὸν Ἡγέσι-
στράτου, sed τὸν Ἡγέσιστράτου Γάλας exhibet ex Ἀρκα.,
neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adiecit, scripsis-
set potius me iudice, Δέχομαι οἰωνόν τὸν Ἡγέσιστράτου, velut
omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, οἰωνόν
τὸ οὐνοῦ καὶ νεφελέων. In Plauti Pseud. II. iv. 22. Καρὶον οἰωνόν
ποιῶ. Euripid. Phoen. vs. 865. Οἰωνόν ἔβλεψεν κατὰ λινὰ σά στίβον.
Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit
adiectum Hegesistrati, ab Herodoto autem scriptum Δέχο-
μαι τὸν οἰωνόν, ὃ ἔστι Σέκον. Romanorum illud, accipio
omen, sic solet Græcis simpliciter dici: Δέχομαι τὸν οἰωνόν,
ἢ τὸν οἰωνόν τῇ ἀλφιδνᾷ τὸ μάντιμα τὸ χρηστόν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seq. Ταῦτά τε δὲ αἶμα ἡρότους καὶ τὸ ἔρ-
ρον ποσὶν) Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat

forsan ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., ταῦτά τε ἅμα ἡγόρευε, καὶ ἔπεμπε ἐπὶ τὴν νῆα τὴν Ἀδιδμάντου: ut c. 97., τῶντά τε ἅμα -- ἵποδες καὶ ἔπεμπε. VALCK. — Pro eo quod lin. 2. scribitur καὶ τὸ ἔργον προσῆγε, suspicatus eram προσῆγε oportuisse, verbo neutraliter sumto, et procedebat opus: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo adquiescendum; intelligendumque, et sermoni rem ipsam adiecit, i. e. et rem ipsam praestitit. S.

9. Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ) Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Menepolemus ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ. De Orico, [CAP. XCIII. 5.] ad eundem Ionium situm, Steph. Byz., πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Adiunge Cononis Narrat. xxx., cui Euenius est Πειθνήιος. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labebatur, Strabo Λάκμων adpellat lib. VII. p. 486. [p. 316. ed. Cas.] Λάκμωνα tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege Casaubono observata. WESS.

CAP. XCIII. 1. κατέλαβε Εὐήνιον) Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πειθνήιον dici vidit Koenius. Istius erat is Apolloniae civis, quae Nostro ἢ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ dicitur: τὰν ἐνὶ πόντῳ Ἰονίῳ Φοῖβος ἔκτισ' αἰετοεικόμας, apud Pausan. V. [c. 22.] p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et ποταμός Ἀῶος διὰ μέσης αὐτῆς ἦεν dicitur ἐμβαλλιν εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Iuxta Herodotum [lin. 4 seq.] flumen ἔειπε διὰ τῆς Ἀπολλωνίης χώρας ἐκ Θάλασσαν, παρ' Ὀρικὸν λεμένα. Portum Oricum hinc attigit Eustathius in Dionys. vs. 398. conf. Strabo VII. p. 486. v. VALCK.

7. Φυλάσσουσι ἐνιαυτὸν ἕκαστοι) Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum essent electi, civium opibus et genere potentissimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἐπιφανῶν ἦν ὁ Πειθνήιος, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτων τὴν ἐπιμέλειαν. VALCK.

11. Qui somno sopitus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur κατακοιμίσας τὴν Φυλακὴν: nam pro κατακοιμήσαντος recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ ποτε αὐτοῦ κατακοιμήσαντος τὴν Φυλακὴν, et deinceps, ὡς τὴν Φυλακὴν κατακοιμίσαντα. Idem illud, vel hinc sumtum, vel ex ipso Hecataeo, praebet Aelianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λέγει μὲν Ἐκταῖος ὁ Μιλήσιος Ἀμφιάρων τὸν Ὀρί-

κλέους κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμελήσαντος τούτου, αὐτῶν (τῶν ἱερῶν τοῦ ἡλίου προβάτων) ἐξήκοντα λύκοι διεσπάρησαν: ut apud Nostrum, λύκοι -- διέφθειραν τῶν προβάτων ὡς ἐξήκοντα. VALCK.

Ibid. κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν) Consentient scripta exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν: id enim, ubi vigiliae dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Aelian. de Animal. III. 13. Grues ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν, ἐστᾶσι μὲν ἀσκολιάζουσαι, ne vigiliae tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προτιμάτερον τροφῆς καὶ πρεσβύτερον τὸ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν: quod alibi τὴν φρουρὰν οὐ κατανοστήζειν scribit. WESS. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam altera verbi formā uti; quum praesertim aliquin etiam idem valeat κατακοιμᾶν atque κατακοιμίζιν. S.

16. ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον) Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timaei Lexicon p. 188. [p. 263 seq. ed. sec.] WESS. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς δικαστήριον, ut hic olim legebatur εἰς τὸ δικαστήριον: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ δικαστήριον, quippe Herodoteum. ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθεῖς extat lib. VI. c. 72., et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον ἐδίωκε. Pro ἀπῆγον scribendum ὑπῆγον θανάτου in Xenophontis Ἑλλήν. lib. V. p. 335, 27. VALCK. — Similiter latine dicimus, sub iudice, lis est. S.

20 seq. πρόφανα δὲ σφι ---- ἐγένετο) Pecora vertebat Valla, expresso, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend. VIII. 1. et Palmerius indicarunt. Ego vero dubito, an ἱερὰ ἡλίου πρόβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. E. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. [p. 302 seq. ed. Franz.] Mox [lin. 22.] ἰπταί τε ἐπιμύστην, posteaquam consuluerant, correctio Reiskii

postulat. WESS. — Conf. *Var. Lect. Vallae* Latina Gro-
novius sic refinxit: *Erant autem illis praedicta et in Dodona
et in Delphis. Interrogati mox prophetae de causa mali praec-*
sentis, responderunt etc. quae *Wesselingius* etiam tenuit,
quamvis impedita. Nam *πρόφανα*, quae dicit *Scriptor*,
vix alia intelligi possunt, nisi *responsa* illa prophetarum,
quae mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario
πρόφαντον praedictum significat, verum etiam quodlibet ora-
tuli responsum, *effatum*, *λόγιον*, *θεοπρόπιον*, ut ait *Hesychius*.
Sic sane apud ipsum *Herodot.* V. 63, 6. *πρόφαντον* non praec-
dictum aliquod est, sed tale *effatum* quo nil aliud nisi ius-
sum et *praeceptum* quoddam continebatur. S.

[25. αὐτοὶ γὰρ ἐπομῆσαι τοὺς λύκειος) Loquuntur pro-
phetæ, sed uterque dei nomine, cuius propheta est. αὐ-
τοὶ igitur intelliguntur *Iupiter Dodonaeus* et *Apollo Del-*
phicus. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν θώκῳ) Lib. VI. 63, 5. ἐν θώκῳ
cum doctis Interpretibus in consessu reddidimus: hic satis
fuit in sella, in sedili. conf. I. 181, 14. S.]

6. ταῖτῃ δὲ ὑπάγοντες) Intellige *simulatum dolorem*, quo
Euenium callide illexerunt et fefellerunt, sive, uti *Co-*
non, *τέχνην ἱλασάμενοι*. Notus in talibus verbi usus ex *Euri-*
pid. *Androm.* vs. 428. ὃ δ' ὑπῆρχεν, h. e. *ἰδεῖν τὰ καὶ ἐκ-*
πάρησά καὶ προέρεσάμην; ex *Scholiastae* doctrina. *Appia-*
nus *Civil.* III. [c. 37.] p. 834. ὃ δὲ μέγιστα ὑπαχθέντες, qua
re maxime delinuti. *Errorem Vallae* intactum *Abreschius*
Diluc. *Thucydid.* p. 526. noluit. WESS. — *Plutarch.* *Sol-*
on. p. 82, 2. ὑπαχθέντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὀψεί, hac specie de-
cepti *Megarenses*. Confer *Nostrum* infra l. 19. S.

21. ἐμφορὸν μαντικὴν εἶχεν) *Divinitus insitam*, ut ille
Homeri gloriator, *Θεὸς δὲ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας Παντοίας ἐνέθυ-*
σεν, *Odys.* χ. 348. Alia *Demosthenis* ἐμφορὸς αἰσχροκρίσεια
καὶ πονηρία, penitissime animo ex toto vitae genere haerens,
iuxta *Dinarchi* criminationem, *Orat.* in *Demosth.* p. 164.
Alia *Demetrii Phalerei* ἐμφορὸς ἀκραιφύς in fragmento *Duri-*
dis apud *Athen.* lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. Δηφόρος) Δηφόρος eligebatur ex Poe-
ta, qui *Herodoto* nihil praescribit. WESS. — Quis *Δη-*
φόρος h. l. inauerit, incertum mihi. Libri quidem
omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἐπιβατεύων τοῦ Εὐνήλου αὐτόματος ἐξελάμβανε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα) De usu isto verbi ἐπιβατεύειν dictum est lib. III. 63. Loci iustam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*, assecutus est. Nulla Deiphono in Graecia molestia ex in-vaso Eueii nomine; operas vaticinandi contra Graeciam conduxerat: hoc verba volunt; neque aut Reiskium aut Abreschium Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior insuper ἐπιὼν τὴν Ἑλλάδα, Graeciam obiens, ex suspicione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit *Vallam* rarior verbi potestas, qua *Plutarch.* T. II. pag. 396. E. ἐκλαβὼν γὰρ ἵππον ἀλυνδούμενον γράψαι, cum pingere equum semet volutantem conduxisset: et in Pelopida p. 291. B. ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης ἐτέρας. WESS. — Nempe, ut ἐκδιδόναι dicunt Graeci, opus faciendum elocare, sic ἐκλαμβάνειν ἔργον dicitur qui opus faciendum conducit: sive, quod eodem redit, ἐκδοῖ is, qui alterius operam conducit; ἐκλαμβάνει, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente *Vallae* versionem, Deiphono negotium in Graecia fuisse exhibitum, tenuerat Gronovius, eandemque in contextu intactam *Wesselingius* reliquit, in subiecta Nota corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλάμοισι) Hoc, sive πρὸς Λαμίοις *Arch.*, alii cruent. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. S.

4. παρεσκευάζοντο ἐς ναυμαχίην) Exterminavi ὡς, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97., Codicum conspirante imperio: non item ἀπέπλεον [*lin.* 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid prae se inconmodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98, 5.] ἐπέπλεον lenissimā fingi medicinā. Geminum lib. VIII. 74. ὡς ἐς τὴν Πιλοπόννησον χρεῶν εἶη ἀποπλῶειν. WESS.

Ibid. ὡς ἐς ναυμαχίην) Omissam in *Med.* voculam ὡς si praebent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime haeret: παρεσκευάζοντο ὡς ἐς ναυμαχίην: ut *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 267, 33. πάντα παρεσκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὡς ἐς πολιορκίαν παρεσκευάζειν τὴν πόλιν. *Thucyd.* VI. c. 67., παρεσκευάζοντο ὡς ἐς μάχην: idem saepe dicitur, ὡς ἐπὶ ναυμαχίην. VALCK.

CAP. XCVII. [3. ἐς Γαίωνα τι καὶ Σκολοπίοντα) Γαίωv fluvius, ex *Ephoro* notus apud *Athen.* VI. p. 311, e.

Gessus apud *Plin.* V. xxix, 31. *Gaesus Mélae* I. 17. Σκολοπέως, aliunde non cognitus, ex hoc *Herodoti* loco colligitur annis fuisse, in *Gaesonem* haud procul ab ostio aquas suas exonerans. S.]

4 seq. Φίλιππος - - Νεῖλεψ τῷ Κόδρου ἐπισπάμενος) De migratione Ionica et condita Miletō, sociisque expeditionis, nulla tamen Philisti mentione, *Pausanias* lib. VII. c. 2. etc. *Strabo* lib. XIV. p. 939. [pag. 633. ed. Cas.] quorum hūc Κόδρι filius Νηλεὺς, illi Νεῖλεὺς, sicuti Nostro. Ista *Strabonis* aliorumque scribendi ratio Clar. *Perizonio* unice ad *Aelian.* Var. VIII. 5. ob Marmor Arundel. probatur; absque causa tamen, siquidem in laceris eius tabulis ΝΕ. . ΕΥΣΩΙΚΙΣ., unde Νεῖλεὺς ῥκισε formatur tantum. Hoc leve, neque ab eruditissimo H. *Valesio* ad *Ammian.* lib. XXVIII. 1. contemptum. Ionicam vocem κτιστὺν, quam κτίσιν ad *Dionys.* explicuit *Eustathius*, optime docti viri illustrarunt. WESS.

6. ἐπὶ Μιλήτου κτιστὺν) Ἐπὶ τὴν Μιλήτου κτίσιν, velut *Herodoteum*, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 823., qui sinceram nobis formam κτιστὺν servavit ad *Hom.* Ἰλ. τ'. p. 1245, 40. quam illinc *Herodoto* iam restituit *Portus*: alia huius moduli supra prostant pag. 42. [Adnot. ad I. 85, 3.] Ad κτιστὺν accedit *Hesychii* Δωμητὺς μακροκυρή. Eidem Φραστὺς est σκέψις, ἔννεια: apud *Suidam* Ἀφραστὺς sunt ἀσυνέσιαι. Ad *Hesych.* quaedam notata sunt in Ἀποδοστὺς. σωφρονιστὺς miror apud *Platonem* reperiri T. II. pag. 933. B. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ἀπορὴν τι εἶχοντα) Praepositio [ἐν], quam schedae offerunt, locum recipere poterit. τέλος Δαρειῶς τι ἐν ἀπορήσει εἶχετο, lib. IV. 131. Alibi tamen abest; vide lib. III. 129. Ἀποβάθρας, [lin. 7.] paratas in pugnae navalis usum, tabulata expresserat *Valla*, merito desertus. *Scalae* fuerunt ad descensum nauticae. *Thucydides* IV. 12. *Brasidas* ἔχωρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν καὶ περιέμινος ἀποβαίνειν, ἀνικόπη: ubi docte *Dukerus*, sicuti *Ti. Hemsterhusius* in *Luciani* Dial. Mort. X. 10. WESS. — Latium nomen *scala* graeco adposuit *Pollux* I. 93. ἀποβάθρα καὶ διαβάθρα ἐν σκάλει καλοῦσι: ubi commodè *Iungermanus*: „Videtur autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille qui a nautis in litus vel ripam eiicitur, inserviens tam

conscendendae navi quam exscendendae. "Potuerat adii-
cere, usos etiam esse similibus pontibus ad transscenden-
dum suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex
hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

12. πρῶτον μὲν ἐν τῇ νῆϊ etc.) Duas literas male repetitas
legendumque suspicor, πρῶτον μὲν τῇ νῆϊ παραπλίων, ἐγχερίμ-
φας τῷ αἰγιαλῷ τὰ μάλιστα Λευτυχ. VALCK.

Ibid. ἐγχερίμψας) Nihil quidem interest, ἐγχερίμψας scri-
batur an ἐγχερίψας, prius tamen tanquam suavius posui-
se videtur, ut II. 60. ἐγχερίμψαντες τὴν βάριν τῇ γῇ: ubi non va-
riant Codices. VALCK. — Contra se, tanquam in acie,
Codices consistunt scripti: partis prioris ἐγχερίψας vinceret,
si vetustatis ratio duceretur, quod antea lib. II. 60. animad-
versum. Praeconis μεγαλεφώνητάου ἐν τῷ στρατοπέδῳ voce ad
lonas usum Leutyichiden, auctor Diodorus est lib. XI. 34.,
nonnulla eius ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

13. Percultum ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε, voce praeconis.
Tale Theophrasti in Stobaei Serm. XLII. p. 280. οἱ μὲν ὑπὸ
κήρυκος κελεύουσι πωλεῖν. Xenophontis Laced. Republ. pag.
286. c. ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος. In Aeschyli Choëph. vs. 838. au-
dax videtur ὑπάγγελος, vice ὑπ' ἀγγέλου. WESS.

21 seqq. Per praeconem Ionibus ista Leutyichides eadem
dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themisto-
cles similia lapidibus incidi curaverat: ἡ γὰρ δὴ λαθόντα
τὰ ῥήματα τοὺς βαρβάρους ἔμελλε τοὺς Ἴωνας πείσειν, ἢ ἔπειτα
ἀνευεῖχθέντα ἐς τοὺς βαρβάρους ποιήσειν ἀπίστους τοῖσι Ἕλλησι:
in quibus scribi mallet Koenius ἔπει τε ἀνευεῖχθῃ, prout
supra legitur lib. VIII. c. 22. VALCK. — At, cur mu-
tata h. d. malimus vulgata verba, ἔπειτα ἀνευεῖχθέντα, nul-
lam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 17 seq. τοῖσι καὶ κατεδόκειν νεοχμὸν
ἂν τι ποιεῖν, ἀνάμμις ἐπιλαβομένοις) Cuncta Persas
cum spectent, de sermonis adsuétude expectasses, τοὺς
καὶ κατεδόκειν ἐπιλαβομένους: quam etiam in sen-
tentiam Diodorus XI. 33. ac Polyaeus VII. 35. abierunt.
Valla ad Ionas, res novas animo agitantes, adplicuit, quasi
τοῖσι καὶ κατεδόκειν, quibus videbatur, sequacemque Cl. Pa-
vium inpetravit. Equidem Valckenario calculum adposue-
rim, mancam arbitrato structuram, ope quidem ingenii,
sed ob Mestorum taciturnitatem dubia, sanandam. Nol-

lem vero νεχμιον ἄν τι hic eo colore et cap. 103. fingi, quod νεχμὸς semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea licishj erat sententia.] Adesse mutaturo debuerat βασιλεύς χάρας Κρίων ὁ Μενονιδέως νεοχμὸς, h. e. νέος, νεωττὶ πατασθεὶς, ut Critici in Sophoclis Antig. vs. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ κατεδόκειον etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsitan excidit vox ob praecedentis similem terminationem. Dici, ni fallor, potuit, τοῖσι καὶ κατεδόκειον ἐνέον νεοχμὸν ἄν τι ποίεω δυνάμιος ἐπιλαβομένοισι: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Persae τὰ τῆς Μικαλῆς ἄκρα φυλάττειν, Polyae. VII. c. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hic communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκεῖν alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοκεῖν, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγελᾷ τινός, et κατακρίνει τινός vulgo dicitur, καταγελᾷ τινὶ usurpat Noster III. 37, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνειν τινὶ VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII. 10, 71.) sic et καταδοκεῖν τινὶ usurpavit. S. [19 seq. συνεδόρεσαν τὰ γέγρακ] Conf. supra, c. 61, 13. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγῃς) Verissime Eustathius, ἐν ἀκτῇ, ἐνθα τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Graevius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. καθήμενον ἐπὶ τῆς κυματώγῃς, et c. 54. ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς κυματώγῃς αἰδυνάτως ἔχων describit, censebimus? Nonne mortalium in stupidissimis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione aestus marini? cum citra maris ad-

— Ferendam videri consentientem librorum omnium scripturam monui in *Var. Lect.* Quod si αὐτῆς abesset, neminem turbatura erat haec locutio, coincidente die utriusque cladis. Ferenda vero etiam videtur vocis αὐτῆς abundantia: est enim, quasi dixisset in eundem diem utraque elades coïcidit. S.

CAP. CI. 3 seq. In istis, παρ' αὐτὸ τὸ Δημήτριον, οὗ ἔγιντο --- ἡ μάχη, mihi quoque vacula οὗ ex syllaba videtur praecedente nata, et delenda cum Reiskio et Koenio. VALCK.

10. μὲνός τε τοῦ αὐτοῦ) Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste Plutarcho in Camillo pag. 138. A. et de Glor. Ath. p. 348. F., nec sibi tamen constante in Aristid. pag. 330. F. Aeliani in sexto Thargelionis die error Var. lib. II. 25. dudum castigatus est. WESS.

14. ἡ κληδὼν αὐτῇ σφι ἐπέπατο) In praecedentibus ἰούσι δ' σφι Φῆμη τε ἐπέπατο. Eadem ergo Φῆμη ac κληδὼν, sive omen, sicuti lib. III. 153. et V. 72. Pertinent huc, adnotataque sunt a doctissimo Berglero, ex Procopii Sophistae Epist. LII. οὐ γὰρ δὴ μόνον Ἡσίοδος θεὸν αὐτὴν ἀνυμεῖ, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖαι, τὴν ἐν Μυκάλη μάχην αὐθημερὸν ἐγνωκότες, οὐκ αὐσατὸν ἔφασαν, εἰ μὴ θεὸν ἠγαῖντο τὴν Φῆμην: valde tamen miraculum augent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalem reportata fuit, cognitam produnt. Deam Attica superstitione habitam, Φῆμη δημοσίᾳ θύομεν ὡς θεῶ, testis Aeschines περὶ Πάρατρ. p. 47. WESS.

CAP. CII. 1. καὶ τοῖσι προσεχίσει etc.) Vir doctus: aut προσεχίως legendum, aut delendum est τετραγμένωσι. Nimis pro imperio. Amo lenia in adfectis remedia, si qua opus. Tale hic nihil: omnia enim Herodotei moris et obvia. Mox μέχρι. κου ex schedis bene Gronovius. μάλιστα. κου lib. VII. 21. et consimilia non latent. WESS.

[6. ἔτι καὶ δὴ) Vide *Var. Lect.* Quoniam vis particulae ἔτι, insit needum potui exputare. Commode superioribus intertexta fuisset, ἐν ᾧ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔτι περιέστησαν, οὗτοι etc. S.]

17. συνεσέπιπτον) Quod praebuit *Med. Codex*, aliis etiam usitato more scribendi posuerat Herod. sive συνεσέπιπτον ἐς τὸ τεῖχος: ut III. cap. 78. οἱ συνεσέπιπτον, nempe ἐς τὸν ἀνδράων. Plura dedit Cl. Abresch. in Dilucid. Thu-

eyd. p. 656. Hic ante vulgatum [scil. ante Gron. vulgatum συνέπιπτον] ter in eundem sensum reperitur apud Polyaeum: II. cap. 35., οἱ δὲ κατοπιν ἐπόμενοι συμπεσόντες τῆς πόλιος ἐπράτησαν. III. c. 9, 45. συνεπολούθησεν αὐτοῖς καὶ συνέπεσεν εἰς τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. εἰσέδραμε πρὸς τὴν μητέρα, et duo tresve μὲτ' αὐτῶ συνέπεσον: hic συνισέπεσον, Casaubonus; primo loco συνισπεσόντες, corrigebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb. IV. 71, 12. συνέπεσον (sc. εἰς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πύλης. Idem verbum frequentavit Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

[20. κατ' ὀλίγους γινόμενοι, i. q. ὀλίγοι γινόμενοι. Vide Wess. ad VIII. 113, 14. S.]

20 seq. Ubi Persae ἰμάχοντο τοῖσι αἰεὶ εἰς τὸ τεῖχος ἐσπίπτοντο Ἑλλήνων, eleganter adhibetur αἰεὶ, ut saepius apud veteres. Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.] VALCK.

CAP. CIII. 5. Περ(λ)εος) Galeo probatum dabunt forte Codices Περ(λ)εως: id ipsum Valla reperit, cui Sicyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

8. ἱεραλκία τὴν μάχην) Nequidquam Codices quidam innovant. Vertitur pertinacior. Praeferrem, Stephano monitorem, ἢ alteram partem inelinantem, qualis Ἄρης ἱεραλκῆς, sive νικηφόρος, uti scholia Aeschyli Pers. vs. 956. Sed relege observata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. 11. WESS.

CAP. CIV. 1 seq. προσετίτακτο μὲν τῶν Περσίων) Superius c. 98. [cap. 99, 14.] Persae ταῖς διόδους - - - προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex composito verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque διόδους Περσίων quis iunxerit? WESS. — In istis, Μιλησίοις δὲ προσετίτακτο μὲν τῶν Περσίων ταῖς διόδους τηρεῖν, a praepositione verbi προσετίτακτο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων: nisi scripserit, quo modo saepe solet, προσετίτακτο μὲν ἐκ τῶν Περσίων Milesiis iniunctum fuerat a Persis. Supra cap. 98. ταῖς διόδους ταῖς εἰς κορυφὰς τῆς Μυκάλης φερούσας προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. VALCK. — Genitivus τῶν Περσίων a verbo προσετίτακτο pendere, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut προστετακται (aut προστάται) Περσίων corrigendum suspicemur. Proprie Herodot. T. VI. P. II.

dicturus erat Scriptor, τοῖς Πέρσιν, ἀπὸ τοῦ Πέρσης, quoniam alius adest dativus Μολυσσῶν, variandi causa, nunc genitivum posuit, et τῶν Περσῶν τῆς δαδανός, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persae recipere possent. S.

CAP. CV. 2. Εὐθύνοος ὁ Εὐθύναυ) Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere, Εὐθύνοος sed obscuri hominis, meminit Aristoteles, Rhetor. II. 19. p. 92. Αἰνὸν εἶναι, inquit Isocrates, εἰ ὁ μὲν Εὐθύνας, ἡμῶν αὐτῶς δὲ μὴ δύνησται εὑρεῖν. Neque ignotus Εὐθύνοος ex veteris responsi, Εὐθύνοος καίται μοιριδὲν δαδάνω i. e. Cicerone inter pretante, Euthynous potitur, fatorum numine, lethae Dispensator Tuscul. I. 49. Hermolycum παγκρατιστὴν non Pausanias lib. I. 23. Ignorat WESS.

CAP. CVI. 8 seq. ὅππῃ χρεὼν εἶν) Dederunt plures manu exarati ὅππῃ lib. V. 87., pessum absque causa, a celeberrimo statum. Iustum et ego κατὰ μίτρον iustum, iustissimum arbitrum. Quid autem προκατῆναι, [lin. 11.] apertum ex lib. VIII. 38. WESS.

ἵσθῃ τὸν ἐπὶ τῇ πόλει) Nemo de scripturae veritate dubitabit in posterum. Οἱ τῶν, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. τῶν τῶν κατὰ τοῦ ἐπὶ τῇ πόλει ἱσθῶντος, singulos civium magistratus. Ismene in Sophoclis Antig. vs. 66. τοῖς ἐπὶ τῇ πόλει ἱσθῶντος, et Philoct. vs. 384. ὁ ἐπὶ τῇ πόλει ἱσθῶντος, et τῶν τῶν κατὰ τοῦ ἐπὶ τῇ πόλει ἱσθῶντος. Sed abstinco. Vide tamen Scholium ad Gregorij Nazianz. Stelit. I. p. 13. WESS. Scripsit videtur, ut est in Med. Cod. Πραγματικὸς ἐπὶ τῇ πόλει ἱσθῶντος, Principibus civitatum Peloponnesi. In Editione Gronovii memorati magistratus Peloponnesii, nulli fuerunt, [neque sic perperam scriptum in Gronovii Latinis Peloponnesium, et non iterum Peloponneses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In eiusdem Gronovii Graecis temere servatum erat τῶν, et omissum verbum ἱσθῶντος, de quibus corrigendis erratis in Notis monuit Editor.] magistratus Lacedaemoniorum, Valles nitebatur verbis Schol. Thucyd. p. 40, 97. [ad lib. I. c. 58.] quibus etiam plus semel abusus est Meursius, vere monuit Clar. Duker., non Lacedaemoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus τῶν fuisse dictos, Magistratus autem et viri principes, οἱ ἐπὶ ἀρχῇ, saepius etiam dicuntur ὅτι

τέλει ὄντες. Meminit Thucyd. V. 27. τῶν ἐν τέλει ὄντων Ἀργείων. Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν τέλει ὄντες apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur ἄρχοντες. Hinc Philoni Iudaeo inter Aegyptios et Persas viri principes sunt Αἰγυπτίων οἱ ἐν τέλει, et οἱ ἐν τέλει Περσῶν, pag. 363. B. et pag. 778. B. Ut Herodoto Πελοποννησίων τοῖσι ἐν τέλει, sic Aeschylus apud Stobaeum p. 63, 31., Κλέειν τὸν ἰσθλὸν ἄνδρα χεὶρ τῶν ἐν τέλει. Sophocl. Phil. vs. 922, τῶν ἐν τέλει κλέειν. VALCK.

[18. εὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικιῶν βουλευεῖν) Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίοις neminem interpretum adhaesisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgò interpretantur omnes, neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum, ea sententia, ut in Var. Lect. monui, Graecis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πελοποννησίοις intercidissem verbum κατήκειν, ἔξιναι, aliud-ve simile, statueremus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλευεῖν, ex pervulgato Graecorum usu, verbum δῖν subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίοις defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios, hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοῖς ἐν τέλει ἰούσι; unde haec prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium consultare. At huic interpretationi duo obstanda videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie Herodotus fuisset τοῖσι ἄλλοις Πελοποννησίοις; alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli οἱ ἐν τέλει ὄντες, interfuisse videantur. S.]

23. πιστὶ τε καταλαβόντες) Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἐμμενέιν aut ἐμμενέειν ob adiunctum μὴ ἀποστήσθαι aequius melius, quod Portum haud praeteriit. WESS. — Amat vero etiam Noster, ut formas, sic et tempora variare verborum. Caeterum vide Var. Lect. S.

CAP. CVII. 9. δέννος μέγιστός ἐστι) Explicatur ab Eustathio [ad Iliad. p. 537 extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.] et Criticis ad Sophoclis Aiac. vs. 243., Lycophronisque Alex. vs. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. huius Musae, et recentiorum eorundem abs Theophylacto

Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obliviscitur, *O vere Phrygiae, neque enim Phryges*, Aeneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerda egregie. WESS.

12. καὶ μὲν ἐπιθίοντα Φρασίς etc.) Pristinum φθᾶς sententiae congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, idssus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. Φρασίς, advertens: φράζεσθαι et ἐπιφράζεσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀρπάξιν μέσον [lin. 13 seq.] Livii respondet arripit medium Servius, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μετίωρον ἐξαπάσας, sublimem rapiens. WESS.

12. ἐπιθίοντα φθᾶς) Irruentem cernens, Valla: non ille φθᾶς, sed legit in suo Cod. Φρασίς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. Φρασίς, ἐπιΦρασίς, et καταΦρασίς Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum φθᾶς hinc alienum est, hac etiam usurpatum structura: vid. ad Phoen. Eurip. vs. 982. φθᾶς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μὲν, ἐπιθίοντα Φρασίς, φθᾶς Ζειναγόρης - - ἀρπάξιν μέσον, καὶ ἐξήρας παῖσι ἐς τὴν γῆν: quem, cum accurrentem cerneret, praevertens Xenagoras - - medium arripit, et sublatum in terram statuit: ut apud Terentium, sublimem medium arriperem, et capite pronum in terram statuerem. συναρπάσας ἐξῆρε est in Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 35, 340. Ἄρας μετίωρον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶν, Aristoph. Eq. 1359. VALCK. 19 seq. πορευομένων, οὐδὲν ἔτι etc.) Dedi schedis Gronovioque, et βαρβαρίων vocem in exilium egi; necessariam minime esse, praecedentia conmonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius lib. VI. 42. Verissimum [lin. 22.] ἔξ Ἀθηνέων. WESS.

CAP. CVIII. 2 seq. ὡς δὲ οἱ προσπίμποντι) Quo sit sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. in Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγους προσπίμπειν, sic προστενεγκεῖν λόγους περὶ συνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παιδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. [Dial. Deor. VI. 2.] p. 217., ubi τὸ πειρᾶν, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chiliad. II. vs. 6. Errat, ut saepius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes

ἐπὶ Ἀμπεστρίν ᾗξεν τὴν τοῦ παιδὸς γαμετὴν: errorem correxerunt D. Heins. et Io. Davis., quo vocat *Amestrin*, quæ *Artaynte* fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

4. βίην προσεφίερετο) Praestabilius videtur προσφίερε, uti in duobus Mssis; sic sane ἀναγκαίην προσφίερεν lib. VII. 172. Tzetzes haec ad Lycophron. excerpens p. 142. Χερτες, ait, εἰς ἔρωτα τῆς Μασίστιδος ἐμπέπτωκε γυναικός, confundens inperite Masistium et Masisten, regis fratrem, qui idem error Chiliad. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προσεφίερε erat: quod quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in προσέφιερε ab eodem fuisse mutatum. S.

7. πῆσσι τὸν γάμον τοῦτον etc.) Hæc salebrosa doctis viris. Ræiskius addit distinguitque πῆσσι τὸν γάμον τούτων τῷ παιδί -- Δαρίῳ μνέται θυγατέρα. Abreschius vero, πῆσσι τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει τῷ παιδί -- θυγατέρες τῆς γυναικὸς ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, θυγατέρα τῆς γυναικὸς per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. Maximi Tyrii (Orat. XXVI. pag. 317.) memoriae in his lapsus D. Heinsius et Davisius fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7 seqq. τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἴδει etc.) Ex vetere Aldi scriptura formabatur, τὴν δὲ, κακῶς -- εἶπαί. Recte probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῶς γὰρ ἴδει -- εἶπει, fingatur. In formulae enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat Herodotus, cuius in sermone τῇ δὲ κακῶς γὰρ -- πρὸς ταῦτα εἶπει, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ πανοικίῃ ἴδει κακῶς γινέσθαι) πρὸς ταῦτα εἶπει. S.

CAP. CX. 6 seqq. βασιλῆιον δῖπνον etc.) Hinc attigit Athenaeus IV. pag. 146. B. describens Herodotea quæ sequuntur; ubi similiter οὖνομα τῷ δέλτῳ Περγιστὶ fuisse dicitur τυκτὰ, Ἑλληνιστὶ δὲ τίλειον. VALCK.

8. ἡμεῖς τῇ ἐγένετο βασιλεὺς) Intererit parum, sive praepositio [iv] accedat, seu tacita relinquatur. Vallae Latina, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta Cl. Relandi (Dissert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originationis vocis ΤΥΚΤΑ, quasi coenae ἐθνομου, inque memoriam regiae inaugurationis celebratae.

Nisi errore, quod nolim, in devium exeo, *regis natalis* est dies. Viam monstrat Noster lib. I. 133. quando de Persis, Ἡμέρην δὲ ἀπαρτίων μάλιστα ἐκείνη τιμᾶν νομίζουσι, τῇ ἑκαστος ἐγένετο, qua eorum quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 121., exposito natali die, eoque festo, regii principis, εἶτα, adiungens, εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτη τῇ ἡμέρᾳ βασιλεύς γενέθλια πάντα θύει καὶ ἐορτάζει ἡ Ἀσία: quibus adprime adconmodis nihil adstruo. ΤΥΚΤΑ expli-cent, qui poterunt. WESS.

10. τὴν κεφαλὴν σμᾶται) Habet et σμᾶται Athenaeus: noster forte scripserat σμίεται. Si in nullo Codice legitur σμῆται, neque legisse videbitur illud Valla; cuius orna-tur eam mihi moverat superius [Adnot. ad III. 148, 5.] memoratam coniecturam. Casaubonum σμᾶται hic expla-nantem sequitur Gronovius. VALCK. — Omnes ita; [nempe σμᾶται:] nec Vallam suspicor, etsi laxius expres-serit, aliud ob oculos habuisse. Magnum Athenaei Anim-adversorem laudo vehementer, de smegmate, nisi fragran-tius oleum praetuleris, quo regium caput fuerit delibutum et deinde defrictum, coniectantem. Omnium aptissima sunt, a Cl. Gronovio itidem signata, haec de lib. IV. 73., ubi Scythae, a funere recentes, σμησάμενοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλυνόμενοι, utique capita, sive foedati antea, seu quo-modocunque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor Strabonis verba, ὅταν δὲ βασιλεὺς, Indo-rum rex, λούῃ τὸν τρίχα, μεγάλην ἰορτὴν ἄγουσι, καὶ μεγάλα δῶρα πέμπουσι, lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. Cas.] habent certe quidem adfne aliquid. Porro [lin. 12.] δέε-ται τοῦ Ἑβραίου Codicis Arch. minime futile: plures idem si praeberent, in maiore versaretur honore. WESS. — Nunc, quum unns hic codex δέεται pro χρίσθαι habet, vi-detur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 14. κελύων με γυναῖκα εἰς.) Proxime con-sequens ταύτην με κελύεις hoc ad sanitatem revocat. Absen-tia vocis τρεῖς [lin. 15.] in tot bonae notae membranis considerationem meretur, siquidem sine ea filum sermo-nis cohaeret, et fillarum quoque nullus finitur numerus. Superat eius tamen praesentia scribarum captum, vide-turque adeo adprobanda. Rediit [lin. 18.] μετρίτω, cui dia-lectus favet, et Calliope c. 61. WESS. — Probatorum

transcriptum codicum reprobata consensu (quibuscum
haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere
reperientur) vox *ταῖς*, a lectore quodam olim marginali
adfecta fuisse videtur, et dein temere a nonnempine in con-
textum adscita. Equidem prope absurdum ut abicienda
essetam. S.

111. *μὴ αὖ ποιοῦμαι*) Nè hac in dictione Scriptor a
se recederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re
ad lib. III. 42. WESS.

112. *μὴ αὖ ποιοῦμαι*) Hic certe placet lectio Arch.
μὴ αὖ ποιοῦμαι. In istiusmodi formulis *μὴ αὖ* ferme in-
tum reperitur; eadem qua hic structura positum in Xe-
nophonis Kup. Hæd. V. p. 76., *ἐγὼ μὴ αὖ ποιοῦμαι* φησὶ τῶν
ἐν ἑσθῇ ὄντων *ἐνδομάχοις κατακτείνων*, ut est in Cod. MS.,
pro *κατακτείνων*. Ut *μὴ αὖ ποιοῦμαι*, frequentatur et *μὴ αὖ ποιοῦ-
μαι* et *μὴ αὖ ποιοῦμαι*. Merito tamen dubitat vir Celeberr.
probandum ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur
μὴ αὖ ποιοῦμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, *μὴ
αὖ ποιοῦμαι ταῦτα*. VALCK. — Alia Noster loca a Wess.
ad III. 42. et citata, perquam probabile mihi tamē,
μὴ αὖ ποιοῦμαι hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud
immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind.,
qui hic a cunctis aliis discedentes, *μὴ αὖ* pro illorum *μὴ
αὖ ποιοῦμαι*, eodē lib. III. 42. *μὴ αὖ ποιοῦμαι* esse, uti reliqui
omnes in *μὴ αὖ ποιοῦμαι* consentiunt. Ac si quidem potest ut sal-
tem, sed etiam ut etiam ego suspicor, eundem erudi-
tam illam sive lectorem sive librarium, cui multas de-
beatur lectiones, quæ commodiores videri poterant, quàm
has aliquas reliquæ omnes consentiunt codices, et hoc loco
μὴ αὖ ποιοῦμαι quod ei insolentius visum esset, suo arbitrio
in *μὴ αὖ ποιοῦμαι* mutasse, et III. 42. quum *μὴ αὖ ποιοῦμαι* scrip-
set Herodotus, *μὴ αὖ ποιοῦμαι* posuisse, quod sequenti raba aptius
respondere videretur. S.

113. *μὴ αὖ ποιοῦμαι*) *μὴ αὖ ποιοῦμαι* (Ditum
impotentia matris factum) Geminum aliud, ex impia
eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen,
adversus omnia fabulæ humanæ, execrabilem, animo sa-
tisque contumeliosam, doctorem haud pauci reginam
Eberhardæ regis Massari consortem tori (nominis
quodam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) consensit.

Istud illi viderint; eam enim in causam nunc non descendendo: *tu τοὺς τιμαστούς* ubi volueris, aderit e scripta facultas, modo ne adscripta lib. IV. 202. flocci feceris. WESS.

CAP. CXIII. 8 seq. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν.) Formulae veterem cultum membranae reddunt. Eadem lib. IV. 268, aliisque locis. *Ἐμοὶ δοκεῖν Sophocles, Thucydides, Philostratus* etc. Adi. *Abreschium Dilucid. Thucydid.* p. 5. WESS.

14. *τὴν στρατιὴν τὴν ἐκείνου*) Suspicio vocem *στρατιὴν* ex proximis inhaerentem memoriae scribentis, alterius vice male fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum libervis, καὶ δῆλον τοῖσι καὶ ἄλλοις, quique necdum pervenerat ad eam praefecturam, is minus commode dici poterat iam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse αὐτὸν τε ἐκεῖνον, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν στρατιὴν τὴν ἐκείνου, si hoc alicunde firmamentum acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. περὶ Λεσρῶν) Idae promontorium, contra insulam Lesbou, in Scholiis ad Nicandri Alexiph. vs. 46. et elegantissima correctione Casauboni apud Athen. lib. XHI. p. 598. c. Saepe illic navigaturos adversi morabantur venti. Eumenes rex — adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare Leontum promontorium non potuisset etc. apud Livium lib. XXXVII. 37. In proximo, de abitu Spartanorum, et Atheniensium pertinace ad Persas insequendos perseverantia, nihil fere Thucydides lib. I. 89. discordat. WESS. — Leontum promontorium saepe Straboni memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur Λεοντῶς, quemadmodum Αἰονῶν acute pingitur in Herodoti libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adiectivo verbali Λεοντῶς distinguatur, peracute scribitur apud eundem Strabonem lib. XIII. pag. 604. a. 606. c. etc. ed. Casaub. et sic etiam apud Athenaeum l. c. correxit Casaubonus, *ἢτοι εἰςδε Αἰονῶν*, ubi mendose Λεοντῶν olim. S.

10. *ἐκ τῆς Ἀβδόου διαβάντες*) *Αραβαλόντες*, quod ex Arch. memorat Galeas, probarem ut aliquoties adhibitum Herodoto VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum διαβάντες posuit Thucydid. II. 83. VI. cap. 60. Aristides J.

HK. p. 577., εἰς Θήλας διαβάλλον. Eupapius in Proaeres. p. 129., διαβάλλειν ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, verbum διαβαλόντες h. l. cum Arch. nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo inspiciens optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διαβάλλοντες scriptum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. *Wess.* Adn. ad IX. 89, 24. Quum verbum διαβάλλειν traiiiciendi notione aliàs frequentet Herodotus, scriptura Arch. διαβαλόντας h. l. eiusdem docti olim hominis industriae deberi videtur, cui multa alia, quae ille codex (et qui eum presse sequitur *Vind.*) propria habet, accepta ferenda esse et saepius aliàs monui et proxime etiam ante observavi. S.

CAP. CXVI. 5. ἐξ Ἐλαίου ὄντος ὕφελόμενος) Quum Xerxen circumvenit Artayctes, nondum dici poterat Protesilai τὰ χρήματα ὕφελόμενος: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab Herodoto autem scriptum αἰτήσας, Vallae lectum, dat Arch. Nomen urbis Chersonesi Thraciae diversae scribitur Ἐλαῖος et Ἐλαίους, docente Clar. *Wesseling.* ad Diodori XIII. c. 39. Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαίου ὄντος. Prope Elaeunta, atque huius templi Protesilai reliquias, scenam constituit scriptum Heroicorum Philostratus, de Artaycte nostro narrata respiciens p. 672., ubi templum memorat, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδος ἔβριζε: iuxta Herod. spoliato templo quum Elaeunta veniret Artayctes, ἐν τῷ αὐτῷ γυναιξὶ ἐμίσγετο. conf. VII. c. 33. VALCK. — De Aoristorum usu praecipiens Hermannus, quem in *Var. Lect.* etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὕφελόμενος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto Arch. eiusque sequacibus *Vind.* et Vallae exemplari, consentiant, harum αἰτήσας ex correctione parum necessaria eiusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit prognatum. S.

19. καὶ τοῦ αἰὲν βασιλεύοντος) Indicatum superius ad lib. I. 4. Hinc audax fluxit et inopportunum Artaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cedere Imp. Alexandrum Romanosque omni Asia debere, ἰσχυροὶ δὲ ἄρχοντες Πέρσης μέχρις Ἰωνίας τε καὶ Καρίας. — εἶναι γὰρ

αὐτὰ Παράν μοι ἐνὶ νεῖς ἵμμεναι· ἐπεὶ αὖτις Ποσειδὼν κληρο-
 νιαίας ἀπὸς αἰμασίους ἀπολαύσιμας, ἰν' Ἡρακλῆϊ
 lib. VI. 3. Proximum, vel tā. riuatōs ἀόρατος, [lin. 20 seq.]
 ταννίμω· σέβη, obscuris, xpuuov οἰκιστήριον, locum affe-
 ctum templo et sacratum Laurentius Licij more et hic intel-
 legerit. τῆμενος, ager exaratus et consecratus iuxta Pro-
 tasilai sepulchrum, sicuti Noster in praecedentibus. Im-
 pedit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2.
 p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit.

WESS. *ἄφρων* (ἀφρων) Litum primae voci schedae, magis. Age, inquies. *ἄφρων* omne, quod evitari quitum non est. *Ἀφρονος δαίμων*, Simeridi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. *ἄφρων* ἀφρων Philosopho de Pythagorae schola, apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 87. *ἄφρων* Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Aristoteles, modo provide, et consilio, egisset, aut vitare obaidionem, aut ad paratu ad eam tolerandam, esse potuisset instruere. Neutrum observavit, unde, et improvise, *ἄφρων* ἄφρων (non ἀφρων) membrae Arch. et Kinds supervenerunt. Simile Polyeni VIII. 36. *ἄφρων* τοῖς ἀφρονος. καὶ ἄφρωνος. Plutarchi T. II. p. 261. καὶ *ἄφρων* Ἀριστέμους ἀφρονος, καὶ *ἄφρων* οὐκ ἀφρονος, διὰ φρονος. Herodiani VI. 5. *ἄφρων* χρισταῖς ἀφρονος καὶ ἀφρονος. αὐτοῖς ἐφρονος. Quae, cuncta ut vestigia, libris paria faciam, a me inpenetrant, alia opinatis praesentibus nihil. WESS. Habet etiam *ἄφρων* ἀφρων Polybius IV. 36. Denique perapto utique huius loci scriptura *ἄφρων* videri poterit. Quod si tamen vulgatum olim *ἄφρων* posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet qua alias codicum Arch. et Kinds quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum *ἄφρων* possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quae ibi adiecta est interpretatio *ἄφρων*, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostris loca discedas, vix usquam hodie adverbium *ἄφρων* reperiatur, tamen, ut *ἄφρων* dicitur, quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus

ἀφύκτως αὐτῷ ἐνέπικτον dixisse Herodotum credamus, ita de improviso eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eandem a continente ita circumsaederunt, ut effugere nemo posset. Atque haec lectio etiam significantior est: nam, ἀφύλακτον fuisse eum ab hostibus invasum satis iam superioribus verbis, οὗτοι παρεσκευασμένοις ἐς τὸν πόλεμον, εὔτε προσδεκόμενοι τοὺς Ἕλληνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia; vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ἑστέρην τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Στέρη: μὲν τὰ παρόντα, ζῆται δὲ τὰ βέλτιον, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Graec. Ling. T. III. p. 1014. E. postquam Isocratis dictum adposuit στέρη: τὰ παρόντα, praesentibus acquiesce, statim adiicit, verbum στέρην hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui iungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cumalata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῷ ταίχῃ ἐς πᾶν ἦδη etc.) Interposita ἀμφὶ τὸν Ἀρταύκτεα, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insititium glossema. Porro τόνοι τῶν κλιτῶν nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem X. 37. WESS.

7. οἱ Χερσωνήσιαι etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat haec in Χερσωνοίς, sed latuerant eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πόλεμον (Hecabaeus) Χερσωνησίῳ Φεντιν. Ἀψινθίοις πρὸς μισσημβρίαν ὁμοίουνσι Χερσωνήσιαι, ἀπὸ τῶν πύργων ἐσημῆνκτο τοῖσιν Ἀθηναίοις τὸ γινώδες: quae minime apta, sed laxata L. Holstenius cognovit. Ubi veripseris, Ἀψινθίοις -- ὁμοίουνσι Χερσωνησίῳ. Χερσωνήσιαι ἀπὸ τῶν πύργων etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Decriit mentio Herodoti, quae

liberque eius IX. adicietur conimode. Ille quaedam aliter exarata hinc animadvertit, *Χερσωνησίται* tamen *Nostro* VI. 39., et cap. 119. *Calliopes*: [IX. 120, 2.] nam *Χερσωνησιωτίων* vox exerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. ἔθυσάν Πλειστοῦργον ἐπιχαλῖν θεῶν) *Barbarum* et crudele numen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde ὄλγοι ἰόντες, quave auctoritate, in postremam venerint editionem. An, de *Vallae* Latinis? nam de *Arch.* scriptura viro *Celeb.* notitia nulla. Pristinum ὄλγον ἰόντες ad viciniam *Aegos fluminis*, paululumque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum fuisse, qui fugerunt, liquido haud paret. Satius erit, illibatum illud servare. Omnium praeclarissime ὑπὲρ Αἰγὸς ποταμῶν, quo de egregie prorsus *Oudendorpius* ad *Frontin.* II. 1, 18. WESS.

CAP. CXX. 4. καὶ ἔσπαιρον) *Pati* possem *Athenaci* et *Eustathii* ἥσπαιρον, si quae gravis urgeret causa. Simile *Apollodori*, *Bibl.* III. 13, 6. καὶ ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἰβήσκει. *Aeschyli Pers.* vs. 983., *Euripidis Iph. Aul.* 1587. Sed *Apollon.* *Rhod.* IV. 874. εἰσινόντε παῖδα φέλον σπαίροντα διὰ φλογός. Iunge *Valckenario* observata lib. VIII. 5. Ἰχθύες νεοάλωτοι reiecti ob vocabuli raritatem videntur. Opportunum adest *Dionis Cassii* lib. XLIX. p. 473. π. τῶν τε νεοαλώτων τινὲς καὶ δαλμάται σὺν αὐτοῖς ἐπαρίστανται, de recens captis. WESS.

3 seq. ἐπάλλοντο, τε καὶ ἔσπαιρον) Quam verbo formam induit VIII. c. 3., ἥσπαιρον hinc excitat *Eustath.* in *Odyss.* μ'. pag. 497, 30. Errorem in vicinis *Vallae Io. Hartungus* iam correxit, *Locor. Memorab.* III. cap. 7, 18. VALCK. — Quemnam *Vallae* in vicinis errorem correxerit *Hartungus*, cuius liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba si τάρχοι ἐπάλλοντο interpretatum *Val-* lam esse offa illa *salsurae* resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἐπάλλοντο pro ἐφάλλοντο accipientem: cuius rationem sequens *Schulzius* in *Indicem Graecitatis Herodoteae* ex hoc ipso loco verbum Ἐπάλλεσθαι, resilire, retulit. At ἐφάλλεσθαι aut ἐπάλλεσθαι non tam resilire, quam insilire et irruere in aliquem significat. Iam olim autem *Sylburgius* in ora *Herodoti* latine *Francos.* 1595. editi monuerat, esse a verbo πάλλεσθαι, vibrare et concuti significante: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δαίματι παλλόμενοι sunt metu tremen-

des sive concussi. Sic apud Poëtam στήθεσι πάλλεται ἦτορ, in postore *zatiens vibrat cor*, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. iungit παλλόμενος καὶ τρέμων. Denique quid multa? ἰχθύς παλλομένους perspicue memorat idem Noster l. 141, 10. S.

8-10. Portento, quo censebatur τὸ τάριχος ἀναβιῶναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Protesilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τιθνῶς καὶ τάριχος ἰὼν δύναμιν πρὸς θεῶν ἔχει τὸν ἀδικίοντα τίνεσθαι. Pro τίνεσθαι Arch. praebebat σίνεσθαι: quod lectum Eustathio huius monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτισίλαος --- δύναται βλάψαι τὸν ἀδικούντα. Suum hic τίνυσθαι, id est τιμωρεῖσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. [c. 4.] p. 213. Πρωτισίλαος, αἶτ, ἐν Ἐλαιούντι, οὐδὲν ἥρω' Ἀργεῶν Φανερώτερος, ἄνδρα Πέρσην ἱτιμωρήσατο Ἀρταύκτην. VALCK. — Haereo, servem-ne τίνεσθαι, an σίνεσθαι praeoptem: hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. WESS. — Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo τίνυσθαι, sed multo etiam frequentius τίνασθαι τινα, *ulcisci, poenam de aliquo sumere*, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam τίνεσθαι, praesentis temporis formā, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικίοντα τίνεσθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in praesenti tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in σίνεσθαι aut σινέσθαι temere mutatum. S.

11. ἀποιναὶ οἱ ταῦτε ἐβέλω ἐπιθεῖναι) Vir eruditus Corn. de Pauw ἀποιναὶ μοι ταῦτε etc. quoniam τίμημα ἐπιθεῖναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter coniectandum videtur, ἀποινα. Nostro praemia esse, quae pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayctae scelere et condigna poena Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. WESS. — Sunt utique ἀποινα praemium vel pretium pro capite pensum; sed pendere aut solvere pretium Graece non ἐπιτίθεσθαι, puto, sonat, verum δίδοναι, aut ἐκρίνειν, ut est apud Nostrum VI. 79, 6. His adde quae in Var. Lect. observavimus. S.

20 seq. σανίδα προσπασσαλεύοντες) Cl. Reiskius σα-

vidi. Frustra. Noster lib. VII. 33. ζῶντα πρὸς σκῆδα περισσάλευσαν, quod geminum; considerandum enim, ἀνιπθίμασαν πρὸς σκῆδα πασσαλεύσαντες. Vide ibi. WESS. — *Conf. Var. Lect. S.*

CAP. CXXII. 6. καὶ ταύτην τρηχίην) Paria de ingenio et habitu Persicae regionis *Plato de Legib.* III. p. 695. A. et *Herodoti* assectator *Arrianus Exped. Alex.* lib. V. 4. καὶ γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πίνυτις τε ἦσαν καὶ χώρας τραχείας οἰκῆτορες, nempe principio regni Cyri. In vicinis [linea re.] οἰκός, toties laudatum, ex *Arch.* remigravit. WESS.

16. μαλακούς ἄνδρας γίνεσθαι) Addita vox robur Cyri dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque excellentissime ab *Hippocrate* illuminata, de *Aër. Aq. et Loc.* pag. 289.; in universum tamen fallax. Eñre imperia penes eos fuere populos, qui mitiore caelo utuntur: in frigora septentrionemque vergentibus inmanevola ingenia sunt, ut ait poeta, suoque simillima caelo, dicto *Senesae* lib. II. de *Ira* c. 16. Quid olim quaeso suavius cultiusque Graecia? Quid Caesaris et Taciti aetate asperius et situ magis foedum Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit, Si modo culturae patientem commodet aurem, more oraculi *Horatius*. WESS.

17. οὐ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι) Eandem Cyri sententiam verbis diversis *Plutarchus* tradidit in *Apophtegm.* pag. 172. E. ubi Persas Cyrus cupientes ἀπὸ τῆς ἰαυτῶν, οὐκ ὁρμῆς καὶ τραχείας, πεδιᾶν καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν, οὐκ εἴπουν, εἰπὼν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ στέμματα καὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ βίος ταῖς χώραις εὐεξομασθῆναι. Temporis itaque Cyri Persas velut τραχείας χώρας ἐκγόνοις laudat *Plato de Legib.* p. 695. A. cui hac in parte convenit cum *Xenophonte* *Kyp. Παιδ.* VII. p. 117, 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima, partim collecta *Th. Gatakero* ad *M. Antonin.* IV. 39., quorum nonnulla dederat et *Andr. Dounaeus* in *Demosth.* pag. 131. Unius ponam verba *Livii* ex lib. XXIX. c. 25. Fertilissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio; et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt. *Herodoti* Cyrus, φιλῆναι inquiebat, ἐκ τῶν μαλακῶν χώρων μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι. *Herodotea* non paucas *Livius* expressit imitando. VALCK.

AD LIBELLUM
DE VITA HOMERI
ADNOTATIONES WESSEBINGII

QUIBUS NOTAE NONNULLAE ADSPERSAE SUNT

(Quae vel huiusmodi uncis [ ] intercepta sunt, vel litera S. in fine distincta, ea nos adiecimus: reliqua omnia WESSEBINGII habent auctorem.)

CAP. I. 1. **ΗΡΟΔΟΤΟΣ** (Herodotus) cuius Musae hactenus innotuisse versavimus, Ely, hanc eruditissimi Viri Io. Gen. Voestius, Fab. Faber, Th. Rydus, Io. Jansson, Ea. Spanhemius, Steph. Benglerus, alique abudicant, contra illi maxime porro asserentes auctuntur Io. Alb. Fabricius, Jos. Barthelemy, Bouharies, quique eam ante hos decem annos Londini elegantius descriptam publicavit, Io. Reinoldus Mo, in partem cum sitis cum dum priores trahunt Dictionis auctoritate et filum verborum cabulaque complura Herodotea non sunt. Apert. Ioniam perpetua suavitae, nec de sola scribarum culpa, quod A. Berglerus in Praefatione ad Homer. Odysseam bene docuit, atque Herodoti studioso sagere non potest. Adsumt opinioniones praeterea, Herodoteas valide pugnant. De quibus iterum, qualium de Homeri origine, patria, iustitia, carminibusque commentariorum magna atque coram, Herodoto, contribuit unquam. Non quescio, solertissimum Fabricium in medium collorare Tatianum, Graec. ad Graec. 48, tradentem, et rursus Thucydidem, Thucyd. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

eum in Euterpe c. 55. sedulo factitasse novimus. Primum, nisi valde fallor, *Vitam Homeri* obiter *Herodoto* attribuit *Stephanus Byzantinus*, tum *Suidas*, *Eustathius*, *Tzetzes*, omnes nimis seri. Laudant, fateor, suavem exortii huius simplicitatem et cum Clionis principio contendunt *Celeb.*, *Fabricius* asseclaeque: sed aemulatio mera est; neque perfecta tamen. *Herodotus*, bene viri morem si teneo, [lin. 21] τοῦτο ἀπηνήτατο, ἱστορήσας ἐπιχειρεῖν, quem et Vitae Auctor alibi amplectitur, maluisset. Ubi vero in Musis οὐ πολὺ φορτὸς, [quod hic, lin. 7.] homo. fortunae non amplae? *Μεμνῖνι πολὺφορτον* multa sarcina gravem, qualis *Moschi* πολλοῖς φορτὸς ἀπηνή: item ὀλκάδα μυρίοφορτον *Libanii* T. II. p. 154: d. Si οὐ πολὺφορτα --- ἔχων optaveris ex manu scripto et naves intellexeris, nexus sermonis oberit. Ut at est, libello addidi varietates scripturae ex *Codice Barocciano* a *Cl. Reinoldio* diligentissime excerptas, praeterea ex *Palatino Iungermanni* et *Amstelodamensi*. — Haec *WESS.*

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex *Cod. Reg. Paris. mmmxx*, ab eodem *Georgiade*, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota *Pg.* insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem *Florentinam*, anno mccccclxxxviii. cum *Iliade* et *Odyssea* typis excusam, passim consului, earumque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, enotavi. *Borheckii* quidem novationes, omnia ad Ionicae dialecti normam praeter librorum auctoritatem refingentis, negligendas duxi. De *Barnesii* editione, qui hunc libellum *Homero* suo praefixit, monendus est Lector, quas ille discrepantes lectiones *Henr. Stephano* tribuit, non *Stephani* esse, sed *Iungermanni*; qui eas, e *codice Palatino* excerptas, in ora sui *Herodoti* exhibuit, unde deinde in editione *Londinensi*, quae *Galei* nomen praefert, repetitae sunt. Caeterum, quamquam et in *Graeco* huius libelli exemplo, praecuntibus codicibus mssis, nonnihil passim aut mutantiam aut adiciendum censeam, et in *Latina* versione multa commodius offerri potuerint, tamen et *Graeca* et *Latina*, qualia a *Wesselingio* edita sunt, nihil mutans, repraesentavi. *Graecorum* versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem *Latinam* paullo commodiorem, soluta oratione comprehensam, dedit *Ernesti* in *ed. Homer. Vol. V. p. 123*

aeqq. cum Adnotationibus haud spernendis, cum quibus conferenda Addenda, in fine eiusdem voluminis pag. 48. Quod ad quaestionem de *Auctore libelli* adtinet, perspecto *Wesselingii* iudicio adiciam duorum non minus magnorum Virorum auctoritatem. *Hemsterhusius*, ad *Thomam* Mag. voc. *Ἐπίτιξ*. p. 357. in mentionem auctoris huius libelli incidens, ait: *Herodotus, quicumque demum* (non certe, ut quidem arbitror, *Halicarnassensis*) *de Vita Homeri*. Apertius etiam *Valekenarius*, de eodem commentariolo loquens, (ad *Theocriti Adonias*. p. 247.) *Nugax libellus*, ait, *de Vita Homeri, sub Herodoti nomine vulgatus; sed, mea quidem sententiâ, a Sophista quodam pauperculo scriptus ingenij exercendi causâ*. Quorum illustrium Virorum, in partes paucos hodie viros doctos esse puto qui non ultra concedant. S.

CAP. II. 11. ὁ δὲ Θησεύς ἦν) Io. Meursium vide, *Thes.* cap. 1. ac iunge ista *Isidori*, *Orig.* lib. XV. 1. *Theseus vero Smyrnam construxit, quae Homero poëtae patria existit, et Smyrna vocata est, quod eius campos Ermus fluvius secat; quae ridicula nominis inpositi ratio*.

CAP. III. 3. ἥδη ἐκίτρονος εὖσα) Ionum est ἥδη ἐκίτρονος εὖσα, Musae primae α. 108. et 111.

CAP. IV. 3. ὦν μονότροπος) ὦν μονότροπος, in quo multisque aliis dialecti forma spernitur. Bene solitarius interpreti. *Euripides Androm.* vs. 281. βοτῆρος τ' ἀμφὶ μὲν ὁ τρεῖς ὄν νειάνων. Alibi asper et inmitis, ἐκίτρονος καὶ δυσπρόσιτος in *Casauboni Animadv.* in *Athen.* lib. VI. 12. *WESS.* — *Animadv.* T. III. p. 466. nostrae editionis. Conf. *Flahnk.* ad *Hymn.* in *Cer.* p. 35. Interpretationem istam, quum esset solitarius, ex margine *H. Steph.* recepit *Grönov.* ubi ille posuerat quum vitam solitariam degeret. Olim ex *Heresbachii* versione erat, quum citra uxorem viveret; ne id quidem male. S.

6. πολλὰ κόσμῳ) πολλὰ κόσμῳ *Clar. de Pauw.* Praeferrem *πικρὰ τῷ κόσμῳ*. *Sophocles Electr.* 873. τὸ κόσμον μὲν οὐκ ἔαρχετο μάλιν.

CAP. V. 11. ἐμπαρόν γὰρ ἦν) Prodigiosum urbis intra octodecim annos, nisi colonos in eam, habitatam prius, Cumaei deduxerint, incrementum! In proximis αὐτίκῃ *Herodot.* T. VI. P. II.

Papius maluit; [quod praefert noster cod. Pg.] alioqui αὐτοῖς et ἐς αὐτὴν aptanda per redundantiam erunt.

CAP. VI. 9 seq. καταλύσας δὲ τὴν διδασκαλίαν) Varius in dictionis huius usu Scriptor videtur. Ludum literarium et sponte quidem desertum innuit; institutum vero, διδασκαλίην κατασκευάσας c. 16. At c. 24. διδασκαλεῖον κατασκευασάμενος. Aliis, qui artem desinit, simpliciter καταλύει: ut Meretricula καταλύσαι θίλω in Poëtae fragmento apud *Stobaeum* Serm. VI. p. 80. et *Athenaeo* XIII. p. 581. c. *Lucitius*: πύκνης ὧν κατέλυσι Κλεόμβροτες, Anthol. lib. II. pag. 185. et p. 190. etc.

CAP. VII. 5. καταλείπειν ὁ Μένης) Fluctuat structura. Aut καταλείπει oportuerat, aut certe κατέλειπεν, neque doctiores latuit. Licebit credo de maritimo hoc itinere ex Hispaniæ, Italiae, Epirique vicinia in Ioniam addubitare. *Herodoto* alia stabat sententia lib. I. 163. et VIII. 132.

12. ἱστορεῖσθαι καὶ πυθέσθαι) Copulam Codices adsequunt: ceteri qui de *Pavir* voluntate ἱστορεῖσθαι πυθέσθαι. Supra Scriptor, καὶ ἱστορίαν ἐπυνθάνετο. *Herodotus* autem VII. 195. τοὺς δὲ Ἕλληνας ἱστορεῖσαντες τὰ ἐβούλυντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ἡερίω στρατιῆς etc.

CAP. IX. 1. ἄπορος ἰὼν τοῦ βίου) *Stimnopete* *Ios* *Barnesium*, recusantem [in Append. ad *Odys.* p. 88.] editam latissime de *Homeri* paupertate famam, stupeo, et hunc tamen libellum, tanquam *Herodoti* foetum, amplectantem. [in Prolegom. ad *Homer.* pag. 1.] Insequens epigramma, cui talia adposuit, istiusmodi professionem redarguit, tum, ut plura silentio premam, ἐνδεὴς γὰρ ἦ τῶν ἀναγκαίων cap. 16. Quanto satius fuerat auctoritatem huius commentario deminuere, quam *Herodotum* mendacis sabelae auctorem ferre!

8. Κύμην Ἐριώπιδα κόρην) Idem *Barnesius* Ἐρατώπιδα κόρην, contra tabulās. Haec autem ad Neoteichenses poetā accinens, quomodo recentem eorum urbem Κύμην Ἐριώπιδα κόρην, adpellare potuit? Namque in Νέον τείχος omnia quadrare, eiusdem positio ad montem *Sardenen* et amnem *Hermum* manifesto declarat. Cultissimē doctissimōs de *Ράμω*, Κύμης Ἐριώπιδα κόρην, *Cumae* formosam filiam, quippe matris eius coloniam, quemadmodum *Massilia*, *Graium*

filia apud Paullinum Nolanum, et Tyrus יִדְיָן בַּת, filia Sidonis, in summi divini que vatis Esaiæ c. XXIII, 12.

15. αἰτίοντα τυφλόν) Siu melius. Cetera quae Codices liberali manu adspargunt, nec prava sunt, neque admodum necessaria, excepto Barocc. μετέξω, quod Ionum. WESS. — Sed quum peropportuna huic loco sint verba, a tribus codd. msstis oblata, non video cur ea damnemus. S.

CAP. X. 3. οἱ Νεοτειχεῖς) Stephanus Byz. Τὸ ἔθνικόν Νεοτειχίτης, ὡς Χωλοτειχίτης ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὀμήρου βίῳ. Ergo ne eius hic tempore Νεοτειχίται? Non puto. Optime L. Holstenius mutila Stephani farsit, ὡς Χωλοτειχίτης καὶ Νεοτειχεύς, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 11. δευτέρων πενθερῶν αὐτοῦ) In ficto Homeri et Hesiodi Certamine τοῦ βασιλέως παῖδες, Ζεῦς καὶ Γέρων παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem Plato, Dio Chrysostomus, Longinus, Sextus Philosophus,) auctorem eius Homerum non nominant. Diogenes Laërt. locuplete Simonidis testimonio vindicat Cleobulo Lindio: cui Barnesius frigida rescripsit, meliora Bouherius Diss. Herodoti c. 8. pag. 84., praecipue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γι ῥέουσιν) Haec manu exarati libri et priscorum plures non norunt. Addita a Iungermanno, sed versus modulam post habente, videntur. [Primus adiecit H. Steph. ut in Var. Lect. monui.] In Diogene, καὶ ποταμοὶ γι ῥέουσιν. Apud alios καὶ ποταμοὶ πληθύνουσιν, Barnesio probante. [in Append. ad Odysseam, p. 89.] Sequor Diogenem.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ παρήνεον) Ad aures ingrata accidunt ob vicina καὶ αὐτοὶ ἔφασαν: quam insuavitatem Pavius scribendo καὶ αὐτῷ παρήνεον imminutum ivit. Quo vero modo ἰδὼν ἐπὶ τὸ βουλευῖον exeusabitur? Βουλευῖον de senatoria dignitate dextre H. Valesius ad Harpocrat. p. 105. illustravit. Ubi quaeso βουλευῖον pro curia et senatorum concessu in Herodoto?

CAP. XIII. [5. τῇ χερίμῃ) Hoc vocab. quod alibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud Suidam, Archilocho vindicatum ivit Abresch. Diluc. Thucyd. p. 778. laudante Iacobs ad Anthol. Vol. I. p. 160.

Sed videndum, ne apud Stobaeum, qui illam Archilochi eclogam Serm. CIII. servavit, veram scripturam *χεῖζων*, quam ex coniectura Gesnerus commendaverat, firmet optimus codex Parisiensis, quem olim Brunckius cum Grotii Florilegio diligenter contulit. Certe in Brunckii collatione, quam ab illo mihi dono datam ob oculos habeo, ad verbum *χεῖζων*, quod Grotius in hac ecloga posuit pag. 437. nihil adnotatum video, licet alioquin multae manifestae etiam vitiosae lectiones ex illo codice ab eodem Brunckio adnotatae sint. S.]

CAP. XIV. 3. ὁ ἐπιστάτης) Ex officio admissionis, ὁ ἐπὶ τῇ τριμῇ ταύτῃ καθιστάς, ut in senatum admitti cupidos duceret c. 12. Nota iterum mihi egregium vocabulorum novatorem, qui τὴν *χρήμην* et *συμφοραίων* ne recentissimae quidem Graeciae adprobare valuit.

9. ἦν ποτ' ἐπύργωσαν) Vexat ista Leo Allatius, de Patria Homeri c. 12. Quae enim erant illa γούνατα μητρὸς αἰδαίης, genua matris reverendae; in quibus Iuppiter ἀταλλὰ, nutriebat; quibus postea inconcinna sententia addit, ἦν ποτ' ἐπύργωσαν λαοὶ Φρίκωνος, quam populi Phriconis aedificaverunt. Sane, quid sibi velit Auctor, non capio: quid debuisset dicere, iam percipio. Hactenus ille. Vexatio cessabit fortasse leni medicina, ἦν ποτ' ἐπύργωσαν, ubi olim condiderunt, formando. λαοὶ Φρίκωνος Cumani, ex Locrensi monte Phricio, Φρικίῳ, (Poëta Φρίκωνα vocat,) prope Thermopylas, olim in Asiam progressi apud Strabonem XIII. p. 922. A. [pag. 621. A. ed. Casaub.] Consule L. Holstenium ad Stephani Byz. in Φρίκιον.

[18. ὅς σφιν etc.) „Hunc versum, ait Ernestius, (Homer. Vol. V. p. 115.) nec ipse intelligo, nec quisquam intelligat. Nec sine libris medela speranda.“ S.]

20. τλήσομαι ἀκράαντα φέρον) Optime. ἀκράαντον versus modum iugulabat, quod Pavium Barnesiumque fugere non potuit. Praestat etiam prae vulgato δῆμον ἐς ἀλλοδαπῶν. Barnesiana inspicere ad Iliad. Ω'. 481.

CAP. XVI. 4. Ἰλιάδα τὴν ἰδέσσω) Iliadem, quae nostris in manibus, τὴν μεγάλην vocat c. 28. Huius frequentior appellatio Ἰλιάδες τῆς μικρᾶς. Fuerit-ne vero Homeri, atque eadem ac τὰ Κύπρια, magnum olim certamen. Herodotus Κύπρια ista Poëtae abiudicat lib. II. 117., itidem

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt Th. Ryckii in Dissertatione [adiecta Holstenii Notis ad Steph. Byz.] de Prim. Ital. Colon. c. 10. p. 446. et Ti. Hemsterhusii ad Polluc. X. 85.

8. τὴν τε Φωκαίδα) Si Cl. Io. Alb. Fabricius Bibl. Gr. lib. II. 2. scripserit, Φωκαῖς Herodoto c. 16., sive legendum Φαιακὼς ex Ovidio IV. ex Ponto, (quam illi coniecturam Eminētiss. Cardinalis Quirini criminatio Primord. Corcyr. c. 3. inputat) coniectando aberravit. Ego coniectionem istam adhuc quaero. De Phaeacide Tuticani praeclare N. Heinsius in lib. IV. Ep. ex Ponto xvi, 27.

CAP. XVII. 1. ἄνδρες Χίος ἔμποροι) Erunt fortasse, quibus ἔμπειροι arridebunt. Sed enim Iungermannum adi ad Polluc. VII. 7. commentantem. Sequens Barocciani ὠφέλημα κάρτα πολλόν, Barnesius ὠφέλημα καὶ κάρτα etc. Reinoldius ὠφέλημα κάρτα πολλόν καὶ ἔπαινον ordinant atque augment. Equidem posteriori, modo accessione locus indigeret, calculum adponerem.

10. ἐπὶ ξύλου) Melius ἐπὶ ξύλον, uti c. 6. καταπεπλυκὼς ἐπὶ σῖτον. Vise Cl. Valckenarii scripta ad Polymn. c. 193.

CAP. XVIII. 2. τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοῖω ἰποῖσται) Herodoti Musae dictionem aversantur. Praestabilior tamen est prae olim recepta. Maximus Philosophus περὶ Καταρχῶν vs. 343. Ἡ καὶ ἐν τεμένει κρυφίην ποιεῦμενος αὐλὴν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲν ἦν ἀπόστολον) Aliis πλοῖον adiungere mos est. Confer Clar. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 31. [p. 43. ed. sec.]

8. πτωκάσιν αλβύησι) Pavidī mergi sunt, πτωκάδες, non utique πτωχάδες, sive mendici. Consimilis in scriptione, sicuti Küsterus animadvertit, variatio in Sophoclis Philoct. vs. 1121. WESS. — Vide Scholia Graeca ad l. c. qui est vs. 1093. ed. Brunck. Fortasse vero utraq̃ue notione perinde et πτωχὰς et πτωκάς dicebatur: ab eodem fonte certe utrumque ducitur vocabulum. At πλωδεῖν, natabilibus, apud Nostrum corrigendum censuit Ernesti, probante Brunckio, qui simillimam medelam Sophocli adhibere non dubitavit. S.

10. μέτ' ὅπης) Ineptum nullique rei μέτροις. Belle Pavius, Barnesius, Reinoldiusque disiunxerunt, μέτ' ὅπης, μέτρα vicem verbi μέτροις fungente. Küsteri institutus ad Sui-

dam labor nimius est et exorbitat. WESS. — Equidem, μίτ' ὅπως utique probans, voculam μίτ' ex μετὰ decurtatam, et pro μετὰ ταῦτα vel μετόπισθεν (quod ex glossa Suidas habet) accipiendam censeam. S.

15. Τυῆς, ὧ ξεινοί) Pedestri sermone ne Homerus loqueretur, fingere Barnesio libuit:

Τυῆς, ὧ ξεινοί, ἀνεμος λάβεν ἀντίος ἰλθῶν

ἀλλ' ἐμὶ νῦν δέξασθε, καὶ ὁ πλοῦς ἴσσιται ὕμμιν.

Quos ego versus illi redono. Vitae Auctori non illa fuit sapientia.

CAP. XX. 5 seq. ἐν δὲ μετεξέτεροι στρόβιλον) Prodit recentiorem aetatem Scriptor Ionica aemulatus. Prisci Graecorum pini fructum sive nucem constanter κῶνον, seriores στρόβιλον nuncuparunt. Testis isto in genere gravis Galenus Comment. IV. in Hippocrat. de Ration. Vict. Sect. 53. Ὁ μὲν γὰρ κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένος, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὀνομάζεται, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν σχεδὸν ἀπάντων στρόβιλος. Et lib. II. de Aliment. Facult. c. 17. καλοῦσιν οἱ νῦν Ἑλληνες οὐ κῶνους, ἀλλὰ στρόβιλους αὐτούς. Quae quidem Galeni illustris Ez. Spanhemius Diss. VI. de Us. et Praest. Numism. pag. 309. significans, verissime adiunxit, ut vel inde, etsi non alia id arguerent, longe recentiorem, quam vulgo etiam creditur, existitisse liqueat Vitae illius (Homeri) Scriptorem etc. WESS. — Conf. Athenaeum lib. II. cap. 49. S.

12. τὰ δὲ Κεβρήνια) Legenda Holstenii observatio in Steph. Byz. Κεβρήνια. Quid fiet autem Idaeis Dactylis, ferri repertoriis, si conditis demum Cebreniis ferrum ex Ida monte erui coeptum fuerit? Puto ex Ephoro, quem de hac Cumanorum colonia scripsisse Harpocratio testatur, haec propagata.

CAP. XXI. 4. ἐπιδραμεν ὀτραλῆς) Pavius, quo nitidior sermo procederet, ἐπιδραμεὶν ὀτραλῆς. Quem in modum si plura huius ἱζηγήτως, male apta, concinnanda forent, quis finis? Ὀτραλῆς Homeri sibi Scriptor habeat, Herodotus usurpare nolit.

CAP. XXII. 4. Γλαῦνε πίπων, ἐπὶ τὸ ἔπος) Maluit ob Codicem Lipsiensem Cl. Berglerus ἐπὶ τὸν τοῦ ἔπος τὴν ἐν ὀφρὶ δάκρυ. Aliis alia placuerunt. Praeferrem ex Suida, praeclare a Küstero adiuto, Γλαῦνε, βοτῶν πίποντα, ἔπος τοῦ

ἐν φρεσὶ δῆσω. [Recepit hoc Ern.] Erat enim *Glaucus* caprarum custos. *Barnesius* non dissentit.

CAP. XXIII. 6. πλησίον τοῦ χωρίου τούτου) *Pavus* πλησίον τοῦ *Xίου* τούτου, quod *Bolissus* haud procul *Chio*; me invito et minime laudante. *Χωρίον* praedium est; ubi *Glaucus* pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς ἀναπήρους διαχόμενον) *Coesos*, qualis *Homerus*. Atqui veteribus ἀνάπηρος plerumque ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος in *Pollucis* II. 61. Multa *Io. Iac. Wetstenius* de voce ad *S. Lucae* *Euang.* c. xiv, 13.

CAP. XXIV. 7 seq. παῖδες ἐν ἡλικίᾳ) *Pueri* admodum et plane *impuberes*; quos prisca Graecia τοὺς τῆς ἡλικίας ἐντὸς γεγόνотas dictitabat: namque οἱ ἐν ἡλικίᾳ adulti sunt atque in aetate στρατιωτικῶ, de iusta *Taylorii* doctrina ad *Lysiae* ἐπιστάφ. p. 55.

[10. καὶ Ἐπιμηχλίδας) *Duorum* poematum titulos, καὶ Ὑαρομαχίην, καὶ Ἑπταπακτικὴν, quos h. l. ante καὶ Ἐπιμηχλ. insertos habet noster optimus *Codex Parisiensis*, eosdem in suo exemplo huius libelli repererat *Suidas*, quem vide in voc. Ὀμηρος, T. II. pag. 686. ed. *Küst.* ubi quidem alterius titulum Ἑπταπακτικὸν dant hodie *Suidae* libri: quo de poematio consulendi *Fabric.* et *Harles.* in *Bibl. Graec.* lib. II. c. 2. §. xxiv. n°. 10. et 11. S.]

11. ἐνταῦθα ἐποίησι παρὰ τῷ *Xίῳ*) *Paria* his *Ephorus* apud *Ethnicographum* in *Bolissos*. Non nunc attingo τὰ Παίγνια, quae dicuntur, *Homeri*. Abunde sollers *Cl. Io. Alb. Fabricii* (*Bibl. Gr.* II. 2.) diligentia cupidis satisfaciet. At enim socors *Scriptoris* negligentia ac taciturnitas est tangenda. *Dubitabat Herodotus*, essent-ne Ἐπίγονοι *Homeri* poetae? Ἔστι δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοις, εἰ δὲ τῷ ἐόντι γὰρ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπεὶ ἐποίησε: lib. IV. 32. *Homo* noster, si vir et bonae fuisset fidei, dubitationem istam amputare litemque dirimere in Ἐξηγήσει rerum et poematum *Homeri*, occasione praesertim oblata ultro, debuerat.

CAP. XXVI. 14. Φημί, ὅς δὲ πολλὸν) Prae vulgato hoc arrisit. Unde versum autem *Vitae* auctor mutatus fuerit, non dixero. Magis *Ios. Barnesium* demiror, *Homero* *Odys.* A. 154. inculcantem, tanquam genuinum, sed reapse nexum conturbantem. Cur porro καὶ πάλιν, cum versus iste praescriptis artissime adhaereat?

CAP. XXVII. 3. καὶ οὐδὲν δὲ ἐν τῇ Χ(ψ.) Videntur absolute posita. Quis vero proxima [CAP. XXVIII. lin. 3. et 14.] laudibus feret, ἱμποῖ ἐς τὴν πόλιν, ἐς μὲν Διόδοτον τὴν μεγάλην, tum ἐν Νεῶν καταλόγῳ? Censuit ne lectores ignoraturos, Νεῶν καταλόγον partem Iliados absolvere? Prudentius et simplicius post pauca, Σαλαμῖνους ἐν Νεῶν καταλόγῳ ἔταξεν. Herodotus semel duntaxat, neque absque disputatione ad eum modum, ἐπιμένοντα δὲ αὐτοῦ ἐν Διωνύσιος ἀμειβή. lib. II. 116., ubi Gl. Valekenarius.

CAP. XXVIII. 12. εἰς αὐτὸν ἡγεμόνευ' ἰσός) Reinoldius ἡγεμονεύειν Barocciani et priscorum editorum excellentius decernit. Receptum servo, quod et in Poëta.

17. στήσι δ' ἄγων) Solonis commento, ut Salaminem civibus suis in nobili lite cum Megarensibus super insulae possessione vindicaret, versum παρεμβεβλημένον haud pauci prodiderunt, neque adeo Homereum esse. Rem declarant Clarkii notae ad Iliad. β'. 557. et L. Küsteri Histor. Crit. Homeri p. 104.

22. καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας) Haud reminiscor, quare ex ista fluxerint. Nostra aliter, nihil varietatis Eustathio adferente, Odys. γ. 381. In vicinis, Creophyli Samii, quem Homeri amicum et hospitem Callimachi epigramma celebrat, exspectasses mentionem. Videndus Strabo est lib. XIV. p. 946. A. [p. 638. D. ed. Cas.] WESS. — Quod in Var. Leot. sit Westlingius, ἐς δεῦρο Herasbachio; nunc ille erat (ut ex eiusdem Praefat. ad Herodot. intell.) editione Latina Herodoti, quae anno 1537. prodit. Est vero mihi ad manus editio Paris. 1528., in qua legitur hoc loco ἐς, ut in ed. Flor. et in aliis omnibus edd. cumastis. Nempe in utraque istarum editionum, latine conversis versibus adiecti sunt graeci.

[CAP. XXX. 1. Κουρτοῖο) Κουρτοῖο Apollinem interpretatus est Ernesti. Rectius, puto, Deo, non Dei cognomen h. l. intelligetur. Nota est Κουρτοῖο Ἑῆ, Alma Tellus: estque et Cereris et Dianae cognomen. Spanhemius (in Notis ad Callim. H. in Delum. vs. 2.) Venerem hoc nomine in versiculis, qui mox adpetuatur, invocari censuit: cui Clarkius suffragatus est. Larchaeus eam Ἄρτα, Pollito eandem deam intelligit, quam Lucinam Romani appellarunt. S.]

... ἡς ὁμοῖν τε ἔβαλε τὸ ἴδιον) Non inprobo. *Herodotus* ἡς
 ὁμοῖν ἔβαλετο mavult lib. VII. 51. VIII. 68. etc.

... ἡς ὁμοῖν τε ἔβαλε τὸ ἴδιον) Ita verius, nisi ἀπὸ μὲν
 praepositur. Pristinum syllabae penultimae modulus re-
 cusat. *Suidas* vero et *Eustathii* ὡς οὐραί, quorum caudae sa-
 lones; διτρογραφίαν sistunt; sicuti ὡς ἰσχυς, uti *Athenaei* Cō-
 diceς, glossam. Fuisse olim, qui *Sophoclis*, admodum se-
 nis, epigramma perhiberent, esse tamen ἐν τῶν εἰς Ὅμηρον
 ἀναφερομένων, ex eodem *Athenaeo* discimus.

CAP. XXXI. 6. ἴπποι δ' ἐν πιδίῳ) Minime absurdum
 in *Certam* *Homeri* et *Hesiodi*, ἴπποι δ' αὖ πιδίον κόσμος. Sta-
 tim οἶκον αἰεὶ ex schedis adscivi. Par *Barnesii* institutum.

[9.] Post illum versum,

Αἰδομένην δὲ πυρὸς γαργώτερος οἶκος ἰδέσθαι :

Barnesius ex *Certam* *Hom.* et *Hesiod.* hunc adiciendum
 putavit,

ἡμεῖς χυμῆρ, ὅποταν νύχθι Κροῖων.

At apud fabulatorem nostrum nunc non de hyeme agitur,
 sed de epulo; nec frigebat *Homerus*, sed esuriebat. Itaque
 domum laudat in qua est mensa bene instructa; laetasque
 celebrat epulas; et hunc dixit ignem in domo accensum. Est
 enim τὸ πῦρ, ἐν γὰρ σμύιν; unde tenues parcaeque epu-
 lae; ὡς καὶ dicebantur θυρίαί; et parasitus *Diphili* comici
 (apud *Athenaeum* VI. p. 236. c.) epularum, quas captat,
 lautitiem ex fumo metitur quem e camino copiose surgentem
 conspicit. Conf. quae et a *Casaubono* et a nobis ad eius-
 dem *Athenaei* lib. I. p. 8. c. adnotata sunt. S.]

CAP. XXXII. 3. κερήμενον λεπτοῦ) Tantum-ne in ca-
 mino minutae fictiles ollae? Non arbitror, neque ut pu-
 tem, nequens carmen patitur. An ergo ex Poëtae illa in-
 precatōne, Πὰρ' ἔντροβ' αὐτῆς περαμένηα λεπτὰ ποιούσα?
 Fieri potuit. Carminis titulus infra Κέρμενος est; in *Polluce*,
 qui incerti auctoris sed *Hesiodo* contributum monuit, Κε-
 ρήμενος. Docte isthic *Hemsterhusius*.

... ὡς δὲ μελανθῆν) Interpres *Suidae* μαρμαῖν sequi-
 tar, non bene. *Μαρμαῖν* vasis fictilibus, in fornace ex-
 coquendis, vix convenit. *Μελανθῆν*, nigrescant, ferri pote-
 rit; quoniam commodius ex *Polluce* περαθῆν, absolvantur
 proba. [περαθῆν coniecit *Ruhn.* suffragante *Ern.*]
 In sequentibus variae doctorum fluctuationes. *Portus* μαλ

ὅγρ' ad *Suidam*, quorsum Latina vergunt: *Barnesius*, levi sed audace mutatione, *μαλ' εὖρω*. In vulgato acquiescunt, in versione discordes, omnia sacra admodum vasa, *Reinoldius*; omnia eximia vasa, *Pavius*. Equidem πάντα κάναστρα *Pollucis* unice laudo, Κάναστρα, quae docta *Hemsterhysii* ad *Pollucem* observatio, et ex vimine plectebantur, et vasa erant fictilia, forte ad canistrorum formam. Nihil certe his aptius. *WESS.* — κάναστρα recepit *Ern.* S.

13. ἡμῖν δὲ δὴ ὧς σφί νοῆσαι) *Suidae* ὧς εἶπεν αἰεταί *Barnesio*, tanquam modestum summi Poetae votum, arrisit. In edito intelligi cum *Reinoldio* εἶπ, vel ἔειπε, vel ὅς, aut istiusmodi aliud, poterit.

16. Σύντριβ' ὁμῶς etc.) Fornacis turbatores turbas etiamnum cient. Posset *Suidae* σύντριβ' αἱ Σμαράγιν, sine causa in σύντριβ' a *Barnesio* [in *Append. ad Odys.* p. 94.] conversum, placere; ni ὁμῶς, cui constans in schedis sedes, officeret. *Pavii* acumen Σύντριβ' ὁμῶς, ficto, uti Σμαράγιν et Ἀσβέρον, titulo, ex Σύντριβ' præcudit, obtritum videlicet vasa fictilia; adprime, me quidem arbitro, eleganter. [Eodem modo interpretatus est *Ern.*] Idem, sicuti his paene absolutis animadverto, in mente *Peregrini Allii* fuit, primi omnium Ἐξηγήσεις huius interpretis; neque dissentit *Clar. Alexander Politus*, cuius nitida *Libelli* versio *Eustathii* in *Homer. Commentario* T. II, præfixa cernitur. Ἀσβέρον *Barnesius* (quandoquidem inter Centauros, ab *Hercule* caesos, *Asholus*), Ἀσβέρον audacter, ut lenissime dicam, fingit. Ex αἰεταί, εἰεταί, non inconmode Ἀσβέρος gignitur. *Suidae* Σαβάρων repudiant scripti Codices, ἡδὲ γ' Ἀσβέρον repraesentantes: id vero cognomentum ex βάβα, ad figulorum ex fornacis incendio stuporem, cum verbum proloqui nullum possent, indicandum, *Reinoldius* derivavit. In re valde obscura detestabilem infelicitate malle, *Hesychius*, Ἀσβέρον καὶ Ἀβυκρον, τὸ μὴ μακαριετόν. *Cyrilli Glossae* mss. Ἀσβέρον, τὸ μὴ μακαριετόν. Lunge *Adnotationes* *Hesychianae* Clarissimi et amiceissimi *Io. Alberti*; cuius, dum haec scribo, mortem tristis accipio, ac vehementer, uti par est, doleo, lugebuntque boni omnes, iacturae ingentis memores, quam litterae et solidior et sine fuce Theologia faciunt.

19. Πέπειε τὴν ἐξέλευσιν) Perplacet *Barnesii* emen latic.

Portus [in Lex. Ion. voc. Πῆϊς.] aequè eleganter, πρῆθε πύρ' αἰθουσάν, ure igne atrium, laudante Alex. Polito. Fuit et in correctione docti viri Πῆϊς πύρ' αἰθουσάν, facili ex πῆϊς metamorphosi. At ubi πῆϊς de igne? WESS.— Quod, pro olim vulgato Πῆϊς, ex Suida Σείδαι citatur, id operarum errore accidit, ex edit. Aemil. Porti in Küsterianam propagato. Σείδαι habet Suidae editio princeps Mediolanensis, neque aliter ed. Frobeniana quae ex Aldina expressa est. S.

28. τύπτειν τάδε ἔργα) Ad Suidam πίπτειν L. Küsterus, mala caussa. Advocantur ad vasorum perniciem Centauri; neque incongruens τύπτει δὲ κέκρινον, nempe Chiron ipse. Habet tamen πίπτει δὲ κέκρινος suos sibi patronos, neque malos. [Hanc lectionem cum H. Steph. exhibens Iungermanus, nihil quidem varietatis e ms. Palat. adnotavit: sed nimirum ad totum hoc poemation lectiones illius codicis adnotare ille neglexit.] Consequentia, περὶ τούτου πᾶν τὸ πρότερον Φλεχθίην, Poëtae diris respondent. Voluit τούτου πᾶν τὸ πρότερον περιΦλεχθίην. Barnesius imprudenter περὶ τούτου πᾶν.

CAP. XXXIII. 7. δὲ μέγα μὲν δύναται) Accusantur ταυτολογίας propter vicina ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο a Küstero ad Suidam. Absolvunt alii; et facile queunt excusari. Suidae αὐτίκ' alia venit aut ex ἐκδόσει aut correctione; neque, in αὐτίκ' uti abiret, opus erat.

11. κυρβαίη δ' αἰτὶ) Suidas Κυρβαίη. Neutrum obvium aut in aperto. Succurrebat Barnesii explicatio, ὅτι Κύρβων δίκην ἦν τετραγώνος maza ista, sed arcessita et arbitraria. Placuit Cl. Polito aut Κυρβαίη, a Cyrba, urbe Pamphyliæ apud Stephanum, ob mazarum istius loci praestantiam, qua de nemo: aut ἐκταίη, ut grandis sit maza, sex choenicum, opinione fallace admodum. Ingeniosior Clar. de Pauw ex Suidae vestigiis, Πῦρ καίη δ' αἰεί, κατὰ δόξαν ἔρη μάζα, Semper luculentus sit focus, atque ad coenam maza veniat. Quae quidem, si non vera, vulgatum longissime exsuperat elegantiam. Poterit et ἔρη, scriptis volentibus, manere, ut σπονδαίων sit versus. WESS. — Consuluisse iuvabit quae ad istum versum Ernestius (p. 123.) adnotavit. Apud Suidam post eundem legitur versus huiusmodi:

νῦν μὲν κυρβαίην ἐνώπιον σπασμόεσσαν. S.

12. κατὰ διφραδα) κατὰ διφρακα auctoritate Hesychii

(Διφραξ, θρόνος γυναικῆος) *Barnesius*; favente quodammodo, ubi corrigatur, *Suida*. Nimum sane διφρων ἐπιβήτεται *Küsteri* abit, etsi belle idem de Graecorum prisca consuetudine ex Grammatici Ζεύγας ἡμιονικόν.

14. ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβανία) Interpretis, *Haec premat electrum pedibus*, velut inconcinna, vir egregius *Io. Matth. Gesnerus* Comment. Societ. Reg. Gotting. T. III. p. 85. repudiavit: *sedentem enim in sella matronam et telam detexentem* describi, idque βλῖναι saepiuscule dici; verissime, adfirmantque proxime iuncta.

18. Εἰ μὲν τι δώσεις) *Sudores Pavii, Barnesii*, aliorumque, ut Heroico pede versus progredierentur, quid memorem? Iambi puri sunt, atque a praecedentibus, uti factum cernis, *Valckenario* primo omnium monstratore ad *Herodoti* VIII. 62. p. 646., seiungendi. [Apud *Athen.* VIII. p. 360. c. in cantilena hirundinaria habes, Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὕς ἐόσομες.] Quae mox ὅτε ἀγείρουεν ἐν τῇ ἱερῇ, ex bonis Graecis mala Latina *Heresbachius* fecerat; emendavit [Gronov.] novissimus editor. Lege *Ampl. Gish. Cuperi* Observ. III. 4.

CAP. XXXIV. 5. ἀρξασθαι μαλακῶς ἔχειν) Plura *Herodoteo* sermoni pugnantia, ac male concinnata, ne nimum Criticus Grammaticusque censeret, illibata transmissi. Enimvero ubi μαλακῶς ἔχειν de graviter aegrotante? et μαλακία morbus lethalis? In mollibus, effeminatis, et animi mollitiae talia apud seculum prius: recentiores aliter, etiam in gravi aegrotatione, sed parce. Nusquam *Herodotus*. Confer *Eustath.* in *Homer.* p. 1592, 22. *WESS.* — *Eustathii* locus, quem respexit *Vir doctus*, est pag. 1594. ed. Rom. ad Od. θ. p. 305, 29 seq. ed. Bas. S.

CAP. XXXVI. 4. ἐπ' ἀκτῆς ἰθάφῃ) Gemina his *Strabo*, quamquam ex rumore, lib. X. p. 741. v. [p. 484. c. ed. Cas.] Denuo manum iniicit ac moratur ἐν διαλογῇ ἐγγύνητο, [lin. 5 seq.] pro quo *Barnesius*, non molliens, sed sermonem asperans, ἐν διαλλαγῇ, de colloquii usu; et πρὸς πόλιν ἐξεπεπλάκει, poësis publicata fuit. Magna mercabor, ubi ea *Herodoto* asserentur.

CAP. XXXVII. 4. τῶν νομίμων, τῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις) Prave labuntur et turbide fluunt. Ne balbutiret Scriptor, τὰ νόμιμα, τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις etc. *Pavius*; qualia iure exspectasses. *Reinoldius* autem: ellipsis est vel praec-

positionis ἐκ, vel nominis τινός. Iam quoniam suspicio libera est cuius, suspicor iterum, ex Ephoro, qui Homerum Aeolensibus suis magno conatu vindicavit, testificante praeter alios Plutarcho, haec adscita videri.

13. Ἐν τούτοις ὑπὲρ ἀσφύος) Veritati conveniunt. Valida- ne vero sint, ad Poëtam Smyrnaeis et Aeolensibus asse- rendum, res est diversior. Leo Allatius, Chii suae studio- sissimus, callide infitiatur, rationibus in speciem non insulsis depugnans, Dissert. de Patr. Homeri c. 7.

CAP. XXXVIII. 8. καὶ Φρικῶτις) Herodoto, sicuti oportebat, Φρικωνίς lib. I. 149. Eadem et vicina Laris- sa Straboni Φρικωνίς, lib. XIII. pag. 922. B. [pag. 621 extr. et seq. ed. Casaub.] Ex Tzetze quidem in Hesiodum pag. 143. ed. Heins. L. Holstenius ad Steph. Byz. advocavit Κύ- μην, τὴν νῦν Φρικώτιδα καλουμένην, verissimeque Φρικωνίδα re- scripsit, Tzetzes ipse Commentarii principio, καλεῖται δὲ νῦν Φρικωνίς. Idem et hic redire debet, aut Φρικωνίτις, quod in Ethnographi Κύμη.

11. Ἱτιά ἐστὶν ἑξακότια) Sententiam Herodoti de tempo- re, quo fuerit Homerus lib. II. 53., haec arietant vali- dissime. Pugnam sedare illustr. Scaliger ad Eusebii Chron. Ann. MDXLVIII. pag. 102. scribendo Ἱτιά ἐστὶ τετρακόσια ἑκοσι δύο, anni quadringenti viginti duo sunt, adnixus est. Quadrat ita numerorum ratio. Considera vero, quid con- sequi necesse sit. Homerus primam lucem anno ab Ilii clade CLXVIII. adspexit: inde ad Xerxis in Graecos expedi- tionem anni, si stabilis correctio manserit, ccccxxii. Ita- que rex Persa anno ab eversa Troia DXC. in Graecos movit: movit autem sub initium Olympiadis LXXV. Ergo prima Olympias Ilii ἀλώσει annis cxcvi. posterior est. Atqui urbis eius excidium de Apollodori, Eratosthenis et alio- rum calculis in D. Petavii Doct. Temp. IX. 29. annis fer- me ccccxiii. primam Olympiadem antevertit: neque istud Vir maximus, ad inconmoda emendationis parum atten- tus, negavit. Durent proinde illi annorum numeri; nec termini, a Scriptore constituti, moveantur. Quam quo- que in partem, aliis motus caussis, Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. xi. concessit; verum talia machinatus, unde Herodoto, quod monitum aliàs, illata vis fuit. Quid ve- ro, inquires, Vitae Auctore, si annis sexcentis et viginti

334 ADNOTAT. AD VITAM HOMERI.

duobus auctoritas adsit, fiet? Quid aliud? Quam temporum rationes ab Illo everso ad Xerxis transitum in Græciam aliter, ac prisci solebant Chronologi, iniisse eum, et ab *Herodoto* in *Homeri* signanda ætate vehementer discrepare, neque adeo, quod et aliunde adparuit, eundem videri ac Musarum iucundissimarum parentem. Atque hæc hactenus. Plura hunc in Scriptorem minatur doctissimus iuvenis *A. Kluitius*.

FINIS ADNOTATIONUM
AD LIBELLUM DE VITA HOMERI.

GLOSSAE HERODOTEAE
SIVE
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ex Codice Bibliothecae S. Germani

cum PETRI WESSELINGII Adnotationibus.

Cum Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELINGIUS] alio sermone ac reliqui Graecorum fabulentur, non illi sollers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Scidas meminit Τηγεμναίων eis Ἡρόδοτον Sallustii Sophistae et Aeronis Ἀττικῆς Ῥητορίης, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Πάλημδεβη Γράμματικον in Συμπληρωτῶς non dissimilem insinuisse operam; Porphyrio Quaest. Homar. VIII. ἡδὲ τὸν ἐμὲν ἐκρίναμεν. Apollonii, idem Grammatici, Ἐκρητισ Ἰσχυρῶν Ἡρόδοτον indicavit et exscripsit Etymologus in Κλέος et Σοφιστής. Quae quidem ad nostram si devenissent aetatem, fiduci non facerem Ἡρόδοτον Ἀλφῆς, ob oculos hic positus; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam insulsas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Motachii Ἀλφῆς Ἡρόδοτον ἱστορικῆς, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iungermannus, digestum κατὰ στοιχείον sive litterarum ordinem, cuiusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus suht. At aliud vir egregius Montefalconius ostendit Biblioth. Coislin. p. 484., scriptum hacta litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istae glossae, numerum. Ex his enim Codicum res clamant excerptas esse, et Scholae ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud

ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsae cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille praecipue, simile Λεξικὸν usurparunt; neque eius usum recasavit Timaeus in suo Platonico, nedum praeter ceteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinerent videntur, ut quaerendi labor amputaretur, adscripsi.

Haec WESSELIUS. Nobis, quoniam et in Var. Lect. et in Adnotationibus subinde ad Glossas hasce Herodoteas (quas ille Adpendici ad suum Herodotum p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco Adnotationibus ad Scriptorem Nostrum continuo subiicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum Iungermanum hoc Lexicon, κατὰ τροχίον digestum, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad Herodotum suum anno MDCVIII. editum Iungermannus (sive, ut ipse nomen suum latine scribere consueverat, Iungermanus) Glossas istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. Ex ms. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi Herodoti editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim Iungermannus, eodemque titulo inscriptas Gronovius in suo Herodoto pag. 745 seq. repetendas curavit. De eisdem Glossis idem Iungermannus in Praefatione ad Herodotum haec scripsit: „Nos adiecimus Lexicon, uti quidem titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, Glossas notabiliorum in Herodoto vocabulorum. Misit id ad nos ita transcriptum, quo exemplo edimus, vir nob. et cl. Melch. Haiminsfeldius Goldastus. Quod conjecturae de quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo apparet, persuasum quidem fuisse Iungermannum, se primum omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

quaeris, sunt eadem ipsae, quas iam anno MDLXIV. *Henr. Stephanus* in Dictionario Medico post *Erotiani* et *Galenii* Expositiones dictionum Hippocratis, p. 105 - 109. eodem titulo inscriptas, *Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτέων λέξεων*, ediderat; quas porro easdem *Barth. Eustachius* *Erotiani* et *Galenii* Glossariis, anno MDLXVI. a se editis, adiecerat latina versione illustratas. Nec vero potest ovum ovo esse similius, quam sunt Glossae a *Iungermano* editae illis, quas prius *Stephanus* in lucem emiserat: ita quidem, ut eadem prorsus fortuitae hallucinationes in utroque pariter exemplo reperiantur; veluti, ἀνρίξον pro ἀνρίξον, ἀφιδίξας pro ἀφιδίξας, (qui quidem error iam olim quoque in *Gregorii* libellum de Dial. ion. §. 123. est propagatus;) ἀπύφην pro ἀποφύην, ἀρχαιρεσίη pro ἀρχαιρεσίη, similiaque alia, quae quo pacto corrigenda viderentur, perspicue *Iungermanus* in margine suae editionis docuit; cuius notulas *Gronovius* etiam in inferiore sui exempli pra adposuit. Paulo post operam ab *Henr. Stephano* libello huic praestitam, *Barth. Eustachius* easdem glossas, quasi ad Hippocratem spectantes et ab *Herodoto* quodam congestas, *Erotiani* et *Galenii* glossariis Hippocrateis, Venet. MDLXVI. editis, ita adiunxit, ut Graecis vocabulis, omissa interpretatione graeca, latinam adieceret interpretationem: unde dein eadem *Hier. Mercurialis* in Adpendice sui Hippocratis repetiit, hoc titulo insignitas: *Herodoti Dictionarium vocum Hippocratis*.

Haec ante *Iungermanum* gesta sicut notitiam huius viri effugerunt, sic posteriores Hippocratis Editores latuisse videtur opera huic libello ab eodem *Iungermano* praestita, iudiciumque prudentissimum quod ille de hoc Lexico, ut vulgo inscribatur, tulerat. Nam et in insigni editione Hippocratis Genevensi, quae anno M. DC. LVII. prodiiit, libellus hic in Prolegomenis post *Erotiani* et *Galenii* glossaria, quasi et ipse ad Medicae artis patrem spectaret, exhibetur, ex *Henr. Stephani* exemplo repetitus: et in splendida *Charteriana* Hippocratis et *Galenii* editione, Parisiis anno M. DC. LXXIX. in lucem emissa, T. II. p. 140 - 144. graeca *Henr. Stephani* cum *Eustachii* latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum praefigere huiusmodi: *Ἡροδοτέων Λεξικὸν τῶν πρὸ Ἱπποκράτους λέξεων τινῶν. Herodoti*
Herodot. T. VI. P. II. Y

Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quae in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: Ἀβρός, ἄβρος, ἀγλαρίον, αἰγίς, etc. Ceterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, ἀφιδίαι, ἀποδρῆν, ἀχαίριον etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Iungermano commendatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno M. DCC. LXXX. Franzius Erotiani et Galeni Glossariis rursus easdem hasce Glossas, quasi Herodoti cuiusdam *Dictionarium vocum Hippocratis*, ita adiunxit, ut non modo Iungermani, sed et Wesselingii operam illis praestitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsae quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ulla quidem notula adiecta.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commemoravi, *Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum*; operae pretium facturum videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro Codici F. adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nonae Musae continetur, inscripta; et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae supersunt, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀβρός, χρίον: quia ibi lacerum folium, non compareret. Proxima est Ἀποδρῆν μέγας οἶκος ἀποδρῆν: quae abest H. Stephano, habet

autem eandem *Wess.* ex lib. I. 34. Omissa tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξυρίδας ex I. 71. desunt (ut apud *Stephanum*) verba: ἢ τὰ νῦν θρακία λεγόμενα, quae habet *Wess.* Succedit Ἀνχός: εἶδος ἀκολαστοῦ ὡς ἡμετέροις: quae glossa; ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ salutationem, *Herod.* VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχηματῖα lin. 14. codex *Arch.* ex simili scholio σχηματῖα σχηματῖα legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex *Sangerman.* recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, Ἐμμέλειαν χοροὺν ὀρχησθαι. Sed vide deinde *Wesselingii* notata ad voc. Πικρῖς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀνίπαιον ex I. 86. habet cod. F. ἀνίπαιον, pro ἀνίπαιον: utrum vero εἰδῶκεν habuerit eum *Steph.* an ἀνιδῶκεν cum *Wess.* in latera folii parte haud adparet. Ἀντίξοον recte scribit F. non Ἀντίξον, ut *Steph.* Ἀρδῖς Φαρίτρας scribit F. ut *Wess.* ex I. 215. non Φαρίτρα, ut *Steph.* Ignorat autem verba καὶ τὸ Βίλος, quae adiecit *Steph.* Post Ἀρδῖς habet codex noster Αἰμασίδ· τὸ ἐκ χειρὸς πικροδοκημένον ἀνευ πηλοῦ τεύχεον, ut *Wess.* ex I. 180. quam glossam ignorat *Steph.* Ἀμφιδίας utrum recte scriptum fuerit, an mendose Ἀφιδίας, in lacero folio non adparet. Sed recte Ἀποφῶρην habet F. sicut *Wess.* ex II. 109. non Ἀποφῶρην, ut *Steph.* Ἀπηνιάντιον scribit F. pro Ἀπηνιάντιον, ex III. 14. Ἀνδροφῶγας scribit F. non Ἀνδροφῶγας ut *Steph.* et *Wess.* deinde vero habet σύνθετον σῶμα - - γυνή, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον ἀνδραπόκος καὶ σφίγξ δημιούργημα, ut *Steph.* Sequitur Ἀτιμωρητὶς ὅλον (ubi ἔχον habet *Steph.*) καταφρονήτας: quae quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit *Wesselingius* in Adnot. ad glossam Οὐ πρὸς ἔσθαι ex libro tertio. Adnotavit adverbium Ἀτιμωρητὶς *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1577. e. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in F. glossa, Αἰγυπτιῶν γυναικῶν: deest *Steph.* sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum Αἰγυπτιῶν, sed posterius γυναικῶν perspicue adhuc comparet. Tum Ἀνδροφῶγος ἀνδρὸς καὶ ἑρμαφρόδιτος habet F. ut *Wess.* ex IV. 67. Duo verba ἀνδρὸς καὶ desunt *Steph.* Hanc excipit illa, cuius evanidum quidem primum vocab. (Ἀρδῖν) ἀκίνα (sic F. pro ἀκίδα) Βίλου ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα, quam ignorat *Steph.* habet autem

Wess. ex IV. 82. In *Alzic* ex IV. 289. scribitur *Φερύων* in E. ubi *Φερύων* *Steph.* et *Wess.* In *Ἀγλαρίων* desunt codici nostræ verba *Φυγαδίου* et *ἰπιδάριον*, quæ habent *Steph.* et *Wess.* ex V. 72. *Ἀρβύα* *Φιλία*: F. ut *Steph.* non *Ἀρβύα* *Φιλία*: ut *Wess.* ex VI. 83. Post *Ἀναίτομ*. est gl. *Ἀνακωχίσαντες* *ἀνακωχίσαντες*: quæ deest *Steph.* sed agnoscit *Wess.* ex VI. 116. Hanc excipit *Ἀκανθόπληξ* ὁ *πλησόμενος*: quam eandem *Steph.* habet, sed ignorat cod. *Sangerm.* Vide *Wess.* in fine Glossarum ex nona Musa. Proxime sequitur (*Ἄβιος* evanuit quidem hoc nomen, sed adsunt reliqua hæc:) *ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον πεκτημένος, ὥστερ ἄξυλον τὸ πολυξυλον*: ubi *Steph.* sic habet: *Ἄβιος* ὁ *πολύβιος* ὡς *ἄξυλος*, τὸ *πολύξυλος*. Eam glossam ignorat cod. *Sangerm.* sed mentionem eius fecit *Wess.* in fine glossarum ex libro IX. Tum *Βαλανόγγρας* *κλαῖς*: cod. F. sicut *Wess.* ex III. 115. non *Βαλανόγγρα* *κλαῖς*: ut *Steph.* Glossæ ex lit. Γ. in cod. F. incipiunt a verbo *Γνωσμαχίῳ*, ubi *τὴν ἰατροῦ*, non *τὴν αἰτροῦ*, ut apud *Steph.* et *Wess.* ex III. 25. Sequitur *Γαυλός* (sic male pro *Γαυλός*) *πλάζον Φοινίκιον*, ut *Steph.* pro quo rectius *Φοινικικόν* *Wess.* ex III. 136. Et desunt F. verba *καὶ φρίατος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον*, quæ sunt in ed. *Steph.* quorum loco apud *Wess.* ex VI. 119. est *Γαῦλος* *φρίατος ἀντλητήρ*. Proxime succedit *Γεργύρη*, ubi *δισμωτ, ὑπόγαμον* F. ut *Wess.* ex III. 145. non *ὑπόγειον*, ut *Steph.* Mox in gl. *Γυμνοπαῖδια* perperam abest vox *χοροῦς*, quam recte exhibet *Steph.* et *Wess.* ex VI. 67. Mox recte *Δημοεργοί* scribit F. ut *Wess.* ex VII. 31. ubi perperam *Δημοεργοί* ed. *Steph.* et sequaces. Postrema glossa, in qua desinit noster Codex, ista est: *Διφραφορευμένους* *Φερύσις* *Φερεμένους*.

His præmissis ipsas subiicimus *ἩΡΟΔΟΤΕΙΟΥΣ* *ΛΕΞΕΙΣ*, sive *Glossas Herodoteas*, secundum *Litterarum* seriem digestas, ex *Codice Manuscripto Bibliothecae S. Germani a Wesselingio editas*, cum eiusdem *Wesselingii Adnotationibus*.

Ἱστορίας Α'.

Ἀνέλη, χρέση. *a* Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, *b* αὐλός. εἶδος ἀκολά-
στου σχήματος. 17.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὅπλασις καὶ στολή. 24.

Ἐδάλωσιν. ὑποστρώμασι νηός, ζυγαῖς, *c* καθέδραις.
24.

Ὅρθιον νόμον Θαμύρα. *d* ὁ καθαρωδικὸς τρόπος τῆς
μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ρυθμὸν ὠρι-
σμένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὀρθιος. 24.

a χρέση) χρέσει apud Suidam aberrat. — [χρέση recte H. Steph. dedit, quod et alii tenuere. Nihilominus, quasi χρέσει esset, Usui interpretatus est Eustachius, idque et Mercurialis repetiit et Franzius nullā adiectā observatione. S.]

b ψαλτήριον, αὐλός etc.) Separatum sibi locum αὐλός et πηκτίς in priorē Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme cohaerent. Itaque omnia artissime aptavi, motus auctoritate Scholiastae Aristophanis Thesmophor. vs. 1321., ubi Πηκτίδας, εἶδος ὀργάνου καθαρωδικοῦ, ἢ ἀκολάστου σχήματος. Gemina Suidas in Πηκτίς. — [Conf. quae de

ista glossa, Αὐλός. εἶδος etc. paulo ante notavimus. S.]

c ζυγαῖς) Haec disiuncta quoque in eodem collocantur. Explicant, quod Suidas et Etymologus indicant, τὰ ἐδάλωα, quo illi modo et praestantiores Herodoti MSS. vocem pingunt. Alibi Suidas, Ζυγοὶ παρ' Ἡροδότῃ καὶ καθέδραι.

d Ὅρθιον νόμον Θαμύρα) Suidas in Voc. Νόμος et Ὅρθιος descripsit, verum de Thamyra nihil. Amplius scholion, unde haec reliquiae in schodis S. German., Thamyria siue Thamyram, celebrem olim in Thracibus Musicum apud Diodor. lib. III. 66., nam Ὅρθιου inventorem, non Terpendrum, ut ceteri solent,

Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, Φυλακτικῶς. 24.

Ξενίην συνεθήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον εἰδωθήσαστο.

27.

Ἐπιστρεφάως, ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.

Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.

Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.

Χρήματος. πράγματος. 33.

Ἀνδρεῶν. μέγας οἶκος. 34. cc

Ἐπίστιος. ἔποικος. 35. et 44.

Ἐξηρτυμένοι. κατεσκευασμένοι, ἡτομασμένοι. 43.

Ἡμεκτέων. f δυσφρεῶν. 44.

Ἐταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρητὴν. 44.

Συνηλίζοντα. συναηροίζοντο. 62.

Μετέξετέροι. ἐμοί, τινές. 63.

Ἐνωμοτία. α τάξις τις παρὰ Ἀττικοῖς. 65.

perhibuisse videtur. Legendus Plutarch. de Music. pag. 1132. B. D. et Pollux IV. 65. ubi septem illi modi.

e ὡς ξένιον) Sic et Suidas.

Olim ξενίην, aut ξένον, ut MS.

S. Remigii. Valde exorbitat

Corinthas, cum ἀντὶ τοῦ ξενίην ἰδωθήσαστο, ξαίνην συνεθήκατο Ionem perhibet esse in sermone.

[cc Paulo plenius ms. P. μὴτας οὐκ εἶναι ἀνδρῶν. S.]

f Ἡμεκτέων) Compositum περιημεκτέων ibi in Musa. Nec iusta tamen ex scholiō suspicio, aliter olim obtinuisse.

Est in glossatorum more simplex deponere, ubi compositum in ipsa oratione. Tale χορδευῶν lib. VI. 75. et αἰωρηθῆναι ibid. 116., pluraque alia.

g Ἐνωμοτία) In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοσία, τάξις παρὰ Ἀττικοῖς, ubi postrema Herodotum si explanant, sicuti debent, absurda. Et ita tamen tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτίς, immo Ἐνωμοτία, τάξις τις στρατιωτικὴ παρὰ Λακεδαιμονίους. Priores ergo, nisi si παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς

Τριηκάδας. δειπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν. *ibidem*.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.

Ἐνώσας. διανοηθείς. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθία καὶ βασιλικὰ ἢ τῶν ὑποδημάτων, ἢ τὰ νῦν βραχία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν. ἢ καλὸν, αὐθάδες, σεμνὸν, τρυφερόν. *ibidem*.

Ἀναισιμῶν. δαπανᾷν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἰλῆ. συστροφῇ, τάξις ὄχλου ἵππικῆς. 73.

Εὐιστώ. εὐημερία, εὐετηρία. ἢ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγῇ. Διογενιανὸς ἀνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

cum Clar. Ruhnkenio ad *Ti-maeum* p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam *Suidas* in proximo *Τριηκάδας* πρὸς Ἡρόδοτον, δειπνα, ἢ δῆμος, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἀνδρῶν: nihil enim, ut alia praeteream, isthic apud *Herodotum* de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. *Corinthus*, λέγουσι δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν δειπνα. I nunc et fide istiusmodi λογιθήσας. — [Commode *Steph.* καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'. S.]

ἢ καὶ βασιλικὰ) Eodem *Herodoti* explicatio tendit in *Ἀναξυρίδας*. *Suidas* autem et *Etymologus* καὶ ἄλλα ὑποδήματα: quae hinc propagata facile instaurabuntur. Ἀβα-

τα ὑποδήματα equidem non recorder. Confer *Salmasium* ad *Lampridii Alex. Sever.* c. 40.

[ἢ Ἀβρόν] Recte Ἀβρόν membr. F. Spiritum non adposuit *Stephan.* Mox αὐθάδες scribit etiam F. sed αὐθάδες *Steph. S.*]

ἢ ὄχλου ἵππικῆς) In *Suida* ὄχλου ἵππικῆς: cui accedo. [H. *Steph.* τάξις ἵππικῆς, συστροφῆς S.] Vicina *Εὐιστώ*, εὐετηρία etc. in MS. S. *German.* non leguntur. Quod nunc praestat, ex codice S. *Remig.* venit: antea εὐιστή: [sic *Steph.* et al.] εὐημερία εὐετηρία. *Diogenianus* [Grammaticus aetate *Hadriani Imp.*] vocabulo operam occasione *Antiphontis* Ἀμφοῖν inpendisse videtur. *Harporationem* adi illa in voce et

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπειπεν, ἀνεδίδαξεν. ii 86.

Ἐπίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάθος. ἀκανθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὀρεθεσία. 93.

Πισσοί. ψῆφοι, ἐν αἷς ἐπαίζον. 94.

Φαρμάκοισι. βαθαῖς. 98.

Ἐλόχισεν. ^k εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεα. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνέδρια τῶν
ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.

Εὐτυκτα, ἔτοιμα, ράδια, εἰργασμένα. ^{kk} 119.

Ἐπιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.

Πρωτανεῖον. Θεσμοθέσιον, ^l θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου
θήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτῆσις, ^m ἀλλ' ἐπιπόλαιος.
ἔπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Favorini Εὐιστώ. Proximum
Ἐπίδοξα liber S. Germ. non
novit.

ii ἀνεδίδαξεν) ἐδίδαξεν F. et
Steph. S.]

k Ἐλόχισεν) Pauci Hero-
doti Codd. et Suidas ἐλοχάσι.

Idem κατατίλεια iunctim re-
censet et scholiastae nostri
verbis interpretatur. Agno-
scit et Hezychius in Τέλεα,
cuius καὶ τὸ συντέμνειν τάγμα
ad nostri praescriptum re-
formandum. Explicatur λο-
χίζειν κατὰ τέλεα, cetera ab
Herodoti mente et sententia
longissime deflectunt.

[^{kk} ῥάδια εἰργασμένα) ῥαδίως
εἰργασμένα Steph. S.]

^l Θεσμοθέσιον) Eum in mo-
dum schedae: in Suida [et
apud Steph.] Θεσμοθέτιον, ubi
L. Küsterus pronuntiat, hoc
nihil ad rem; cui consentio.
Scholiastes docere voluit,
nonnunquam in Prytanē le-
gum et plebiscitorum tabu-
las asservari solitas. Multa
ill. Spanhemius in Diatriba
de Vesta et Prytan. p. 697.
ed. Graev. Nihil tamen ac-
commodatius verbis Plutar-
chi Sympos. vii. pag. 714. c.
ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυ-
τανεῖον καὶ θεσμοθέσιον.
^m ἐγγαία κτῆσις) Vulgo
erat ἡ μὴ βαβαία κτῆσις. Sui-

Ἡβεια. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχους. τὸ ἀποσπείναι. 160.

Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 165.

Ἐμβολος. χαλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγίζεν. τὰς χαῖς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπαναῖν. *mm* 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος, ἢ μετὰ ἀκολασίας. 172.

Ἀντίξουν. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασιά ὃ ἐν ἧ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριον. 180.

Αἱμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ὠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον, ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν. *p* ibidem.

dae ἔγγιος, quod Kiisterus rectissime explicuit, Msto accedit. Bona sunt mobilia. Conmode Isaeus de Agn. Heredit. pag. 88. Κατέλιπεν ἑπιπλά, πρόβατα, κριθὰς, οἶνον, ὀπάρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[*mm* Postrema ἢ τὸ διὰ etc. non novit Steph. S.]

n μετὰ ἰσχύος) Suidae in Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, hinc vitiōse tractatum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliōra dabit Cl. L. Bos Observ. cap. 6. Quod [apud Steph. et sequaces] adhaerebat ὄρχηδόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum

enim. Ὀρχηδόν ἥβηδόν alibi sese offeret.

o τρασιά) Optime sic Ms. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, πρασιά. Mendam et Scholiastae errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. Τρασιά craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

p δ νῦν ἐρμακίας καλοῦσι) Voluit ἔρμακας. Hesychius, Ἐρμακας, αἱ ὕφαλοι πέτραι, ἢ αἱμασιά: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. vs. 150. [Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba δ νῦν etc. desunt F.]

- Λαῦραι. ῥήμας, ἀμφόδοι. 180.
 Ἐλυτρον. σκέπη, q θήκη, δέρμα. 185.
 Συμψήσας. συντρίψας. 189.
 Καταγωγή. πανδοκείον. 181.
 Σχοινοτενές. μακρόν, ὀρθόν. 189. 199.
 Ψήνες. κωνωπεῖα τὰ ἐν ταῖς ἐλύμβαις γινώμενα. 193.
 Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.
 Σαγάρεις. πελέκις, τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 215.
 Ἄρδις. Φαρέτρας, βέλτε. ibidem.
 Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β.

- Κνυζημάτων. τῶν γοιστῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.
 Γιωπεῖναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.
 Ἀπίσας. ἱκανώσας. s γ.
 Μυχοί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, ἢ κοιλότητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

q Ἐλυτρον, σκέπη) Absurde Suidas: Σκέπη παρ' Ἡροδότῳ θήκη, δέρμα. Praetervidit τὸ Ἐλυτρον, cui explicanda ista erant admota. Probior Hesychius in Ἐλυτρον. Confer Th. Gatakerum ad Antonin. lib. IX. 3. p. 266. — [Vocem θήκη non habet Steph. S.]
 r ἐν τοῖς ἐλύμβαις) Addunt Λέξεις [ab H. Steph. et aliis] editae τοῖς ἄρτιοις, quae duo Cod. S. Germ., Suidas et Hesychius non adiungunt.

s Ἀπίσας, ἱκανώσας) Mira in prioris scriptura adparet

discordia. Ἀπίσας Cod. S. Remig., ἀπόσας habet Montfaucon, ἀπώσας in excerptis S. Germ. et Corintho. Propositum venit ex Goldasti Lexico. [Sic vero et Steph. et membr. F.] Videtur ad lib. II. 7., signum ibi monitum, referendum, ἢ τὰ ἔνδον, λιμένες) In schedis haec disiungebantur ita, ac si et Μυχοί et Λιμένες exponerentur. Iunxi artius, ut Hesychius et Grammaticorum alii nectunt. Iuvandus Suidas est, cum Μυχαί παρ' Ἡροδότῳ, καταδύσεις τὰ ἔνδον.

Ἐπικιστάτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρή. ἀπόπατος. 35.

Πεσσόμενα. ὀπτάμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. ἡ λέξις σημαίνει καὶ τεύχη καὶ πύργον, καὶ μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαιρας καὶ αὐλὰς, καὶ στοὰς μεγάλας. 41.

Ὀσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχεῖν. ἐμπιστεῖν, ἢ προσπιλάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώκορος. μετὰ τοῦ Σ' x ὁ δαῦλος. 64.

Μελεδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. αἰλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ὄρνειον δυσσιωνιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαῖζειν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

77.

Λίνον. ᾧδης ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσηθήσαντες. ὑλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, nisi Μύχοι καταδύσεις. S.]

u ἡ λέξις σημαίνει etc.) Haec ex Cod. Passion., in quo καὶ σφύρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat.

u προσπιλάσαι) Liber S. Germ. παραπιλάσαι, unde in- quinatum Suidae παραπελαῦ- ται in Ἐγχεῖν. Idem ἐγ-

χεῖν: [ut Steph.] Codex S. Germ. ἐγχεῖν, quae et in Herodoto varietas.

x μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt a Suida et codice scripto, [habet autem Steph.] neque ve- ra perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. [pag. 502. ed. Bas.] consulendus est.

Κάπτοντες. γ ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥιπίς. z πλέγμα. 96.

Καινοῦν. χρήσασθαι καινῷ λόγῳ. 100.

Ἀποφορὴν. τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαῖην. α λάχανον σελίνῳ ὅμοιον, ἢ βρώμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. 125.

Ἐνηβητήρια· ἐνευωχητήρια. 133.

Ποινή. ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους. ὀβελοὺς μεγάλους. αα 135.

Ἀμυρταίου. εἰμαρτοῦ. b 140.

Ὅχανα. ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δεσμοί. 141.

Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τρίφωνοι. 156.

Ἀπεματαῖσεν. ἐματαιολόγησεν, ἐμώρανεν. 162.

γ Κάπτοντες) Corinthus Aldinus κάπτοντες et liber S. Remig. Uberior Hesychii glossa: Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι, ἰσθιόντες: cuius praecedens Κάπτει, καταπίση, fuisse olim καταπίνει videtur. Hemsterhusii Nostri eadem divinatio ad Comici Plut. p. 315. Hic autem iterum simplex verbum vice ἀνακάπτουσι, quomodo Euterpe.

z Ῥιπίς) Haud Suidas aliter in Ῥιπίς. Lexicon Goldasti, [H. Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Ῥηπίς. Omnes prave. Confer G. Arnaldi Animadv. c. 30.

α Συρμαῖην) Perperam Co-

rinthus συρμένην, Hesychius Σύρμιον, λάχανόν τι σελίνῳ ὅμοιον, antea in Συρμαῖαν verum amplexus.

[αα Rectius sic scribatur: Βουπόρους ὀβελοὺς μεγάλους. S.]

b εἰμαρτοῦ) Quid commune huic cum proprio Ἀμυρταίου regis nomine? Est-ne eius veriloquium? An reconditum aliquid vetere fuit in scholio, quale Ἀμυρτόν, ἱμάτιον Κρήτης Hesychii? — [Forsan nil aliud est Εἰμαρτοῦ, nisi depravatam ipsius Ἀμυρταίου nomen, in ora veteris alicuius codicis olim repertum. S.]

Ἀποτιμωτέρους. ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόφρυγας. ^c σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφυγγός ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. Γ'.

Ἀπηλικέστερον. πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπαίστος. Φανερός. 15

Εὐλέων. σκαλήκων. 16.

Φρενῆρης. σώφρων. ^d 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν. τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπροΐζεσθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητί, ^e οἷον καταφρονήσας. 36.

Παταίκοισι. Θεοὶ οἱ Παταῖκοι Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πύρμασι ἰδρύνενοι. 37.

Ἐπίλαμπος. ^f καταφανής. 69.

^a Ἀνδρόφρυγας) Sedabunt fortasse haec fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδροφῆτες σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, cicerunt: manarunt enim hoc fonte. In MS. S. Germ. γεγονός legebatur. — [De hac glossa paullo ante nonnihil praefatus sum. S.]

^d σώφρων) Adstruit his Corinthias, λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ionas ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ut videlicet παραφρων sit, sicuti praeter Suidam voluit Etymologus. Si οὐ Φρενῆρης, uti in Herodoto, ponatur, probe: alioquin fallent isti Grammatici.

^e ἀτιμωρητί) Suam sibi et

distinctam sedem in Goldasti Lexico et aliis possidebat vocab. Ἀτιμωρητί: continuatur a S. Germ. schedis, quas duces optavi. Consentiant Hesychius et Suidas. — [Uterque in voc. Καταπροΐζεται. Stephanus nonnisi haec pauca habet: Οὐ καταπροΐζεσθαι (rectius καταπροΐζεσθαι Iungerm.) προῖκα ποιῆσαι. S.]

^f Ἐπίλαμπος) Ex discordē ἐπίλαμπος et ἐπίλαπτος in membranis scriptura hoc effinxi. Herodotus atque ad eum adposita excusabunt audaciam. — [Ἐπίλαμπος habet Steph. S.]

Αἰγυπῶν. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. 8 ἔλκουσιν, ξέειν. *ibidem*.

Φριμάξασθαι. Φριάξασθαι, Φυσῆσαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγεις. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ῥάβδοις. *ibidem*.

Γοργύρη. ἡ δεσμοπήριον ὑπόγαιον. 145.

Διφροφορευμένους. Φορείοις Φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπροΐζεται. προΐκτης. ἡ πρὸς, ἀντὶ τῆς παρὰ.
παρὰ τὸ προΐκνυσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἵεσθαι,
ὅ ἐστι ἰδωρεάν τι λαβεῖν. Ἀρχιλόχος· Ἐμεῦ δ'
ἐκεῖνος οὐ καταπροΐζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπι-
μερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχιλό-
χος· Προτείνω χεῖρα καὶ προϊύσομαι. 156.

g ταράσσειν) Verum est
Iungermannii σπαράσσειν. [Sic
nempe pro ταράσσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat Iun-
germ. in ora suae editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέειν, σπα-
ράσσειν. Suidas tamen, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταράσσειν. Loco pro-
ximi Φυσῆσαι ille πειφυσῆσαι
in voc. Φριμάξασθαι.

h Γοργύρη) Cod. S. Germ.
Τοργύνη. Hinc Suidae Τοργύνη
δεσμοπήριον ὑπόγαιον. Mox ta-

men veriore scripturam
amans. — [Recte Τοργύρη
membr. F. cum Steph. S.]

i ὅ ἐστι ἰδωρεάν τι λαβεῖν) In
scripto ὡς ἐστι ἰδωρεάν τι tan-
tum: defectum ex Suida et
Critici ad Comici Equit. vs.
433., qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in Archi-
lochi fragmento Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος.
Adi eruditam Valckenarii ad-
notationem in lib. III. Hero-
doti, c. 56. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ἱστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν, ἡ μερισμὸν, κληρὸν. IV. 21.

Πλαάβας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς ἢ πλάσματα.
κυρίως δὲ ἡ τῶν σπαῶν ἐπάλληλος θέσις. 23.

Ὀργίσας, ἢ μαλάξας. 61.

Ἀνδρόγυνες. ἀνδρες, ἑρμαφρόδιτος. 67.

Ἐνάρεις. ἢ οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον. ὁ τὸ τρῆμα καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σώστρα. σωτήρια, μήνυτρα, λύτρα. P. 9.

Σώχουσι. τρίβουσι. 75.

Ἀρδι. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 81.

ἢ Λάξιν, λῆξιν) Suidas, Λάξιν, λῆξιν, μερισμὸν, Ἡρόδοτος, ex scripto glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum [λῆξιν, quod dedit Steph.] bonum esse Clar. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 141. commonefecit. Ceterum in Mss. S. Germ. haec et proxima ad Musam tertiam referebantur; non sine lapsu.

1 καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα) B. Kusterus ad Suidae Παλαί-
δου, concilicet vol. ἐκ τρυγὸς: cui valde obstant haec scholia, a Suida descripta: [τρυγὸς agnoscit etiam Steph.]. Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus p. 27. et L. Bos Animadvers. t. 44.

m. Ὀργίσας) Sic omnes. At ὀργάσας, μαλάξας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum ex Ὀργίσας nasci potuit.

ἢ Ἐνάρεις) Corinthus exscripsit; quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Graecorum ἑνάρεις et ἐναρτίζω frustra accessiverunt.

ὁ Τόρμον) Plerique τόρμον. In S. Germ. schedis τόρνον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρνος - - τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. Praescriptum habet Herodotus, et τόρνον diversiore notione alibi cap. 36. — [Mendosum Τόρνον habet Iungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἴσως Τόρμον. IV. 72. S.]

p. λύτρα) Membranae S. Germ. μέτρα, absurde: verius aliae [et Steph.] cum Suida. Sequens σώχουσι frustra

Σισύρα. βαρβαρικός χιτών. 109.

Εὐμαρεία. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος. PP. 113.

Υβρίζοντες. σκιρτῶντες. 129.

Κομιδή. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

Οἴσπη. q. ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια. 187.

Αἰγίς. ἦν Λίβυες Φοροῦσι δρεάν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδίων.
εἰσὶ δὲ εὐθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολεῖς. τ. οἱ ψιανοπλόκοι, καὶ σχοῖνος
ἡ ψίαθος.

Περιφορητά. ἀκτά. 190.

Στρόφος. s. τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν
ἐρεοῦν. 60.

Κυματώγη. ὑπαγωγή, αἰγιαλός. 196.

quaeretur: κατασώχονσι Scrip-
tor.

{pp Pro καὶ ἀπόπατος, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est ὑπερβολή in ed.
Steph. S.}

q. Οἴσπη) Ita cum Suida
codex S. Germ.; in aliis Οἴσι-
πη, εἰσίπη, οἰστίπη. Corinthus
de suo adiunxit, καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ προβάτου. Adi et
Hesychii Οἴσπος et Suidam in
Οἰσπηρός. — [Οἰσύνη habet
Steph. Dein idem ῥυπαρά,
melius quam ῥυπαρῶν. S.]

τ. Σχοίνου συμβολεῖς) Eadem
omnia Suidas et Corinthus. At
frustrantur nos et circum-
scribunt; nihil enim istius-
modi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachia
congruit, quibus tegetes sive
ψιάνους per otium texere sol-
lemne erat. Vide Du Can-
gium in Lexic. Med. ad Ψά-
διον et Σχονοπλόκιον. Hoc cre-
do in uberiore scholip. oc-
casione σχοίνου c. 190. fuerat
notatum: manserunt reli-
quiae, Herodote nihil lucia
adferentes, ut saepissime
aliae parum prosunt. — [In
ed. Steph. nil aliud est, nisi
σχοίνου συμβολεῖς; οἱ ψιανοπλό-
κοι: ubi ψιανοπλόκοι conpigen-
dum monuit Eustathius, et
sic edidit Iungmann. S.]

s. Στρόφος) Et hoc alienum.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, q. ad. ad IV. 60, 5.

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινῆσαι. t 19.

Σπαδίξας. ἐκδείρας. u σπάδιξ γὰρ, Φλοιὸς ῥίζης
πρωίνης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ
οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κηφαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

Παχέων. τῶν πλουσίων. ibidem et 77.

ἘΦεδρον. ἐπικληρον. v 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον. z
κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excerp-
tum. S.] In schedis S. Germ.
huic praescribebatur voca-
bulo et sequentibus Ἱστορίας
Δ'. [conf. supra, not. k.] quod
re postulante inmutavi.

(νεωστὶ κινῆσαι) Voluis-
se primum glossae auctorem
viseo. opinor. Suidas vulga-
tum descripsit: Corinthus
νεωστὶ κινῆσαι τι.

u Σπαδίξας. ἐκδείρας. etc.)

Nihil horum in S. Germ.

[Habet vero Steph.] Egre-

gium scholium Cl. Salmasius

illuminavit, Hesychiumque

in mendoso Σπα eadem vo-

luisse bene docuit ad Solin.

p. 291. Σπάδιξ Musurum in-

strumentum a Polluce IV.

59 non praeteritur.

v ἐπικληρον) Quid voluerit,

intenderitque Scholiastes, ex

Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet: ἘΦεδρος,
ταβλιστής, τρίτος ἐνεδρεύων καὶ ὁ
ὑφ' ἡμῶν ἐπικληρός. Nimi-
rum aleae lusorem, victis suc-
cedaneum, aut gladiatorem,
secutoremque, qui sorte vi-
ctis sufficiebatur, et cum vi-
ctoribus comparabatur. Hoc
vero quid ad Herodotum? —
[Nempe V. 41, 3. ἘΦεδρος βα-
σιλεὺς dicitur designatus pe-
gnis successor. S.]

x ὁδοῦ μέτρον etc.) Vene-
runt ex Goldasti, [Steph.] et
Codd. aliis. [Seq. his absunt
praecedentia verba, στρατιω-
τικὴ κατάλυσις.] Suidas et S.
Germ. non adiungunt. Au-
ctius etiam vicinum Ἀγλαγ-
τίων, διώκειν est: siquidem ac-
cessoria Corinthus et S. Germ.
reticent. — [Glossam Διμα
ignorat Steph. et sequaces. S.]

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατέειν. διώκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. αἷμα καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργούς. 77.

Σινάμωνρον. κακόςχολον. 92, 7.

Κρησφύγετον. καταφυγή, ὀχύρωμα. 124.

Ἰστορ. στ'.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ Φροντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη. γ' τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὰ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιῆσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλπουσαν. 61.

Ἐκνιζεν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πόας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

Γυμνοπαιδία. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χοροὺς ἱστᾶσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων. 2 τέμνων. 75.

γ' Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. [quem usum illius verbi Harpocration ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. E. S.] Ambitiosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via,

sed donia et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteia accepisse.] Sequens Ψῶσαν Herodotus καταψῶσαν scripsit. 2 Χορδεύων) Καταχορδεύων

Καταγινέων. καταλύων. 75.

Ἀθήμια. Φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς ξένους. *a* 109.

Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

Ἀναιρεόμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀνακωχεύσαντες. *b* ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. Φρέατος ἀντλητήρ. 119.

Ἐμμέλειαν. χορικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζάκορος. νεωκόρος, ἱερεὺς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχοῆμα. *ibidem*.

Ἰστορ. Ζ'.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημιουργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31.

Ὀνος. *c* τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα παλῦπου καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξεστός λίθος. 37.

Erato. Proximum Καταγινέων, καταλύων, Suidae haud est ignotum. Ambo verius κατάργων explicuissent. Confer Hesychii κατάγειν.

a Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο etc.) Suidas eadem. At illa muneris Polemarchi exilis pars. Meliora in Lysiae Or. adv. Pāncleonem, et Harpocratio-nis Πολέμαρχος cum Valesii adnotatis.

b Ἀνακωχεύσαντες) Hesychius ἀναχωρήσαντες, nullo nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa ad id Lexicon accessio.

c Ὀνος τὸ περὶ etc.) His ipsis verbis Suidas et Hesychius, quanquam hic καὶ συστρεφόμενον ὡς κύαμος, sine ullo ad Herodotum emolumento.

Ῥηχίης. δ Φραγμός, ἡ δεσμοὶ τῶν Φραγμάτων.
ibidem.

Σαυρωτήρ. Ξυστόν, ε δόρυ, ἡ στύραξ, ὃν ἔτι κα-
λοῦσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά. f μίτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη,
πορφυροῦν ἔνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρος. νεῶς εἶδος. 97.

Ἰστία. ε δεῖπνα. 135.

Ῥήχος. Φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. 144.

Καλλιερεῖσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134.
167.

Τέμπεια. τὰ στενὰ τῶν ὀρεῶν, καὶ οἱ σύνδεσμοι τόποι.
173.

δ Ῥηχίης.) Apud Suidam
Ῥαχίας, Φραγμός, ἡ δεσμοὶ τῶν
Φραγμάτων. Codices Goldast.
[Steph.] S. Remig. et Reg.
Φραγμοῦ ἡ δέσμη τῶν Φρ. Am-
plexus sum quod in S. Germ.
Interpretamentum insulsum
est, ῤαχος, cui suus mox lo-
cus, illustrans. Ineptit et
Scholiastes Passion., cui lib.
II. 11. Ῥηχίη, αὐχμός, ξηρότης.
ε Ξυστόν, δόρυ.) Membranae
S. Germ. Ξυστόν δόρυ. Ceteri
cum Suida ad editum belle
conspirant.

f Ζειρά.) Olim ex Gold. Ei-
ρα. Verissime libri alii; in
eo plerique pravi, quod haec
tres in portiones divulgaverint,
ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία ex-

ponendae forent. Recte S.
Germ. connectit vocabula,
τὴν Ζειράν duntaxat explican-
tia. Liquida res est ex Ety-
mologo in Ζειρά et Hesychio,
ubi erudite Cl. Io. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη, πορφυροῦν
ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed dece-
ptus. — [Iungerm. cum Steph.
Εἶρα (non Εἶρα) μίτρα, ζώνη:
nil amplius: ubi perspecte
Iungerm. monuit, Ζειρά scri-
ptum oportuisse ex Herodot.
VII. 69. et 75. S.]

g Ἰστία. δεῖπνα.) Omnes ma-
gno consensu. Herodoti Mssti
ὅς σφας, ξίβνια προθέμενος, ἱστία
h. e. ἰδίπνυζα. Boni viri ex
verbo nomen substantivum
procuderunt.

Ναυλόχιον. ἢ λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσούς. ταρσὸς κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κωπῶν ὅμοιος σχηματισμός.

VIII. 12.

Ἐπαμνησάμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, Φλυαροῦσι. i 63.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν. κ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἑκτῷ μελείρην. Ἐφθιβέει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ἰδὲ μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ [τὸ Steph. et Iung.]

h Ναυλόχιον) Hoc adscripserunt ad Herodoti ναυλοχῶντες. Suidas invenit ναύλοχος, in quo παρὰ δὲ Ἡροδότῳ εἰρήν ἢ εὐδία fuit et esse debet. i Ἰακχάζουσιν) Quod additur Φλυαροῦσι, est in Gold. [Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Suidas φυλάττουσι. Membrana S. Germ. φυλλολογοῦσι. Hinc Hesychianum Ἰακχάζει φυλλολογεῖ, καταβοᾷ. Quae omnia, ut Ἰακχάζειν cognoscatur, incertissimum dimitunt, sicuti suo loco admonitum, lectorem.

κ Εἰρήν) Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem notabile hoc, quod in aliis [et in ed. Steph.] ob-

vium negligere non debui, scholium. Praeposui Ἱστορίας Θ', arbitratus ad lib. IX. 85. adplicandum videri. Infantem autem subrumum ῥωβίδαν Spartanorum fuisse dialecto, et secundi anni προκομιζόμενον, an alibi reperiat, dubito. Si liceret, [et quidni liceat, immo cum plausu accipiat?] προμικιζόμενος et μικιζόμενος ex Dorico μικρός, h. e. μικρός, mallem; quomodo πρόπαις et παῖς, quarti quintique anni pueli. Μελείρην, verius μελλείρην erit. Plutarchus Lycurg. pag. 50. d. Εἰρήνας δὲ καλεῖται, τοὺς ἔτος ἥδη δεύτερον ἐκ παίδων γεγνότας. Μελλείρηνας δὲ, τῶν

μελείρην, ὥσπερ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχὴν, ὑψαύχην.

Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσόμενος. 1

Ἀβιος. π ὁ πολύβιος. ὡς ἄξιλος, ὁ πολύξιλος.

Ἐρμῖς. ὁ κλινόπους.

παιδων τὰς πρεσβυτάτους. Quae his longe meliora sentio, Küsteri ad Suidam eadem sententia.

1 Ἀκανθοπλήξ. πλησσόμενος) His quoque et sequentibus S. German. codex caret; nec divino, ubi sedem habuerint. Γράφας lib. I. 92. de Scholiastae sententia ἀκανθα, ἔλκουσα ἰμάτια. An in uberiori supplicii eius descriptione insertum ἀκανθοπλήξ olim? an ad Ulyssem spectat, fabulā Sophoculis Ἀκανθοπλήγα celebratam? Ex Eustathii Meta., citato a I. Iao. Wetsteinio ad S. Lucae Euang. cap. xiii, 9., Σοφοκλῆς ἐν Ἀκανθοπλήγῃ prave: dederat Ἀκανθοπλήγῃ: plenius Σοφοκλῆς, Ὀδυσσεὺς Ἀκανθοπλήγῃ semel iterumque apud Hesychium. Hoc certum, cetera in coniecturis. — [Ἀκανθοπλήξ penacule in membr. F. scribitur. S.]

m Ἀβιος) Haud scia, adscriptum-ne fuerit libro IV. 46., ubi de Scytharum natione et moribus. Ad Scythas enim Homeri Iliad. N. 6. Ἀβίους ἀπPLICABANT et varie interpretabantur, uti Nicolaus Damascenus in Stobaei

Serm. V. p. 70., cui Harpocratonem in Ἀβιος iunge. — [Conf. Villoisoni Adnot. ad Apollonii Lexicon Homeric. Quae vero Harpocratonem habet: ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ πελὺν βίον κεκτημένου ἑτάξεν. ὥσπερ Ὀμήρος ἄξιλον ἔλκν λέγει τὴν πολύξιλον: eadem (ut supra vidimus) in membr. nostra F. verbotenus descripta leguntur, nisi quod ibi omitta est Auctorum mentio. Caeterum quod apud Hesychium scribitur, Ἀβιος πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθία, immerita videtur Henr. Valesius suspectam vocem πλούσιος habuisse, πολύβιος legendum censens. Perapte sane vox πλούσιος exprimit notionem quam isti ἄβιος Antiphon subiecerat: nisi fortasse utrumque vocabulum adposuerat Lexicographus, πολύβιος, πλούσιος: ut posterius explicaret quo sensu πολύβιος diceretur. Denique videndum, ne Glossa ista, quae inter Herodoteas legitur, ducta sit ex uberiori quodam scholio, quod ad verba τοῦ βίου ἐν ἥκοτι I. 30., 22. olim spectarit.]

APPENDIX ADNOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostrae ad Herodoti Musas iam ad finem erant perductae, typisque descriptae, quum Vir clarissimus FRID. HENR. BOTHE (idem cuius Emendationes nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cursu commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad Herodotum*, Manhemii nuperrime impressas, quae in Ipsius *Opusculis Criticis et Poëticis*, hoc ipso anno M. DCCC. XVI. Berolini in publicum emittendis, primum occupant locum. Quo in scripto quum alia multa et erudite et ingeniose observata aut coniectata insunt, tum haud pauca, in quibus mecum sentientem videre gravisus sum doctissimum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posteriore genere, si ex caeterarum numero Animadversionum notabiliores quasdam, in brevius quidem contractas, hic adposuero, et gratiam mihi visus sum initurus a lectoribus nostri Herodoti, neque ingratum facturus erudito Animadversori.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso, ubi equidem veterem lectionem ὥς δὲ ὦν revocavi, Bothius πρὸς δὲ τῶν legit, et dein τοὺς γι, hanc in sententiam, His vero (aliis populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.

I. 68, 19. Inapte legi videtur Bothio τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis coniunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adiectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sicut in oraculo c. 67, 17. ubi τύπος ἀντίτυπος.

III. 109, 16. καὶ οὐδαμῇ ἀλλοτὴ ἢ κατὰ τοῦτο legendum censet, nusquam alibi quam illic.

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat, ut lin. 6. legatur Αἰγίους δὲ τοῦτο ἤδη πάτρας etc. istaque omnia, usque στρατηγούς, proxime subiiciantur illis lin. 2. ἀνὰ χροῖον ἐνανθίσαν.

V. 43, 3. pro ἐν τῶν Λαίου χρησμάτων malit ἐκ παλαιῶν χρησμάτων.

V. 44, 14 seq. pro ὃν οὗτοι, ut iam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc οἰκότα corrigit, monetque scripturam codicum Brit. οὐκ οὕτως, ex οἰκότως esse natam, glossemate illo quidem τοῦ οἰκότα.

VI. 35, 2. pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur ἀτὰρ ἰδυνάστευε τε καὶ Μιλτιάδης, commodè ἰδυνάστευε τὶ corrigit.

Eiusdem libri VI. caput 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum ἐληλύθει non venerat intelligendum, sed redierat.

Ad VI. 60, 5. ait: Nisi gravius subest ulcus, reponendum certe οὐδὲ κατὰ. etc.

VI. 86, 25. pro καὶ διότι --- τοὺς αὐτοὺς, legit καὶ δὴ ὅτι --- σὺν ἄστοις.

VII. 32, 5. pro ἐπὶ γῆς αἵτησιν corrigit ἐπὶ τῇ αἵτησιν, scil. γῆς τε καὶ ὕδατος, quae paulo ante memorantur.

VII. 89 extr. pro ἰσταλάδατο legit ἰσταλάτο, ΔΑ natum censens ex syllaba ΔΑ male repetita.

VII. 140, 15. sic legit et distinguit: — κίχεται. Προϊδὼν κακότητος ἀνάγκας. Praevidi (atque adeo praedixi vobis) miseras fatales.

VII. 141, 15. Eiusdem Emendationem πεδήσας, pro πελάσας, iam ipse in Var. Lect. commendavi. Lin. 22. corrigit ἢ τοὶ κατὰ ἀντίος ἔστη, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obvius factus fuerit.

VII. 145, 6. malit καὶ ἄλλοις ἐγκυχημένοι, ut utraeque partes belligerantes indicentur.

Eod. cap. extr. levatam difficultatem censet eommate post Ἑλληνικῶν interposito, et intelligendo οὐδαμῶν ἔντων Ἑλληνικῶν.

VIII. 73, 12. pro δοκίμους μόνους εἶναι Ἴωνες coniecit oportuisse δοκίμους μὲν ὧν ἐξ αἰῶνος. Μοῦνοι, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel prae exeteris.

VIII. 77, 3. pro κρήματα, (inquit) quod alienum, lege προκρήματα.

Cap. 77, 8. coniecit ἅμα πάντα πατεῖσθαι.

VIII. 108, 15. Frigida Bothio videtur locutio illa, πειρῶτο ἂν ἡσυχίην μὴ ἄγειν: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid lurescitur si deletis cum Viro docto tribus verbis ἡσυχίην μὴ

ἀγειν, sic distinguamus orationem, εἰ γὰρ -- ὁ Πέρσης, μένειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περὶ τοῦ ἀν: exputare equidem non potui.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλημμ. adscripsisset.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censet τὸ μὲν διῶσαι καὶ τὰ ἀνδρώπειον ἦν, deletis mediis; ut a pronunciato generali ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem nunc dici ἀνδρώπειον, nunc αἰσχρόν.

IX. 2, 8. corrigit ὥσπερ καὶ πάρος ταῦτα ἐγίνωσκον, sicut et antea hoc intellexerissent Persae.

IX. 6, 5. praefert Aldinum ἐς τὴν Βοιωτὴν ἐλέγετο εἶναι.

Caput 16. libri IX. ab Herodoto conscriptum esse, non adducitur *Bothius*, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Graeculi, eloquentiam ostentantis, affectionem minime Herodoteam.

IX. 41, 18. μηδὲ ἀνακινδυνεύειν συμβ. mecum ad Graecos refert. *Bothius*, itaque ἀνακινδυνεύσειν corrigit, quod et ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui.

IV. 58, 10-13. διέδειξαν -- ὅτι -- ἐναπιδεικνύατο. Quis ita halbutientem; inquit, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi ἐναπιδεικνύατο curatius expenderit Vir doctissimus, (prae caeteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur.

IX. 71, 4. ὥς ὑπερβόλογο legendum censet, et post Ἀρκιδαιμόνιοι levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, αὐτὸνδεον subinde orationem amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννήσιοισι, ait, intelligi quidem utcumque σύν posse, praestare tamen Πελοποννησίους: nempe id ipsum quod nos, nostra de coniectura, in contextu posuimus.

IX. 111 extr. legit ὃν δὲ καὶ οὐ με ἀπαλέσεις: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar.

CORRIGENDA NONNULLA ET ADDENDA.

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis cura et a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, ca- veri tamen non potuit, quin passim aut typothetae aliquod sphal- ma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observa- tionem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et, qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua aequus eruditusque Lector ultro corrigit. Paucas easque breves in- terteram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17, 3. scribe τρέπῃ. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto εἰχε irrepsit; corrige εἴπι. 82, 8. scr. χώρη. 91, 20. scr. Κύρου. 150, 10. pingē ἔνδεκα. 173, 18. scr. μητέρων.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τεταμένον. 28, 20 seq. dele διὰ ante δῖνας, et repone dein *οὐα δὲ ἱμβαλλ.* Vide Adnott. 30, 11. scr. Ἀραβίαν τε καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. sub- iecta, pro Εἶπεν ὧν, corr. Εἶπον ὧν. 33, 15. in ora est 10, ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φονίκων. 63, 8. sic inter- punge, ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ etc. 75, 3. corr. χωρίον, ubi male χωρίαν. 78, 4. sic distingue, καὶ ἔργῳ μέγας etc. 100, 11. dele comma post περίμηνες. 116, 19. comma intersere post μεμνημένα. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δηλοῖ pro δῆ- λον, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταύτης restitue ταύτη. conf. Adnot. p. 354 med. 139, 3. corr. ἰδόντα. 144, 7. post τοῦτον comma intersere. 148, 3. scribe maiusculā initio literā Κροκοδείλων.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παρελθόντων. 19, 14. corr. Αἴγυπτον. 38, 3. corr. ἀνθρώποισι. 50, 16. pro πρὶ scr. πρὸ. 58, 1. Τοῦτον oportebat, maiusculā literā. 63, 13. corr. ἐπιβήμενον. 65, 27. corr. οἰκητώστων. 72, 29. pro διανύ- σθω scr. διαδεικνύσθω. 74, 13. corr. ποιήσεν: et lin. 17. πύργον ἀγορεύσαι. 84, 9. ἐξάριστα scr. loco pravi ἐξαίρεται. 108, 12 seq. scr. Πέρσαι Φασί. et dele comma post χώρα. 113, 12. πλὴ- ρος. 116, 2. πολλῶ τι, non τι. 148, 5. εἰ μὲν θεῶν.

LIB. IV. CAP. 35, 2. pone comma post παρθένοις, et dele post Ὑπερβ. 41, 6. εἰῶσα. 43, 33. corr. κατέσχε. 45, 1. scr. Ἡ δὲ δὴ Εὐρώπη. 50, 17. dele comma post Ἰστρώ. 55, 2. corr. ὀμαῖται. 61, 4. scr. ἔχοντες λίβητας, et dele .εἰς. 65, 2. ἀποπρίσας. 76, 6. lege πλίων δι' Ἑλλησπ. absque δι, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post καί. 165, 8. ἔδωκε.

LIB. V. CAP. 17, 7. ἰξ εὐ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίης. 33, 11. dele comma post δῆσαι. 49, 23. sic distingue: τὰ, θυμῷ θουλεμ. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 5. post ἀγωνίζεσθαι. 87, 16. ἄλλω scribe, pro ἄλλοι. 123, 3. dele comma post Ἰωνίην.

LIB. VI. CAP. 13, 3. dele comma post Συλοσῶντος. 15, 10. corr. ἀπίβαλον τῶν. 31, 5. οἱ βάρβαροι, ἰσαγ. 40, 5. scr. Σκύθας ἔφευγε, non ἐκφεύγει. 126, 15. corr. παλαιστρην.

LIB. VII. CAP. 30, 10. corr. Κροίσου. 50, 12. in brevi nota sub contextu scr. Libri omnes κῶς χρητὸς βιβλ. 60, 1. et 2. pone comma post πλῆθος, et dele post ἀριμεν: 75, 4. corr. πίδαλα. 100, 10. dele ὡς post ὁμοίως: et lin. 12. corr. αἰγιαλοῦ. 112, 2. ἐτέρω. 136, 11. τίσαντας. "Λέγουσι etc. Sic refinge τίσαντας" λέγουσι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponenda distinctio: ἀνθρώπων ὅμως δι etc. 140, 2. corr. ἐτοῖμοι. 140, 13. scr. ὅπου νῦν ἰδρῶτι etc. 170, 4. pro σφ: rectius σφ: reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adiiici poterat: „Inde et Hesych. Σφῖ αὐτοῦς, αὐτὰς, αὐτά.“ 184, 6. pro ὁμιλον, ἰόντα τισσ. rescribe ἰόντα ὁμιλον τισσ. 219, 3. pro ἔπειται scr. ἐπὶ δι. 225, 6. corr. σὺν Ἐπαύλῃ.

LIB. VIII. CAP. 11, 5. post στόμα dele punctum, et scr. κατὰ στόμα ἰνταῦθα etc. 15, 6. pro τὰς ναυμ. scribe τὰς τε ναυμαχίας. 26, 9. scr. οἱ δ' εἶπον τῇ: ἐλαίης -- στέφανον deletis illis notis „et“ 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „LXVIII. 25. εὖτε αὐτοῦς. Verum fuerit εὖτε αὐτοῦ.“ 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λέγουσι.

LIB. IX. CAP. 10, 6. scr. εἰλώτων. 14, 5. repone ἰβουλεύτο, θῆλων, εἴ πως etc. 29, 4. corr. ἐκατοντάδες. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ἵνα δὴ μιν οἱ πολέμοι, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξης, μετακινήσας etc. 111, 23. corr. ἐμέ τε.

In Versiane Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

insidentem. p. 61, 10. *Pelasgicus.* p. 62. l. 4 *fin.* scr. *quae sunt alia Pelasgica oppida.* p. 117, 8. pro *populi* pone *plebis.* p. 137, 11. pro *istis*, *quum per totum diem parturisset*, haec pone, cuius partus in dies singulos expectabatur. p. 152, 7. *Te vero manente Rege*, corr. *Ex quo tu vero auspicatus es regnum.* 169, 4-6. nam similiter -- *commissam exeroet*: versionem corrige ad *Adnot. ad h. l.* p. 179. l. 6 *fin.* *Cratis* corr. *Crathis.* p. 196. post l. 3. omissa adice verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed (longis) penteconteris.* p. 246, 6 seq. pro *quorum plerique* corr. *qui ut plurimum*, vel, *qui longe plurima ex parte.*

LIB. II. pag. 275, 7. corr. *utrimque*, ubi prave *utrique.* 332, 4. pro *in templis* scr. *ex victimis.* 364, 2. pro *calice* scr. *ealyce.* p. 377, 10. post *Colchorum.* omissa adice haec verba: *Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colchos de exercitu Sesostris.* p. 393, 2. corr. *Menelaus.* p. 458 extr. pro *e vestigio* pone *palam.*

LIB. III. pag. 138, 6. *frontibus*, corr. *frondibus.* p. 173 penult. pro *exercitumque contraxit* pone *traicereque exercitum paravit.* p. 182, 7. pro *uoribus* scr. *mulieribus.*

LIB. IV. p. 208, 2. post *persecuti*, adde, *donec.* *Mediam sunt ingressi.* pag. 221. l. 5 *fin.* pro quo scr. *quod.* p. 227, 8. sic verba distingue: *atque Opia virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* p. 230, 5. corr. *Myriandrico.* p. 260, 1. corr. *temone.* p. 337, l. 4 *fin.* corr. *Tisameni.* p. 339, 2. *habita-*
turus. p. 348, 4 *fin.* ante *incubuit* adde *denuo.* p. 375, 8. post *exurat* adice atque perdat. p. 393 extr. pro *Batti filia*, scribe *Batti uxor.*

LIB. V. pag. 415, 9 seq. pro *multi sunt remiges*, scribe *multum est ligni conficiendis remis idonei.* pag. 462, 7. seq. scribe: *quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit.* p. 501 penult. pro *profecto* scr. *reicecto.* p. 502, 7. corr. *decertaverant.*

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. *ut et ego.* p. 194 extr. corr. *naves.* p. 210, 4 seq. scribe: *Magnae enim res --- confici possunt.* p. 265, 6. *absumto*, corr. *adsumto.* p. 341, 10. pro *naves obliquas nactus*, scr. *naves in alto nactus.* p. 356, 4 seq. pro *cum delectis --- viris*, scribe *cum delecto a se legitimo trecentorum virorum numero, et quidem quibus domi etc.* p. 389. l. 5 *fin.* post *memoravi.* adice: *Resciverant autem mirabili quadam ratione.*

LIB. VIII. pag. 20, 7. magnum diserimen, scr. maximum diser. p. 66, 2. illius sententiā, scr. illius iudicio. p. 112. l. 3 fin. pro *At Carystii* etc. scribe: *At non idcirco dilata est Carystiorum calamitas.* p. 226. l. 6 fin. dele verba et *loricā.* p. 228 ult. scribe: *omnes quocumque ipsum et quo cito gradu vidissent* etc. p. 242, 2. scribe *ultro suscipiat.*

In Varietate Lectionis.

LIB. I. Cap. 2, 13. paullo post mediam pag. 10. tria foeda vitia: tres deinceps lineas deformant. *Vuldo* ubi *Vulgo* oportuisse quisque videt: τὸν Κόλχον βαρ. Pa. F. ubi Κόλχῳ legendum: denique *verbum*, ubi *verum.* cap. 73, 13. κεινῆς. Corr. κεινῆσι nostri omnes. Paulo post, pro *conf.* III. 87. corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post *conf.* c. 110. adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 14. ubi *παραπαιστ.* Arch. scr. Ask. pro Arch. pag. 96 ult. pro *Pass.* scr. Arch. pag. 101. l. 6 fin. post Pb. Pd. adde: *conf.* VIII. 67, 11. pag. 128. l. 9. corr. ἡς, ἡας, ἡι. pag. 131. l. 6 fin. et seqq. dele verba, mihi vero --- reperitur: et vide Ad. not. ad l. 186, 22. pag. 133 med. pro *ἰβέχῃ* corr. ἐλαύνῃ.

LIB. II. pag. 158. l. 5 fin. corrige: In F. *διερῆς* a pr. m. dein adiectus etiam accentus super i. In Pf. est ὡς δὲ pro ὡς γὰρ. pag. 164. l. 15. ubi *τεταμμένος* ex Arch. corrige *τεταμμένον.* pag. 167 penult. pro *οἷμα* scr. οἷμα. pag. 173. cap. 19, 40. ubi est *Med.* Ask. Arch. pone *Med.* Ask. *Pass.* pag. 181 med. pro *qui casu an --- causam.* scribe: *qui Vesselingii monitum secuti sunt.* pag. 189. versus med. pro II. 41, 6. oportebat III. 41, 6. pag. 197 med. scribe: *Vulgo οὐ μίτροι καὶ εἰ τι.* pag. 198. lin. 10. corrige *ἀναγκαιή.* pag. 200. post medium, ubi *ἰδθῆ* Arch. corrige *ἰδθαι* Arch. pag. 208, 41. corrige *ἰπεζωμέναι* et *ἰπεζωμέναι.* pag. 227. CAP. LXVII. corrige CAP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 sub fin. pro *δεδεσμένοι* Pb. oportebat *δεσδεσμένοι* Pb. pag. 34 med. post *Wind.* Arch. Rem. adde *mar-go Steph.* Et paullo post, pro *istis* Et *ἀλφίτων* deleuit Schaefer scribe: *θύλακων,* a Gronov. receptum, abiecit rursus Schaefer pag. 46. l. 13 fin. In Edd. *μὴ μὲν.* corrige: In Edd. *μὴ μὲν.* pag. 58, 2. *συγκρίψ.* Arch. corr. *συγκρίψ.* Arch. pag. 71, 7. *τούτοις.* corr. *τούτοις.* pag. 72, 9. corr. *Aristoph.* pag. 84. l. 12 fin. dele importuna verba: *Vulgo c. 14.*

LIB. IV. pag. 106. l. 14 fin. Corrige *ἀνταναθίζουσαι.* Ald.

pag. 107. versus med. scribe: lin. 12. ἐς τὴν Σουλ.) ἐς γὰρ τὴν Σουλ. Arch. Vind. Ibid. κατὰ τῶν) Sic Arch. pag. 108, 12. scribe: Perperam κατοικημένον. Pb. Pd. pag. 123, 11. corrige: ἐστὶ Λαοδόκησι pag. 130. cap. 48, 4 seq. πῶλλον. Corr. πᾶσιν utique etc. pag. 139, 2. dele punctum post λέγεται. pag. 143 med. dele verba: Puto et Paris. Et paulo post corrige: dein Σκύλης ed. Wess. pag. 158 extr. pro l. 11. scribe l. 10. pag. 168, 4 seq. post desunt Arch. addē: et Vind. pag. 188 med. scribe: Recte vero ὁ πλὸν mss. F. etc. pag. 196. post med. ubi κίττα Med., corrige: κίττα Med. pag. 137. l. 4 fin. ubi Mirab. c. 159. scribe e. 169.

LIB. V. pag. 228 med. corrige: simplicissima.

LIB. VI. pag. 39. l. 8 fin. ubi Athen. lib. V., corrige: Athen. lib. X. pag. 58, 5. post Ask. adde Pass.

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: F. puto et Paris. pag. 80, 15. pro utique male, scribe: utique non male. pag. 84, 5. καὶ τῶν. Corrige καὶ τῶν. Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista: quod vitiosum --- intellerat. pag. 102, 7. ubi πῶς; χρὴ; corrige πῶς. pag. 114 ult. ubi coll. c. 122. corrige coll. c. 121 extr. pag. 115, 1. pro Ald. scr. Arch. pag. 157. l. 14 fin. dele ista: contra quam --- Editor. pag. 158. post med. dele verba: (nescio quid spectans), pag. 175. l. 10 fin. post Ἦνιος F. adde: quod et ex Med. citat Gronov. in Notis. pag. 178. ad cap. 109, 25. scribe: Sic margo Steph. Pass. Ask. etc. pag. 281. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post Valla, adde: Ibid. ἱππικῶν) Sic Schaeff. ex coniect. ἱππικῶν δὲ edd. ante Schaeff. cum Mssis: pro quo ἱππικῶν δὲ corrigendum recte monuerat Valek. Vide Adnot. ad h. l. pag. 184. l. 8 fin. scribe: [immo Paris. omnes, et F.] pag. 185. cap. 225, 4. ubi ὑπεξέγραψαν Med. etc. Corrige ὑπεξεγράψαν Med. et post Paris. A. adde: et sic ed. Wess. cum Gron. Dein, pro ὑπεξεγράψαν F. scribe ὑπεξεγράψαν F. pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24. scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post Vindob. adde: Ibid. τὰς ναυμαχίας) Commodissime τὰς τῆς ναυμ. Arch. pag. 46, 3. Strabo IV. Corrige: Strabo IX. pag. 55. l. 8 fin. dele ista: Puto autem αἰτίαν hos debuisse. pag. 70, 4. corrige: „l. 11. αἰτίαν) Sic ed. Schaeff. ex emend. Valek. Antea αἰτίαν add. cum mssis.“ pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p. 261. et 263. pag. 95. post med. ubi tuetur Paris. omnes. Corrige tuentur. pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. ἱππικῶν)

ἔλοιμι Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi Et ἔλυτρο, corrige: Et ἔλυντρο. pag. 135, 13. dele ista verba: quod etiam noster codex F. tuetur. Ibid. l. 11 fin. ubi ἱεπατέρησι, corrige ἱεπατήρησι.

In Adnotationibus.

ΑΠΟΤ. ad LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 3 fin. pro per *Wesselingium* corrige ad *Wess.*

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post relinquamus. adde: Caeterum conf. *Valckenar.* ad IV. 70, 1.

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrige II. 28.

Ad I. 179, 11. post continuatas. adde: Sed, ut apud *Plutarch.* de Pueror. Educ. cap. 9 extr. (aliis II. 7.) μονόκωλος λόγος idem est ac μονώδης et οὐ πικνίδης, sic h. l. μονόκωλα οἰκήματα dici videntur domusculae uniformes, simillimam eunctae frontem praeferentes.

I. 191, 33. p. 191 med. pro nona c. 101. corr. nona c. 102.

ΑΠΟΤ. ad LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin. post πληρώσας. adde: conf. IV. 181, 21.

II. 46. p. 263. l. 4 fin. ante Est praeterea etc. adde: In bovino genere τὸ κόλον γένος memoravit Noster IV. 29, 1. ubi vide *Wess.*

II. 86. p. 308. l. 7 fin. post consentaneum est. adde: conf. *Quirino* IV. 72, 7 seq.

ΑΠΟΤ. ad LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post τωμῶν. *WESS.* haec adde: — *Vallae* latina, paucis mutatis, tenens *Gronovius* locum istum sic converterat: At ipsorum illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare *Persas*; sed assidue comineant crepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis *Darii* frumenta auferrent, quae decreta erant exequantur. Equidem, *Wesselingii* interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significatu, οἷα ἀναίρειν εἶναι, haeseram aliquantisper. Nuperrime mihi *Vir* celebr. *IOH. HENR. VOSS*, is cui *Homerum* Germania debet germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in Notis ad *Homericum* hymnum in *Cerere* hunc *Herodoti* locum; in eoque quum οἷα ἀναίρειν εἶναι (fere ut *Valla* et *Gronov.*) cibaria auferentes, et τωμῶν (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, τωμῶντες — τοὺς *Δαρίου*, nempe in hunc modum refingenda, τωμῶντος ὧν οἷα ἀναίρειν εἶναι τοῦ *Δαρίου*, haec sententia: quum *Darius* distribueret (passim dimitteret):

homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, perpensis denuo Scriptoris nostri verbis. qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quae illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non *cibum capientes* Persas, sed *frumentantes*, *cibaria avehentes*, *asportantes*, de improvise adgredi Scythae statuerant. Quae interpretatio, ut alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam *cibum sumere*, *cibum capere*, graece dicitur *σῖτον αἰεῖσθαι*, non *ἀνα-σῖσθαι*: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulae *ἀν*, si diviso verbo cum *Abreschio ἀν αἰεσθαι* legere velles, ea voculae *ἀν* notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 12. locum habere vidimus; quae ipsa notio h. l. voce *ἐκδοτορι* disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen *αἰεῖσθαι σῖτα* graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine *cibaria* (aut *frumentum*) *capere*, pro *cibum capere* diceres: sunt enim *σῖτα*, *frumentum*, et *cibaria quaelibet*, *annona*, *commeatus*, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum *κατασπέντες* spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est *observandi*, et abunde firmatus citatis a *Weselingio* testimoniis; quibus, si opus esset, adiaci poterat illud *Euripidis*, quod *Schneiderus* in *Lexico crit.* adposuit ex *Phoeniss.* vs. 1262. ed. *Barn.* (1271. ed. *Pors.*) ubi *ἐνόμων* veteres Grammatici *παρετήρου* et *ἐκδόπου* interpretantur.

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: *ὑπὸ δὲ, κατασπέντες ἐκείμηντα*) In latinis posui: *A tergo suspensas habebant pharetras*: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret *ὀπισθεν δὲ* etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: *ἀντὶ δὲ ἀσπίδων γέμψαι ὑπὸ τοῖς γέμψοις*. Quare recte *Valla* dederat: *pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus*. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetrac sub gerris erant.

